ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Forstchen_William_R-Arena.pdb

PDB Name: Forstchen-Arena
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.8.2007
Modification Date: 19.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William R. Forstchen
Aréna

Kapitola 1.
"Ustupte, udělejte jim místo!"
Gart Jedno oko s tváří zvrásněnou lehkým úsměvem poslechl příkazů muže v rozedraných hadrech, který se ustanovil mistrem kruhu. Líně se protáhl a popošel k zadnímu okraji srocujícího se davu. Majitel stánku s ovocem, stojícího ve stínu budovy, byl příliš zaměstnán tím, jak dychtivě sledoval rozruch, a tak si Gart klidně posloužil varnalcelským pomerančem. Zatímco se ztrácel od stánku, vytáhl dýku, nařízl pochoutku, a s hlavou zakloněnou sál Šťávu, splachující prach cesty. Upravil si pásku, zakrývající místo, kde bývalo levé oko, a obcházel zezadu shromážděný dav, aby pátral po další příležitosti. Neviděl žádnou, a tak popošel blíže, aby sledoval dění.
Uprostřed ulice se ostražitě pohybovali dva bojovníci. Přecházeli vpřed a vzad, sledujíce jeden druhého, a v chladném večerním vzduchu si svlékali obřadní roucha. Dav kolem nich bobtnal, křičel, smál se, jak se hrnul z uliček, chatrčí a Špinavých baráků. Koneckonců, nestávalo se každý den, aby jeden viděl zápas zdarma, i když zde bylo menší nebezpečí úrazu, až začnou létat kouzla. Okenice nad hlavami byly otevřené a lidé se vykláněli z oken, aby jim neušla ta zábava.
Otrhaný muž, prsa nadmutá, si vykračoval a vykopával špinavé pavouci nohy vysoko, jako by byl opravdovým Velmistrem Arény. Zlomený klacek místo zlatého žezla kreslil do bláta kruh. "Jména a Řády?"
"Webin z Kesthy," zavrčel statnější z obou zápasníků a udeřil se do vypjaté hrudi. "Okmark z Rádu Fentesk." "Způsob boje?"
"Jedno kouzlo, a to v sázku," řekl Okmark. Webin zlostně přikývl na souhlas.
Dav vzrušeně vykřikoval jejich jména pro ty, kdo stáli namačkáni příliš daleko. Starci, ženy, a dokonce i malé děti začali vyjmenovával vítězství a prohry obou zápasníků a ihned se začali přít o vítěze.
Zápasník Fentesku, o dobrou hlavu vyšší než jeho protivník, pohrdavě odfrkl směrem k soupeři. Svlékl si roucho a podal je výrostkovi, který se přitočil k okraji kruhu. Kluk se podíval nájemnou výšivku a začal se nenápadně vzdalovat. Bojovník Fentesku se otočil, upřel na kluka pohled a ten se zastavil.
Okmark se otočil na svého protivníka. "Tento boj není opravdu nutný," řekl tiše. Davem zaznělo posměšné hulákání, Okmark je však ignoroval. Díval se přímo na zápasníka v šedém a pomalu natáhl paže, dlaně lehce stočeny dolů v gestu smíření, avšak s jemným náznakem, naznačujícím, že se nepodrobuje.
Webin zlostně plivl na zem a dav zajásal. Okmark pokrčil rameny a nechal věci jít svou cestou.
Otrhanec se dál naparoval kolem kruhu, zatímco oba bojovníci opakovali obvyklý rituál, hlavy skloněné a paže rozpažené, jak shromažďovali sílu.
"Čtyři k jedné na Šedého. Kdo si myslí, že vyhraje Šedý? Beru sázky na Šedého," vykřikoval hlas zezadu a dav se jako šílený hrnul k němu.
Gart tiše stál a sledoval přípravu zápasníků. Bylo to tak jasné. Sáhl do váčku v podpaždí a nahmatal pár měďáků, které tam ještě zbyly. S výhrou to na jídlo a na nocleh bude stačit. Přistoupil k sázkaři, nachystal si peníze a klidně vyčkával. Konečně natáhl ruku a sázkař se opovržlivě na vklad podíval. "Na Oranžového," řekl Gart a narážel přitom na zářivou livrej Řádu Fentesk.
Sázkař si přeměřil Garta očima shora dolů a rozesmál se. Potom však pod chladným Gartovým pohledem ztichl. "Měl byste to vzít," řekl Gart. Sázející okolo se takovému bláznovství hlasitě smáli, ale Gart se tím nenechal rušit. "Beru sázky pouze na Šedého. Neobtěžuj, Jedno oko."
"Děláš pro něho? Zápas je sešvindlovaný?" zeptal se měkce Gart a pořád držel sázkaře svým pohledem. Muž se nenápadně rozhlédl po davu, který ztichl. I když Garta považovali za křupana z Balíkova, protože jen takový mohl vyhazovat peníze proti jasnému favoritovi, ta otázka padla na tělo. "Jedna ku dvěma," stanovil jízlivě sázkař. "Jedna ku čtyřem," odpověděl tiše Gart a jeho ruka se posunula na jílec dýky. Sázkař se kradmo rozhlédl. Protože neviděl žádnou podporu, zavrčel, "Jedna ku čtyřem." Udělal svou značku na hladký kousek dřeva a vrazil ho Gartovi do ruky. Gart si těsně přitáhl plášť proti chladu a otočil se k podívané.
Zatímco se podávaly poslední sázky, dav se ztišil a očekával ukončení rituální přípravy.
Šedý byl připraven první. Zvedl hlavu, napjal paže a vykročil z neutrálního čtverce, nakresleného hned vedle kruhu.

Ačkoliv Oranžový ještě nebyl hotov se svým rituálem, Šedý zvedl ruce a dav umlkl. Gart znechuceně potřásl hlavou. Bylo to jasné porušení pravidel. Ale na druhé straně, tohle byl pouliční zápas, a každý, kdo v takovém utkání spoléhal na pravidla, byl prostě příliš hloupý na to, aby žil.
Ve středu kruhu se zformoval lehký opar. Svinoval se a tvořil vír. Přesto se Oranžový ještě ani nepohnul. Dokonce ani nevzal na vědomí, že Šedý zaútočil. Opar se svíjel, jasnil, žhavil se, jeho světlo se odráželo na bledých tvářích dychtivého davu. Najednou světlo potemnělo a zavanul z něho mrazivý chlad. "Zombie," vydechl někdo.
Uprostřed kruhu se zjevila rozkládající se mrtvola a začala se pohybovat směrem k oranžovému zápasníkovi, který konečně zvedl hlavu. Oranžový vstoupil do kruhu a sáhl do váčku, který mu volně visel u boku. V tu chvíli se nad zombií objevil malý mrak, ze kterého vyšlehl pás ohně. Oslepený dav za dunění hromu ustoupil vzad. Obrácený vír vyvrhoval kouř a Gart si přitáhl plášť přes obličej, aby se ubránil zápachu hnijícího masa, které bylo právě spáleno na popel. Ulicí se přelil vzdech posvátné bázně. Okmark s pohledem stále upřeným na svého protivníka konečně nechal na rtech problesknout záchvěv úsměvu. "Věřím, pane, že vzhledem k tomu, že jsem právě vyhrál, mohu uplatňovat nárok na vaše kouzlo."
Šedý bojovník se rozhlédl po davu a Gart mohl jen pobaveně potřást hlavou. Ještě před chvílí byl Šedý jejich hrdina a šampión. Ale šampión právě většinu z nich stál peníze. Gart se rychle ohlédl na sázkaře a situace byla jasná. Sázkař se nenápadně sunul k nejbližšímu průjezdu. Byl to báječný švindl. Klasický podfuk na stádo buranů, kteří přijeli do města na Slavnost celí žhaví do sázení. Webin se s obavami rozhlédl po davu. "Na život a na smrt!" ozval se zezadu výkřik. Dav, tlačící se k okraji kruhu, se ihned připojil. "Na smrť4! skandoval a bažil po krvi. Webin, který se ještě před chvílí tak povýšeně naparoval, se ohlížel po křiklounech a pak pohlédl na Okmarka.
"Chceš to?" řekl tiše Okmark, a zatímco mluvil, vstoupil do neutrálního čtverce na okraji kruhu a vyjádřil tak ochotu bojovat znovu. Šedý zaváhal a pak se zlostnou kletbou sáhl do svého váčku. Vytáhl amulet a hodil jej na zem Oranžovému k nohám.
Otočil se a prchal z kruhu uličkou v davu, který jej zasypával ranami, nadávkami, blátem, odpadky a kopanci.
Okmark se s pohrdavým gestem shýbl a sebral amulet, který ovládaj kouzlo zombie. Přejel pohledem chlapce s pláštěm a vzal si jej zpět. Kluk čekal na svou odměnu, ale Oranžový jej ignoroval.
Dav ztichl a Gart se ohlédl. Sázkař přešel Oranžovému po bok a Gart mezi nimi zahlédl záblesk porozumění. Gart přešel k okraji kruhu. "Zaplať chlapci za jeho službu," prodral se jeho hlas mezi hádkami, které propukly kolem kruhu, jak dav živě probíral boj, který právě viděl. Oranžový si Garta zběžně prohlédl a dav ihned ztichl.
"Sám si mu zaplať, když se tak staráš," odpověděl Oranžový. "Jestli nechceš platit," řekl Gart s tváří zvrásněnou úsměvem, "možná tamhle tvůj přítel by mohl postrádat nějaké peníze z těch. které jsi mu vyhrál." Během své řeči ukázal na sázkaře. Všechny oči se stočily na sázkaře, který zůstal zaraženě stát. Konečně sáhl do měšce, vytáhl stříbrnou minci a hodil ji do kruhu.
"Tvá výhra, Jedno oko," oznámil. "Vezmi si ji a kluka zaplať."
Bez zaváhání vstoupil Gart do kruhu a dav zašuměl. Otrhanec začal vzrušeně tančit.
"Vstoupil do kruhu: Výzva, výzva!"
Dav začal skandovat s sebou a sázkař se usmál.
Gart se předklonil, zvedl minci, a když z ní setřel bláto, dal ji do kapsy.
"Pořád si myslím, že chlapci dlužíš odměnu," řekl.
Okmark na něj pohlédl s chladným, nadřazeným pohrdáním.
"Řečeno v kruhu. To je výzva," odpověděl Okmark. "Myslím, Jedno oko, že by pro tebe bylo zdravější odejít, než přijdeš k úrazu."
Gart si pomalu sundával plášť a mezitím ustoupil do čtverce na okraji kruhu. Držel plášť a viděl, že chlapec, kvůli němuž došlo ke sporu, je připraven jej převzít.
"Doufám, že až tohle skončí, ještě se s ním shledám," řekl Gart tiše. Chlapec s širokým úsměvem přikývl.
"Když vás zabije, můžu si ho nechat?"
Gart se usmál.
"Je tvůj."
Okmark pokrčil rameny, jako by ho celá věc nudila. Sázkař přišel k okraji kruhu a chvíli si Garta prohlížel. Otrhanec přistoupil kepartovi.
"Jméno a z jakého Řádu?"
"Gart a z žádného Řádu. Jsem svůj."
Otrhanec se začal smát.
"Jednooký Gart z žádného Řádu, z žádného Řádu," tančil okolo kruhu a prozpěvoval slova.
"Způsob boje?" zeptal se otrhanec a díval se na Garta, protože to byl on, kdo vyzýval.
"Jedno kouzlo, a to v sázku, stejně jako minulý zápas."
Otrhanec se podíval na Oranžového bojovníka, který přikývl na souhlas.
Smějící se sázkař zvedl paži.
"Dvé ku jedné pro Oranžového a beru sázky jen na Jedno oko."
Dav nereagoval.
"Dobrá tedy. Čtyři k jedné!"
Stále nikdo nesázel.
"Deset k jedné! Deset k jedné na Oranžového. Beru sázky jenom na výhru tohohle bez Řádu, na tohohle hanina."
Dav se rozhučel a nahrnul se k sázkaři, aby vsadil své měďáky v zoufalé naději, že Gart vyhraje. Gart čekal, až vzrušení opadne. Pak sáhl do kapsy a vytáhl stříbrnou minci.

"Na sebe," oznámil a hodil minci sázkaři: Lidé se začali smát.
"Opravdový bojovník," smál se radostně otrhanec a tančil kolem Garta. "Tak ubohý, že sází sám na sebe. Opravdový bojovník!"
Dav se zasmál a hned začalo další horečnaté sázení, protože kdo kdy slyšel o zápasníkovi, který by byl tak chudý, aby se zostudil sázkou na svůj vlastní zápas.
Gart sklonil hlavu a rozpjal paže. Shromažďoval myšlenky, tišil je, ostřil, vzpomínal a zapomínal, všechny je odklízel stranou. Sáhnul vně, zkoumal svého protivníka, nahlížel do jeho srdce. Cítil a věděl, dokud všechno nezmizelo, a zem a vody v něm nebyly čiré jako mrazivý sníh. Mana, zdroj veškeré magické moci, byla připravena.
Vstoupil do kruhu a zvedl pohled.
Také Oranžový postoupil vpřed. Gart se ani nepohnul. Čekal.
Nemusel se dívat, aby věděl, že se v kruhu znovu formuje mrak a zatemňuje ulici. I když vnímal vzdech shromáždění, neslyšel jej. Cítil napětí, sílu vycházející z oranžového bojovníka. Soustředil se na svou vlastní sílu, kterou nabíral ze vzdálených zemí a míst - manu, kterou ovládal, a přinášel tuto moc do kruhu, aby sloužila jeho vůli.
Ohnivá koule, stvořená Oranžovým, mohutněla s děsivou rychlostí a zatopila roh ulice pekelným svitem. Gart vzhlédl a natáhl paži.
Nad mrakem Oranžového se okamžitě začal formovat další. Vyrazil z něj ledový poryv větru. Rázem byla ulice temná jako noc. Jiskřičky světla blýskaly tmou.
Potom zavířila bílá. Sníh. Sněhová smršť se svíjela a vířila a pohlcovala mrak Oranžového. Zavyl vítr a potom, v okamžiku, všechno zmizelo a podvečerní slunce naplnilo úzkou ulici. Jeho paprsky se odrážely od vrstev ledu, pokrývajících zdivo budov. Led pukal, rozpouštěl se, zkrápěl dav, který si zakrýval hlavy rukama.
Jak odeznělo cinkání padajícího ledu, vyplnilo ulici ticho. Ozval se řídký potlesk a volání slávy zvláště od těch, kteří vsadili pouhý měďák a teď mohou mít v kapse stříbrňák. Měli nového hrdinu a ze všech sil mu provolávali slávu, zatímco ti, kteří i takovou sázku považovali za mrhání penězi, se tiše proklínali. Ti, kdo přišli o všechno při předchozím souboji, byli také nadšeni, neboť ten, kdo zavinil jejich prohry, byl poražen.
Gart pevně pohlédl na ohromeného oranžového bojovníka.
"Věřím, pane, že vaše kouzlo ohnivé koule je nyní mým," řekl tiše.
Okmark na něj zíral s otevřenými ústy.
Gart nehybně stál a čekal.
Okmark se ohlédl na sázkaře, jehož tvář rudla vztekem, když viděl, jak se lidé sbíhají, aby vymáhali své výhry. Okmark se podíval zpět na Garta.
Sáhl po dýce, visící mu za pasem, vytrhl ji a mrštil jí tak, aby se zabodla do středu kruhu.
"Na život a na smrt," zasyčel.
Otrhanec, z něhož rázem vyprchalo nadšení, se nervózně rozhlédl.
"S výjimkou arény je to proti zákonu," zapištěl. "Jestli se to Velmistr dozví, mohli bychom všichni skončit ve vězení."
"Co jsi zač, hovnivále, abys mi tu citoval zákony? Žádám smrt!"
"Boj ještě neskončil," vykřikl sázkař. "Jestli odmítne, vyhrává Oranžový!"
"To není pravda," zakvílel otrhanec v odpověď. "Boj skončil. Taková jsou pravidla kruhu!"
Oranžový bojovník se otočil a upřel na otrhance oči. Ten padl na zem s očima v sloup, ruce křečovitě sevřené kolem hrdla, ze kterého vycházelo odporné, bublavé chrčení. Dav zmlkl a sledoval zoufalý boj o život, jak se otrhanec svíjel v blátě. Gart vytasil svou dýku a hodil ji tak, aby se zabodla vedle Okmarkovy. "Na život a na smrt tedy."
Oranžový se na něj ohlédl. Otrhanec chřestivě vydechl a odplazil se z kruhu.
Oranžový bojovník zuřivě přikývl, a nedbaje na nějaký rituál, vskočil do kruhu. Gart se zapotácel prudkým nárazem ohně. Ustoupil vzad a zvedl ruce, aby si chránil obličej. V blátě kolem něho se objevil malý kruh a oheň se odklonil.
Okolo sebe slyšel výkřiky davu, jak lidé ustupovali. Někteří se zmítali v smrtelné křeči s šatem v plamenech. Na boční straně budovy za Gartem se rozhořel požár.
Gart zvedl levou ruku a v ohni se zjevila kostlivá postava, postupující vpřed skrze plameny směrem k Okmarkovi.
Okmarkovy oči se rozšiřovaly, jak kostlivec postupoval blíž a blíž, netečný k plamenům. Ustoupil a oheň pohasl. Ozval se praskavý rachot. Zem pod kostlivcem se otevřela a za chřestění kostí spadla kostra do pukliny, která nyní rozdělovala kruh ve dví. Gart kývl hlavou, kostlivec se vznesl do vzduchu a letěl neústupně vpřed.
Okmark zaklel, zvedl ruku a ukázal na kostru. Ulicemi otřásl výbuch a sprška prachu zavířila vzduchem tam, kde byla předtím kostra. Gart jako by zbělel pod prudkostí útoku. Okmark, nyní se zlověstným úsměvem, zvedl ruku a ukázal na Garta. Svinutý paprsek světla mířil přímo na něho. Vtom se před Gartem objevilo blýskavé zrcadlo. Úder světla se odrazil.
Oranžový měl sotva čas vykřiknout.
Plameny ho obklopily. Svíjel se v agónii, otáčel se stále dokola, jak se snažil udusit oheň, který ale nešlo uhasit. Gart stál nehybně. Díval se, ruce složeny. Výkřiky odumřely. Okmark se zhroutil v načernalou kouli kouřícího masa a zemřel.
Oheň zhasl, neboť ten, kdo ho vyčaroval, zemřel vlastním kouzlem.
Vzdech úžasu prolétl davem. Stál tam oněmělý, jen budova za ním praskala, jak plameny přeskakovaly po zdech. Za místem, kde stál Gart, leželo na půl tuctu mrtvých a naříkala a sténala snad dvacítka raněných.
Gart přeskočil puklinu, přistoupil ke zkroucenému tělu a sehnul se. aby vzal váček, který se zdál plameny nedotčený.
"Na to nemáš právo," jozštěkal se sázkař a vstoupil do kruhu. "Jsi hanin, bez Řádu, a zavraždil jsi bojovníka Řádu Fentesk. Jeho majetek patří Řádu."
"Tak mě zkus zastavit," řekl Gart, a upřel na sázkaře pohled. Muž zmlkl, zaváhal a potom se stáhl.
"Řeknu jim to, Jedno oko. Budou tě hledat!"

"Ještě než se vypaříš, co aby sis vzpomněl, že těm lidem tady dlužíš nějaké peníze? A nějaké dlužíš i mně."
Dav, který do té doby spor jen tiše sledoval, najednou ožil a srotil se okolo sázkaře. Jak se hnali přes kruh, někteří popadali do pukliny a jejich mučivý nářek zml-kal až nárazem na dno. Gart se sehnul a uvolnil váček. Otočil se a uviděl hocha, jak stále ještě drží jeho plášť.
Gart přeskočil trhlinu, vzal si plášť a sáhl do váčku pro minci. Ve váčku nebyla ani vindra.
Z tlačenice kolem szkaře se vynořil otrhanec a proklouzl ke Gartovi,
"Nesu ti tvé peníze," řekl a natáhl špinavou ruku. Když otevřel dlaň, odhalil devět stříbrňáků.
"Bez tvé provize pro mistra kruhu, samozřejmě," řekl Gart, zatímco si bral mince. Potom jednu hodil chlapci, kterýže nadšeně uklonil a bleskem zmizel.
"Účet zůstal na tebe, pochopitelně. Šedý se vypařil, a pokud jde o Oranžového" - otrhanec se ohlédl na spálenou mrtvolu - "ledaže by jeho poplatek byl součástí tvé výhry."
Gart sáhl do Okmarkova váčku a prohmatal jeho obsah. Dotyk některých amuletů ho překvapil. Okmark byl opravdu silný. Mnohem silnější, než za jakého ho Gart považoval. Byl to ale blázen, když nepočítal s tím, že by protivník mohl pro něco tak nebezpečného, jako je věčný oheň, použít převrat kouzla. Nejspíš si myslel, že má co do činění s bojovníkem prvního, nanejvýš druhého stupně, který přišel, aby si založil pověst. Proto asi Okmark nechtěl odhalit zaklínadla, která si schovával pro Slavnost.
Gart nahmatal a vytáhl minci. Byl to zlaťák a otrhancovy oči zasvítily lakotou. Gart mu minci hodil.
"Tvá provize od Oranžového. Dohlédni, ať je o něho důstojně postaráno."
"To už není moje starost," zasmál se otrhanec, a chytil Garta za ruku. "Tamhle přicházejí jeho přátelé. Máme nejvyšší čas změnit povětří."
Gart pohlédl na konec ulice, kam otrhanec ukazoval. Ulicí pochodovala falanga ozbrojenců, zřejmě v nepříliš přátelské náladě. Všichni byli oděni podle způsobu bojovníků: Hustě vyšívané košile, volně padnoucí hedvábné kalhoty, které se vzdouvaly přes okraje vysokých naleštěných bot, oranžově lemované pláštěnky, vlající, jak se blížili rozhodným krokem. Zlaté váčky s kouzly jim narážely do kyčlí. Za nimi šli zbrojnoši hlídky, muži městské gardy. Kouzla sice používat neuměli, ale v zabíjení byli i tak poměrně výkonní.
Opatrně, tak, aby nepošlapal zraněné, Gart ustoupil do průjezdu a následoval otrhance. Za sebou slyšel něco, co znělo jako dozrávání pouliční bouře, a potom řinčení zvonů, jak konečně přijížděli hasiči.
Ještě než zmizeli v postranní uličce, ohlédl se otrhanec přes rameno.
"Jak já Slavnost miluju," povzdechl si, když viděl, jak se na konci ulice do shromážděného davu zřítilo průčelí budovy. Noční oblohou se rozprskla sprška jisker, a jak lidé ustupovali před hroutící se budovou, další a další mizeli v puklině.
Jak se proplétali uličkou ucpanou špínou, Gart překonával dávení z odporného puchu hnijících odpadků, lidských výkalů, nyní již nerozeznatelných mršin a v jednom případě něčeho, co vypadalo jako kus lidského těla, trčícího z hromady hnoje. Otrhanec se při pohledu na mrtvolu zastavil a chvíli přemýšlel.
"Říkal jsem si, co se s ní asi stalo," zašeptal. Potom pokrčil rameny a dál vedl Garta cestou, až dorazili k polorozpadlé boudě ze zborcených trámů, šedých věkem a zjevně hotových brzy se obrátit v prach.
Otrhanec otevřel dveře a Gart opatrně nahlédl dovnitř. Staroch se usmál bezzubým úsměvem.
"Nevěříš mi? Po tom, co jsem ti přinesl tvé peníze a vyvedl tě z té kaše?"
"Nevěřím nikomu," zahučel Gart a přimhouřil oko, aby si uvykl na přítmí uvnitř.
"Hej, kamarádi, máme společnost," zahlaholil otrhanec a vešel dovnitř. Gart viděl ve tmě pohyby a nos se mu krčil nad zápachem nemytých těl. Slyšel chraplavý smích, jak se stařec a po něm i kdosi další začali smát.
"Poslyš, Jednooký Garte bez Řádu, měl bys buď jít dovnitř, anebo zmizet ode dveří," pronesl otrhanec. "Oranžoví tě určitě hledají a rozhodně nebudou v přátelské náladě. Mimo to, Velmistrova hlídka je ti taky v patách."
Jak vstoupil do dveří, Gartovo oko se začalo přizpůsobovat přítmí. Na jedné straně hořel na otevřeném ohništi malý ohýnek a nějaká shrbená postava cosi míchala v hrnci, který visel nad plameny. Gart mírně zvedl hlavu a pátravě naslouchal. Bez levého oka se naučil spoléhat i na ostatní smysly. Konečně prošel dveřmi a vzápětí bleskurychle uskočil zpět a stranou.
Rána ho minula. Dřevěná palice pročísla prázdný vzduch. Gart chytil kočičím pohybem muže za zápěstí a vytáhl ho zpoza otevřených dveří. Druhou rukou vytrhl dýku, a jak ji nasadil muži pod bradu, mírně ho řízl do hrdla.
"Dýcháš příliš hlasitě," zašeptal Gart, "a navíc smrdíš, že by z toho capa natáhlo."
Otrhanec pobaveně sledoval výměnu názorů a kýval souhlasně hlavou.
"To by ušlo, to by docela ušlo," smál se. "Teď, prosím, nech bratra jít."
Gart se podíval útočníkovi do očí, ze kterých čišel strach, a cítil na sobě jeho páchnoucí dech. Trhl dýkou, která mírně nařízla kůži pod bradou, a muže pustil. Dědek zavyl bolestí, zatímco ostatní potěšené hulákali.
"To by docela ušlo," opakoval otrhanec a pokynul Gartovi, aby přišel blíž a přisedl k ohni.
"Už žádné triky, slibuji na čest svého bratrstva."
Ostatní starci v místnosti se zasmáli. Gart se po nich rozhlédl. Vypadali většinou jako hastroši. Několika chyběly prsty na rukou, některým celé pravé ruce. Jednomu, který seděl u ohně, chyběly obě.
"Kapsáři a chmatáci?" zeptal se Gart. "Mám věřit slovu bratrstva kapsářů?"
Otrhanec se zasmál.
"Věř mi, Jednooký, je stejně dobré jako slovo kteréhokoliv z bojujících Řádů."
Ozvalo se reptání, jako by se tím, že zapochyboval o svém hostiteli, Gart dopustil nejtěžší urážky. Starý muž pokynul Gartovi, aby se posadil. Hned se před ním objevil pohár. Otrhanec zvedl zpod stolu těžký džbán, naplnil hostu číši a nalil i sobě. Gart nápoj ochutnal.
"Borleinské," řekl, zjevně překvapen.

"A, pán se vyzná."
"Odkud máte takovou značku?"
"A odkud hanin, bez Řádu, zná takovou značku?"
"Nějaký Čas se už potloukám po světě."
Otrhanec odložil pohár a pátravě se na Garta zahleděl.
"Kolik je ti let?"
Gart se usmál a neřekl nic.
"Těžko říct u člověka, který ovládá manu. Může ti být těch pětadvacet, na které vypadáš, nebo taky skoro stovka. Řekl bych těch pětadvacet."
"Čekáš, že ti odpovím?"
Otrhanec potřásl hlavou.
"Jako hanin víš, že je sebevraždou být v tomhle městě během Slavnosti. Nenosíš žádné barvy a Velmistr pod trestem smrti zakazuje přítomnost kohokoliv, kdo ovládá manu a nepatří k žádnému řádu.
"Velmistr," pronesl tiše Gart a otrhanec cítil v jeho hlase náhlou tvrdost. "To mě ten parchant musí nejdřív najít."
"Ví, jak na to," odpověděl otrhanec a rozhlédl se po svých druzích, kteří souhlasně přikyvovali. Bezruký zvedl vysoko pahýly svých paží a kdákal nepříčetným smíchem.
Mezitím, co Gart srkal své víno, otrhanec obšťastňoval své druhy popisem boje a Gartova vítězství. Na konci příběhu sáhl do záhybů své tuniky, vytáhl z nich půl tuctu peněženek a hodil je na stůl.
"Řekl bych, že kromě mistra kruhu jsi měl i jinou práci," podotkl Gart s úsměvem. "Otázka nabídky trhu."
"Během Slavnosti musí být nabídka trhu dost vysoká."
Místnost se naplnila smíchem.
"Domácí nás většinou dobře znají," řekl otrhanec. "A všem těm křupanům, kteří přijíždějí do města, rádi pomůžeme s přebytečnými zavazadly. Jestli chceš, můžeš tomu říkat daň pro chudé. Příštích sedm dnů vyděláme dost, abychom jedli celou zimu."
Otrhanec dolil pohár sobě i Gartovi.
"Takže jsi přijel na Slavnost?"
Gart neřekl nic. Soustředil pozornost na číši, jako by studoval složité zlaté vykládání.
Otrhanec se hluboko předklonil a pozorně se díval Gartovi do tváře.
"Jak jsi přišel o oko?"
"Dětský žert, který se zvrtnul," odpověděl Gart.
Otrhanec pomalu přikývl a upřeně se díval Gartovi do tváře. "Vypadá jako vyříznuté. Podle jizvy na tváři."
"Tak nějak."
Otrhanec se napřímil a beze slova se na Garta zahleděl.
Gart se zaklonil, vyprázdnil zbytek poháru a postavil ho zpět. Otrhanec rychle dolil.
"Poslyš, mohli bychom ti dát pásku na druhé oko, řídce tkanou, abys viděl, a z prázdného důlku ji sundat. Byl by z tebe zatraceně dobrý kapsář."
Otrhanec se svému nápadu zasmál, ale pozorně přitom Garta sledoval. Gart s opovržením odfrkl a znovu se napil.
"Ale ty jsi bojovník, žádný kapsář. To, jak jsi zabil Okmarka z Fentesku převrácením kouzla, to bylo zřídka užívané zaklínadlo, a takovou moc ovládají jen opravdoví mistři. Měl čtrnáct vítězství v aréně a byl to zápasník přinejmenším třetího stupně. Kde vzal Bez Řádu jako ty takové zaklínadlo?" Jak mluvil, otrhanec se díval na Gartův váček na kouzla s takovou zvědavostí, jako kdyby bojoval s pokušením mu jej vytrhnout a podívat se, co je uvnitř.
Gart zvedl oči od poháru a upřel na otrhance pohled.
Ten rozpažil ruce a v předstírané hrůze couvl.
"Nikdy se bojovníka neptej, kde vzal svou moc a svá vítězství," zaskřehotal otrhanec. "Znám, znám obyčeje."
Jeden ze starců přišel ke stolu a položil před Garta stříbrný podnos. Jiný přinesl od ohniště pečenou kachnu. Gart si odkrojil stehno a lačně je okusoval.
"Máš hlad, to je vidět," smál se pro sebe otrhanec, když se díval, jak Gart odkrajuje z ptáka maso, horké kousky si chvatně strká do úst a splachuje sousta dalším pohárem vína.

"Jsi mistr tohoto bratrstva?" zeptal se mezi sousty Gart.
Otrhanec se usmál a rozepjal doširoka paže, jako by Gartovi kynul, aby se rozhlédl po jeho panství.
"Zde moji bratři a další, co se skrývají ve svých chatrčích. Věrný řád kapsářů s rodokmenem vznešeným jako kterýkoliv z bojujících Řádů a stejně tak starobylý. A, mohu-li dodat, mnohem poctivější." "Jak je to možné?"
"Bojující řády Fentesk, Kestha, Bolk a Ingkara tvrdí, že jsou oporou cti. Nejsou nic jiného než prodejné děvky." Ostatní v místnosti souhlasně zakleli. "Od té nocř, kdy se Zarel stal Velmistrem všech barev, nemyslí na nic jiného než na zisky, které jim moc přináší. Na manu, kterou čerpají ze zemí, aby podpořili svá kouzla, a cenu platí prostý lid. My jsem v tom alespoň poctiví. Krademe a přiznáváme, že krademe, takže ve srovnání s nimi jsme ctnostní. Alespoň se neschováváme za plané žvásty, které ztratily jakýkoliv význam." Ostatní v místnosti propukli v jednolitou salvu nadávek. Nepříčetný muž bez rukou kdákal obscénní písničku o Velmistrovi a tiskl k sobě pohár, uzpůsobený tak, aby ho mohl zvedat pahýly paží.
Gart mlčky dojedl a naslouchal starcům, jak si vylévají vztek a nenávist. Dojedl kachnu, bezmyšlenkovitě si . vyčistil zuby kouskem kosti, odsunul stoličku a postavil se.
"Děkuji za jídlo, starý muži. Myslím, zeje Čas, abych se hnul o dům dál." "Máš zde nocleh." "Proč?"

"Jsi zábavný a trochu záhadný." "Jak to?"
"Zábavný, že jsi tak snadno dostal Otmarka, kde jsi ho chtěl mít, a oškubal jeho sázkaře. Nejdříve jsem si myslel, že jsi nějaký křupan z venkova, nějaký chlapec, co se naparuje několika kouzly ve váčku a myslí si, že něco dokáže, jenomže obvykle přijde o život ještě dřív, než Slavnost začne."
"Je to už dost dlouho, co mě nazývali chlapcem," řekl Gart chladně.
"Synu, pro mě jsi pořád ještě chlapec. To, že jsi zabil Okmarka, ti mohlo dát jeho moc, ale teď máš více než stovku zapřísáhlých nepřátel z jeho Řádu, kteří tě hledají. A mimo to, Velmistr touto dobou už musí vědět, že to byl jednooký hanin, kdo zabíjel. Každý bojovník a zápasník pod jeho velením tě bude hledat."
"Dokážu se o sebe postarat."
"No a to je ta záhada. Co tady vlastně chceš? Jestli ti můžu poradit, myslím, že bys měl ještě před úsvitem vyrazit na jih a nabrat trochu vzdálenosti mezi sebou, tímhle zatraceným městem a Slavností."
Otrhanec se usmál, a než Gart mohl odpovědět, zvedl ruku.
"Vím, nechceš mou radu. Hodláš tu zůstat a byl bys zatracen, kdybys mi řekl, proč jsi sem přišel."
"Tak nějak."
"Zůstaň zde na noc. Je to zadarmo a dal jsem ti slib bratrstva. Nikdo tě nebude rušit."
"Hlídka!"
Gart se otočil a uviděl beznohého žebráka, který přiskákal na pahýlech nohou. Karikatura stráže u dveří, s kůží pod bradou lehce rozříznutou, přiskočila ke dveřím, zajistila je závorou a místnost ztichla. V uličce před domem byly slyšet blížící se těžké kroky. Poté, co se na chvíli zastavily, pokračovaly dál.
"Platíme těm panchartům dost, aby nás nechali na pokoji," zasmál se pro sebe otrhanec. "Ale nikdy nevíš, kdo jim mohl zaplatit víc."
Podíval se zpět na Garta.
Řekl bych, že předmětem jejich zájmu jsi ty. Jsi zločinec, Bez Řádu. Oranžoví mohli dokonce přispět trochou peněz, aby ti někdo bez fanfár podřízl krk a aby se jim vrátila kouzla, o která přišli. Jestli jsi vesnický blbeček, který přišel a myslel si něco o cti a pravidlech, zapomeň na to."
Gart s opovržením potřásl hlavou.
"Typické."
Rozhlédl se po místnosti.
"Který roh je tu nejmíň zavšivený?" Varnel Buckara, Představený Řádu Fentesk, postavil svůj zlatem vykládaný pohár a podíval se chladně na svého hostitele. "Opravdu se mi nelíbí smysl toho, co jste pravé řekl."
"Byl to tvůj člověk, kdo začal ten incident tím, že se bil nelegálně, nejdříve s Webinem z Kesthy. Ohavné, můj milý, velmi ohavné pro dva bojovníky prát se v kanále pro potěchu lůzy."
"Moji zápasníci mají kuráž. Jinak by to ani nebyli zápasníci. Ale tohle vás netrápí. Co vám ve skutečnosti vadí, je fakt, že to byla veřejná produkce a vaši agenti nemohli kontrolovat sázky."
Velmistr Zarel Ewin se zasmál a vyduté břicho se mu třáslo jako huspenina. Postavil svou číši a pokynul sluhovi, aby oběma dolil a poté aby odešel.
"Jako bych se musel starat o kousek stříbra," odpověděl, předklonil se a upřel na Varnela pohled. ,2Nad takové starosti jsem se povznesl už hodně dávno."
Varnel neřekl nic a rozhlížel se po místnosti. Čalounění, importované z Kiše, jemné dřevořezby z legendárního La, drahokamy, které věnčily Zarelovy otylé ruce.
"Správou západních zemí, a tím i her, sloužím Průchozímu," pokračoval Zarel. "To je dostatečná čest."
Varnel div že nevybuchl smíchy nad pokrytectvím takové řeči. Strach ho však zarazil. Ne ze Zarela, ale z toho, co právě teď mohlo stát za ním, neviditelné ve stínech, číhající, čekající.
Úzkostně se rozhlédl a potom si uvědomil, že Zarel ten okamžik strachu bezpochyby vycítil.
"Ne, ještě zde není. Teprve poslední den Slavnosti si přijde pro vítěze a výroční zprávu."
"Bude ta šarvátka součástí zprávy?" zeptal se Varnel a konečně se dostal k jádru věci.
"Drahý příteli, byl jsi v minulosti štědrý. Dnešního večera nemusíme podstupovat nechutný rituál úplatku, abychom na tu událost zapomněli. Ber to jako dárek. Kdybych se pokoušel zastavit každý boj mimo arénu, už bych se dávno zbláznil. Co si ty a ostatní tři Řády děláte po zbytek roku na svých vlastních územích, je vaše starost, nikoliv moje. Po zbytek roku se můžete ve svých zemích vzájemně zabíjet, jak se vám zlíbí, a najímat se komukoliv chcete. Teď jste se ale ty a ostatní Řády sešli v mém městě, abyste vyzkoušeli svou dovednost, a to se

mne vskutku týká. Příležitostný boj o sázku očekávám. Ale boj na život a na smrt před zraky davu je vyhrazen pouze do arény. V opačném případě vznikne chaos, a to nehodlám trpět. Plně očekávám šarvátky mezi tebou a ostatními Řády. Ale ať se tak laskavě děje ve vašich vlastních uzavřených komendách. Taková je tradice. Veřejné produkce patří do arény, a jestli se rolníci či měšťané chtějí dívat, ať si zaplatí. To je taky tradice."
"A kromě toho, chátra platí, aby viděla boj v aréně. Jestli všchno, co tam chtějí vidět, uvidí venku na ulici zadarmo, platit nebudou," chtěl Varnel odpovědět.
"Rozumíme si?" zeptal se nakonec Zarel.
"Rozumíme si," odpověděl zdvořile Varnel.
"Tak a teď ten druhý problém. Ten bojovník bez Řádu, ten hanin, máš jeho popis?"
"Nikdo z mých lidí tam nebyl."
"Ale, ale! A co takhle jeho sázkař?"
Varnel se nepohodlně zavrtěl.

Zarel se zlomyslně pousmál a znovu se napil.
"Buď byl tvůj Člověk idiot, který bojoval kvůli jedinému kouzlu, nebo tam měl sázkaře, aby oškubal čumily. Nechtěl bych si myslet, že všichni tví bojovníci jsou idioti."
"Když můj muž prohrál a kavky zjistily, že sázkaři došly peníze na výplatu, hodily ho do trhliny v zemi."
"Logická reakce. A když tak o tom mluvíme... Mám teď uprostřed jedné z hlavních ulic trhlinu dobrých dvacet sáhů hlubokou. Víš, kolik bude stát oprava? K tomu půl bloku baráků vyhořelo do základů a skoro padesát lidí je mrtvých."
"No, to byli jenom rolníci."
"Moji rolníci. To je o padesát rolníků míň na placení daní. To je o padesát lidí, kteří jinak svou pouhou existencí přispívali do zásobárny many, méně. Můj milý Varnele, účet stále narůstá. Nemluvím tady o úplatcích. Mluvím o náhradách Škod. Nevím, kolik vozů kamení bude třeba, aby se vyplnila díra, kterou tvůj člověk udělal. Náklady na pohřby, stavba bloku baráků, to bude docela slušný účet."
"Jako kdybyste se chystal to platit ze svého," vyhrkl Varnel.
"K čertu, ne! Ty to zaplatíš," zařval Zarel. "A to není

úplatek! To je smlouva o nápravě škod, způsobených během Slavnosti mému městu. Její podmínky jsi ty i ostatní řády přijali."
"A co Rád Kestha? Oni začali!" vyštěkl Varnel.
"Tulan a jeho Řád budou taky platit," řekl sametovým hlasem Zarel.
"To bych řekl, že budou," myslel si Varnel se vztekem. Popadl karafu s vínem a nalil si další pohár. "Zarel alespoň platí za občerstvení, a tak bych z toho měl něco vyrazit," řekl si v duchu.
"Měl bys to vytřást z kožichu toho bojovníka bez Řádu."
"Vytřesu. Ještě předtím, než ho nechám rozčtvrtit, že v mém městě bojoval bez souhlasu Řádu, mi pomůže s placením. Problém je, že nikdo neví, kde je nebo kam se poděl."
Varnel se při posledních Zarelových slovech usmál.
"Váši věrní poddaní dozajista dychtivě pomohou zákonu."
"Sběř! Myslí si, že celá ta věc je náramně zábavná. Vyhrál jim peníze, tak je teď něco jako jejich hrdina. Zatracená sběř. Jsou v ulicích a smějí se. A tvůj Řád to pomohl odstartovat. Mám obvyklé popisy - byl Černý, byl bílý, byl žlutý. Byl vysoký, byl malý, tlustý, hubený, poďobaný od neštovic, nepoďobaný, dvě oči, jedno oko. Jediná věc, na které se shodují, je, že nebyl z žádného Řádu."
Varnel se opřel a pohlédl stranou. "Co se děje?"
Varnel poděšeně pohlédl zpět. "Nic, ne, nic to není." Zarel se pozorně podíval na svého hosta. "Něco, co jsem řekl, tě rozrušilo." "Ne, jenom tak přemýšlím. To je všechno." "O čem?"
"Kdo je ten člověk? Zabil bojovníka třetího stupně. To je na hanina trochu neobvyklé. Když dosáhnou takové úrovně, obvykle se jim už podaří vstoupit do Řádu, nebo jsou mrtví. To znamená, že je dobrý. Stejně dobrý jako mistr Řádu. Apřes to nemá žádnou barvu, žádný Rád. To je divné."
Zarel se zamyšleně zahleděl do neurčitá.

Varnel měl pravdu. Bylo to neobvyklé. Nejen to, ale i skutečnost, že ten člověk zmizel beze stopy. A bylo v tom ještě něco jiného. Víc pocit než vědění, instinktivní pocit, že něco není úplně v pořádku, že tohle nebyla jenom další výtržnost, hloupá rvačka, která bude zítra zapomenuta. Nemohl se dobrat, co to přesně bylo. Ale neklid byl varováním, na které bylo třeba si dát pozor. "Najdeme ho," řekl nakonec chladně Zarel. Varnel zvedl obočí a sarkasticky se zasmál.

Kapitola 2.
"Takže, jaké máš pro dnešek plány?"
Zatímco si škrábal kousance od blech, které v noci chytil, rozhlédl se Gart po místnosti plné starců. Probouzeli se k životu s prvním světlem úsvitu, nakukujícího dovnitř škvírami ve střeše a v okenicích.
"Začnu tím, že odtud zmizím."
Otrhaný muž se zasmál.
"Hurá do boje? Tvůj velký záhadný úkol?"
"Tak nějak," řekl suše Gart.
"Jdu s tebou."
Gart pohlédl na bezzubého starce.
"Měl jsem takový pocit, že bys mohl mít chuť jít," řekl mírně a otrhaný muž na něho překvapeně pohlédl
"Proč?"
"Protože nesneseš tajemství. Chceš zjistit, co přijde dal.
Otrhanec se pohupoval na stoličce u ohně a potěšené se smál.
"Chci tu legraci vidět. A myslím, že přitom někdo přijde k úrazu, a já chci být u toho. Na takové výpravě se vždycky najde nějaká obchodní příležitost."
Starý muž se naklonil nad oheň a odřízl z pečené která se pomalu opékala nad žhnoucími uhlíky, dva silné

plátky masa. Jeden hodil Gartovi. Ten ho chytil a opatrně ho přehazoval z ruky do ruky, dokud dostatečně nevychladl.
Když starý muž dojedl snídani, zvedl závoru u dveří a opatrně vyhlédl ven.
Na druhé straně ulice seděl beznohý žebrák a mával rukou, jako by odháněl mouchu.

"Vzduch je čistý," oznámil Otrhanec. "Jdeme."
Vzal klacek, opřený vedle dveří, a vykročil na ulici. Potom se otočil a u zdi si ulevil. Gart na něj znechuceně hleděl, ale potom si uvědomil, že ho musí následovat, a stoupl si vedle starého muže.
"Poslyš, pro představování je tahle chvíle stejně vhodná jako každá jiná. Jmenuji se Hammen z Joru."
Starý muž dokončil dílo, zapnul si umaštěné kalhoty a natáhl ruku.
Gart, který také skončil, se zapnul a shlédl dolů na Hammena, který se na něj šklebil širokým úsměvem, ve kterém jeho žloutnoucí zuby vypadaly jako rozeklané hnijící kůly v temné jeskyni.
Gart váhavě ruku přijal a potom, aniž by se namáhal pohyb zakrýt, si utřel dlaň o kalhoty.
Hammen se zasmál.
"Čistší potřesení rukou než od kteréhokoliv Představeného Řádu."
Gart si nemohl pomoci. Musel se usmát.
"Kde najdu Řád Šedých?"
"Proč tam chceš jít?"
"Jsem jenom zvědavý, to je všechno."
Hammen zvedl rozmáchlým gestem klacek, ukázal dolů špinavou uličkou a vyrazili.
Gart následoval svého samozvaného průvodce a přitom se opatrně díval do bočních uliček, které míjeli. Bylo už dlouho po úsvitu, a přesto se město sotva probouzelo. Energie občanů byla zjevně spotřebována blížícími se oslavami.
Hammen na chvíli zastavil, aby dloubl do několika postav natažených vedle prázdného sudu na dešťovou vodu. Jedna z nich sebou trochu hnula, další dvě zůstaly nehybné.
Gart na ně pohlédl. Viděl, že všechny tři jsou naživu, ale že brzy po probuzení budou tohoto stavu věcí litovat.
"Už jsou přebraní," oznámil Hammen a pokračoval dál k bulváru takřka tucet sáhů širokému.

Gart se otočil a vzhlédl nahoru ulicí, kde stoupající věchýtky dýmu stále ještě označovaly místo včerejší zábavy. Okolo něj otevírali majitelé stánků okenice a vykládali na stoly přede dveřmi své zboží. Několik ranních ptáčat už nakupovalo potraviny a Gart pomalu kráčel, neschopen zakrýt úžas nad spoustami zboží, které se tu zdálo být na prodej.
Hammen se na něj ohlédl.
"Neřekl bych, že máš s městem moc zkušeností." Gart přikývl.
"Pochop: jen blázen by mě následoval do temné uličky tak jako ty včera. Tak důvěřiví jsou jenom křupani z dědiny. Žádný občan tohoto města by nebyl takový blázen."
"Blázen nebo někdo, kdo se dokáže o sebe postarat," odpověděl nevzrušeně Gart.
Hammen vzhlédl na Garta a souhlasně přikývl. "Myslím, že se o sebe dokážeš postarat. Ale přežít tady? Na to se rád ještě podívám."
Hammen zpomalil a ukázal na stánek s ovocem. "Hele, tohle já rád, granátová jablka z Esturinu." Hammen přistoupil ke kramářce sedící za hromadami granátových jablek, pomerančů, exotických fillagritů, dovezených zpoza proudícího moře, vybraných a jemných lollin a dalších rozkoší, třpytících se rudou, zelenou, oranžovou a nejhlubší modrou, které Gart nikdy předtím neviděl.
Obchodnice se podívala na Hammena, s popuzeným úsměvem potřásla hlavou a hodila mu granátové jablko. Hammen jí pokynul, aby posloužila i Gartovi.
Gart si ovoce vzal, kousl do něho a usmíval se, když mu šťáva stékala dolů hrdlem. "Dobré."
"Tohle jsi v životě nejedl, že jo?" Jak dojídal pochoutku, Gart neodpověděl a napůl ucha poslouchal, jak se Hammen a kramářka, kteří byli zřejmě staří známí, bavili o novinkách ve městě.
"Muži Velmistrovy gardy se tady včera večer rojili jak mouchy na mršině. Hledali zápasníka," řekla obchodnice a celou dobu se dívala přímo na Garta. "No a našli ho?" "Sebrali obvyklé firmy."

Hammen se zasmál a otočil se. Obchodnice se usmívala, hodila Gartovi další tři granátová jablka a mrkla na něj. Ten šije zastrčil dovnitř otevřené tuniky.
"Včera jsi těm lidem vyhrál hodně peněz a navíc jsi se postavil Oranžovému," řekl Hammen. "Nějakou chvíli teď můžeš jíst zdarma."
Hammen pokynul hlavou na špinavě hnědé praporce třepetající se nad většinou stánků lemujících ulici.
"Jak vidíš, v téhle čtvrti se fandí Hnědým."
"A proč? Bojující Řády pro ně nic neznamenají a vím jistě, že co si myslí obyčejní lidé, je Řádům úplně ukradené."
"A odkudpak to víš?"
"Myslím, že se to dá předpokládat," odpověděl Gart.
"Vypadá to, že lidské duši moc nerozumíš, Jedno oko," odvětil Hammen. "Slavnost je pro většinu těchto lidí jediná věc, na kterou se mohou v životě těšit. Slavnost a výherní los, protože hry jsou vším.
Zajdi do kteréhokoliv stánku nebo putyky," - Hammen neurčitě ukázal na hospodu, kde bylo již teď plno - "a nejubožejší žebrák ti bude vypočítal výhry a kouzla svého favorita, tím spíš, jestli mu někdy vyhrál anebo vyhrála pár měďáků sázky. Vyhřej davu peníze a jsi hrdina."
"Svého druhu ovšem," ohrnul Gart nos. "V dnešní době upálí zápasník člověka zaživa, jen aby vyzkoušel nové kouzlo, a necítí přitom víc, než kdyby rozmázl švába."
"Co tím myslíš - v dnešní době?" zeptal se tiše Hammen.
"Slyšel jsem o časech, kdy věci byly jinak, kdy zápasníci putovali, aby sloužili potřebným."
Hammen si odplivl.
"Ty Časy jsou pryč, hanině. Jestli jsi sem přišel a myslel si něco jiného, asi bude nejjednodušší, když půjdu svou

cestou. Začal jsi se mi trochu líbit a nerad bych tě viděl mrtvého ještě před setměním. Jenomže jen blázen si může myslet, že zápasníkům na nás záleží."
"Tak proč by mělo lidem záležet na nich?"
"Vždyť o tom mluvím," odpověděl Hammen. "Nerozumíš lidské duši. Lidé pravdu znají, stejně ale budou svého hrdinu nadšeně oslavovat a přitom se cítit,

jako by byli částí jeho slávy a moci. Jak Slavnost začne, jsou na tři dny přeneseni na nebesa. Zapomenou na bídu a nemoce, na krátké a kruté životy, které je stravují. Jsou tam, v aréně, naslouchají skandovanému křiku, bijí se o moc, o prestiž, o své životy a o uznání Průchozího, který si nakonec vítěze vezme s sebou, aby mu sloužil v jiných světech. Tři dny z roku může dav žít svůj sen.'k
Hammenův hlas zjihl, zvážněJ a ke Gartovu překvapení se do něj na chvíli vetřel náznak urozeného přízvuku.
Gart se na Hammena tázavě podíval.
"Mluvíš, jako bys tam byl," řekl a upřeně na něj hleděl.
Hammen mu pohled vrátil a - na kratičkou chvíli - měl Gart pocit, jako by vedle něj šel někdo jiný a ne otrhaný kapsář, co přespává ve škarpách. Cítil vzdálenou sílu, jako by ten muž uměl ovládat manu, základnu moci všech zápasníků, která se získávala ze zemí a všech bytostí, které na nich žily. Hammen zvolnil chůzi a Gart cítil jeho nekonečný smutek. Vzápětí, tak jako mráz taje při prvních paprscích úsvitu, se Hammen zase stal otrhancem, který se chichotal, chrchlal, plival okolo sebe a přitom ukazoval cizinci pamětihodnosti města.
Šli dál ulicí, která se teď začínala plnit. Gart vytáhl z tuniky dvě granátová jablka a jedno hodil Hammenovi. Jak se procházeli, zakousl se do svého a pomalu je jedl. Když míjeli ulici oceli, Gart se na chvíli zastavil, aby se podíval, jak obchodníci vyvěšují před své krámy levné brnění. Zastavil se před jedním z obchodů a nahlédl do temného vnitřku. Uviděl tam viset ty nejlepší zbraně. V pozadí seděla ve stínu obchodníkova ochranka. Zakřivené šavle, meče s širokou čepelí a lehké končíře zachytávaly a odrážely pulzující zář výhní, u kterých vzadu v dílně ve sprškách jisker kováři tvořili své výrobky.
"Dobré čepele tan vzadu. Čepele s dlouhými dějinami a se jmény, určené pro znalce vytříbených zbraní. Takových, které proniknou i poli kouzel, aby se smočily v krvi zápasníka," zašeptal Hammen, jakoby naplněn vzdálenou touhou.
Šli dál k ulici bronzířů, pak stříbrotepců a zlatníků, každý stánek chráněn ozbrojenci, a občas dokonce i zaklínačem prvního stupně, schopným vykouzlit jednoduchou

bytost podsvětí, aby zabila zloděje. Gart se na ně podíval a potřásl hlavou. Většina z nich byli starci, kteří se nikdy nedostali za první stupeň, protože jim chyběly dovednosti a vrozená moc spoutat manu, ovládat a kontrolovat cokoliv mimo nejjednodušší kouzla. V opravdovém souboji s jiným bojovníkem by o své kouzlo, a pravděpodobně i o život během okamžiku přišli, a tak jim byly přisouzeny zadní uličky, ochrana zástupů lakomců a tlustých kramářů. Cítil, že většina z nich se ve svých srdcích děsila dne, kdy by se mohli střetnout s někým silnějším, než je venkovan s nožem, a i ten byl důvodem ke strachu.
Poté, co prošli ulicemi kovu, došli blíže ke středu města a Hammen se začal ostražitě rozhlížet. Pozorně se díval, jak kolem propochodoval oddíl Velmistrových bojovníků ve stráži, pestrobarevné blůzy, pláštěnky a kalhoty třpytící se v ranním světle. Žádný z nich se směrem ke Gartovi ani nepodíval a jeho společník se zachichotal.
"Nastrojení hejsci. Nejspíš tě hledají a jsou příliš hloupí, než aby tě vycítili."
Gart si všiml, že barvy praporů vroubících ulici se začaly měnit. Už několik bloků hnědou vystřídala směs hnědé, šedé, a občas dokonce i oranžové nebo purpurové.
"Blížíme se ke středu, kde se pět městských čtvrtí sbíhá. Přímo před námi, ve středu Náměstí, je Velmistrův palác a kasárna jeho bojovníků a vojáků. Paláce Čtyř barev lemují Náměstí po stranách!"
Gart pohlédl ulicí k hlavnímu Náměstí, takřka tři sta sáhů širokému, a konečně spatřil tyčit se pětistrannou pyramidu, sídlo Velmistra. Budova byla přinejmenším třicet sáhů široká. Vzpínala se takřka do stejné výšky. Obložení z leštěného vápence zářilo v odraženém slunci jako planoucí oheň. Okolo všech pěti stran hlavní budovy se krčila temná kasárna zápasníků a vojáků gardy. Celý komplex byl pak obklopen fontánami, jejichž vody, zbarvené všemi barvami.duhy, tančily a šplíchaly v ranním světle, jak ve sloupcích šplhaly takřka do výše paláce samého.
Když došel na okraj hlavního Náměstí, Gart zpomalil. Na čtyřech stranách Náměstí byly nyní jasně zřetelné

další čtyři paláce. Každý byl jjný. Na každém vlála barva jednoho ze čtyř Velkých Řádů. Palác Řádu Fentesk na vzdálenějším konci Náměstí byla těžká, nízká stavba s mohutnými pilíři lemujícími průčelí. Čtyři oranžové zástavy se vlnily na čtyřech rozích čehosi, o čem Gart usoudil, že to je rozhodně ošklivá budova.
Vedle stál palác Řádu Ingkara, podobný oranžovému s tou výjimkou, že jednotvárnost sloupořadí byla alespoň odlehčena velkým obloukovým vchodem, ze kterého visela purpurová zástava. Z druhé strany Fentesku bylo sídlo Řádu Bolk, svými cimbuřími a věžemi se střílnami připomínající pevnost, a konečně, vedle hnědého, stál palác Kestha, průčelí bylo dekorováno masivními sochami představujícími bojovníky v pokleku, s rukama pozvednutýma, jako by se chystali přes baldachýn vrhat kouzla proti ostatním budovám.
"Toho, kdo tohle navrhl, měli utopit už při narození. Pro blaho všeho lidstva,4' popotáhl Hammen.
"Jsou to Řády bojovníků, ne paláce pro hlavouny," odpověděl Gart. "Staré paláce vypadaly jinak, ale věci se změnily a byly postaveny nové." "Pořád ale existuje něco jako vkus." Gart vyrazil směrem k Řádu Kestha a Hammen si pospíšil, aby s ním udržel krok.
"Poslyš, tohle není zrovna rozumné," potáhl nosem. "V tomhle městě je po tobě docela sháňka." "Tím lépe."
Jak směřovali k paláci Řádu Kestha, Gart zpomalil a pohlédl směrem k páté straně Náměstí. Byla zastavěna nízkými

obchody, hostinci a menšími paláci zjevně patřícími zbohatlým kupcům.
Gart se otočil a $fl směrem k budovám, na okraji Náměstí se potom zastavil a rozhlédl se.
"Tady stával pátý palác." řekl tiše Hammen. Gart se otočil a pohlédl na něj. "Pátý palác?"
"Tyrkysový. Před dvaceti lety bylo pět Řádů." "To vím."
"Pak taky víš, že večer posledního dne Slavnosti ostatní Řády vedené tehdejším Velmistrem a jeho pomocníkem, Zarelem, Řád Oor-Tael vyvraždili. Vrhli se na ně v noci, vypálili palác a zabili skoro všechny bojovníky."

"Říkáš skoro všechny."
"Někteří prý unikli," odpověděl Hammen.
Otrhanec se odmlčel a vzhlédl na Garta.
"Byl jsi tenkrát nejspíš příliš mladý, aby tě to zajímalo," vyštěkl nakonec skoro vztekle.
Gart neodpověděl a díval se do rohu Náměstí, který ve srovnání s nádherou ostatních čtyř stran vypadal tak nemístně.
"A tehdejší Velmistr," řekl, více oznámení než otázku v hlase.
"Kuthuman? Ten bastard," a Hammen prokletí zašeptal. "Kdo si k čertu myslíš, že je Průchozí? Kde si myslíš, že nakradl všechnu manu, která mu otevřela všechny brány do jiných světů? Tyrkysoví byli z těch pěti nejmocnější a odmítli mu spolupráci v jeho hledání."
Hammen kývl zpět k místu, kde kdysi stával pátý palác.
"A tak zabili Představeného Řádu Oor-Tael, celou jeho rodinu, k čertu, prakticky všechny, a sebrali jejich manu.""
"A Zarel?"
"Proč teto zajímá?"
"On se zajímá o mě, ne?"
Hammen potřásl hlavou.
"Říká se, že to byla Zarelova nenávist k Představenému Oor-Taelu, co to všechno začala, a že to byl Zarel, kdo to navrhl a Průchozí s tím nakonec souhlasil, i když Cullinarn, Představený Oor-Taelu, byljeho dobrý přítel, který mu jednou zachránil život."
"Tak proč to udělal?"
"Už jsem říkal, že si nejsem jistý, jestli jsi tak zatraceně ctnostný, anebo prostě hlupák," odpověděl Hammen. "Občas si říkám, zeje to to druhé. Když jde o moc, přátelství obvykle umírá první. Kuthuman chtěl moc Průchozího. Zarel věděl, že když mu pomůže, postoupí na jeho místo a stane se novým Velmistrem. Takže Zarel vedl útok, mana Tyrkysových se použila k proniknutí závojů mezi světy, Kuthuman odešel a Zarel se dostal k moci. S ním se všechno změnilo. Mistři ostatních Řádů buď pomáhali, nebo nepřekáželi, když jednoho z nich vraždili, a úplatky potom tekly jak hovna z husy krmené šiškami."

"Ukradený poklad Tyrkysových zaplatil tuhle zrůdnost." Hammen kývl hlavou směrem k pyramidě a novým palácům. "Všichni z toho kšeftu měli zisk."
Gart chvíli mlčky stál, potom se otočil a razil si cestu davem, který teď zaplavoval Náměstí. Blížil se k paláci Řádu Kestha. Pak konečně zpomalil, když dlažební kostky pod jeho nohama změnily barvu, jak vápenec dláždící většinu Náměstí vystřídala tmavě šedá břidlice. Gart se zastavil a vzhlédl na tyčící se šestici soch bojovníků, které dominovaly vchodu do paláce.
S pohrdáním potřásl hlavou a vyrazil vpřed. Vtom ho popadla natažená ruka.
"Co tam, probůh, chceš?" naléhal Hammen. "Jestli na to nemáš žaludek, běž domů, starý muži," zasyčel Gart a setřásl ze sebe Hammenovu ruku.
Byl najednou sám, jako by neviditelná bariéra označovala čáru, za kterou pro obyčejného smrtelníka už nebyl přístup k paláci bojujícího Řádu.
Gart nenuceným krokem přecházel půlkruh, dlážděný břidlicí, označující hranice Řádu Šedých. Zaslechl za sebou rychlé kroky, ohlédl se přes rameno a viděl Hammena, jak ho namáhavě dohání, jeho hůl klapala po kamenech.
Ze stínů obrovských soch vystoupilo půl tuctu bojovníků. Oblečeni v šedé tuniky a kalhoty, pláštěnky z nejjemnější kůže zdobené mystickými symboly a runami. Na vyšívaných šerpách jdoucích z levého ramene k pravému boku se jim houpaly zlaté váčky s amulety, kouzly a drobnými hedvábnými hrudkami půdy obsahující manu ze vzdálených krajů, kterou ovládali. Tyto kousky hlíny pomáhaly bojovníkům navázat psychické spojení s mocí země, odkud čerpali svou magickou sílu. S nadutou sebejistotou zastoupili Gartovi cestu.
"Zmiz, žebráku! Šlapeš tady po našem majetku," zasyčel jeden z nich a strčil Garta do prsou. Gart mírně ustoupil, ale neotočil se. "Povídám, zmiz!"
"Přišel jsem, abych se stal členem Řádu," řekl Gart pevně. Těch šest se na sebe otáčelo v přehnaném úžasu.
"Jednooký strašák provázený žebrákem," zařval ten, který dříve do Garta strčil. "Špína tvých bot na našem chodníku je urážkou Řádu. Za takovou drzost ho vydrhneš jazykem, ale nejdřív na něm chci vidět tvoje zuby."

Muž vykročil vpřed, aby Garta udeřil. Ještě než se stačil napřáhnout k ráně, Gart rychle ukročil stranou, chytil muže za zápěstí a strhl ho k zemi. Z mužových úst zasyčel vyražený dech. Jako by Gart cítil další úder přicházející zezadu, převalil se na zem, vykopl nohou a z boku zasáhl kolenní vazy druhého útočníka. Zvuk praskající kosti se smísil s výkřikem bolesti, jak se muž skácel k zemi. Gart vyskočil na nohy, uslyšel praskavý zvuk a koutkem oka zahlédl dýku padající na chodník, třetího útočníka, jak se potácí a přitom si svírá zlomenou ruku, i Hammena, který jej rozmáchlým gestem udeřil do kříže a srazil k zemi.
Ostatní tři začali ustupovat. Prostřední z nich nervózně hmatal ve váčku, konečně cosi vytáhl a široce rozpažil. Gart

jako z velké dálky slyšel výkřiky davu, oznamující, že se bojuje.
Dlouhým krokem zamířil k bojovníkovi, který připravoval zaklínadlo a mířil přitom na něj rukou.
"Ne! Nezkoušej to. Je tady někdo jiný, s kým teď musíme bojovat."
Muž se na Garta díval, oči široce otevřené, a jeho koncentrace byla silou Gartových slov zjevně narušena. Najednou vykřikl bolestí, neboť se dopustil chyby, když přivolal manu, aniž by ji okamžitě soustředil do kouzla. Sužován nemocí z many potácel se s rukama pevně sevřenýma okolo hlavy. Gart ho sledoval s lítostí nad takovou hudlařinou.
"Ten muž patří nám!"
Gart se ohlédl na šedého bojovníka.
"Nech toho. Myslím, že máme jiného zajíce v troubě." A zase se od něj odvrátil, jako by už pro něj ztratil důležitost.
Přes Náměstí rozhodným krokem přicházela skupina Oranžových, vedená mužem oděným v bohatě vyšívaný plášť a zjevně vysoké hodnosti.
Gart pomalu natáhl paže, připraven bojovat, a vůdce zpomalil.
"Máme svědka, který říká, že ty jsi ten, kdo včera zavraždil Okmarka. Patříš nám."
"Vezměte si mě tedy," řekl Gart tiše.
Muž vykročil, zjevně rozhodnut neobtěžovat se ani zaklínadlem.

Gart se usmál a namířil na muže rukou. Ten zpomalil, jako by narazil do neviditelné bariéry. S nadávkami klopýtnul vzad.
Gart zvedl ruku a ukázal do nebes. Vytvořil se temný vířící mrak, hučící a bzučící, a potom prudce klesl dolů. Sršni, velcí jako lidský palec, se vyrojili mezi Oranžovými a bodali s takovou zuřivostí, že tváře Gartových nepřátel brázdily stružky krve.
Chodník označující území Kestha byl nyní obklopen hlučícím zástupem, řičícím smíchem, který ještě zesílil, když se sršni odvrátili od mučené skupiny a napadli přihlížející vesničany, kteří křičeli bolestí a mávali rukama, aby odvrátili žihadla. Skotačení postižených vyvolávalo další bouři veselí.
Vůdce Fentesku, řvoucí vzteky, se namáhavě sebral na nohy, roztáhl paže a ukázal vzhůru. Sršni se zřítili k zemi s křídly zanechávajícími stopy ohně a dýmu. Ale dokonce ještě když se kroutili na zemi, dokázali se přichytit kotníků svých obětí a jejich žihadla pronikala i pevnými botami Oranžových a nutila je do šíleného tance.
Gart znovu mávl rukama, sršni vzplál a od nich se oheň šířil na nohy bojovníků a na trýzněné vesničany v davu. Ti s velkým křikem vyrazili ke kašnám, následováni oranžovými bojovníky, aby společně uhasili hořící obuv. Na místě zůstal jen vůdce.
Přitáhl si ruce pevně okolo těla, plášť se mu chvěl a v jeho okolí se začal formovat mlžný opar. Gart sáhl do váčku, a když se smrtící obláček začal přibližovat, namířil prst. Velitel Fentesku zavrávoral a na chvíli to vypadalo, jako by kolem něj pulzoval vír, který mu vysával sílu do prázdnoty. Gart lehce kroužil rukama dopředu a zpět, jako by vírem míchal, zatímco se bojovník svíjel a zmítal bolestí v odstředivce moci, která z něj vysávala jeho manu.
Zhroutil se na chodník.
Hammen přicupital k ležícímu zápasníkovi a sáhl po jeho váčku.
"Jenom jeden," nařídil Gart. "Takové je pravidlo; tohle nebyl boj na život a na smrt."
Hammen lačně sáhl do váčku a vytáhl amulet s prstencem. "Jeho trik na létající bytosti, ten, co ppužil proti tvým sršňům."

Gart přikývl a pak se ohlédl na šedé zápasníky, kteří stáli s ústy dokořán.
Od paláců vroubících náměstí se odrážela ozvěna hlasitého troubení a o chvíli později jako by se opakovala zevnitř paláce Kestha. Přede dveřmi už stál hlouček Šedých a v mžiku se vyrojily další tucty.
Lidé, kteří sledovali podívanou, se strkali a tlačili, jako kdyby do nich zezadu narážela nějaká síla. Konečně se rozestoupili a do půlkruhu okolo Řádu Kestha proudili další oranžoví bojovníci. Půltucet z nich se okamžitě pustil do boje se stejným počtem Šedých. Někteří zaklínali kouzla, zatímco ostatní prostě tasili dýky a pustili se do sebe.
"Pane, není čas vyrazit?"
Gart shlédl na Hammena, pilně zaměstnaného, jak si cpal za tuniku několik peněženek.
Dav nadšeně pokřikoval, povzbuzoval, ukazoval a hysteticky řval, když byla konečně prolita krev a šedý bojovník svírající prořízнuté hrdlo se skácel k zemi. V okamžiku, kdy se útočník sehnul, aby sebral své oběti váček, byl zasažen ohnivou koulí a sám se teď plazil a zmítal v plamenech, dokud jeden z jeho druhů ochranným zaklínadlem plameny neudusil. Dva Šedí spěchali na pomoc svému krvácejícímu spolubojovníkovi. Rukama a zaříkadly stavěli krvácení.
Gart se rychle sehnul, když se z vrcholu Kesthského paláce začalo blýskat a celé pruhy blesků bily do náměstí, srážejíce bojovníky Fentesku jako kuželky. Gart po všech čtyřech přilezl těsně k budově, kde si sedl do stínu jednoho z obrovských sloupů. Sáhl do tuniky, vytáhl další granátové jablko a v klidu se do něj pustil.
"Pane, prosím!" kňoural Hammen, který se přikradl ke Gartovi a dřepl si vedle. "Proboha, vypadněme odsud."
"Ještě ne. Radši běž a domluv mi pár sázek. Na Šedé."
Zazněly další trubky a Hammen se kradmo rozhlédl.
"Přichází Velmistr Arény. Je čas vypadnout. Teď hned."
"Za chviličku."
Z okraje davu, který vířil, smál se a tančil, jak sledoval estrádu, se vynořila mocná falanga. Chráněna na

křídlech několika sty muži vyzbrojenými kušemi, blížila se nejméně dvacítka zaklínačů. V čele jednotky jel Velmistr Arény osobně, jeho mnohobarevný plášť odrážel všechny barvy duhy.
Ozbrojenci se rozvinuli na obvodu šedého půlkruhu, zbraně připravené k použití. Část se otočila k lidem, kteří

neochotně ustoupili. Ostatní namířili na zápasící.
Zaznělo další troubení a víření bubnů. Šarvátka se začala rozpadat.
"Tulane z Kesthy, vyjdi ven!" burácel herold stojící u Velmistrova třmenu hlasem zjevně zesíleným nějakou magickou silou tak, že hřměl i přes vřavu zástupu zevlounů, ve kterém teď několik lidí vyráželo bolestivé výkřiky, protože byli zblízka zasaženi šipkami z kuše.
"Tady jsem!"
Gart se pomalu otočil a vzhlédl vzhůru. Na vrcholku jedné ze soch stál muž, kterého považoval za Velmistra Rádu Kestha. Dojedl granátové jablko a zbytek odhodil stranou.
"Tento boj musí okamžitě skončit, nebo na tebe bude uvalena klatba/1 křičel herold.
"To říkej těm oranžovým panchartům, co nám trousí špínu na naši dlažbu."
Velmistr otočil koně a pohlédl na bojovníky Fentesku stojící v kruhu okolo svých raněných.
"Dopustili jste se rušení držby; okamžitě opusťte toto místo. Za porušení zákona zaplatíte škody!"
Fenteskové pomáhali na nohy svému vůdci, který rvačku začal a nyní pomalu přicházel ke smyslům.
"Přišli jsme zatknout muže, který zabil jednoho z našich bratrů."
"Kdo je to?"
Fentesk se rozhlédl po náměstí.
"Pane, prosím, teeeeď!" kvičel Hammen.
Gart se vztyčil a volným krokem vykročil k Velmistrovi.
"Myslím, že chce mě," oznámil zvučným hlasem.
"To je on!" vykřikl Oranžový. "To je ten, co včera zabil jednoho z našich mužů."
Velmistr otočil koně a herold pokynul několika mužům s kušemi, aby zamířili na Garta.

Ten je ignoroval, otočil se k Velmistrovi zády a vzhlédl na vrchol sochy, kde stál Tulan. s "Přišel jsem, abych vstoupil do Řádu Kestha. Stojím na půdě, která nepatří Velmistrovi tohoto města, nýbrž Řádu Kestha. Dovolíš, aby toho, který za tebe bojoval, takto odvedli přímo od tvého prahu?"
Tulan shlédl přes okraj sochy a potom se nervózně otočil na kruh bojovníků nejvyššího stupně, který ho obklopoval.
"Takovou urážku své cti a pověsti zajisté nestrpíš," volal Gart, hlas na samé hranici sarkasmu.
"Je to můj člověk a je na mém pozemku!" zakřičel nakonec Tulan, i když z jeho hlasu jasně prozařovala nervozita.
Velmistr zadržel koně těsně za Gartem.
"Toto je mi město a já jsem Velmistr Arény."
"Bez čtyř Řádů bojujících ve vaší aréně," odpověděl Gart a díval se přitom přímo na Velmistra, "budete na mizině."
Gart se otočil a podíval se zpět nahoru na Tulana.
"Není-liž pravda, můj pane, Mistře Řádu Kestha?"
"Tak je to, tak je to!" křičel Tulan. "Dotkni se ho a první den Slavnosti stávkujeme a s námi i ostatní Řády. Nemáš žádné právo zatknout jednoho z nás na našem vlastním pozemku."
Při pouhé zmínce o možnosti stávky dav, sledující výstup, nesouhlasně zavyl. Gart se ke shromážděným lidem otočil a s divadelní okázalostí se hluboce uklonil. Propukl divoký potlesk. Ohlédl se na bojovníky Fentesku a viděl, že dokonce i jejich zájem o jeho osobu klesá v zájmu vyšší solidarity k drahocenným právům Řádů.
"Ten muž je bojovník Řádu Kestha," křičel Tulan. "Je na pozemku Řádu a pod mou ochranou. Není co dodat."
Gart se otočil a pohlédl zpět na Velmistra. Ten na něj upíral chladný pohled.
"Je mi líto, pane, že jsem vám způsobil potíže."
Velmistr na něj shlédl s tázavým výrazem, jako by používal schopnosti pátrání, pronikání do nitra. Gart cítil sílu, která kolem něj zavířila jako chladný vánek. Síla vyvanula.
"Nepřežiješ Slavnost." Velmistr sotva slyšitelně zasyčel,

trhl uzdou, otočil koně a pohnal ho v trysk. Zástup se
před ním rozestupoval.
Gart se odjíždějícímu Velmistrovi hlijboce uklonil, potom se otočil a vykročil ke vchodu paláce Kestha. Když překračoval stín velkých soch, pozorně se podíval, až konečně uviděl skrčeného Hammena, jak vykukuje zpoza kolosální nohy sochy, stojící nejblíže ke dveřím.
"Stoupni si jako muž, Hammene," řekl tiše Gart. "Sluha bojovníka Řádu Kestha by měl ukazovat víc důstojnosti."
"Takže sluha?" řekl Hammen. "Ať tě vezme ďas. Jsi jako mor. Kdo se k tobě přiblíží, je mrtvý muž." Gart se mírně zasmál.
"Potřebuji teď sluhu. Máš tu práci mít, jeden stříbrný týdně."
"Tolik vydělám při svém normálním povolání za dopoledne."
"Změna tě pobaví. Potřebuji tě jenom na Slavnost." "Rušné období v mé profesi."
"Jestli nepůjdeš, myslím, že si budeš vždycky lámat hlavu, o co jsi přišel."
Hammen sehnul hlavu a mumlal si pro sebe. "K čertu s tebou, zatraceně. Dobrá. Ale chci výhradní práva na tvé zápasy mimo arénu."
"Zápas mimo arénu je proti zákonu." Hammen zaklonil hlavu a smál se. "Jako včera a právě teď." "Tak tedy výhradní práva."
Hammen se zazubil, vylezl ze svého úkrytu a zařadil se za Garta.
Šedí bojovníci se vraceli do paláce a pomáhali přitom svým zraněným. Dívali se na Garta s neskrývanou zvědavostí, ale žádný z nich jej neoslovil. Dveře paláce byly široce otevřené a Gart bojovníky následoval. Náhle se ze stínu vynořila

mohutná sudovitá postava. Muž byl dobrý sáh vysoký, ale musel vážit nejméně dvojnásobek své výšky. Velmistři již nemuseli bojovat v aréně a bylo zřejmé, že tento si jistotu svého postavení vzal k srdci a také k žaludku.
Mohutné podbradky se mu natřásaly. Jak přicházel blíže, zářily mu psteny na každém klobásovitém tlustém prstu. Měl sílu, to Gart cítil. A i když byla většinou

prohýřena, pořád byl schopen porazit prakticky každého, kdo se mu postavil.
"Dobře, mládenče, dobře," zaburácel, když došel ke Gartovi, který se ukláněl podle protokolu.
Tulan ho popadl za ramena a narovnal ho.
"Postavil jsi se tomu proklatému Zarelovi, tomu vozhřivkou rozežranému Mistru Arény. Bylo to hezké číslo, mladíku, hezké číslo."
"K vašim službám, můj pane."
Gart si povšiml slabšího záchvatu kašle, který přepadl Hammena.
"Můj sluha, můj pane. Dnes ráno byl oloupen o své šaty, proto ty hadry. A taky byl nemocen."
Tulan si prohlédl Hammena, který na něj cenil své žluté zuby v širokém úsměvu. S opovržením pokrčil nos.
"Dejte mu někdo nové šaty a vykoupejte ho."
"Koupat. Jako..."
"Hammene, slyšel jsi našeho pána. Teď poslechni."
Zatímco ho odváděli, ohlížel se Hammen na Garta a dělal na něj gesta, jako by odháněl zlé duchy.
Tulan, ruku stále na Gartově rameni, jej vedl hlavní chodbou paláce. Stěny byly obloženy těžkým dubovým dřevem, vyleštěným do zrcadlového lesku. Podél nich stály stojany na zbraně obsahující kuše, kopí, řemdichy, válečné sekery a meče. Když pohlédl vzhůru, uviděl Gart v pravidelných intervalech otvory, bezpochyby pro těžká kopí, která mohla být svržena trhnutím páky, aby rozdrtila každého, kdo by se opovážil zaútočit na palác hlavním vchodem. Padesátilibrové kopí, ostré jako břitva, svržené z takové výšky, by bylo pádným argumentem i proti zaklínači desátého stupně, pokud by nebyl připraven. Pohled k zemi prozradil, že vykládaná podlaha nebyla ve skutečnosti pevná. Celé části se mohly pod nevhodnou společností snadno propadnout. Jak si Gart domýšlel, dole nejspíše čekaly hadí jámy, možná dokonce Gromašské pavučiny.
"Slyšel jsem, jak jsi zabil Okmarka. Odraz kouzla, to je mocná zbraň." Zatímco mluvil, Tulan pohlédl na Gartův váček.
"Byl hloupý."
"Webin byl zápasníkem třetího stupně a takový by měl být chytřejší, a ne se takto nechat vlákat do pouličního boje."

"Jak se Webinovi vede?"
"Degradován za takovou ostudu," odsekl Tulan. "Jeho poslední kouzlo zabaveno."
Gart neřekl nic, přesto však byl překvapen. Že by se zápasník nechal připravit o kouzlo beze cti bojovat?
"Samozřejmě jsem s ním bojoval," zasmál se Tulan. "Jestli najdu Čas, tak mu tu levou ruku možná regeneruji"
Zápasníci, kteří šli za Gartem a Tulanem, se chladně zasmáli.
Tulan dovedl Garta do místnosti, kde se vznášely nejpříjemnější vůně.
"Přišel jsi včas na dopolední svačinku." Tulan Gartovi pokynul, aby se posadil k dlouhému hodovnímu stolu, kde bylo prostřeno pro jednoho. Tulan tleskl do dlaní a ukázal na Garta. Z boční místnosti vycupitali sluhové a rychle nachystali na stůl napravo od Tulana. Ten pokynul svým rádcům, aby odešli, a s úlevným vzdychem se posadil do vysokého křesla v čele stolu. Vešli další sloužící, nesoucí podnosy s nadívanými bažanty. velké věnce klobás, sele nakládané v medu, zdobené hřebíčkem, a uzené ryby pečené s citrónem a zázvorem.
Těžké poháry z brouseného skla byly naplněny tmavým tarmulinským vínem, další světlou medovinou a ještě další průzračným jiskřivým vínem plným tančících bublinek.
Tulan vzal bochník chleba, utrhl z něj pět kusů a hodil je mocným silám, které podpírají pět rohů světa, potom takto obětoval pět špetek soli. Gart provedl stejnou oběť.
Tulan neplýtval slovy a natáhl se pro bažanta. S funěním se do něj zakousl a chvatně zhltnul sousto. Potom si podal sele a s tázavým gestem směrem ke Gartovi je zvedl. Gart zavrtěl hlavou a místo toho si všímal jednoho ze zbývajících bažantů. Tulan popadl prase za kýty a za přední a zuby rval maso od prostředka, nůž používal jen k vybírání pořád ještě horké nádivky. Když skončil se seletem, odhodil zbytky na podnos a zabořil se do tlustých krvavých klobás a půltuctů jich zhltnul, dokud konečně neobrátil pozornost k rybám. Žvýkal a plival kousky kostí na stříbrný tác po levé ruce.

Opřel se a odříhl si mocným hlasem, který hrozil rozbít vysoká okna vykládaná barevným sklem. Vzápětí Tulan vyprázdnil tři těžké poháry, jeden po druhém, sotva při tom polykal. Vzdechl, znovu si říhl a potom si vzal jednu z rybích kůstek, aby si vyčistil zuby.
Gart poté, co skončil s bažantem, uchopil číši tarmulinského vína a spokojeně usrkával.
"Jestliže jsi porazil Okmarka tak snadno, musíš se rovnat nejméně čtvrtému stupni, možná pátému."
Tulan se odmlčel a pohlédl na Garta, jako by očekával odpověď. Gart neřekl nic a Tulan se zasmál, ale bylo zjevné, že ho Gartova mlčenlivost znepokojuje.
"Obsah váčku je, podle tradice, znám pouze jeho vlastníku," promluvil Gart konečně.
"Potřebuji muže, jako jsi ty," řekl Tulan tónem, jako by dávno byli staří známí. "Jak Slavnost skončí, budeme muset splnit nějaké smlouvy, chránit města a obchodníky, bojovat ve válkách a, věř mi, bojovníci Řádu Kestha za své služby berou nejlepší odměnu."
"Sníženou o tvou provizi a poplatky Řádu, samozřejmě," odpověděl Gart.
Tulan se na chvíli zarazil a ostře na Garta pohlédl.

"Proč my, proč ne jiný Řád?" zeptal se chladně.
"Proč ne? Chceš, abychti říkal, že sláva Řádu Kestha převyšuje všechny ostatní Řády, že k tobě přicházejí jen ti nejlepší? Chceš, abych ti lichotil, jako bych byl akolyta prvního stupně, který jednoho dne zjistil, že se narodil se schopností ovládat manu, tvořící kouzla?"
Tulan neodpověděl a Gart se cynicky zasmál.
"Nepotřebuji výcvik tohoto ani žádného jiného Řádu. Sám jsem se naučil dost."
"Kde? Nikdy dřív jsem tě neviděl. Nikdy dřív jsem neslyšel o jednookém haninu, zápasníku bez barev. Odkud jsi přišel?"
Gart se usmál.
"To je moje věc, pane. Víte, co dovedu; viděl jste to tam venku na Náměstí."
"Je mou věcí, abych to věděl. Znát tvůj původ, rodokmen, abych věděl, zda pocházíš z linie s mocí ovládat manu.
"Ne, to není vaše věc. Vaší věcí je starat se o moje věci tak, abychom oba vydělali."

"Jak se opovažuješ!" zařval Tulan. Vyskočil a odkopl židli.
Gart vstal a hluboce se uklonil. "Jelikož je zřejmé, že si nerozumíme, nabídnu své služby jinde. Myslím, že Oranžoví by mohli mít zájem." "Živý odtud nevyjdeš," zasyčel Tulan a začal rozpřahovat ruce.
Gart zaklonil hlavu a začal se smát. "Snad mne zabijete, pane, ale mohu vám slíbit, že zde bude zatraceně horko, než s tím skončíme. A velice nerad bych viděl vaše tapisérie v plamenech; vypadají, jako by je tkali nakijští tkalci z Kiše a měli cenu výdělku padesáti zápasníků."
Tulan se zarazil a pohlédl na rozměrné goblény, tkané zlatými a stříbrnými nitěmi, které lemovaly zeď proti vysokým barevným oknům, aby zachytávaly a odrážely světlo. Tváří mu přeběhl pomalý úsměv.
"Rozumíš umění. To je dobré, to je velice dobré. Jedno oko a vidí lépe než většina těch tupců, co pro mě pracují, oběma." Tulan se zasmál vlastnímu vtipu.
"Posaď se, Garte Jednooký, posaď se. Myslím, že by ses mi dokonce mohl líbit."
Okázale nalil Gartovi další víno. Gart se usmál a kývnutím poděkoval. "Tvoje provize?" zeptal se.
"Obvyklých dvacet procent z tvých kontraktů plus deset procent z tvých výher v aréně během Slavnosti. Na oplátku pokoj, strava a plná právní ochrana Řádu. A věř mi, smlouvy, které získáš, budou výhodné.'
"Šedí zápasníci se mohou spolehnout na mzdy vyšší než u ostatních Řádů," chlubil se Tulan, zatímco si hladil břicho. "Naše pověst zajišťuje, že budeš pracovat pro panstvo a obchodníky, kteří dokáží ohodnotit kvalitu a budou s tebou zacházet s úctou. Určitě už víš, že za posledních dvacet let devětkrát zvítězil na Slavnosti bojovník Kesthy, a byl proto vybrán, aby se stal novým zasvěcencem nejvyšší moci Průchozího."
Tulan se na chvíli odmlčel, jako by se bál, že nejmocnější ze všech, kdo užívají kouzel, by se mohl při pouhém vyslovení svého jména náhle zjevit.
"Takové výsledky zajišťují, že ti, se kterými uzavíráme smlouvy, si nás náležitě váží a máme právo očekávat

jisté výhody. Bez dalších poplatků můžeš při plnění kontraktu očekávat nejvybranější stravu, nejlepší ubytování a nejkrásnější ženy dle tvého výběru."
Gart se usmál a neřekl nic.
"Zařadíme tě podle tvých schopností a nebudeš se zodpovídat žádným zákonům kromě mých vlastních." Tulan se na chvíli odmlčel. "A Zarel si může sedět a vztekat se a stejně se tě ani nedotkne. To by tě, myslím, mohlo zrovna teď zajímat."
"Ani ne."
Tulan na Garta pohlédl a nebyl si jist, jestli jeho odpověď byla chvástáním, anebo pravdou. Nakonec se studeně zasmál.
"Líbí se mi bojovníci s nervy, jako máš ty. Ale o Zarelově moci nepochybuj. Jeden krok z tohoto paláce bez šedého pláště a máš na krku desítky jeho nejlepších bojovníků. Potřebuješ Řád, Jednooký. Bez něj jsi mrtvý muž."
Gart konečně pomalu přikývl v odpověď.
"Na oplátku se musíš podvolit všem nařízením Řádu, to jest mým rozkazům."
"Souhlasím."
Tulan se usmíval, jako by už měl svá procenta v ruce.
"Budeš zápasit jen podle pravidel, žádné soukromé vyřizování účtů, žádné zápasy pro vlastní kapsu. Nepotřebuji tě, abys někde na ulici plýtval svými schopnostmi a dával kouzla v sázku bez zisku pro Řád."
"To se bude těžko plnit."
"Proč?"
"Proto jsem vstoupil do tohoto Řádu. Polovina Řádu Oranžových chce vidět moji mrtvolu."
"Kvůli tomu nedorozumění s Okmarkem?"
"Jsou v tom jiné věci."
"Jaké jiné věci?"
"Přísahal jsem, že o tom nebudu mluvit," řekl Gart tiše. "Řekněme, že to má něco společného s tímhle," dodal a ukázal na pásku přes oko.
"Takže osobní záležitost?"
Gart se předklonil.
"Protože jste teď Představený mého cechu, mohu vám to snad říci," řekl konspirativním šepotem.

Dychtivý tajemství se Tulan naklonil vpřed.

"Stalo se to před několika lety. Oko za to skoro stálo, ale teď, když vědí. že jsem tady, půjdou po mně. To je taky částečně důvod, proč jsem se rozhodl nebýt dál haninem a vstoupit do Rádu. Vím, že méně než přátelské vztahy mezi Fenteskem a Kesthou mi alespoň tady zajistí nějakou ochranu." ,.Co se stalo?"
"Svedl jsem první ženu Představeného Fentesku a současně jejich dcery - dvojčata."
Tulan, který zrovna polykal další doušek medoviny, ji vyprskl na stůl a podíval se na Garta s očima dokořán. Zrudl v obličeji a se smíchem bušil do stolu.
"Není divu, že jí loni podřízl krk! To je nádhera, úplná nádhera! Řekni, jaké byly?" Gart se usmál.
"Dělaly ženám čest, můj pane." "Ženy! K čertu, všechny ženy Oranžových jsou coury, zvlášť jejich zápasnice. Takže tě chytili, a než jsi stačil pláchnout, tak ti vyloupli oko."
"Tak nějak," odpověděl tiše Gart a při řeči se odvrátil, jako by ho najednou přepadly temné vzpomínky.
"No výborně, výborně. S potěšením v tom našemu milému Varnelu Buckarovi vymáchám nos."
"Raději bych, abyste to nedělal, můj pane. Kvůli těm dívkám. Koneckonců jsou ještě naživu a připomínat mu to by mohlo znamenat, že si to ještě rozmyslí."
"Tak tedy dobrá, dobrá, ale stejně" Tulan nadšením zářil.
"Přísahu můžeš složit ráno první den Slavnosti. Do té doby smíš nosit šedý plášť novice."
Gart přikývl a s pohledem přes sklenici se usmál. "Nedočkavě očekávám takovou čest," řekl tiše.

Kapitola 3.
"Zaplať pámbu, že jsme odtamtud vypadli."
Gart shlédl na Hammena a potlačil chuť se zasmát. Kapsář vypadal jako jiný člověk. Místo hadrů bělostná tunika s šedým kruhem přes levou část hrudníku, místo špinavého hnízda na hlavě krátký sestřih sluhy bojovníka. Hammen se vztekle otočil k paláci.
"Tak tohle si můžeš nechat, Garte Jedno oko. Nemám chuť dál hrát tuhle hru. Najdi si jiného poskoka. Já jdu domů," oznámil a trhnutím si uvolnil těsný kolárek.
"Potom ale přijdeš o tu legraci."
"Legraci. Tomuhle říkáš legrace? Plazit se jako zatracený sluha: ano, pane, ne, pane, dovolte mi vytřít vám zadek pravačkou, pane." Jeho hlas přešel do zpěvavého sarkastického kňourání: "Můžeš si to strčit tam, kam to patří. Já jsem svůj pán."
"Tak tedy dobrá, běž."
Gart sáhl do váčku, vytáhl minci a podal ji Hammenovi.
"Tvoje mzda za tento týden."
Hammen si minci beze slova vzal a strčil si ji do malého váčku, který se mu houpal na opasku.
"Tak tedy sbohem."
Gart se otočil a pomalu odcházel.

"Jedno oko!" Gart se otočil a ohlédl se. "Jak jsi přišel o to oko?" "Když půjdeš, tak se to nedozvíš." Hammen mlčel. "A ani nic jiného."
Hammen si Garta pozorně prohlížel, uvažoval, snažil se cítit, dosáhnout nějak zpět na myšlenku tak dlouho záměrně pohřbenou. Na okamžik cítil, že cosi z Garta v něm něco zažínalo, tajemný plamínek světla, který osvětloval dávné vzpomínky, které bylo lépe nevyrušovat. Na chvíli ucítil sevření hrdla, jako by se bolest, dávno zapomenutá, vracela. A potom to bylo pryč a zůstaly jen zvuky noci, kroky lidí, kráčejících přes Náměstí, zpěv opilců a šepot milenců. Všechno to bylo pro Hammena hlubokým mystériem, trvající vzpomínkou na smích, na jiný svět a jiný čas, a všechno se to zdálo vycházet z tohoto cizince, který stál před ním ve stínu. "Kdo jsi?" zašeptal.
"Zůstaň se mnou a dozvíš se to, Hammene z Joru, jestli je to opravdu tvé jméno."
Hammen mírně ztuhl. Chlad strachu mu přeběhl po těle a potom byl chlad pryč, vystřídán vzdáleným teplem, jen chvíli, a potom bylo pryč i to.
Hammen se konečně pohnul. Pomalu, ale přece, a postavil se Gartovi po bok.
"Tak mě teda pozvi na panáka, k čertu." Hammen Šel mlčky, sleduje způsob, jakým se Gart pohyboval. Kráčel jako většina zápasníků s opatrným kočičím klidem, hlavu v neustálém pohybu, pozorný. Byla okolo něj cítit mana, ostatní by to mohli jednoduše zvát charismatem, ale ve skutečnosti to byla syrová síla, která pro cvičené oko byla takřka viditelná, jako blýskání na vzdáleném horizontu. Napůl viděné, napůl slyšené. Když bylo třeba, sloji skrýt, ale byla tam v nadbytku a Hammen to věděl.
Jak opouštěli Náměstí, Garta přilákal bouřlivý smích v jedné z bočních ulic a zástup lidí před otevřenými dveřmi putyky. Někteří drželi ve výšce pochodně. Hammen si protlačil cestu a uviděl dva zápasníky, kteří se prali na ulici. Jeden Hnědý, druhý byla žena, kterou měl v podezření, že ani není skutečným zápasníkem, ale

pouhou válečnicí zběhlou v zacházení se zbraněmi. Hnědý neužíval svou kouzelnou moc. Místo toho používal pouhou fyzickou sílu. Stáli uprostřed kruhu naznačeného v blátě ulice, krátkým provazem připoutáni za pravá zápěstí, dýky v levičkách, v obřadním boji oquorak. Hnědý krvácel z dlouhého šrámu přes hrud', tuniku rozťatu, a z další rány na čele mu stékala krev do očí. Přesto byl zjevně z těch dvou mnohem silnější. Trhnul pravačkou dolů a přitáhl si tak ženu k sobě. Otočila se. rychle sklonila hlavu, aby unikla seku, a s lehkým, pobaveným úsměvem se zase narovnala.
"Benalijanka," zašeptal Gart, když zahlédl na jejím předloktí vytetovanou sedmicípou hvězdu: znamení jejího klanu v

benalijském kastovním systému.
Gart se vmísil blíže do davu, aby sledoval zápas. Benalijanka, krátce střižené vlasy ladící s barvou koženého kabátce a těsně padnoucích kalhot, vyčkávala na špičkách. Hnědý zápasník se pokusil znovu o stejný manévr a téměř rozhodil její rovnováhu. Tentokrát se však vrhla vpřed, prudce se snížila a překotila se v saltu. Využila síly pohybu a trhla pravou rukou. Hnědý se otočil kolem své osy a padl sražen k zemi. Přihlížející ocenili její manévr pochvalným křikem.
Hnědý sekl dýkou a snažil sejí podkopnout nohy, jak se zvedal ze země. Výskokem snadno unikla útoku. Hnědý se sbíral zpět na nohy a tentokrát zaútočil zespoda, nůž připravený k bodnutí. To bylo porušení pravidel oquoraku, která povolovala pouze seky.
Zástup diváků ztichl. Tohle už nebyla sportovní kratochvíle, ale krvavý boj. Okamžitě se začaly nabízet sázky a Hammen vklouzl do davu. Gart si nevšímal sázkařské horečky a postoupil blíže ke kruhu. Pozorně sledoval Hnědého, jak okolo sebe oba zápasící ostražitě kroužili. Muž pořád ještě držel dýku způsobem naznačujícím úmysl bodnout. Benalijanka, s pohrdáním v očích, třímala svou dýku dlaní dolů, úchopem k sekání.
Její levačka vystřelila vpřed a Hnědému se přes pravé rameno objevil dlouhý šrám.
"Zase krev," ohlásila. "Potřetí. Boj skončil." Její čepel se znovu zableskla a přeťala sáh dlouhý provaz oquorak, který jim poutal pravé ruce k sobě. Hnědý před ní stál. těžce dýchal, tvář měl zkřivenou

vztekem. Dívala se na něj s opovržením, její štíhlé chlapecké tělo vytvářelo hrdou siluetu ve svitu loučí. "Sázka byly tři zlaté. Zaplať," řekla tiše. "Podváděla jsi." Chladně se zasmála.
"Jak, k sakru, můžu podvádět při oquorakiP. Zaplať." S čepelí odrážející zář pochodní vztekle zařval a vyrazil vpřed.
Benalijanka uskočila stranou, záblesk nože, Hnědý zápasník zavyl bolestí a potácel se stranou. Jeho levé ucho leželo v blátě.
Křičel bolestí s rukou přitisknutou po straně hlavy, ale potom se otočil a Gart zachytil jeho pohled stranou, který směřoval k muži zahalenému v plášť, stojícímu napravo od Garta.
Hnědý se neodvážil útoku zblízka. Kroužil okolo tak, že Benalijanka byla teď obrácena ke Gartovi a muži, který stál za ním, zády. Hnědý se pomalu pohnul vpřed, nůž vyvážený v ruce. Benalijanka si přehodila nůž do levé ruky a změnila úchop, připravena k bodnutí.
"Tak přece jsi podváděla," křičel Hnědý. "Bojovala jsi oqitorak a jsi levák, to předně."
"Neptal jsi se. Podle zvyku jsi na to měl právo, ale byl jsi příliš zpitý pýchou," chladně odvětila Benalijanka. "Teď zaplať, než někdo přijde k úrazu."
"Vyříznu ti játra a nacpu ti je do krku," vyštěkl Hnědý a pokročil o krok vpřed.
Benalijanka mírně ustoupila a změnila postoj, připravena čelit útoku.
Muž v plášti vedle Garta překročil čáru označující kruh a v jeho ruce se zableskla ocel.
Gart ho zasáhl přes krk ránou otevřenou dlaní přímo za ucho a muž se v bezvědomí skácel. Benalijanka si dovolila rychlý pohled za sebe a v tom okamžiku Hnědý zaútočil.
Gart již otevíral ústa k varovnému výkřiku, ale nebylo ho třeba. Obratně před útokem ukročila a podrazila Hnědému nohy. Jako útočící had byla okamžitě nad ním, vykopla mu dýku z ruky a rázem mu klečela na hrudi, hrot dýky na hrdle.
"Zaplať," řekla tiše. Hnědý se na ni podíval s vražedným vztekem v

očích. Jemně zatlačila na nůž, jehož špička mírně proťala kůži nad pulsující krční tepnou.
"Peníze dostanu, ať jsi živý, nebo mrtvý."
"Zabij mě a můj Řád mě pomstí."
"To mě má zastrašit?"
Gart přikročil ženě po bok, a aniž by čekal na její souhlas, roztrhl uzel na Hnědého váčku. Nevšímal si bezcenných amuletů v boční kapse váčku a hledal peníze.
"Má jen pár stříbrňáků," oznámil a vyndal je.
Dav, který tiše přihlížel, zařval posměchem nad zápasníkem, který přijme jednoduchou sázku a nemůže ji zaplatit.
Benalijanka f>řitlačila na nůž a pramínek krve teď stékal Hnědému po krku.
"Zítra ráno, při druhém zvonění, si přijdu k paláci tvého Řádu pro své peníze. Buď tam."
Přehodila dýku v ruce, jílcem udeřila muže ze strany do hlavy a zbavila ho vědomí.
Vstala a dav znovu zahučeí, tentokrát souhlasně.
Gart jí s úsměvem předal peníze.
"Díky, Jedno oko," řekla a sklonila hlavu jako projev vděčnosti.
"Garte."
Gart se otočil, když se k němu Hammen přidal. Ten na chvíli zaváhal:
"Chtěl jsem říct, pane."
"Hrome, Hammene, jenom Gart, ale vynechávej to Jedno oko." Jak Gart mluvil, otočil se zpět na Benalijanku.
"Omlouvám se, Garte, a děkuji ti."
"Moc nám to nehodilo. Sázelo se na tuhle ženu, jeden stříbrný za čtyři."
Hammen se ohlédl na ležící bojovníky.
"Staré časy cti jsou pryč," řekl a smutně potřásl hlavou. "Svět je teď samá zkaženost."
Gart se s překvapením na Hammena podíval a starý muž pokrčil shrbená ramena, jako by se styděl, že byl přistižen, jak říká takové věci.
Benalijanka se otočila k odchodu.
"Co takhle skleničku z toho, co jsme na tebe vyhráli?" zeptal se Gart.

Otočila se, pohlédla na něj a pak se usmála. "Na mě. Cením si tvé pomoci, i když jsem ji doopravdy nepotřebovala. Věděla jsem, zeje za mnou." "Samozřejmě."
"Co takhle popojít," přerušil je Hammen a díval se při tom na omrácené zápasníky, kteří se začínali probírat.
Hammen si odchrchlal, dobře mířenou ranou Hnědého zase uspal a všichni tři vyrazili. Dav se na ležící vrhl, aby, budou-li mít štěstí, se oba probudili obráni donaha, jejich cenná kouzla se prodají na černém trhu.
Hammen vedl trojici úzkou uličkou. Okenice obchodů byly na noc pečlivě zabedněny. Z oken nad nimi byly slyšet zvuky smíchu, hádek, milování a všechny další zvuky, které plnily město, zatímco pod nohama se jim vznášely pachy, většinou ne příliš příjemné. Hammen se prodíral špínou a pisklavě se pro sebe smál, když žena překonávala zvracení.
"To je tedy místo na Slavnost," pokrčila nos. "Všechna města jsou stoky, ve kterých uvízne to nejhorší," odvětil Hammen, jako by byl také znechucen.
Gart na něj pohlédl a neřekl nic. Starý muž k němu vzhlédl a zdáio se, že je pohroužen v tíživé a neklidné myšlenky.
"Děje se něco?" zeptal se Gart. "Nic, Jedno oko, všechno v pořádku," řekl Hammen tiše.
Gart si prohlížel Benalijanku a zjistil, že chtě nechtě se mu docela líbí. Byla tvrdým zápasníkem, to jistě, a přece se zdálo, že co se týkalo věcí tohoto světa, má v sobě trochu dětské nevinnosti. Cítil, že peníze, pro které oquorak podstoupila, opravdu potřebovala, a že skutečně očekávala čestný boj. Ačkoliv se to pokoušela pod svou koženou zbrojí skrýt, pohybovala se s ženským půvabem, který se zdál točnu nemístný.
Hammen je vedl bludištěm ulic, až konečně zastavili před malou tavernou, sehnul hlavu a první se zanořil nízkými dveřmi dovnitř. Hospodský se na ně podezřívavě podíval. "Zavírám."
"Chceš říct, že neobsluhuješ cizince," odpověděl Hammen a rozhlédl se po nacpané místnosti, která rázem ztichla.

Několik štamgastů stálo okolo stolu a kibicovalo dvěma svým kolegům, kteří hráli karetní hru představující zápas zaklínačů. Přihlížející si nově příchozích nevšímali, jak byli zabráni do hry.
Hospodský si razil cestu podél hloučku hráčů a kibiců, až došel k Hammenovi. Pořádně si ho prohlédl, potom zaklonil hlavu a začal se smát.
"Přeskočilo ti, Hammene? To bych spíš čekal, že se převlečeš za štětku než za sluhu zápasníka. A, zatraceně, když tak na to myslím, jestli ti dva nejsou totéž."
"To by pak z tvé matky byl skvělý sluha a z tvý ženy a dcer jakbysmet," zaprskal Hammen v odpověď, hospodský se smál ještě víc a ukázal na prázdný stůl v rohu místnosti.
Hammen dovedl společnost ke stolu a všichni tři se posadili. Hospodský se vrátil s těžkým hliněným džbánem a třemi hrnky v jedné ruce a s doruda rozžhaveným pohrabáčem ve druhé. Praštil hrnky na stůl a pak ponořil pohrabáč do džbánu, ze kterého zavanula vůně vařeného rumu.
"Horký rum s máslem, nejlepší ve městě," oznámil Hammen a vzdechl, když Benalijanka sáhla do svého váčku, vytáhla tři měďáky a položila je na stůl. Hospodský se zklamaně podíval na ně a pak zpět na ženu.
"Tři měděné za džbán je současná cena tam, odkud jsem přišla," řekla tiše. "Tady ale ne," řekl hospodský.
"Ale ano, je," odvětil Hammen a mávnutím ruky hospodského propustil.
"Města nenávidím," tiše řekla, nalila si plný hrnek a polovinu ho vypila.
"Tak co tady děláš?" zeptal se Gart.
Pohlédla na něj.
"Jak vidím, jsi členem Řádu."
"Toho času."
Pohrdavě odfrkla.
"Ve Velmistrově městě není hanin vítán," řekl Hammen, "a už vůbec ne v době Slavnosti. Řády v tom nezůstávají pozadu."
"Nikoho z Benalijských, který by sloužil Řádu, nenajdeš; jsme sví vlastní páni."
"Tak co tady potom děláš?" zeptal se Gart, odmlčel se a vyčkávavě si ji prohlížel.

"Norreen, to pro tohle místo stačí." "Norreen, dobrá. Proč jsi tedy přišla?" "Byla jsem štítonošem svého pána." Odmlčela se. "Ale ten je mrtev."
"Takže jsi nedokázala ochránit svého pána a teď jsi bez práce," přerušil Hammen rozhovor. "Tak nějak," odvětila tiše.
"Tak tedy běž domů," řekl Gart. "Nemůže," vysvětloval Hammen. "Je to věc cti. Benalijský kastovní systém je tak zvláštní, že si to nedokážeš představit. Na začátku každého lunárního roku se kasta, která byla v předchozím roce nejvyšší, stane nejnižší a na její místo postoupí druhá nejvyšší a tak dál. Jediný, kdo může porušit kastovní cyklus, je heroj. Tuto hodnost udělují válečníkům, kteří jsou svým pánům štítonoši anebo si vydobyli čest a slávu. Vsadil bych se, že její kasta bude teď nejnižší a ona s tím nechce mít nic společného. A protože není herojem, bude sluhou a to se jí moc nelíbí."
Hammen na Norreen pohlédl, ale ta neřekla nic. "Dokončím své dohady. Taky je v tom mužskej, tak je to vždycky .Víc než pravděpodobně to bude odporný tlustý ohava. Ženy z nejnižší kasty nemohou odmítnout nabídku muže z vyšší kasty. Tohle prase tě chce a já tě napůl podezřívám, že jsi panna. Chceš si zachránit čest a navíc nemáš ráda, když se věci nenazývají pravými jmény."
Dívala se na něj chladně, ale tvář jílehce zčervenala a Hammen se zachichotal.
"ZtřeŠtěnost," řekl. "Tyhlety Benalijce nikdy nepochopím."
Benalijanka ztuhla.
"O nic horší, než tahle proklatá Slavnost." "No, v tom je alespoň logika. Řády se vzájemně zkouší, který má nejlepší

zápasníky, a získávají tak prestiž a smlouvy na nadcházející rok. Obchodníci a knížata mohou hodnotit bojovníky, které by si chtěli najmout. Dav se baví a vítěz smí jít s Průchozím a přináší tak slávu svému Řádu. Všechno je to tak zábavné." A potřásl hlavou.
"A peníze bere Velmistr," odpověděla chladně. "Tak proč se o to staráš?" zeptal se Gart.

"Nestarám se o to."
"Ale práci hledáš tady, protože všichni potentáti přijedou na Slavnost."
"Řekl bys laskavě svému sluhovi, aby zavřel zobák?" Zlostně vyrazila.
"Zavři zobák, Hammene."
"Ach, prosím, nebijte mne, pane," kničel Hammen sarkasticky, než ze sebe vydal dlouhé říhnutí. Pohlédl na ženu a chlípně se zašklebil.
"Myslím, že se tady mému pánu docela líbíš. Když budeš souhlasit, mohli bychom vyřešit ten problém s panenstvím. Mám bratrance, který vlastní docela pěkné místo k přespání. Slyšel jsem, že benalijské ženy jsou dost vzrušující. Nechci za to nic, než abych se mohl dívat škvírou. Můj bratranec je pronajímá starým mužům, jako jsem já."
Vytrhla dýku a zabodla ji do stolu. Jasná výzva.
Hammen zvedl ruce v předstírané hrůze.
"Nejsem zaklínač ani válečník, nešpiňte si ostří, dobrá paní." Hammen se zase zasmál.
Gart na něj pohlédl a vytrhl vlastní Čepel.
Norreen dopila a praštila hrnkem o stůl s takovou silou, že se rozletěl na kusy.
"S Jednookým rozhodně spát nebudu a už vůbec ne s takovým, který má sluhu, z jehož dechu budu zvracet."
Vstala a vyrazila z místnosti. Gart chladně pohlédl na Hammena.
"Díky za pomoc."
"To je v pořádku, pane. Jenom jsem vás uchránil spousty problémů. Benalijské ženy - válečnice jsou proslulé mistrovstvím lámat mužská srdce. Dělají to ze sportu, zvlášť pokud je to muž z jiné kasty. Je to jeden ze způsobů, jak získat slávu. Navíc to je panna, a ty jsou věčnou otravou. Vždycky se zamilují do toho, kdo je té starosti zbaví, pořád jsou mu v patách a nyjí o lásce. Řekl jsem si, že bude nejlepší před tím vším vás ochránit."
"Nepotřebuji tvoji zatracenou ochranu."
"Tady, Garte, moji ochranu potřebuješ," řekl tiše Hammen. S Benalijci je obvykle víc potíží, než za kolik stojí. Pořád se perou, pořád se snaží uniknout kastovnímu systému, zvlášť když je to žena, která se octne na

dně pyramidy. Takové jako ona jsou z toho napůl zcvoklé a ty napůl zcvoklé jsou ještě ty příčetné ve srovnání s těmi ostatními."
"Jestli máš zájem, můj bratranec má v tom místě, co jsem ti o něm říkal, taky slušnou zásobu exotických žen a za malý poplatek bych mohl domluvit trochu zábavy. S tím, co máš, bych řekl, že můžeme dostat i dvě najednou," pokukoval na Garta žádostivě. "Určitě ti nebude vadit, když si pronajmu koukací škvírku, až tam budeme."
"Jdeme zpátky do paláce," odpověděl Gart studeným hlasem a Hammen schlípl.
Když vykročili na ulici, Gart se rozhlédl, jako by očekával, že někoho uvidí, a potom se ohlédl na Hammena.
"Tak ti teda děkuju," štěkl vztekle.
"Služebníček, pane," zakdákal Hammen a vedl Garta pryč, od stínu ženy na druhé straně ulice.
"Chci, abyste ho kompletně prověřili," zavrčel Zarel Ewin, Velmistr Arény.
Uriáš Aswark, kapitán Velmistrových bojovníků, se ve strachu hluboce uklonil. Velmistr byl znám tím, že si vztek vyléval na komkoliv, kdo byl zrovna po ruce, a teď opravdu vzteklý byl, neboť Jeho Jasnost byla veřejně ponížena.
"Jak si přejete, můj pane," zašeptal Uriáš.
"Kontaktuj informátory ve městě a v palácích Řádů, zaplať obvyklé sumy, ale chci přesné vyúčtování každého stříbrného." Odmlčel se. "Víš, jak s tím dopadl tvůj předchůdce."
"Nikdy bych ani nepomyslel na to, vás podvést, můj pane."
Zarel s uspokojením pohlédl na svého kapitána.
"Ne, samozřejmě že ne. Protože kdybys pomyslel, zvláště teď, myslím, že bych tě předhodil k ostatním k pobavení Průchozího. A teď vypadni."
Uriáš začal couvat z místnosti, hlavu stále skloněnou na projev nejhlubší úcty. Oči odvrácené od pohledu na Velmistra.
"Uriáši."
Zmrzl na místě.

"Ano, pane?"
"Jsi za to osobně zodpovědný. Chci ho. Chci vědět, co je zač a o co mu tady jde. Něco s ním je. Nevím co. Zkusil jsem ho propátrat, ale má dost sil, aby mě odblokoval. Nemohl jsem ho zajmout, protože je členem Řádu, a dokud nosí barvy, je chráněn."
Uriáš opatrně na Velmistra pohlédl, překvapen přiznáním, že pouhý hanin měl dost síly, aby vzdoroval moci Velmistra. Ten byl jakoby zahleděn do dálky, jakoby ztracen ve vzpomínkách, které byly zahaleny v mlze, kterou nešlo proniknout.
"Kdo je to?"
Uriáš se vyděsil, když viděl, že Velmistr upírá oči přímo na něj, tvář plnou pochybností.
"Zjistím to, pane."
"Udělej to. Zařiď, ať ho vyloučí z Řádu, abych se na něho mohl dostat. Je mi jedno, jak to uděláš. Ale chci, aby^ to

zařídil. A udělej to dobře, Uriáši. Opravdu si nemyslím, že by se ti líbilo bavit Průchozího, až přijde. Musím mu poskytnout obvyklou společnost a pro jednoho navíc se tam vždycky ještě místo najde. Buď to bude ten Jednooký, anebo ty."
Uriáš opustil místnost a vůbec se nestyděl, že stráž u dveří viděla jeho třesoucí se kolena. Průchozí měl vždycky hlad po moci, která se dala získat z lidských duší, a Velmistrovi nepřátelé obvykle sloužili jako pohoštění... spolu s těmi, kteří jednoduše prohráli.
Zarel sledoval, jak trpaslík, který byl kapitánem jeho bojovníků, vyšel ze dveří.
Proč mi tenhle zápasník dělá starosti? divil se. Jeho pouhá přítomnost ho uváděla do střehu a Zarel věděl, že takové pocity měly takřka vždy dobrý důvod.
Setkal se s ním někdy?
Zarel pátral v paměti. Protože ten člověk byl zápasník, který ovládá manu, jeho pouhý fyzický vzhled nebyl přesným měřítkem jeho věku. Tak jak vypadal, mu mohlo být pětadvacet, ale taky mu mohla být stovka, možná že i víc. Vzpomenout si na všechny potenciální nepřátele za sto let bylo prakticky nemožné. Bylo to z doby, kdy Kuthuman byl Velmistrem? Z té doby, kdy jeho vzestup k moci byl doprovázen nejedním tělem plovoucím v přístavu? Měl mnoho nepřátel, to bylo jisté.

Snažil se zaostřit svou paměť, pátral v minulosti. Jedno oko. Ale jak dlouho? Mohl o ně přijít před generacemi. Jedno oko. Vyloupl oči mnoha lidem, mužům i ženám. Jako Velmistrův pobočník měl výkon spravedlnosti na starost. Oči, ruce, nohy, hlavy, to byly jeho starosti.
Anebo to bylo později? Poté, co byl zničen Oor- Tael, Kuthuman získal polobožskou moc Průchozího a Zarela, který mu pomáhal, odměnil správou tohoto království. Tisíce zemřely během těch prvních dnů, kdy se vyřizovaly účty, které nebylo možno srovnat, když ještě Kuthuman chodil po tomto světě. Další mrtví k posílení moci a odstranění neloajality.
Přišel snad Jednooký z této doby?
Zarel seděl v tichosti, zneklidněn, že nemohl nalézt odpověď na své otázky.
Budu ji muset nalézt, uvědomil si. A budu ji muset nalézt, než Slavnost začne.
"Přeptávalo se na tebe několik lidí." Gart přikývl. "Velmistr Arény předpokládám."
Tulan, Velmistr Řádu Kestha, na něj překvapeně po
hlédl. "Můj pane, není to zřejmé? Zostudil jsem ho na veřejnosti a vy jstese mne odvážně zastal. Vím, že Velmistr a Představení Řádů se nemají dvakrát v lásce, a on teď hledá způsob, jak získat zpět svou čest. Musím předpokládat, že vám byl nabídnut úplatek, abyste se mě zbavil."
Tulan mírně ztuhl.
"Představení Řádů nepřijímají úplatky."
"Samozřejmě že ne, pane," řekl Gart nevzrušeně.
"Pouhá zmínka takové motivace je urážkou mé osoby i mého Řádu."
"Rozhodně jsem vás nechtěl urazit," odpověl Gart úlisně. "Vím, že byste samozřejmě odmítl, protože žádný Představený Řádu by nechtěl, aby si o něm někdo myslel, že ho má Zarel v kapse."
Tulan se na chvíli odmlčel, aby vyprázdnil svůj pohár s medovinou, a potom si utřel mastné prsty do tuniky. Změť půl tuctu táců před ním obsahovala zbytky jeho snídaně.

"Nicméně otázky, které kladl kapitán jeho zápasníků, byly velice konkrétní."
"Jako například kdo vlastně jsem?"
"Přesně," zahřímal Tulan a pak se odmlčel a mocně si odříhl.
"Přišel jsi ke mně neznámý, hanin. Přijal jsem tě, protože jsi předvedl nevšední um, nejen přede dveřmi mého paláce, ale i tehdy, když jsi porazil toho oranžového křiklouna, co porazil mého muže. Zachránil jsi nám tím prestiž. Ke všemu tomu navíc jsi víceméně poslal Velmistra ke všem čertům. Na oplátku bych ztratil čest a vážnost, kdybych tě nepřijal, když jsi stál na šedém dláždění mého paláce."
Tulan přerušil řeč a upřel na Garta pohled.
"Na jedné straně bych to mohl nazvat nevinnost. To, jak jsi bojoval s Fenteskem, i skutečnost, že to bylo kvůli malému kousku cti. Nevinností snad bylo i to, že jsi jako hanin přišel do mého paláce hledat práci a že konfrontace, která z toho vzešla, proběhla, jak proběhla."
"Ale zase byste to mohl nazývat nějak jinak," odpověděl Gart klidným hlasem.
"Přesně tak, k čertu s tebou," vyštěkl Tulan. "Včera jsem získal co jsem mohl. Postavil jsem se Velmistrovi a Fenteskům; získal jsem převahu před hrami. Ale taky jsem získal větší nenávist Velmistra za to, že jsem ti poskytl azyl. Takže, byla to nevinnost?"
"Ale samozřejmě, můj pane."
Tulan si znovu nalil, podíval se chladně na Garta a vyprázdnil pohár jedním douškem.
"Kdo jsi?"
"Byl jsem hanin, můj pane, ze vzdálené země Gish blízko Nekonečného moře a Zelených zemí."
"Kdo byl tvůj yolin, tvůj mistr výcviku? Z jakého byl Řádu, odkud měl manu, jaké měl smlouvy?"
"Neměl jsem žádného, můj pane. Sám jsem poznal, že mám schopnost ovládat manu. Cvičil jsem svou dovednost o samotě. Získal jsem svá kouzla a amulety boji s jinými haniny. Když jsem se považoval za připraveného, přišel jsem, abych se stal členem Řádu. Ten souboj s Oranžovým byl prostě vhodná příležitost ukázat, co dovedu, a taky trochu pomsta za dřívější ponížení v té

záležitosti s ženou a dcerami Představeného Oranžových."
"A tomu mám věřit?" řval Tulan. Gart se hluboce uklonil.
"Trest za lež mému pánu je vyloučení," odpověděl zdvořile. "A uvážíme-li současný stav věcí, byl bych blázen, kdybych lhal, protože chovám jisté podezření, že Velmistrovi agenti na mě čekají dokonce i teď. A více než pravděpodobně mě v okamžiku, kdy vyjdu z tohoto paláce a nebudu mít na sobě barvu, dostanou a vy získáte slušnou sumu."
"Jak se opovažuješ byť i jen naznačit, že bych přijal takové peníze?" zavrčel Tulan.
"Ale ale, můj pane. Tohle můžete vykládat novicům prvního stupně, kteří jsou celí žhaví po takovém jednoduchém idealismu. Každý, kdo je v tomhle světě idealista, je buď blázen, anebo idiot. Vy máte své zájmy a já mám svoje. Náhodou se shodují a vy z toho profitujete. Podařilo se vám ponížit člověka, kterého nenávidíte, váš Řád včera získal věhlas a myslím, že vám vyhraji Slavnost."
Tulan neodpovídal. Díval se na Garta a na chviličku probleskla pátrací mana.
"Co nosíš ve svém váčku?" zeptal se Tulan tiše. "Jaké nástroje, amulety a kouzla ovládáš?" Gart se mírně zasmál.
"Podle zákona ani Představený Řádu, dokonce ani Velmistr toto od bojovníka nesmí žádat." Odmlčel se.
"Je jediný způsob, jak to zjistit," řekl nakonec, "ale dovolil bych si dodat, že Představený Řádu, respektive kterýkoliv člen Řádu vyzývající druhého téže barvy, je porušením všech zvyků a tradic."
Tulan si znovu naplnil pohár a zamračeně do něj hleděl.
"A kdybyste to zkusiludělat a zabil mě," pokračoval Gart, "Mistři ostatních Řádů si budou myslet, že jste podlehl Velmistrovým požadavkům." "Takže jsi mě dostal," zavrčel Tulan. "Spíše naopak," odvětil smířlivě Gart. "Nezapomeň, že teď patřím k tvému Řádu. Co se týče Slavnosti, jsem neznámý faktor. Měl bys přijít ke slušným penězům jak

na sázkách, tak na provizích z mých výher. Myslím, můj pane, že potenciální výhry zdaleka převýší jakékoliv úplatky, které vám ten lakomý velmistrovský parchant bude ochotný za zradu nabídnout."
Tulan odložil pohár a znovu říhl, tentokrát jemněji.
"Mám z tebe bolení hlavy, Jedno oko. Buď jsi skvělý ' intrikán, anebo nevinný blázen."
"Cokoliv si přejete, pane, ale budete profitovat, jak si zasloužíte."
Tulan nakonec přikývl.
"Vypadni."
Gart se hluboce uklonil a vyrazil ke dveřím.
"Kdybys náhodou šel ven, doporučuji ti krýt si záda."
"Dělám to vždycky, pane."

Kapitola 4.
Druhé ranní zvonění zaznělo a Gart se nedočkavě rozhlédl. Náměstí bylo stále ještě zaneřáděné pozůstatky nočního veselí. Rozbité sklo, pohozené amfory od vína, roztrhané kusy šatstva a hrstka těl, z nichž některá bude třeba smést na hromadu, odnést na chudinská pole za městem a pohřbít na náklady města.
První z ranních chodců už zaplňovali náměstí. Většina z nich byli žebráci, hledající drobné, které snad byly přes noc poztráceny. Někteří prohledávali ležící těla, která však byla dočista obrána, ještě než první paprsky úsvitu začaly prosvěcovat východní oblohu.
Hammen unaveně zívl.
"To je bláznovství, Garte. Říkal jsem ti, že Benalijanky nejsou než pytel starostí."
"Jsem jenom zvědavý, to je všechno." Odmlčel se. "A kromě toho, může se mi to hodit do krámu."
"Do jakého krámu?" zeptal se tiše Hammen.
"Uvidíš, a navíc tamhle přichází."
Gart pokývl hlavou směrem k osamělé postavě, blížící se Náměstím, plášť pevně přitažený kolem těla proti rannímu chladu.
Šla rozhodným krokem a houstnoucí dav jí ustupoval z cesty. Zároveň se však za ní začal tvořit malý hlouček,

který ji sledoval, protože kamkoliv šla benalijská žena, tam se více než pravděpodobně dalo očekávat nějaké zajímavé dění.
Mířila přímo k Paláci Řádu Bolk. Na okraji tmavého dláždění označujícího území Řádu se její otrhaná suita zastavila.
"Jdeme." řekl tiše Gart a vystoupil ze stínu postranní uličky.
"Celá tahle schovávačka pro jednu ženskou," popotáhl Hammen. "Nejdřív vylezeš z teplé postele ještě před svítáním, potom mě taháš tajným východem, abychom setřásli Velmistrova očka, a nakonec si klidně vyjdeš na Náměstí, zrovna když se zjevně schyluje ke rvačce."
Jak se Norreen blížila k Paláci, ve vchodu se objevili dva strážní a naznačili jí, aby zastavila. Učinila tak a vyzývavě si dala ruce, zaťaté v pěsti, v bok.
"Žádám audienci u Představeného Řádu Bolk," oznámila jasným hlasem, který se nesl přes celé Náměstí.
"Obyčejní válečníci nemají právo žádat audienci," ohrnul nos jeden ze strážných. "Odejdi."
"Vybojovala jsem oquorak s jedním z vašich mužů. Znesvětil sázku. Chci satisfakci v penězích anebo krví."
"To musel být Gilraš," poznamenal jeden ze strážců, pohlédl na svého druha a potřásl hlavou. "Včera přišel nakrájený na nudle."
"Přiveďte tedy Gilraše."
Strážný se otočil zpět na Norreen a uvědomil si, že moc mluvil.

"Táhni a vrať se po Slavnosti. Máme jiné věci na starosti než tvůj takzvaný nárok."
"Mohu ten zápas dosvědčit," ozval se Gart a pokročil vpřed na hnědé dláždění.
"Do pytle, pane," povzdechl si Hammen a zařadil se za Garta, který se blížil k trojici.
"Viděl jsem zápas. Poté, co tahle žena vyhrála, jsem vašeho muže prohledal. Bylo to, jak říká: neměl ani pětník. Natřikrát zneuctil oquorak. Zápasil, aniž by mohl zaplatit sázku, dále, když prohrával, pokusil se bodnout, a konečně, jeden z jeho komplicu se pokusil vstoupit do kruhu a bodnout tuhle ženu do zad."
Gart při řeči zvedl hlas, takže ho zástup, který se

pomalu shromažďoval, mohl dobře slyšet. Okamžitě se ozval bručící sbor nesouhlasných poznámek, protože rituál oquoraku byl držen ve vysoké vážnosti. Porušit jej ne v jednom, ale hned ve třech bodech byl, podle způsobu myšlení těchto lidí, zločin ohavnější než močit do veřejné kašny. Oquorak neměl být ničím jiným než přátelským kočkováním nanejvýš s nějakým tím vyraženým okem.
Oba strážní se nejistě rozhlíželi a Norreen rychle mrkla na Garta.
"Nepotřebuji tvou pomoc," zasyčela. "Tak jsi ji slyšel, padáme," naléhal Hammen. "Půlnoční vyběrač kanálů je čistší a čestnější než váš Giríaš," přitlačil Gart. "Přiveďte svého pána, ať tuto ženu odškodní a špínu potrestá, jak náleží." Jeden ze strážných plivl na zem. "Nezákonnější vstoupil na náš pozemek, Šedý Jedno oko. Odejdi, než ti dám lekci."
Při vyslovení přezdívky dav zašuměl, neboť Gart byl otočen k přihlížejícím zády a nikdo nevěděl, kdo je ten smělý odpůrce. Ihned se ozvaly nabídky bookmakerů vyzpěvujících poměr sázek. Gart se ohlédl přes rameno a viděl, že Hammen už vyrazil za hlasy. Rychle mu kývl na souhlas. Otočil se zpět ke dvojici hnědých strážných. "Kdykoliv budeš chtít," řekl s lehkostí v hlase a rozpažil ruce do obou stran.
"Nepleť se do toho." zavrčela Norreen. Mávnutím ruky jí naznačil, ať ustoupí a jde z cesty. Strážný nervózně na Garta pohlédl a potom pokynul svému společníku, který se otočil a běžel do Paláce. Gart vyčkával, obezřetně shromažďoval manu, vybíral kouzlo. Strážný začal couvat. Davem se zvedl nesouhlasný hukot, který přerostl v bouři nevole, když strážný spustil ruce a přiznal porážku bez konfrontace. Gart se k němu pohrdavě otočil zády a tváří k přihlížejícím se hluboce uklonil, jako by vzdával hold Velmistrovi po právě ukončeném souboji. Ti, kteří vsadili na Garta, vybuchli v nadšené ovace. A potom dav ztichl. "Naru," vydechl někdo.
Gart se otočil a pohlédl zpět. Dokonce ještě ve chvíli, kdy se otáčel, vypukla nová sázková horečka. Gart udělal nenápadné gesto směrem k Hammenovi a potom

vykročil, aby čelil tomu, co mělo přijít. Jméno nového bojovníka se odráželo ozvěnou výkřiků a z nejvzdálenějších koutů Náměstí byl slyšet dusot nohou, jak se lůza hnala spatřit na vlastní oči šampióna v akci.
Ještě předtím, než se muž objevil ve vchodu, ucítil Gart, jak se přes něj přehnala moc many. Muž byl obr, skoro půldruhého sáhu vysoký, s rameny, která vypadala, že se bude muset natočit bokem, aby prošel dveřmi. Vyšel z paláce oděn pouze v bederní roušku, váček se mu pohupoval na zlatem vykládaném páse. Jak se bosý blížil k Náměstí, Šla z něj pára potu z ranního cvičení.
Jeho kulatá vyholená hlava se pomalu otáčela ze strany na stranu, když přehlížel shromáždění, které nadšenými výkřiky zdravilo oblíbeného favorita. Za ním vyšly ze dveří dvě desítky zápasníků Bolku a rozvinuly se do vějíře. Naru mířil ke Gartovi a pohyboval se přitom s chladnou, neochvějnou účelností, jako by Gart nebyl víc než hmyz, který je třeba rozšlápnout.
"Mazej vocaď, Jedno oko."
Jeho hlas byl hluboký, skřípavý rachot s účinností rašple.
"Této ženě jste dlužni. Jeden z vašich zbabělců se vyvlékl z platby oquoraku. Zaplať jí a odejdeme."
Naru pohrdavě zafuněl směrem k Norreen dechem síly kovářských měchů.
Ani se nenamáhal ztrácet čas vyřčením zaklínadla a jeho ruka, připomínající padající strom, vystřelila rozmáchlým úderem z Gartovy slepé strany. Jako by úder nějak vycítil. Gart se hluboce sehnul, vykopl zároveň nohou a zasáhl Narua přímo do rozkroku.
Obr zabučel jako raněný býk, oči mu vylezly z důlků, takže připomínal právě lekající rybu. Klesl na kolena.
Gart udeřil znovu. Kopem pod bradu srazil muže na záda. Mohutné tělo dopadlo na dlažbu. Rozprsklo se trochu krve a několik zubů. Bylo po všem.
Davem proběhl chraplavý vzdech. Těch několik, kteří vsadili na Garta, halekalo radostí, protože i když nebylo použito kouzel, Naru teď ležel bez hnutí na dlažbě a výhra byla oficiální.
Jeden ze suity Hnědých vyskočil vpřed a se vzteklým výkřikem namířil na Garta rukou.
Zdálo se, že hřmící vytí vychází přímo z jeho paže.

Hvízdavý řev udeřil s takovou silou, že Gart zavrávoral vzad, i když kolem sebe zvedl ochranný štít. V kruhu ochrany byl zvuk neutralizován, ale za sebou Gart slyšel nářek lidí, které démonický jek srážel jako kuželky. Mávnutím ruky Gart rozšířil ochranné pole za sebe, kde se množství lidí svíjelo v mukách, krev proudící z protržených ušních bubínků. Tak ničivá byla síla hluku přivolaná z království běsů.
Gart kývl hlavou a hnědý zápasník v bolestech začal mávat rukama, jak byla jeho mana odplavována pryč. Vytí démonů ustalo. Hnědý stále ještě třepal rukou, která teď jakoby v plamenech začala zářit.
Další z Hnědých zvedl ruce a potom další a ještě jeden. Dav za Gartem vyrazil všemi směry. "Šedému na pomoc!"
Gart se rychle ohlédl přes rameno a viděl, jak Hammen běží k paláci Kestha a křičí z plných plic. Z Šedého paláce už vyběhlo několik zápasníků, zalarmovaných nejdříve shlukem davu a teď Hammenovou výzvou k Šikování.
Gart s tlesknutím sepjal ruce a pak je natáhl. Držel je ve výšce sepnuté jako pařáty. Za okamžik, ve stejné chvíli, kdy se

okolo něj začali zjevovat kostlivci přičarovaní Hnědými, se zformovalo jeho vlastní kouzlo. Zavířily čtyři prstence světla a z každého se vykolébal medvěd. Zvířata okolo sebe čenichala a cenila zuby. Gart vykřikl rozkaz a medvědi, pouze na okamžik zpomalujíce, aby srazili kostlivce, vyrazili k řadě Hnědých. Několika zápasníkům povolily nervy a dali se na útěk, ostatní však obrátili kouzlo, původně mířící na Garta, a vrhli je proti medvědům. Jeden z medvědů explodoval a zmizel, další se skácel úderem blesku, ale poslední dva překročili zónu smrti a oba se vrhli na zápasníka, který první na Garta zaútočil a byl stále ještě rozptýlen spálenou rukou.
Ostatní Hnědí se vrhli na pomoc svému druhovi, ale bylo již příliš pozdě. Jeden z medvědů chňapl muže za nohy, zatímco Čelisti druhého zaklaply přes hlavu a ramena a ztlumily bolestný výkřik. Medvědi zatáhli opačnými směry a potom každý s ještě se škubající polovinou těla v tlamě odběhl, potřásaje přitom hlavou, takže Náměstí bylo zkrápěno krví a vnitřnostmi.

Hnědé teď zachvátila divoká zuřivost a všichni obrátili pozornost na Garta. Jeho ochranný kruh slábl, jak se o něj rozbíjely další a další salvy kouzel. Pomalu ustupoval. Přes závoj explozí viděl, že se Norreen, ne víc než rozmazaná šmouha, s taseným mečem vrhla do bitky. Skočila na hnědého zápasníka a jedním řezem ho vyřadila z boje. Odpotácel se, ruce přitisknuté k hrdlu, a mezi prsty mu tryskala krev z prořízнuté tepny. Jediným plynulým pohybem přeskočila svou první oběť a vrhla se na dalšího muže. Bodla spodem a proťala mu žaludek. Zařičel bolestí a padl nazad. Tápavě nahmatal předmět ve svém váčku, ale její čepel znovu zasvištěla vzduchem. Ruka, stále svírající zářící artefakt, se několikrát převalila po chodníku.
Více toho však nestihla. Kolem těla jí zavířil černý mrak. Ustupovala vzad, oči rozšířené hrůzou. Bila kolem sebe mečem, aby se zbavila neviditelného strachu, který ji obklopoval.
Gart se pokusil kouzlo odvrátit, ale Čelit zároveň lavině útoků půl tuctu zápasníků, z nichž někteří byli zjevně pátého stupně a lepší, bylo nad jeho síly. Aby spoutal hrůzu, která ji zachvátila, musel nakonec na krátký okamžik zrušit svou vlastní ochranu. Norreen se odplazila po čtyřech, Garta však manévr přišel draho. Kouzlem vyvolaný děs ho zasáhl namísto ní a na čas ho prakticky oslepil srdcervoucím strachem. Hnědí vycítili výhodu a začali se přibližovat, smrt v očích. Někteří vrhli vpřed démony, aby roztrhali Garta na kusy.
Náměstím udeřil blesk. Za ním další a ještě jeden a za nimi něco, co připomínalo ledovou smršť, v níž démoni obstupující Garta přimrzali k zemi. Gart znovu zvedl svou obranu a pomocí léčivého zaklínadla se zbavil strachu. Ohlédl se doleva. Roj Šedých, ruce zdvižené, přinutil bojovníky Bolku obrátit pozornost proti novému nepříteli. Mezitím ze dveří paláce proudily čerstvé posily Hnědých. Zezadu uslyšel Gart známé průzračné troubení oznamující Velmistrův vstup na scénu. Jeho vojáci se řítili Náměstím rozehnat bitku.
Vytryskla krev, jak se zápasníci vrhli muž proti muži. Někteří padli, vítězové doráželi raněné a po právu utínali váčky svých obětí, všechna pravidla boje byla ve vřavě zapomenuta. Gart zavřel oči a vysoko zvedl ruce.

Kouzlo, které vyvolával, z něj na okamžik vysálo všechnu energii.
Znovu oči otevřel a usmál se, když se na vrcholku paláce objevil nestvůrný pavouk, nadmuté tělo čtyři sáhy široké. Pavouk shlédl na šílenství pod sebou a pochopil příležitost k hostině. Naklonil se z vrcholku budovy a obrovskýma chlupatýma nohama dosáhl země. Jak se po straně budovy sunul dolů, kýval sem a tam hlavou a rozstřikoval jedovatou kyselinu. Zaskočení zápasníci, Hnědí jako Šedí, mezi nimi nešťastníci, kterým jed zasáhl oči, se kroutili na dlažbě a křičeli bolestí. Gart se rozhlédl a viděl Norreen, jak couvá ze vřavy. Doběhl ji. "Tady jsme skončili!"
Uchopil ji v podpaždí a zvedl k sobě. Luskl prsty a oba zahalil zelený dým. Rozběhl se a podpíral přitom Norreen, která, stále otřesena, mu nestačila.
Dostali se na okraj davu, který teď prchal všemi směry, ječící hrůzou před tucty nikým nekontrolovaných kouzel, která se přelévala Náměstím. Rvačka se vymkla veškeré kontrole. Zápasníci prostě zaklínali kouzla a vysílali své stvůry na kohokoliv, kdo byl poblíž. Zombie se šouravou chůzí mísily s davem, několik z nich svíralo vysoko ve svých šedozelených pařátech ječící obyvatele města jako trofeje. Obrovští hadi, půltuctů sáhů dlouzí a silní jako muž v pase, rejdili Náměstím a vybírali si potravu. Někteří svírali zápasící oběti, jeden už polykal člověka, který, napůl ve zrůdné tlamě, ještě kopal nohama. Obyčejní kostlivci chrastili a pátrali po lidském mase, aby do něj zabořili své dlouhé bílé prsty. Na okraji běsnění dva medvědi dokončili krmení a vyrazili za další stravou. Gart mávl rukou a medvědi se mu zařadili po bok.
S postrkováním a nadávkami si k bitce klestili cestu Velmistrovi bojovníci. Někteří ničili nejrůznější stvůry, které pronásledovaly prchající dav. Jeden se otočil směrem ke Gartovi. Ten uvolnil medvědy a běžel dál. O chvíli později za ním zazněl nářek bojovníka spolu se spokojeným medvědím bručením. "Pane!"
Gart se ohlédl přes rameno a zastavil se, když uviděl Hammena pajdajícího směrem k němu.
Náměstí ovládl chaos. Více než čtyřicet zaklínačů ze

všech Řádů si vyřizovalo účty na dlažbě paláce Hnědých. Pavouk, již bez několika nohou, lezl pokřivený, v tlamě se mu zmítal zápasník v šedém, další zápasící postavu omotanou v hedvábném vláknu měl připoutánu mezi zadníma nohama. Na vrcholku paláce Bolk zaduněla exploze, vyrvala část fasády, která se snášela do vedlejší ulice. Z půltuctů dalších budov v sousedství vyšlehly plameny. Hlavní Náměstí bylo mořem zmatku, jak se tisíce snažily uniknout, zatímco další tisíce se tlačily vpřed, aby jim zábava neutekla.
Hammen se konečně dobelhal ke Gartovi a z tuniky vytáhl váček.
"Kde jsi to vzal?" zeptal se Gart.
"Ále, patřilo to tomu velkýmu čápkovi, co jsi ho naučil zpívat soprán."
Gart rychle pohlédl na amulety uvnitř váčku. Byla to pohádková kořist, i když ne zrovna legální.

"Myslím, zeje čas jít," poznamenal Gart, když viděl, jak falanga Velmistrových vojáků dorazila k cíli a pozvedla natažené kuše. První řada se rozvinula a vysokým obloukem pálila na pavouka. Jediným viditelným výsledkem bylo, že se stvůra ještě více rozzuřila, otočila se, odhodila šedého zápasníka stranou a zaútočila proti původcům bolesti.
Velmistrovi muži, kteří vystřelili své šipky, teď chvatně opírali zbraně o zem, nohama ve třmenech zbraní je vzpírali proti tahu, jak je pracně oběma rukama natahovali. Zbytek falangy vystřelil další salvu, a přece se pavouk dál potácel vpřed. Muži prvního sledu, znovu nabíjející zbraně, se otočili a do jednoho prchali pryč. Falanga se rozeběhla všemi směry, Gart, Hammen a Norreen se rozzuřenému pavouku klidili z cesty.
Pavouk kolem sebe švihal předními nohama, zakončenýma ostrými drápy, srážel k zemi každého, kdo se mu připletl do cesty, drtil oběti pod sebou a dál rozstřikoval jed, který bublal a syčel, jak skrápěl dláždění, kov, kůži i maso.
Konečně dorazilo několik jezdců. V trysku poráželi prchající i vojáky. Přímo za nimi jel těžký vůz hnaný svistem biče. Vozka prudce přitáhl otěže a vůz ve smyku zastavil. Vzadu na voze byla upevněna mohutná kuše, balista, obsluhovaná trpasličí osádkou. Zbraň byla natažena.

Velitel přehlédl zasazené kopí a poručil klínem zvýšit náměr. Pavouk se otočil k vozu. Koně ve spřežení zařičeli hrůzou, vozka stál a pevně svíral otěže, aby se nesplašili.
Balista jako by nadskočila do vzduchu, když střelmistr zatáhl za odpalovací šňůru. Těžký oštěp zahvízdal vzduchem, proletěl Náměstím a zabořil se pavoukovi do těla.
Zasažené zvíře couvlo a vydalo hlasitý bolestný řev. Z rány se mu řinula nazelenalá krev. Skácelo se k zemi a ještě několikrát křečovitě škublo nohama. Zápasník, omotaný vláknem a připoutaný k tělu pavouka, sebou zmítal, připomínal přitom velkého červa.
"Řekl bych, že je po legraci," řekl Gart s úsměvem. "Pojďme odtud."
Proplétal se vířícím davem a stále ještě podpíral Norreen. Ta se mu vymanila.
"Co jsi tam pro všechny svaté dělal?" vyštěkla vztekle.
"Pomáhal," řekl Gart tiše a postrkoval ji vpřed. Za nimi se ozval nářek lidí, když Náměstím zahřměla exploze následovaná cinkotem skla vybitých oken.
"Ty jsi tam nebyl, abys mi pomohl," zavrčela. "Chtěl jsi něco jiného a taky jsi to dostal."
Gart zpomalil a pohlédl na ni.
"Byl jsem tam, abych ti pomohl," řekl pevně, "a vymklo se mi to z rukou."
"Nehraj to na mě. Ty jsi ten boj chtěl."
Gart neodpověděl a šel dál.
"Pořád ještě nemám, co mi dluží," řekla ostrým hlasem.
Gart se ohlédl na Hammena.
"Kolik jsme vydělali?"
Máme teď třináct zlatých," zakdákal radostně Hammen. "S Naruem to bylo patnáct k jedné."
"Ukaž, podívám se."
Hammen, který s námahou držel krok, neochotně vytáhl mince a podal je Gartovi.
Ten se otočil a nabídl jeNorreen.
Úderem mu ruku odstrčila a mince se rozeběhly po dlažbě. Hammen se s výkřikem hrůzy rozcupital, sbíral mince z chodníku, tasil dýku a naříkal, když nějaký výrostek jednu popadl a zmizel v davu, který se okolo nich přeléval.

"Peníze nic neznamenají. Já chtěla čest."
"Pořád ještě musíš jíst," vyrazil Gart. Sebral Hammenovi minci a vtiskl ji Norreen do dlaně.
"S tímhle vystačíš do konce SlavnostL Celé město teď ví, že jsi měla odvahu a postavila se Řádu. Lidé si budou pamatovat, že to celé začal benalijský heroj. Jenom se vyhýbej Velmistrovým lidem, půjdou po tobě."
Nevraživě se na něj dívala a zvedla ruku, jako by chtěla minci zahodit.
"Musíš jíst," řekl tiše, otočil se a vyrazil pryč.
"Je to blázen," potřásl při pohledu na Norreen hlavou Hammen.
"Je to parchant," odpověděla mírně, zmatek v očích. Potom se otočila a zmizela v davu.
Hammen se belhal za Gartem. Sehnul hlavu, když vzduchem zahřměl další výbuch, vyvrhující trosky vysoko do výšky. Náměstím se nesly ozvuky explozí a jasný hlas trubky. Z hlavní brány Velmistrova paláce vybíhal další šik vojáků, meče a kuše v pohotovosti. Za nimi šel tucet zaklínačů. Síla jejich many byla natolik zřetelná, že vypadali, jako by zářili. Ochrana kouzla tvořila kolem nich a vojáků neproniknutelnou bariéru. Uprostřed šiku jel sám Velmistr, jeho tvář byla maska hněvu. Na chvíli pohlédl směrem ke Gartovi, který ztuhl na místě.
Hammen Garta sledoval a ten na chvíli jako by nebyl, jako by se změnil v matný stín, jako kresba na zakouřeném skle. Velmistr na něj několik vteřin přímo hleděl. Náměstím otřásla další detonace a Velmistr se pohnul jako probuzený ze sna. Potřásl zmateně hlavou a vyrazil do centra boje. Gart byl najednou zase sám sebou a cílevědomě kráčel.
"Hezké kouzlo," vydechl Hammen a snažil se s Gartem udržet krok.
"Občas to pomáhá. Zvlášť když ten, kdo hledá, se úplně nesoustředí," odpověděl Gart suše.
"Takže co teď, můj pane?"
Gart se na Hammena ohlédl.
"Můj pane?"
"Po tom, co jste předvedl. To byla nádhera."
"Co tím myslíš?"
"Jak jste vyprovokoval ten maglajz."

"Nic jsem nevyprovokoval," odpověděl Gart.

Místo odpovědi si Hammen odchrchlal a plivl na chodník.
Přecházeli Náměstí a Gart mířil přímo k paláci Ingkara. Purpurové dláždění bylo plné zápasníků, kteří s potěšením sledovali zmatek na druhém konci Náměstí.
Gart šel přímo k nim. Chvíli trvalo, než si vůbec všimli, že překročil hranici a vstoupil do půlkruhu území Řádu.
"Hele, Jednooký Šedý. Bereš roha?"
Gart se otočil k mluvčímu, který se na celé kolo smál vlastnímu vtipu.
"Chci vstoupit do vašeho Řádu," odpověděl pevným, vyrovnaným hlasem.
Několik dalších zápasníků se rozesmálo a začali Garta popichovat.
"Trochu husto tam na druhý straně, co? Jeden by mohl přijít k úrazu. A jaks' útek', tak už se nemůžeš vrátit, co?"
Ve chvíli, kdy se Gart už otáčel a natahoval paže, doběhl mladý zápasník, purpurovou tuniku zčernalou a ohořelou. Zpomalil, otočil se, a pohlédl na Garta.
"To je on. To je ten, co to začal!" vykřikl.
Bojovník, který se právě chystal Gartovi postavit, překvapeně pohlédl na sežehlého posla.
"Celou tu věc vyprovokoval. Nejdřív sejmul Narua a pak to bylo nerozhodně, ale s dvanácti současně." Vydc chl mladík.
Gartův vyzyvatel se zmateně rozhlédl a Gart sebevědomě spustil paže.
"Narua?" zeptal se nechápavě.
"Bude si muset pořídit novou sadu zubů," odpověděl posel vzrušeně, jako by se sám nějak podílel na neuvěřitelném, "a potom, jak ho tenhle jednooký nakopl, bude taky muset pěkně hluboko lovit v břiše, než najde zbytky toho, co míval mezi nohama."
Purpuroví střídavě hleděli z posla na Garta a zpět a několik z nich se při zmínce o Naruově osudu začalo blaženě usmívat. V té chvíli se shromáždění začalo rozestupovat a zápasníci v úctě skláněli hlavy před hubenou, hranatou postavou, blížící se ke Gartovi. Oděn v purpurový plášť z nejjemnějšího sametu, stažený v pase silným provazem, vypadal muž jako role zlaté výšivky.

Gart se zdvořile uklonil.
"Jimak, Představený Řádu Ingkara," řekl.
Jimak si pomalu Garta prohlížel od hlavy k patě, jako by hodnotil nějaké nepříliš významné umělecké dílo, které by se však, v případě slušné ceny, mohlo vyplatit koupit.
"Přemohl jsi Narua, jak říká tady Balzark?"
"Bylo to, jak říká," odpověděl Gart.
"A vzdoroval dvanácti Hnědým, dokud nepřišla pomoc."
"Trochu mi pomáhala jedna benalijská žena, ale přibližně tak nějak to bylo."
Jimak přikývl a o něčem hluboce přemítal.
"Proč Ingkara? Porušil jsi mír Slavnosti, měl bych tě poslat zpátky Tulanovi."
"Porazil jsem Narua a porazím i další. Proto. Tvůj Řád bude profitovat. Nejsem navíc, technicky vzato, plně zasvěcen - mohu tedy Šedé opustit, kdy se mi zlíbí. Takový je zákon, jak víš. A upřímně řečeno, rád bych se vyhnul trestu za to malé nedorozumění tam venku." Pokynul hlavou k Náměstí, kterým teď stoupaly kotouče dýmu osvětlené jasnou září plamenů.
"Dovolil bych si tvrdit, že díky mé snaze má teď Řád Ingkara pro nadcházející Slavnost o několik desítek potenciálních soupeřů méně. Chtěl bych z toho mít taky é nějaký užitek. Vy na tom taky vyděláte, takže naše spojenectví bude k obapolnému prospěchu."
Jimak na Garta svrchu pohlédl a potom jeho kostnatou tvář prořízla štěrbina úsměvu.

Kapitola 5.
"Sklapněte zobáky, oba dva!"
Tulan a Kirlen, Představená Řádu Bolk, pohlédli zlostně na Velmistra.
"Můžeš být Velmistrem," řekl Tulan chladným hlasem, "ale to ti nedává žádné právo mluvit s námi jako se svými sluhy."
"Mám právo s vámi mluvit, jak se mi zlíbí," odpověděl Zarel Ewin povýšeně. "Jste v mém městě a oba dva, všichni čtyři ve skutečnosti, byste si měli uvědomit, že o vás vím jisté věci, které by jiní vědět neměli."
Tulan se nepohodlně zavrtěl. Zarel se pro sebe usmál. Tulan byl zbabělec, který se dá vždycky zastrašit.
"Jestli narážíš na masakr Tyrkysových, byl jsi to ty, kdo k tomu dal podnět," odpověděla sametovým hlasem Kirlen. Prsteny na jejích kostnatých prstech odrážely světlo lampy.
Pohlédla na Velmistra s chladným opovržením a opírala se přitom o svou berlu. Její tvář Zarela vždy znervózňovala, protože to byla tvář smrti, tvář bojovnice, která si pomocí kouzel prodloužila život až na jeho nejzazší hranici, kdy kosti a maso držela pohromadě jen ta nejtenčí vlákna. Pleť, zežloutlá jako starý seschlý pergamen, jí volně visela na lebce, vráscité záhyby jako by

se každou chvíli měly rozložit a odpadnout. Šířila kolem sebe jemný zápach, zápach plesnivých hrobů, rozkladu a temnoty.
Zarel věnoval Představené Hnědých chladný pohled.

"Jenže já jsem Velmistr, a co jsem udělal, jsem udělal na Kuthumanův příkaz. Co se týče role vás čtyř, o tom nikdo neví. Zatím."
"Tak si běž a vytrubuj si to do ulic, spánembohem," skřehotala stařena. "Po takové době je to už uzavřená kapitola. Těm idiotům tam venku je to úplně ukradené. Jediné, co je zajímá, je příští Slavnost. Takže touhle starou písničkou už nás nestraš."
"Porušil tvůj muž pravidla oquorakuT' rozhodl se Zarel přejít na pevnější půdu.
"Záleží na tom? Vždyť to nebyla ani bojovnice, obyčejná benalijská válečnice."
"Souboje zaklínačů jsou teoreticky zakázané," vyštěkl Velmistr zlostně, "ale oqiwrak je legální a lidé očekávají, že se pravidla budou dodržovat."
"Řídíš se tím, co si myslí lidi?" ohrnul Tulan nos. "K Čertu, ne. Ale mám tady půl milionu obyvatel a další milion se schází na Slavnost. Jestli se začnou bouřit, tak to bude můj majetek, který zničí, a taky to budou mí daňoví poplatníci, kteří půjdou a nechají se pozabíjet. Při oquoraku aspoň přijdou na jiné myšlenky a rozptýlí se, než začne Slavnost. Jestli se to pustí z rukou, tak mi tu začnou létat kouzla a skončí to hodně velkým malérem."
"Nechám to vyšetřit, jestli tě to potěší," odpověděla nakonec znuděným hlasem Kirlen. "Najdu svědky a nechám je vyslechnout. Benalijanka zmizela a tvůj Jedno oko jakbysmet." Představená Hnědých věnovala Tulanovi líbezný úsměv.
"Tví lidé ho zavraždili a já očekávám náhradu," vystřelil zpátky Tulan. "Byl to jeden z mých nejlepších, osmého stupně, ne-li ještě lepší. Vrhlo se jich na něj nejmíň dvacet, takže jsme ani nemohli sesbírat, co z něj zbylo, jestli něco."
Tulan se zlostně otočil zpět na Zarela.
"Staráš se o pravidla oquoraku a nezajímá tě, že jeden z mých nejlepších zaklínačů byl ničemně přepaden a zavražděn."
"Byl na mém území. Zákeřně napadl mého zápasníka

devátého stupně, a co víc, váček toho muže byl ukraden."
"Jestli to je ještě muž," zakuckal se Tulan. "K ďasu s tebou, chci kompenzaci!" řvala Kirlen. "Můj palác je poškozen, pět zaklínačů včetně jedné ženy je po smrti, zchromení anebo prostě sežraní tak, že je nedá žádné kouzlo dohromady, další dvě desítky jsou zraněny. Taky chybí dobrý tucet váčků, včetně Naruova, jednoho z mých nejlepších bojovníků."
"To vy jste začali," vykřikl zlostně Tulan a udeřil masitou pěstí do stolu. "Mám osm mrtvých, třicet raněných a ztratil jsem spoustu váčků. Chci náhradu, nebo, přísámbůh, vypálím tvůj palác do základů." "Oba dva jste v klatbě!" zařval Zarel. Oba Představení Řádů společně pohlédli chladně na Velmistra. "Až do začátku Slavnosti nikdo neudělá krok z paláce. Porušení zákazu potrestám vězením, zabavením kouzel a vyloučením ze Slavnosti."
"Sáhni na kouzla mých lidí a máš válku," vyštěkla Kirlen a Tulan souhlasně přikývl, jako by Představená Hnědých byla nejbližší přítelkyní, která byla napadena.
"Nezúčastníme se Slavnosti," přidal se Tulan a tentokrát Kirlen pohlédla na bývalého protivníka a kývla na souhlas.
"Bojkot Slavnosti a nevyděláš ani pěťák." Tulan luskl Velmistrovi před očima prsty a zasmál se.
Zarel hleděl z jednoho na druhého a prskal vzteky neschopen slova. Ti dva si stoupli blíž, stará nenávist byla zapomenuta.
"Vypadněte, oba dva, vypadněte a bůh mě netrestej, při dalším incidentu mají mí muži příkaz zabíjet bez varování. A teď jděte k čertu."
Mistři Řádů vyšli z místnosti společně, nebyli však ještě ze dveří a nanovo vypukla prudká hádka.
Zarel se za nimi díval, jak odcházejí, obličej brunátný vzteky. Přihnal se ke stolu, zvedl zvonek a zazvonil. Ihned se ve dveřích zjevila sražená hrbatá postava. "Pojď sem, k sakru."
Uriáš pomalu vstoupil do místnosti, hlavu hluboce skloněnou.
"Navštívil jsi včera večer Tulana?" "Jak jste přikázal, pane."

"A?"
"Nabídl jsem mu sto zlatých za hlavu Jednookého. Nemusel nám ho ani vydat, stačilo vystrčit ho po setmění ze dveří, o zbytek bychom se postarali sami."
"Jeho odpověď?"
"Vysmál se mi a pak mě vyhodil."
"Ale vypadal ochotně."
Uriáš přikývl.
"Myslím, že o tom vážně přemýšlel."
"Tak co to bylo dneska ráno?"
"Musel vyklouznout tajným východem. Víte, že hned jak objevíme jeden, udělají si nový. Paláce stojí na celých bludištích tunelů. Nemůžeme hlídat ani všechny východy, které známe, vůbec nemluvě o těch, které neznáme."
"Na co ještě jsi přišel?"
"Přeptával jsem se. Baron z Kiše přijede večer před Slavností. Chystám se ho zeptat, jestli zná zápasníka, který tvrdí, že přišel z jeho země. Všechno, co o Jednookém víme, je to, že do města dorazil přede dvěma dny, bojoval s Oranžovým a zabil ho, zmizel s nějakým kapsářem a další ráno se objevil přede dveřmi paláce Kestha."
Zarel chvíli seděl mlčky.
"Ten zloděj. Víme, co je zač?"
"Nechává si říkat Hammen. Jeden z šéfů bratrstev, co mají v rukou neřest a zločin v tomto městě. Na ulici ho mají ve velké vážnosti a má konexe."
"V tak velké vážnosti ho zase nemají, když se našel zrádce."

"S penězi najdou tihle lidé snadno společnou řeč."
"Co má tenhle Hammen společného s Jednookým?"
"Ten kapsář vedl zápas."
Zarel znechuceně zaklel. Vést zápas bylo porušením jeho práv, byť ve hře bylo jen pár měďáků. Jen Velmistr měl výhradní právo vést souboj zaklínačů, a dokonce i za časů Kuthumana a v dobách před ním byla funkce Mistra Kruhu vysoce vážena. A teď si toto právo uzurpují žebráci.
"Kde jsou teď?"
"Naposledy byli spatřeni dnes ráno během té bitvy na Náměstí. Potom zmizeli. A Benalijanka zrovna tak. Má

se za to, že všichni tři byli zabiti a těla rozmetaly výbuchy nebo sežraly stvůry."
"Příliš velká shoda okolností. Všichni tři mrtví a žádné tělo," řekl Zarel tiše. "Pokračuj v pátrání. Začni tím kapsářem. Pošli nějaké vojáky a zaklínače a ať najdou jeho pelech. Musí mít společníky. Použij obvyklé metody."
"Ano, pane," zašeptal Uriáš.
"A pamatuj si, Uriáši. Buďto Šedý, anebo ty budete bavit Průchozího, tak si hleď práce. Zavři za sebou dveře na závoru."
Jak Uriáš opouštěl místnost, kolena se mu třásla. Zarel seděl chvíli mlčky, hleděl na své tučné ruce složené přes mohutný pas. Co má dělat?
Ten pocit...! Měl ho dnes ráno zase. Když poprvé spatřil Jednookého, ten pocit ho udeřil s nebývalou naléhavostí. A dnes ráno to přišlo znovu, když vyjel na Náměstí, aby osobně ukončil boj. Pocit, že něco strašného na něj číhá. Na okamžik si myslel, že to našel. A potom to vyvanulo.
V předvečer Slavnosti toho bylo špatně až příliš. Napětí rostlo už několik let, říkal si. Za Kuthumana a zvlášť v posledních letech, kdy sbíral síly k proniknutí závojem, oddělujícím světy, se všichni před Velmistrem a jeho mocí třásli. Poté, co se Kuthuman stal Průchozím, se ho bojí ještě víc, i když přichází jen na jediný den v roce. Prastará rovnováha sil mezi Velmistrem a bojujícími Řády byla velice jemně vyvážena. Řády společně byly silnější než Velmistr, ale samá podstata jejich soutěžení zajišťovala, že se nikdy nespojí. Na druhé straně jeho úkolem bylo udržovat zdání pořádku tak, aby mana, bez níž bylo soutěžení nemožné, mohla narůstat, a pouze jeho moc bránila chaosu.
To všechno se teď měnilo. Řády byly navzájem Čím dál řevnivější a vůči Velmistrovi narůstal otevřený odpor. Zarel cítil, že se na tom podílí samotný základ systému, ktetý vytvořil: více krve v aréně pro uspokojení davu a vyšší sázky. Současně však vzrůstající počet zápasů na život a na smrt reguloval moc Řádů, které každý rok v aréně ztrácely více a více zápasníků. A ve všem tom byl další skrytý cíl: postupně hromadit manu a jednoho

dne zopakovat, co se podařilo Kuthumanovi. Stát se Průchozím. To bylo nejtemnější tajemství, protože kdyby Kuthuman plně pochopil tuto část plánu, to Zarel s pochmurnou jistotou věděl, neváhal by ho okamžitě zničit a nahradit novým Velmistrem. Byla to umrtvující hra plánů v jiných plánech, udržování vratké rovnováhy, shromažďování poplatků many a snahy držet Představené Řádů nepřipravené, až přijde poslední krok. Především to však byla hra o přežití.
Jakýmsi způsobem cítil, že Jednooký byl v balíčku pro tuto hru neznámou kartou. A tu kartu bude třeba otočit.
I když se takového pomyšlení děsil, uvědomil si, že bude muset přivolat a informovat Kuthumana, i kdyby jen z opatrnosti, ale s nadějí, že Průchozí snad bude znát i odpověď.
Vzdychl a konečně vstal a přešel místnost. Zastavil se před zdánlivě obyčejnou vykládanou zdí. zvedl ruku, zeď se odsunula stranou a odhalila malou místnost. Zarel vstoupil doprostřed místnosti a vkročil do kruhu, který, oddělen zlatým pruhem od okolní kamenné podlahy černé jako uhel, jasně zářil, i když v místnosti nebyl žádný zdroj světla. Tajné dveře se za Zarelem zavřely a Velmistr sklonil hlavu, vklouzl rukou do váčku a sevřel hrudky many zářící všemi barvami duhy. Paprsky světla začaly vířit, kroutit a splétat se, až vytvořily okolo něj kužel.
Dlouhé minuty čekal mlčky, oči přivřené před třpytem nepozemské záře, ve které se utápěl. Konečně cítil, že přichází. Jako by lavina burácela dolů údolím. Zarel Ewin, Velmistr Arény a Velkobaron města Kúš, padl na kolena.
Uprostřed místnosti stál Průchozí.
"Proč jsi mne povolal?" ozval se mrazivý hlas, plný rozmrzelosti, a snad i vzteku. "Slavnost začne až za tři dny a já mám jiné věci na starost."
"Bylo to nutné, můj vládce," zašeptal Zarel.
"Nejste než jedna ze stovek sfér, stovek plánů existence. Musím se starat o jiné věci než poslouchat tvé pochlebování. Doufám, že máš dobrý důvod, proč jsi mne povolal."
"Myslím si, že mám."

"Tedy mluv a buď stručný."
Zarel ve chvatu vypověděl o jednookém Gartovi a o násilí, které mu jde ve stopách.
Průchozí tiše naslouchal, ozývalo se jen praskání energie, které se místností odráželo jako zvuk zvonu. Zarel cítil potřebu zakrýt si oči, ale nenašel odvahu.
"Podle svědectví je mrtev, ale já tomu nevěřím. Myslím, zeje stále naživu."
"Tedy ho najdi. Proč obtěžuješ mne? Neočekáváš, doufám, že ti toho červa budu hledat já." "Ne, můj vládce. Ale mám obavy." "Potom je vyslov, k čertu s tebou." "Ten muž, je v něm něco zvláštního. Nevím, co to je, aleje to tam. Když jsem vyjížděl z Paláce, měl jsem pocit, že jsem ho na chvíli zahlédl ve zmatku bojů. Jenže potom tam nebyl a já jel dál. Jestliže to bylo tak, potom ovládá výjimečné kouzlo. Dlouho jsem o tom přemýšlel a potom jsem si to dal dohromady. Spojil jsem si ho s někým, kdo žil před dávnými léty a ovládal stejné kouzlo. Ty víš, o kom mluvím."

Zarel vycítil chvilkové zaváhání Průchozího. "Jestli je tomu tak, pak ho najdi!" "Myslel jsem si, můj vládce, že..." "Najdi ho a zlikviduj. Odcházím, nemám čas. Mám jiné starosti, než je váš ubohý svět. Vrátím se na Slavnost a očekávám, že tato záležitost bude vyřešena." "Můj vládce..."
Postava však již zmizela a Zarel v náhlém odchodu cítil naléhavost. Snad i ve chvíli, kdy spolu rozmlouvali, někde zuřil boj a Průchozí nemohl věnovat ani/okamžik navíc problému z jeho pohledu triviálnímu.
Zarel se vyčerpaně posadil ve středu kruhu a otevřel oči. Jediné světlo v místnosti vycházelo z kruhu, který ho obklopoval. Jen letmo ho pán a vládce, Průchozí, nechal nahlédnout do svého království. Přesto viděl, že jako každé jiné místo to byl svět bojů a válek nejmocnějších o moc. Ten krátký pohled mrazil hrůzou, a přece sváděl opojnou mocí. Jeden každý zápasník, pokud přežil dostatečně dlouho, mohl doufat, že se na konci cesty stane Průchozím. Mohl doufat, že získá schopnost proniknout za miryádu světů, v nepoznaných královstvích čerpat manu, základ moci všech kouzel a artefaktů, o kterých se

smrtelníkům nesnilo. V těchto světech se stával nesmrtelným, bytí měřil na eóny věků, dokud sám nebyl sražen dalším Průchozím, kterému se konečně podařilo zcizit jeho mami. Byt' počet světů byl nezměrný, množství many všech plánů existence bylo konečné a všechna patřila Průchozímu. Proto se Průchozí nemusel příliš trápit potenciálními rivaly.
Zarel vzdychl. Byl to sen nesmrtelnosti, který ho sváděl nejvíce. Jako zaklínač měl schopnost značně si prodloužit život. Milénium, i více. Ale cena byla vysoká a stárnutí nevyhnutelné. Nakonec se moc prodlužovat život změnila v čin nepříčetných, senilních hlupců, neschopných než vysedávat ve stínech a vznášet se ve světě impotentních snů. Takovou se stávala Kirlen, nejneúprosnější Zarelův nepřítel. Hrozící se smrti a stejně tak i života stařeny. Věděl, že jejím snem bylo zničit ho, stát se Velmistrem a pokusit se získat nesmrtelnost. Pomyšlení na Kirlen a její neustálé komploty v něm podněcovalo touhu najít způsob, jak sejí v tichosti zbavit.
Co by mohla mít společného s tímto Jednookým a jaký byl jeho plán? A bylo zřejmé, že plán mít musí.
Jednooký byl naživu'a musí být nalezen. Jeho hra byla stávajícímu řádu věcí nebezpečná, to bylo jasné. Jestliže bude narušena rovnováha řádu věcí, bude z rovnováhy vyveden i Průchozí. Jestliže bude Průchozí z rovnováhy vyveden na dostatečnou míru, nebude pro něj problém nalézt ji s novým Velmistrem. Zarel si s chladnou jistotou uvědomil, že Jednookého musí najít a musí ho najít dřív, než se to povede Kirlen.
? * *
"Dále."
Gart Jedno oko pevně vstoupil do úřadovny Představeného Řádu Ingkara, Jimaka Ravelta. Představený zvedl svou kostnatou, vose podobnou tvář, modelovanou světlem jediné lampy, blikající na stole před ním. Stůl byl poset blýskavými předměty, a když Gart přistoupil blíž, viděl, že jsou to hromady zlatých mincí, smaragdů, krvavě rudých rubínů, opálů velikosti kočičího oka, mnohafasetových diamantů, které hrozily každou chvíli vybuchnout vnitřním jasem, a umně cizelovaných předmětů z materiálů neznámých tomuto světu.

Jimak zvedl ke Gartovi zrak a usmál se. Stáhl přitom své bezkrevné rty dozadu, až jeho tvář připomínala umrlčí lebku.
"Mé hračky," řekl něžně a pokynul Gartovi, aby přistoupil blíž a obdivoval poklady na stole.
Gesto se tvářilo přátelsky, přesto, jak se Gart přibližoval, cítil narůstat ochrannou zeď. Jimak se naklonil nad stůl, jako by chtěl vlastním tělem své poklad} chránit před lačnými pohledy.
Gart si výstavku na stole zběžně prohlédl, na chvíli se zastavil u artefaktů z cizích světů a potom lhostejně pokrčil rameny, jako by neviděl nic jiného než žalostné cetky, které se žebrák snaží směnit za pár měďáků. "Nezajímají mě," řekl vyrovnaným hlasem. "Někteří to tak říkají, a přitom přemýšlí, jak mě oloupit," ostře odvětil Jimak. "Mně zajímají jiné věci." "Například?" "Pomsta a moc."
"K obojímu ti může pomoci zlato." "Ne," řekl chladně Gart, "platba je tady. "A rukou zaťatou v pěst ukázal na své srdce.
"Má to něco společného s tvým okem, je to tak?" zeptal se Jimak a olízl si bezkrevné rty bezkrevným jazykem.
Gart nadzvedl pásku zakrývající prázdný důlek a Jimak, zachvácen zvrácenou zvědavostí, pozvedl lampu, aby lépe viděl. Gart cítil ve tváři jeho krátký, plytký dech.
"Nevypadá normálně vyřízlé v boji, spíše jako vyloupnuté. Delikátní věc, velice delikátní." Znovu si olízl rty.
Gart vrátil pásku na místo.
"Spolehlivě to funguje na ženy. Jsou z takového pohledu úplně vedle." řekl Gart chladně.
"Ženy. Kdo potřebuje ženy, když má tohle?" odpověděl Jimak, vylovil z hromady rubín a láskyplně ho mnul ve svých kostnatých rukou.
"Pět let ta rána bolela, pět let jsem s bolestí usínal a pět let jsem se za svítání s důlkem plným bolesti budil." "Kdo ti to udělal?" Gart na okamžik zaváhal.

"Pokračuj."
"Byljto Velmistr a Leonovit, bratranec Kirlen, Představené Řádu Bolk."
Jimak se potichu zasmál.
"To se podívejme. Tvá pomsta vskutku míří vysoko."
"Stalo se to před pěti lety, několik úplňku po Slavnosti. Leonovit a já jsme spolu bojovali. Znásilnil mou sestru. Když jsem začal mít navrch, několik sket mě napadlo zezadu. Byl jsem předveden před Velmistra a obviněn z rušení klidu. Ztratil jsem za trest oko, váček a vykázali mě z města."
"Takže teď jsi se vrátil pro pomstu."
"Tak nějak."

"Proč se na tebe nikdo nepamatuje? Naru nosí barvy Bolku už desítky let."
"Pamatuješ si všechny zápasníky prvního stupně, haniny bez Rádu, které jsi kdy zabil nabo zmrzačil?"
Jimak se znovu tiše zasmál.
"Jsou jako obtížný hmyz."
"Zapomněli na mě, ale já jsem nezapomněl na ně."
"Proč sis vybral mě?"
"A proč ne? Vím, že máš rád tyhle věci." Gart ukázal na poklad rozsetý po stole. "Vydělám ti ještě víc, v aréně a smlouvami, až Slavnost skončí. A taky mohu pustit žilou ostatním Řádům. To už jsem dnes pro tebe udělal."
"Zradil jsi Tulana a Řád Kestha."
"To tlusté prase?" zasupěl Gart s opovržením.
Jimak si Garta chladně změřil:
"Je to můj kolega, Představený Řádu. Za takovou řeč bych ti měl vyříznout jazyk."
"A když to uděláte a pošlete mu ho, sežere ho syrový. Je to prase, odporné a nevychované."
Jimak se opřel v křesle a rezavě se pousmál.
Gart sáhl do tuniky, vytáhl malé kožené pouzdro a hodil je na stůl. Jimak na ně chvíli hleděl a potořn lačně přetrhal uzly. Pouzdro obsahovalo jediný kámen, rubín. Jimak ho podržel u lampy a soustředěně si ho prohlížel.
"Pokud naleznu v tomto paláci domov a budu smět nosit jeho livrej, takové věci nepotřebuji. Berte to jako výraz úcty, příspěvek na penzijní fond pro stárnoucí zápasníky, kteří se nechtějí nechat zabít a jít z cesty. Měl bych dodat, že takových mám víc, ukrytých na místě, o

kterém vím jen já sám. Jestli vše půjde hladce, v prav;
čas by mohly být k fondu připojeny."
Jimak se ani nenamáhal zvednout ke Gartovi oči, jei přikývl hlavou a dál prohlížel rubín. "Nádherný, bez nejmenšího kazu." "Jsme tedy domluveni."
"Ano, jistě," řekl Jimak nepřítomně. "Na penzijn: fond. Můžeš být zasvěcen ráno před Slavností." Rychle zvedl hlavu. "Říkal jsi, že takových máš víc?" Gart přikývl a Jimak se s úsměvem vrátil ke studiu drahokamu. Gart chvíli vyčkával, a když Jimak mlčel, hluboce se uklonil, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře. Poslední pohled na Představeného byl, jak se stále naklání nad lampu a prohlíží kámen, jako by to byl vzácný grimoár obsahující netušená kouzla. "Pane."
Gart se otočil, a uviděl Hammena, jak se skrývá ve stínu výklenku a mává na něj, aby přišel blíž. Hammen ho zatáhl k sobě.
"Zatímco jste dnes ráno odpočíval, šel jsem na procházku."
"Trochu lovu pro zábavu, teď, když máme peněz dost?"
"Ne, proklatě. Šel jsem domů. Chtěl jsem sehnat nějaké zprávy. Koneckonců vedu bratrstvo, dokonce i v době, kdy tam nejsem, a zaplétám se s vámi. Navíc mě přepadl divný pocit, že se stalo něco hrozného." "Co?"
Hammen se chvíli díval stranou, otevíral a zavíral pěsti a potom pohlédl zpět, vzhůru, Gartovi do tváře, staré nemocné oči plné slz.
"Všichni jsou mrtví. Všichni mrtví." "Co se stalo?" Gartův hlas byl teď chladný, mdlý a vzdálený.
"Velmistr. Měl jsem to vědět. Hned jak jsem došel k naší ulici, cítil jsem, že něco není v pořádku. Byl tam příliš velký klid, jako by i krysy někam zalezly. Dveře byly pootevřené, a tak jsem vešel."
Hammen těžce dýchal a hlas mu selhal. "Všichni byli mrtví."
"Riko, Matu, Evanuel i starý beznohý Nahatkim,

všichni mrtví. Ostatní bratři jsou pryč. Chtěl bych věřit, že se jim podařilo utéct, ale něco mi říká, zeje odvlekli s sebou. Ty, které tam nechali, mučili, měli uřezané hlavy a ..." Hlas se mu vytratil.
"Šli po tobě?"
Hammen přikývl.
"Někdo vešel do dveří za mnou. Skočil jsem dozadu a utekl jsem přes odpad."
"Cítím to."
"Podařilo se mi vrátit se sem, ale myslím, že mě sledovali. Snažil jsem se je v kanálech setřást. Nakonec jsem se sem musel vrátit. Vylezl jsem u vstupu do paláce. Už mě skoro měli."
Gart pomalu přikývl.
"K čertu s tebou, proč jsi se vrátil?" vykřikl Hammen zlostně.
Gart se rozhlédl a potom zatlačil Hammena hlouběji do výklenku.
"Nevím, co tím myslíš," zašeptal.
"Víš zatraceně dobře, co tím myslím. Mí přátelé, všichni jsou mrtví, a kvůli tobě."
"Mýlíš se. Nevím, o čem mluvíš," řekl Gart tiše. "Ale chtěl bych se tě na něco zeptat. To není poprvé, co jsi ztratil blízké, že ne?"
Hammen zvedl ke Gartovi oči, slzy mu stékaly po špinavých tvářích a tvořily dvě bílé čáry.
"Je to už dávno a bylo to v jiném životě. Snažil jsem se zapomenout, oni odešli do říše mrtvých a myslel jsem si, že tam už zůstanou."
Podíval se se zlobou na Garta.
"Nikdo z nás nemůže zapomenout."
"A teď jsou mrtví."
Gart vztáhl ruku a jemně ji položil Hammenovi na ramena. "Věř mi, Hammene, kdybych tušil, že tví přátelé jsou v

nebezpečí, byl bych něco udělal. Nenapadlo mě, že Velmistrovy prsty jsou tak dlouhé. Něco ho tlačí a on se rozhodl jednat. To jsem čekal, ale nečekal jsem, že sáhne po tobě."
"Tak jako tak se prese mnně k tobě dostal."
"Myslím, že bychom měli něco udělat," řekl Gart chladně, popadl Hammena a vyrazil dlouhou chodbou. "Musíme do ohně přidat ještě pár polínek."

"Co tím chceš říct, zeje naživu?"
Tulan vyplivl napůl sežvýkaný kus vařené olihně, kterou měl v tu chvíli v ústech, a uchopil pohár vína.
"To, co říkám," odpověděl Uriáš tiše. "Žije."
"Nesmysl. Hnědí tvrdí, že ho zabili, a moji vlastní lidé ho viděli vybuchnout v mraku zeleného dýmu."
"Nemohl ten kouř být maskovacím kouzlem?"
Tulan udeřil pohárem o stůl a jemná křišťálová stopka se rozbila.
"Byl spatřen jeho sluha, údajně také mrtvý. Jestliže je naživu on, potom myslím, že dokud nenajdeme tělo, musíme předpokládat, že Jednooký žije také."
Tulan mrštil rozbitým pohárem na podlahu a nadával, zatímco si sál říznutí na umaštěném prstu.
"Jestliže tedy žije, potom kde je?"
"Myslíme si, že u Jimaka."
"Purpuroví! Ta neurozená chátra!" Tulan řval smíchy a plácal se do stehen.
"To bych si dřív podřízl vlastní krk, anebo ještě hůř, vyhladověl k smrti, než bych šel k té z červů vylíhlé sebrance."
"Nicméně si myslíme, že tam je."
Tulan náhle zvážněl.
"Proč?" zeptal se tiše, jako by mluvil sám pro sebe.
"Přesně. Myslím, že můžeme předpokládat, že za to, co se stalo dnes ráno, bys ho asi nepotrestal. Spíš bys ho asi odměnil."
"Máš pravdu, proklatě! Jeden proti dvanácti a navíc způsob, jak přerovnal Naruovy klenoty. K Čertu, v aréně z něj bude hotový zázrak."
"Jenže od tebe odešel. Dal jsi mu ochranu, sňal jsi z něj břímě hanina a on se ti takto odvděčil."
Tulan přemýšlivě přikývl.
"O co mu tedy jde?" zeptal se Uriáš.
Tulan přes stůl pohlédl na Velmistrova miniaturního sluhu.
"To si zjisti sám," vyštěkl. "A teď vypadni." "Myslím, že jsi slyšel, že jeho hlava samotná má cenu pěti set zlatých. Dones ji se zbytkem těla, živého a zbaveného kouzelné síly, a cena je dvojnásobná. To je mnohem víc, než kolik na něm můžeš vydělat sázkou v aréně." "To je nabídka úplatku?"

"Ne, obchodní úmluva. Nepatří už ke tvému Řádu, takže není hájený. Když ho zabiješ, peníze jsou tvé."
"Slyšel jsem něco o nařízení, že s výjimkou zápasů v aréně během Slavnosti je v tomto město zakázáno, aby Členové jednoho Řádu zabíjeli členy druhého."
Uriáš kývl hlavou, jako by řešil závažné dilema.
"Nařízení, jako vždy, jsou poměrně ohebná."
"Řekl bych, že Průchozí by nebyl příliš pobaven, kdyby tohle slyšel."
"Ten je někde jinde," řekl náhle nervózním hlasem Uriáš "zatímco my jsme tady, a co oko nevidí, to srdce nebolí."
Uriáš se na chvíli odmlčel.
"A nezapomeň, tenhle Jednooký tě ponížil. Nosil tvé barvy a pak je odhodil pro jiné. Dovolíš, aby se říkalo, že taková věc jednomu z tvých zápasníků prošla?"
Uriášova slova mířila do černého a Tulan udeřil pěstí do stolu. Mísa olihní vyletěla do vzduchu, obrátila se a vaření hlavonožci s cákáním padali na stůl a na podlahu.
"Připrav si peníze. Přijdu si je vyzvednout. Ještě otázku - až ho přivedu, bude se mě někdo ptát na mé metody?"
"Nikdo."
"Ať máš ráno před Slavností peníze nachystané."

Kapitola 6.
"Co to děláte, pane?" Hammenovi přeskakoval hlas strachem.
"Mlč a dělej, co ti říkám."
"Opravdu chcete, abych tam šel zpátky?" Hammen nervózně ukázal na konec uličky.
"Přesně tak, a teď už běž!"
"To je šílenství."
"Je jistá pravděpodobnost, že to tam někdo hlídá, pro případ, že bys byl natolik hloupý, aby ses vrátil."
"To by udělal jen naprostý idiot, tak mě prosím neurážejte."
"Třeba tam máš ukrytý poklad. Vědí, že minule jsi na to nemohl mít dost času, takže bys to mohl zkusit znovu.
"Je tam ukrytý poklad," řekl Hammen tiše. "Fajn, takže si ho vyzvedneme. Padej už konečně." Hammen vykvikl, jak ho Gartova dýka pobídla v zadní části těla a vyslala ho doprostřed uličky. Hammen se otočil nazpátek, ale Gartův mrazivý pohled ho zastavil.
"Bůh mě netrestej," zašeptal a třel si postiženou část těla. "Dávám výpověď."
"Hned a na minutu?" zasyčel Gart. "Dovolil bych si

tě tedy upozornit, že tě už jednou viděli. A teď sebou pohni, nebo tě opustím já."
Hammen s kletbou na rtech vyrazil ulicí, nenápadně se kradl stíny, lehce překračoval hromady odpadků a beznadějně doufal, že Velmistrovi lidé už tam nebudou. Ale ten pocit zde byl zase. Ulice byla až příliš tichá. A Hammen věděl... Řekl si, že to prostě zkusí, proběhne okolo bývalého úkrytu. Snad ho nepoznají a nechají ho projít. Ale to byl nesmysl. Věděli o něm. Jednou ho už viděli a věděli.
Sáhl po klice, trhnutím otevřel dveře, jak mu Gart nakázal. Zaklel, překročil práh a ihned uskočil stranou.
Rána ho minula o vlas. Kyj pročísl vzduch několik palců od jeho tváře. S výkřikem se vrhl do místnosti a převalil se pod stůl. Jak se sunul pod stolem, narazil na něco tuhého a chladného. Byl to jeho starý přítel Nahatkim. Poznal ho podle chybějících nohou. Tápal rukou v místech, kde měla být Nahatkimova hlava, místo ní však sáhl do louže sražené lepkavé krve.
Naprostá tma byla jeho jedinou výhodou. Ucítil šmátrající ruku, bleskurychle po ní hmátl a pevně se do ní zakousl. Než ruka ucukla, stačil muži téměř ukousnout prst. Místnost vyplnilo bolestné zavytí. Hammen po špičkách vycupkal zpod stolu směrem k odpadní jámě na konci místnosti. Ať si Gart a vemou všichni rohatí, pomyslel si. Jdu vocaď.
Konečně dosáhl jámy a zanořil se hlavou napřed...přímo do rány o síle perlíku. Zrak se mu zkalil a smysly ho opustily.
Přes závoj bolesti a nevolnosti matně vnímal, jak ho zezadu popadly čísi ruce, vytáhly ho z jámy, zatímco muž, který se skrýval v kanále, se krutě smál a pro své potěšení ho znovu udeřil do tváře.
Vytáhli ho ven,, hodili na podlahu, a místnost ozářil svit lampy.
Hammen otevřel oči a kalným zrakem pohlédl vzhůru přímo do dvou potměšilých tváří. I když byli muži oděni do špinavých kůží, věděl, že tohle nebyli obyčejní zloději... Se smíchem na něj shlížely dobře živené tváře Velmistrových vojáků.Jeden z nich se sklonil a krvácející rukou ho znovu udeřil do tváře.

"Nezabíjej ho ještě," zasyčel druhý. "Chci si s ním trochu zašpásovat, až s ním budeme hotoví."
"Až s ním budeme hotoví," ozval se nový hlas. Přes napuchlá víčka Hammen viděl do místnosti vejít další tři muže. Všichni tři zjevně zaklínači a všichni v mnohobarevných pláštích Velmistrových mužů.
S odporem se rozhlíželi okolo sebe. Jak přecházeli místností, jeden z nich si zakryl nos navoněným kapesníkem.
"Je to ten samý?"
"Myslím, že ano," odpověděl prostřední z nich. "Rozvažte mu jazyk. Zjistěte, kde přesně je Jednooký."
Voják s krvácející rukou vytrhl zpoza opasku dýku a podržel ji Hammenovi u obličeje. "Můžu začít s očima?" sykl.
"To je úplně jedno. Hlavně dej pozor, abys ho nezabil a aby mohl mluvit."
Na okamžik si Hammen nebyl jist, jestli záblesk světla, který náhle ozářil místnost, byla už nastupující slepota, anebo ne. Potom uslyšel palčivý nářek a zasáhla ho vlna horka. Bylo slyšet další výkřiky a teplota v místnosti narůstala. Potom přišel blahodárný náraz chladivého vzduchu.
Hammen se rozhlédl po místnosti, která byla rozmazaná a jakoby zahalená v mlze. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že rozostřený obraz je způsoben ochrannou bariérou okolo něj, zatímco zbytek místnosti žhnul rozpálený doběla. Jeho pět mučitelů se svíjelo na zemi. Řičeli bolestí a hrůzou, jak se snažili uhasit plameny, které je obklopovaly.
I když ho ochranný štít chránil před žárem, nezabránil, aby k němu nepronikl zápach škvařícího se masa. Hammen potlačil zvracení. Pět mužů se konečně přestalo hýbat, sraženi do kompaktních ohořelých hromádek a připomínající zčernalé loutky. Oheň zmizel jakoby spláchnut přívalem deště. Skrz dým uviděl Hammen, jak Gart prochází místností, jediné oko plné tiché zuřivosti. Ochranný kruh zmizel. "Jsi v pořádku?"
"Ani ne, do čerta. Myslím, že mi vyrazili zub." "Musel jsem se ujistit, že jsou uvnitř všichni. Věděl

jsem, že do té doby jsi jakžtakž v bezpečí. Zubu je mi líto."
Gart položil Hammenovi ruce na spánky a bolest odplula. Na chvíli jako by se vznášel. Zavřel oči a znovu je otevřel. Zrak byl jasný jako dřív.
"Byli to ti, co předtím?"
"Myslím, že jo."
Gart přikývl a rozhlédl se po místnosti.
"Je mi to líto, že těla tvých přátel byla takto spálena."
"Nemyslím, že jim na tom koneckonců až tak moc záleželo," odpověděl chladně Hammen. "Navíc jsi do hranice přidal i pár hajzlů, co budou mým kamarádům v zemi mrtvých sloužit. To jsi udělal dobře." Na okamžik se odmlčel. "Děkuju ti."
"Mně se to taky hodilo."
"Myslím, že v tom bylo víc než jen tohle," řekl Hammen. Gart zamumlal tichou kletbu a narovnal se.
"Chtěl jsi si vyzvednout svůj poklad? Myslím, že bychom sebou měli hodit. Ta ohnivá koule je překvapila, ale přiláká pozornost. Za chvíli tady máme další a možná víc, než kolik jich zvládnu."
Hammen překročil zuhelnatělé tělo a přistoupil ke krbu. Sáhl dovnitř, odsunul stranou cihlu, vytáhl těžký vak a zastrčil si ho za blůzu. Vyrazil zpět přes místnost a potom se náhle zastavil. Znovu vytáhl vak, rozvázal uzly, vylovil čtyři zlaté mince a rychle je hodil na těla svých mrtvých přátel.
"Pro převozníka," dodal omluvně směrem ke Gartovi.
"Pojďme, někdo sem jde," odpověděl Gart, odstoupil ode dveří a zamířil dozadu. Hammen ho následoval a cestou plivl na zbytky Velmistrových mužů. Sestoupil do díry a Gart ho následoval.
"Doveď nás k paláci Fentesk."
"Proč tam?"
"Nemyslíš, že cesty k Ingkaře budou hlídané?" zeptal se Gart a Hammen souhlasně zachrochtal.

Gart se nechal vést neproniknutelnou tmou, dusil se morovými výpary, nadával, jak mu splašky přetekly přes okraje bot a čvachtaly mezi prsty.
"Nevidím tě," zašeptal.

"Tak něco udělej."
Gart vytáhl z pochvy dýku a zvedl ji do výšky. Dýka se rozzářila měkkým světlem. Rozhlédl se a zmocnil se ho chlad. Stěny stoky mokvaly slizem, z ústícího kanálu se ozývala ozvěna krysího cupitání. Gart nahlédl do úzké roury a ze tmy na něj žhnuly dvojice chladných očí. Hammen se pohyboval s rychlou jistotou. Odbočoval tady a tamhle a Gart klopýtal, aby s ním udržel krok. A celou tu dobu se do něj chlad zařezával hlouběji a hlouběji. Stěny jako by se smršťovaly, jako vzpomínky na noční můru ze sna, ze kterého se nemohl probudit. Hammen se otočil a pohlédl za sebe.
"Garte?"
Gart vyděšeně vzhlédl, ale neřekl nic. "Co je ti, chlapče?"
Gart na něj zblízka překvapeně hleděl a zápasil s třesem, který zachvacoval celé jeho tělo. A jak na Hammena pohlédl, četl v nemocných očích starého muže porozumění.
Noční můra se stáhla blíž, jako by chtěla strávit celou jeho duši. Gart se sesunul podél stěny stoky a dýka, která osvětlovala jeho kroky, pohasla v pouhou doutnající jiskřičku.
"Garte. Co se děje?" "Nevím, já nevím."
Hammen se ke Gartovi sehnul a objal ho okolo ramen, aby ho zvedl.
"Ne, nechtě mě. Já chci domů!" křičel Gart a vzpíral se Hammenovi. Jeho pohyby však neměly žádnou sílu. "Garte!"
Gart na něj pohlédl, oko rozšířené hrůzou. "Já chci domů!"
Gart ztuhl, zasténal a zlomil se v pase, jako by se chystal zvracet. Konečně zase zvedl hlavu, tvář probuzeného z horečného snu. "Co jsi to říkal?" Hammen neodpovídal.
Gart ho odstrčil stranou a dýka v jeho ruce znovu jasně zazářila.
"Pojďme," řekl chraptivě, zatímco si otíral oko, jako by z něj chtěl setřít, co právě viděl. Ruku měl vlhkou slzami.

"Galin?" Hammenův hlas byl méně než šepot.
Gart se něj ohlédl.
"Co jsi to říkal?" zeptal se tiše.
Hammen mlčel a potom smutně potřásl hlavou.
"Nic, pane, nic. A vůbec, kousek před námi je vyústění přímo za palácem Fentesk."
Hammen odbočil do úzké roury, tak nízké, že se Gart musel skrčit a lézt po všech čtyřech. Těžce dýchal krátkými sípavými vzdechy a pot mu stékal po tvářích, i když ve stoce byl hrobový chlad.
Hammen se konečně zastavil a ukázal vzhůru. Gart se připlazil až k němu, podíval se nad hlavu a viděl nad sebou mříž kanálu. Stoupl si, pomalu odsunul mříž stranou a opatrně se rozhlédl. Vytáhl se ven, potom se naklonil zpět a pomohl Hammenovi z temnoty.
"Kam teď?"
"Neřekl bych, že jít zpátky k Purpurovým by v této chvíli byl zrovna nejmoudřejší nápad," řekl tiše Gart a vedl Hammena do stínu naproti paláci Fentesk. Zastavil se u malé fontány, stáhl si boty, vypláchl je, znovu se obul a potom si vodou postříkal kalhoty a blůzu, aby spláchl špínu kanálu. Hammen ho pozoroval a neříkal nic.
"Vysledovali tě až k nim," konečně Gart pokračoval. "A určitě si to nenechali pro sebe. A teď, po naší malé odplatě, vezme Velmistr Ingkaru útokem."
"Děkuji, pane," zašeptal Hammen.
"Za co?" odpověděl Gart smutně. "Kdyby nebylo mě, tvoji přátelé by teď byli naživu."
"Nemohl jste vědět, co se stane."
"Měl jsem."
"I tak, za stíny svých přátel vám děkuji."
"Buď už zticha."
"Co se to stalo tam dole?" kývl Hammen hlavou směrem ke kanálu, ze kterého před chvílí vylezli.
"Asi kouzlo," odpověděl spěšně Gart. "A teď už pojďme."
"Kam?"
"K Fenteskům, kam jinam?"
"K čertu, pane, znova ne."
Gart si odpovědi nevšímal, vyšel ze stínu a rozhodně kráčel k budově.

"Žádám, abys otevřel dveře a podrobil palác prohlídce!"
Jimak, Představený Řádu Ingkara, vyhlédl okénkem uprostřed vchodových dveří svého paláce, zajištěných masivní závorou.
"Na to nemáš žádné právo."
Uriáš se vyzývavě podíval na dveře a okolo něj začala vířit jiskřička světla.
"V paláci je osmdesát devět zaklínačů," řekl Jimak chladně. "Jestli se o něco pokusíš, tak ti garantuji, že až s tebou skončí, co z tebe zbude, bude na město pršet ještě tři dny."
Uriáš na chvíli zaváhal a potom se ohlédl přes rameno.
"Otevři, Jimaku."
Představený Řádu Ingkara nemohl zakrýt své překvapení, když viděl, že za dveřmi je Velmistr osobně. Ignoroval

Zarelovo půlnoční předvolání, ale fakt, že by se Velmistr snížil natolik, aby přišel k paláci Ingkara hodinu před prvním zvoněním, byl prostě šokující.
"Neotevřu tobě ani nikomu jinému," odpověděl. "Tím, že jsi se tady objevil a žádáš prohlídku, porušuješ všechny úmluvy Řádů."
"Jimaku, víš, že mám dost prostředků k tomu, abych, tvůj palác zničil. Za rohem čekají moji lidé na rozkaz k útoku."
Jimak odvrátil hlavu, odplivl si a pohlédl zpět. "A ještě než se rozední, ostatní tři Řády vezmou ztečí pro změnu tvůj palác. Můžeme se nenávidět, ale při pokusu jednoho zničit se proti tobě vždycky spojíme." "Tak jako to bylo s Tyrkysovými?" řekl tiše Velmistr. Jimak se ohlédl přes rameno a pak zase zpět na Velmistra.
"To bylo něco jiného. A navíc, proti mě se s tebou nikdo nespojí."
"Tohle je taky něco jiného. A teď mi otevři. Jdu sám. Tím, jak tady stojím, ztrácím tvář a mám v úmyslu ji získat zpět, tak nebo onak. Tak, a teď otevři."
Jimak na chvíli zaváhal, potom ustoupil vzad a kývl hlavou dvěma zápasníkům, aby odstranili těžkou závoru, která zahrazovala dveře. Velmistr proklouzl dovnitř a dveře za ním s bouchnutím zapadly.

"Jestli nebudu zpět do prvního zvonění, z tohoto místa bude kouřící ruina," řekl povýšeně.
"Tak se o sebe bojíš?"
"Jen chci, abys věděl, jak se věci mají. A co se týká obav, myslím, že v této chvíli k nim máme dost velký důvod všichni."
Jimak Zarelovi pokynul, aby ho následoval do jeho vnitřní úřadovny.
"Tak o co jde?"
"Jak jsi si dovolil neuposlechnout mého předvolání?" zahájil Velmistr zlostně.
"O půlnoci? Je mi úplně jedno, kdo takový rozkaz vydal, i kdyby to bylo přímo od Průchozího. Jsem Představený Řádu a takové příkazy neposlouchám od nikoho!"
"Tedy mne laskavě omluvte, že jsem nepřistavil krytá nosítka s falangou spoře oděných žen, aby vám sypaly květy pod nohy. Ale bylo to naléhavé."
"Tento druh stimulace na mě nezabírá," odpověděl Jimak chladně. "To si můžeš zkoušet na Varnela - měl bys úspěch."
Velmistr se usadil do křesla, aniž by čekal, až ho k tomu Jimak vybídne.
"Poslouchej mě. Naše moc se vzájemně vyvažuje. Já vládnu tomuto městu a této zemi, ale moje moc je vyvážena nejen knížaty sousedních říší, ale také silou čtyř Řádů zaklínačů. Nikdo z nás není doopravdy silnější než druhý. Já jsem silnější než kteříkoliv dva z vás dohromady a vy všichni společně jste silnější než já. Všichni tu hru známe a všichni ji hrajeme. Vás rozděluje vzájemné soupeření a já se starám o to, aby vaše rivalita pokračovala. Je tomu tak. protože věčný Bůh to tak stvořil, když svět byl mladý a mana byla svěží. Jenomže zatímco Průchozí přichází jednou za rok na Slavnost, my zde musíme žít celé své životy."
"Proč mě nudíš touhle přednáškou?" přerušil ho Jimak.
"Protože tím někam mířím. Bojím se, že v naší hře se objevil nový faktor, stejný jako před dvaceti lety."
"Oor-Tael?" zeptal se tiše Jimak.
Velmistr přikývl.
"VzpěČovali se vůli Průchozího, a byli proto zničeni."

"Tehdy byl pouhým Velmistrem," utrhl se Jimak, "takže si můžeš ušetřit ten přeuctivý tón. Chtěl proniknout závojem oddělujícím světy a upřímně řečeno, bylo mi úplně jedno, jestli se mu to podaří, nebo ne. Složil jsem svůj poplatek many prostě proto, aby zmizel z mého života, a jsem rád, že to udělal. Jediný problém je, že za nového Velmistra vybral tebe." "A měl jsi to být ty, že ano?" Jimak se chladně usmál.
"Ani jeden z vás Představených by nesnesl takový vzestup svého soka. Co se týče moci mého úřadu, Tulan je příliš velký zbabělec, Varnela příliš stravují rozkoše těla a Kirlan, ta to prostě až příliš chtěla."
"A mě ostatní až příliš nenávidí, je to tak?" dodal kysele Jimak.
"Tak nějak," odpověděl Zarel vyhýbavě. "Takže tu poctu jsi místo nás získal ty. Patolízalova odměna."
Zarel se naježil.
"Pracoval jsem v jeho službách. Má práce byla oceněna."
"A tvrdíš, že způsob, jakým to teď vedeš, je lepší. Kuthuman byl alespoň příliš zaměstnán svou cestou a nesnažil se nám příliš vládnout, pokud jsme spolupracovali. Ale ty, ty jsi zničil Slavnost ve jménu chátry, která chce více a více krve. Před rokem jsem v aréně ztratil čtyři dobré zápasníky. Dva další jsou doživotně zmrzačeni, takže se hodí tak na hlídání dveří nějakého kramáře. Kolik zápasů na život a na smrt vyhlásíš letos, abys zvedl sázky?"
"Potřebuji peníze. Tak jednoduché to je. A dav sází víc, když jde o krev. Navíc, tvoji zápasníci si to tak sami přejí. Pro pomstu a pro naději, že získají celý váček namísto jediného kouzla. V jednom zápase mohou získat tolik, co by jim trvalo roky a roky tvrdé práce a studia." "A na co potřebuješ tolik peněz? Nakupuješ manu na černém trhu? Podplácíš knížata sousedních zemí, abys získal manu mých zápasníků, kteří stále častěji ze záhadných příčin umírají při plnění kontraktů a jejich váčky se ztrácejí? Chceš se stát Průchozím, je to tak?" Zarel se usmál. "Kdyby se to někdy stalo, kdo bude Velmistrem?

Uriáš, hrbatý trpaslík? Nikdo by ho nebral vážně. Kdo tedy?"
"Takže naznačuješ, že bych to měl být já."
"Proč ne?"
"A zajisté jsi totéž naznačil i ostatním."

"Až takový blázen nejsem, abych takové nápady podporoval."
Jimak dal najevo, co si o takové odpovědi myslí.
"Samozřejmě, že jim to nabídneš. Neměj mě za úplného idiota. Chceš nás poštvat proti sobě."
Zarel se chladně usmál.
"Třeba jim to nabídnu, ale budu mluvit pravdu? Už jsem ti vysvětlil, proč s nimi nemohu počítat a s tebou ano."
Odmlčel se.
Jimak se zasmál, potřásl hlavou, ale Zarel viděl, že mířil do Černého. Jimak ostatními Představenými pohrdal a představa, že by se některý z nich vyšvihl nad něj, kdyby se Zarelovi podařilo proniknout závojem, byla pro něj nepředstavitelná. Rozuměj, kdyby se mu to podařilo, aniž by jeho plán dříve Průchozí prohlédl.
Jimak přikývl, jako by Zarelovým slovům uvěřil. Ale dejme tomu, pomyslel si, dejme tomu, že bych ho těsně předtím, než se pokusí proniknout závojem, zradil Průchozímu. Anebo se ho zbavil nějak jinak. Potom to skutečně budu já, kdo se stane Velmistrem, protože, a v tom měl pravdu, s Uriášem se nemuselo počítat. Potom bych se pro změnu zase já mohl pokusit o poslední krok.
Zarel se umíval, když sledoval Jimakovu tvář, ve které se všechny jeho myšlenky odrážely jako v otevřené knize.
"Tvůj příchod měl i jiné důvody," řekl nakonec Jimak.
"Ten důvod je, že tady něco nehraje: Jednooký."
Jimak si odfrkl a usmál se.
"Nadělal ti potíže, což?"
"Je v tom něco víc."
"Proslýchají se zvěsti, že tři tvoji zaklínači teď vypadají jako připálené topinky," kuckal se Jimak smíchy. "Kvůli tomu jsi přišel?"
Velmistr se naštětil.
"Znáš zákony. To, že se vzájemně zabíjíte na ulicích,

je dostatečně těžký prohřešek. Zabíjet mé vlastní lidi je
hrdelní zločin."
"A stejně se to každý rok stává. Naši zápasníci jsou velice nažhavení. Nemůžeš od nás vážně očekávat, že pár dní před Slavností udržíme na uzdě více než tři stovky zápasníků. Zabíjení zákonitě bude. Staré rozepře, stará zášť se nedá potlačit."
"Jenže tohle je něco jiného. Jen se zamysli. Kamkoliv se ten člověk hne, v patách má chaos a smrt." Jimak se rozkašlal smíchy. "A Hnědí s Šedými přitom krvácí." "A ty jsi byl další na řadě." Jimak zmlkl.
"Jeho stopa vedla přímo sem. Nejdříve jsem měl pokušení vzít tenhle palác útokem a dostat ho odtud, zvlášť potom, co jsi mi lhal, že tady není."
"To nebyla žádná lež," odpověděl chladně Jimak. Po tvém předvolání jsem ho hledal, i když, přiznávám, abych ho odměnil. Jenže je pryč." Velmistr přikývl.
"To mi nakonec taky došlo. To je taky důvod, proč tohle místo teď není hromada trosek. Nevidíš, jak tím, že, pohříchu úspěšně, hraje na naši vzájemnou nenávist, nás štve jednoho proti druhému? To byl skvělý plán, jak dostat nás dva, abychom si šli po krku: já abych si myslel, že lžeš, když tvrdíš, že u tebe není, ty abys bránil svou čest." Jimak mlčel.
"Takže tady není," zeptal se Zarel nakonec. Jimak bezděčně přikývl, myšlenkami někde jinde. "Dobrá tedy." Velmistr se znovu postavil. Jimak k němu náhle vzhlédl. "Proč?"
"Proč? Nevím. Mám jisté tušení, ale nejsem si jist a nechci otom mluvit, dokud to nebudu vědět určitě. Podle zákonů Řádů dokud bude nosit barvy, je nedotknutelný. I když vím, že dnes večer zavraždil tří mé bojovníky. Nemám žádné svědky, a tedy ani důkaz. Každý z vás Představených mi může zabránit, abych se ho zmocnil. Jenže já ho chci. A měl bych dodat, že ho chce i Průchozí." Jimak se nepohodlně zavrtěl v židli.

"A jaká je nabídka?"
"Pět tisíc zlatých a nikdo se nikdy nedozví, že jsi to byl ty."
"Tak moc se ho bojíš?"
Velmistr se odmlčel a konečně přikývl.
Jimak sklonil hlavu a myslel na rubín, který i během této rozmluvy byl v jeho sejfu. Vážil nabídku.
"Deset tisíc," zašeptal nakonec.
Velmistr se usmál.
"Musím předpokládat, že předmětem jejich rozhovoru jsem byl já," řekl Gart tiše.
Varnel Buckara, Představený Řádu Fentesk, se lenivě natáhl a přikývl na souhlas. Propustil přitom posla, který přinesl zprávy o Velmistrově noční návštěvě.
"Očekávám dalšího posla s konkrétní nabídkou," dodal Varnel.
"A?"
"Bude záležet na nabídce."
"Ta by mohla být lákavá pro tuto chvíli, ale co budoucnost?" odpověděl Gart.
"Mluv konkrétně, Jednooký."
"Uplatit Jimaka není problém, proto jsem ostatně opustil jeho služby. Je oslepen touhou po zlatě. Takoví lidé se uplácejí snadno. Možná i na Tulana by platilo nekonečné množství nějakých vybraných lahůdek nebo vzácného vína. Slyšel jsem, že vaší slabostí jsou ženy."
Varnel se zasmál.

"Podle některých jich máte padesát přímo tady v paláci."
"Víc, mnohem víc."
Gart se usmál.
"Takže, co vám může nabídnout? Další ženu?"
"Vždy je zde zvláštnost. Každá je jiná."
"A každá je stejná. Navíc zlato ani jídlo nemluví, zato žena, zvláště taková, která přichází od Velmistra..."
"Množné číslo. Přišlo by ho to na mnohem víc než jednu."
"Dobrá tedy. Jak jim můžete věřit?"
"Nikdy jsem jim nevěřil," zasmál se Varnel chladně. "Takový blázen jsem nikdy nebyl a každý, kdo takový blázen je, si zaslouží utopit z milosti."

"Ať už jim věříte, anebo ne, dostanete někoho, na kom byly Velmistrovy ruce. Dovolil bych si říct, že brát zbytky po Zarelovi by bylo dosti nechutné." "Panny, můj drahý, panny."
"A přece mohou být ohmatané," odpověděl Gart. "Navíc, nikdy nebudete vědět, jak byly očarované. Jehlice do vlasů do týlního otvoru, zatímco jste ztracen v extázi, špeh ve vašem domě, posílající zprávy do Velmistrova paláce, snad i klevety šířící se mezi vašimi ženami. Více než padesát žen dá práci zvládnout i v těch nejlepších časech."
Varnel mírně zachrochtal, čelo se mu zachmuřilo a Gart se usmál.
"Takže máš lepší nabídku?"
"Neobchoduji se ženami," řek! chladně Gart a v jeho hlase byl cítit záblesk nevole. "Ale mám na prodej vítězství."
"Což mi něco připomíná," zabručel Varnel. "Vyhrál jsi nad jedním mým mužem, ten muž je mrtvý."
"Jestliže byl natolik hloupý, aby se nechal takovým způsobem zabít v pouličním boji. potom vám nebyl moc užitečný. I když peníze pro vás nic neznamenají, to, co vám vyhraji v aréně, může koupit mnoho rozkoší. Rozkoší, měl bych dodat, neposkvrněných Velmistrovou rukou."
Varnel pomalu kývl na souhlas a potom na Garta pohlédl.
"Nicméně jsi zradil jak Tulana, tak Jimaka. Jsem další na řadě?"
"Tulan je prase a Jimak nemocný hrabivostí. Jak se věci mezi mnou a Velmistrem v současné době mají, mám pocit, že tady konečně budu chráněn barvou, která mě neprodá."
"Smíš tedy nosit oranžovou."
"Děkuji vám, můj pane."
"Jestli mě na oplátku zradíš, slibuji ti, že smrt ti bude rozkošným vysvobozením, až s tebou budu hotov."
"Zajisté, můj pane."
Gart se hluboce uklonil a opustil místnost. Jak se dveře zavíraly, zachytil rychlým pohledem několik nahých postav, přicházejících skrytým vchodem do místnosti. Než se dveře zavřely úplně, aby střežily Varnelovy tajné rozkoše, proniklo jimi burácivé chrochtání.

"Myslím, pane, že jít sem byla hloupost."
Hammen se přidal ke Gartovi a ten neřekl nic.
"Převlékl ses, ale zjevně nevykoupal," odpověděl.
"Jedna koupel do roka, ať už ji člověk potřebuje, anebo ne, je tak akorát."
Cestou chodbou k ubikacím zápasníků se Gart ostražitě rozhlížel. Před chvílí zaznělo druhé zvonění a zápasníci se začali probouzet. Jak je cestou míjel, slyšel za sebou šepot. Gart s Hammenem se zastavili, aby se přeptali strážného na cestu, sešli po dlouhém schodišti a brzy je nosy zavedly do hodovní síně. Okolo některých stolů už byli shromážděni zápasníci, muži i ženy.
Gart zamířil ke stolu v rohu a pokynul Hammenovi, aby ho následoval.
"Pane, nevidím tu jíst žádné sluhy."
"Ty tu jíst budeš. Teď běž zakrojit trochu masa."
Gart se usadil na stoličku a zaklonil se tak, že se zády opíral o chladivou kamennou zeď. O chvíli později se Hammen vrátil s dvěma talíři těžkými plátky pečeného vepřového a dvěma velkými číšemi vína.
Gart vytáhl dýku, odřízl si maso, a zatímco je pomalu žvýkal, sledoval místnost.
Přicházelo stále více zápasníků a všichni se otáčeli, aby si ho prohlédli. Místnost naplnilo hluboké bzučení.
"Myslím, že se schyluje k maléru," řekl Hammen tiše.
"Bojíš se?"
"Po tom, co už jsem s vámi zažil? Ano, bojím se. Je tady celý palác."
"Hleď si svého masa a buď potichu."
Gart si odřízl další kus masa a žvýkal. U Kesthů se jedlo lip, protože Tulanova kulinářská posedlost se odrážela i na talířích jeho zápasníků. Jídlo ale bylo pořád o mnoho lepší, než na jaké byl po léta zvyklý.
Mlčky jedl a sledoval muže a ženy, kteří teď byli teoreticky jeho druhy ve zbrani. Jeden z nich se konečně zvedl od stolu, jeho stolička se převrátila, zarachotila po podlaze a místnost ztichla. Zápasník si nonšalantně upravil váček a zamířil ke Gartovi.
"Pane."
"Buď ztícha."
Muž si stoupl před Garta s Hammenem a několik dalších od jeho stolu se zvedlo a postavilo se za něj.

"Tady smí jíst jen zápasníci," zavrčel. "Sluhové a plebs jí ve sklepě."

Hammen se začal zvedat, aby odešel.
"Sedni si, Hammene."
Hammen pohlédl na Garta.
"Znova ne,1* zašeptal.
"Mám rád jeho společnost," řekl Gart, uřízl si další kus masa a zakousl se do něj, jako by rozhovor byl u konce.
"Vypadni odtud, špíno!" zařval muž, popadl Hammena za límec a táhl ho pryč.
Gart vzhlédl a muž s výkřikem bolesti Hammena pustij.
"Žádná kouzla!" zvolal někdo a kupředu vystoupila štíhlá žena s rozpuštěnými rusými vlasy. Ostatní při jejím příchodu mírně ustoupili. Gart se na ni podíval a cítil, že před ním stojí zápasnice přinejmenším devátého nebodesátého řádu, které ostatní vykazovali úctu.
"Žádná kouzla mezi zdmi tohoto paláce proti vlastním barvám," zavrčela hněvivě. Gart na ni upřel pohled.
,^Tak mu řekni, ať dá ruce pryč od mého muže." Zena neodpověděla, ruce lehce založené v bok. "Tak ty si myslíš, že jsi dost dobrý, Jednooký?" "Nestěžuji si."
"Jestli si nechceš stěžovat ani v tomto paláci, tak budeš žít podle jeho zákonů. Žádná kouzla proti vlastním barvám, s výjimkou výcviku."
"A práva váčku a vlastního majetku budiž respektována. Tento muž je mým majetkem."
Hammen znechuceně popotáhl nosem a věnoval Gartovi ošklivý pohled.
"To je ten, co zabil Okmarka," ozval se hlas zezadu místnosti.
"Byl blázen, když vyzval hanina, o kterém nic nevěděl. A se zápasem na život a na smrt přišel on, ne já," ostře odpověděl Gart. "Navíc dělal Řádu Fentesk ostudu."
Místností se přelilo zlobné reptání.
"Myslím, že se půjdu trochu projít," ozval se Hammen a začal se sbírat k odchodu.
"Zůstaň, kde jsi," vyštěkl Gart a Hammen ztuhl.
"Slyšela jsem, že jsi porazil Narua," řekla žena.

"Ano."
"Myslíš, že bys zvládl i mne?"
Zvedl k ní zrak a tvář se mu roztáhla úsměvem.
"Zkusíme to?"
S předstíranou vážností se uklonila, ruce rozpažené v tradičním postoji zápasníka přijímajícího výzvu.
Gart si okázale ukrojil další kus masa, a teprve když sousto polkl, se konečně postavil, rozepjal paže a zopakoval úklonu.
Žena vyšla z hodovní síně a Gart ji následoval. Ozval se rachot stoliček, vzrušené výkřiky a osazenstvo jídelny se za ně zařadilo. Žena vyšla po schodech z haly a odbočila doleva, do chodby vykládané vzácným tmavým dřevem a osvětlené vysokými barevnými okny zasazenými do stropu tak, že se celá utápěla v barvách. Došla na konec chodby a rozrazila dveře do okrouhlé místnosti tucet sáhů napříč. Stěny sálu byly lemovány lavičkami, které se rychle začaly plnit zápasníky paláce. V aréně bylo půl tuctu zápasníků, kteří prováděli pravidelné ranní cvičení se zbraněmi: s kopími, dýkami a vrhacími šipkami. Na vzdálenějším konci místnosti několik dalších párů cvičilo vedení boje kouzly. Jeden z nich se právě pokoušel použít hlouček skřetů proti trpasličím válečníkům svého protivníka.
"Vyklidťte arénu," poručila žena.
Trénující zaklínači se ohlédli a o chvilku později se jejich kreatury rozplynuly v dým a muži vyklidili prostor.
Žena vstoupila dokruhu.
"Pravidla Rádu. Žádný oheň, žádné stvůry šířící nemoci a žádná kouzla, která by se mohla vymknout kontrole nebo poškodit palác."
"Budeme zkoušet schopnosti, zápasit o kouzlo, nebo bojovat na život a na smrt?" zeptal se Gart, jako by na tom koneckonců moc nezáleželo.
"Znáš odpověď," odpověděla ostře. "Bez souhlasu Představeného je povoleno pouze testování schopností."
"Máš tedy souhlas Představeného?"
Lehce se usmála.
"Ještě ne."
"Tedy zkouška kdo z koho."
Gart vstoupil do neutrálního čtverce na vzdálenějším onci arény a jeho protivnice vstoupila do svého.

Gart vyčkal, až jeden ze zápasníků, který se ujal role mistra kruhu, postoupil vpřed a zvedl ruce.
Oba se mu uklonili, "poté se uklonili sobě navzájem a znovu mistru kruhu. Ten tleskl třikrát do dlaní a po třetím tlesknutí rychle vyskočil z kruhu. Jako panter vskočila žena do arény a Gart se zapotácel pod nárazem psionického poryvu, který mu vyrval sílu z těla. Věděl, že kouzlo bylo mocné. Mocné natolik, že ve skutečnosti ublíží i jí samotné. On sám však utrpí nesrovnatelně více. Zavrávoral vpřed.
Z obecenstva se nad smělostí jejího tahu zvedl uznalý pokřik posvátné úcty.
Gart konečně mávl rukama a vytvořil ochrannou bariéru, aby zastavil útok. Přenechával tak ženě iniciativu. V několika vteřinách načerpala ještě více many. Po bocích sejí zjevili vlci a uprostřed arény se materializovala smečka skřetů. Všichni se řítili na Garta.
Střed arény vyplnil ledový stín. Ozval se svist vzduchu a hlasité troubení.
V centru boje stál obrovský mamut a drtil skřety nohama. Vlci se zarazili v prudkém útoku a schlíple se plazili ke stěnám

arény. Mamut burácel, mávaje mocným chobotem, aby popadl posledního skřeta.
Vír dalšího mraku vyvrhl do arény stovky krys. Rudé oči jim svítily hladem, jak se vrhly na mamuta, skákaly mu po nohou a nořily své žluté, jako břitva ostré hlodáky do masa. Další a další se drápaly vzhůru, zachytávaly se na husté kožešině a mizely v ní.
Mohutné zvíře troubilo bolestí, Gart milosrdně zvedl ruku a mamut zmizel. Krysy popadaly na podlahu a zmateně se rozhlížely. Potom, jakoby hnány jedinou vůlí, všechny vyrazily směrem ke Gartovi. Stejně tak náhle se však najednou zastavily, otočily se a tentokrát to byla žena, na kterou útočily, znovu se však zastavily a váhavě se otočily zpět ke Gartovi.
Oba zaklínači spolu soupeřili, znovu a znovu obnovovali kouzlo k ovládnutí krys, které se přelévaly tam a zpátky, zatímco vyděšení vlci se drželi stranou. Hnány vpřed a vzad, tam a zase zpátky některé krysy začaly padat na zem, kroutily se a trhaly nožkama. Síly, které se v nich střetávaly, byly větší, než mohly snést.
Zápas tak pokračoval dlouhé minuty, až aréna pulzovala

a zářila uvolněnou energií. Žádný ze soupeřů nepoužil další kouzlo, oba se snažili ovládnutím krys dokázat svou konečnou převahu. Okolo obou zápasících se začala hromadit mlhavá záře, ze které občas vyšlehl záblesk světla tak jasného, že přísedící v prvních řadách odvraceli hlavy.
Náhle se ozvalo slyšitelné lupnutí, ne jako výbuch, ale spíše jako by se něco zhroutilo do sebe. Krysy se otočily a vyrazily přímo na Garta.
Sklonil hlavu a ustoupil do neutrálního čtverce. Krysy stále útočily a Gart stál s rukama připaženýma. První krysa už skákala Gartovi na hrdlo, když konečně žena zvedla ruku a krysy smizely. V obecenstvu se ozval nadšený aplaus.
Gart znovu vstoupil do arény a poklonil se k pasu. Za ním vešel mistr kruhu.
"Vítězí Vařena z Fentesku."
Diváci znovu hlasitě aplaudovali a Gart se narovnal, když k němu žena přišla.
"Dobrý boj," řekla tiše.
"Dobrý boj."
Gart zamířil k východu a nevšímal si tlačenice zápasníků Fentesku, kteří se okolo něj tlačili a smáli se, jak šli blahopřát Vareně. Hammen se k němu přidal.
"Tak kolik jsme prohráli?"
Hammen se usmál.
"Nic?"
"Fakt si nemyslím, že by ses odtud dostal živý, kdybys ji byl porazil. To by zahrnulo i mě. Zjevně je oblíbená, a nebýt jejího zásahu, musel bys kvůli tomu chlápkovi, co jsi ho tuhle zabil, bojovat se všema dohromady."
Gart se na Hammena podíval a neřekl nic.
Odcházeli z arény, když vtom někdo položil Gartovi ruku na rameno. Otočil se.
"Dobrý boj, Jednooký."
"Byla jsi pro mne skvělá výzva."
"Musíme to spláchnout. Pojď se mnou," vyzvala ho a ukázala k úzkému schodišti. Sledoval ji po schodech dolů, kde vzduch začal být vlhký a horký. Vešli do malé, spoře osvětlené místnosti plné páry. Podél stěn byly výklenky, v každém z nich bazén horké, bublající vody. Ohlédla se a očima ukázala na Hammena.

"Poslyš, buďto se vykoupeš, nebo se běž projít," řekl Gart.
"Půjdu se projít," řekl Hammen, tváří mu prokmitl chlípný úsměv a vytratil se po schodech zpátky. "Doopravdy dost smrdí." "Má to tak rád."
"Ty taky nejsi zrovna navoněný." "Měl jsem včera večer malé dobrodružství a ještě nebyla možnost se pořádně umýt."
Vařena si nenucené rozepnula pásek a přetáhla si tuniku přes hlavu. Pro Garta bylo obtížné nevšímat si toho, co viděl. Měl ji postavou spíše za chlapce než za ženu, ale musel si přiznat, že kazajka dosti klamala. Pokračovala dál, svlékla si kalhoty a bederní roušku, a jako by tam vůbec nebyl, si šaty poskládala a odložila na kamennou lavici. To, že však předtím, než vstoupila do jednoho z altánků, neodložila svůj váček, bylo gesto dosti významné. Položila váček na okraj kruhového bazénu, vešla do vody, natáhla tělo na hladině a se spokojeným vzdechem se nechala nadnášet.
Gart chvíli váhal, potom se svlékl a stejně jako ona si vzal váček s sebou. Prošel oblakem páry do jejího výklenku.
"Jsem zván?" Sedla si a přikývla. "Jenom zatáhni závěsy."
Udělal, jak přikázala, a potom vešel do bazénu, kde se natáhl vedle ní. Okolo těla mu vířily bublinky, vydávaly mírný pach síry a jemnou masáží mu odplavovaly napětí ze svalů.
"Ten boj byl podvod," řekla konečně. Poprvé na ni pohlédl. Seděla na lavici ve vodě, tělo od pasu vzhůru odhalené. Sedl si naproti ní. "Proč si to myslíš?"
"Pokaždé, když jsi odvracel krysy, použil jsi jen tolik síly, aby ses ubránil. Nepokusil ses o žádný únik. A hned při prvním útoku, při psionické vlně, jsem cítila tvoji manu. Byl jsi stejně silný jako já, to bylo zřejmé." Gart neodpověděl.
"Správně bys tam měl být ještě teď, a myslím, že bych prohrávala."

"Vyhrála jsi."
"To nestačí. Proč jsi to vzdal?"
"Nevzdal jsem to."
Usmála se, poprvé, co ji viděl, se usmála a Gart se bezděky usmíval taky. V jejích světlemodrých očích bylo pobavení a zvědavost.

"Vyhrála jsi," řekl mírným hlasem, "a každý to teď ví."
"Myslel sis, že tě zkouším pro Varnela?"
"Samozřejmě, že jsi mě zkoušela pro Varnela! To je tvoje práce, zkoušet nové zápasníky. Taky jsi mě měla zabít, ovšem jenom tak, aby to nebylo moc okaté. Řekněme po dlouhém boji, oba jsme bylivyčerpaní, a nešťastnou náhodou jsem přišel o život. Řekl bych, že nechat mi rozervat krk krysou, když jsem stál v neutrálním čtverci, by poněkud okaté bylo. Její pohled ztvrdl."
"Tvoje čest je nedotčena, ostatní mě přijmou mezi sebe, problém je pro tuto chvíli vyřešen. Dostaneš možnost si to se mnou vyřídit později."
"Myslím, že bys mě mohl porazit," řekla tiše.
Gart se znovu usmál.
"Jsme tady v kruhu, máme své váčky. Zkusíme to znovu, nebo takové věci odložíme na jindy?"
Pohlédla na něj a neřekla nic.
Nakonec se pohnula, proklouzla napříč bazénem, tam kde seděl, objala ho okolo ramen a pevně se k němu přitiskla.

Kapitola 7.
Gart se zanořil do postraní uličky a ani nehlesl když oko o něj propochodavala městská hlídka. Světla louči v rukou vojáků vrhala ulicí mihotavé stíny
"Takže, co to bude tentokrát?" zašeptal Hammen
"Jenom tam bylo trochu moc dusno, to je všechno "
"Jaké to bylo?"
"Jaké bylo co?"
"Víte co."
"Nechci o tom mluvit."
"Nechci o tom mluvit," zamumlal Hammen. "Jsem na takové věc. prihš starý, nenechá mě se dívat a teď o tom ještě nechce mluvit."
Gart si zakryl kapuci tvář a vrátil se zpět na hlavní ulici..Vklouzl zpět do davu, který bezcílně bloumal po pěti hlavních městských tepnách. Do Slavnosti zbývaly dva dny a vzduch byl nabitý vzrušením, jak se město k prasknuti Zaplnilo návštěvníky ze všech koutů země z vesnic i měst, dokonce až z Yulinu a Equitaru, vzdálených přes pět set leguí. Mimo závěrečného souboje dovedností všech zápas-"Sir Pa(?ních Zemí by'a Slavnost i obrovským trhem Přijížděli obchodníci naložení zbožím a objednávkami ne obv-čejni kramáři s koněm či mulou, ale majitelé Velkých

obchodních společností, které kontrolovaly dlouhé karavany, překladiště zboží, karavely a galéry. Nepřijeli jen objednávat a plnit objednávky, ale také vybírat zaklínače, které budou potřebovat na ochranu svých podniků a zastrašování rivalů.
Slavnost přilákala komedianty a ulice byly plné žonglérů, zpěváků, hudebníků a herců. Přes Velmistrův zákaz proklouzlo do města množství haninu, doufajících, že si jich někdo všimne a že získají vzácné právo barvy předtím, než se nechají zabít. A nejdůležitější z návštěvníků - knížata, baroni, vévodové a lordi, kteří přijeli sledovat boje a nabízet zápasníkům kontrakty na příští rok. První den úplňku začal Mír Zemí a bude trvat celý měsíc, aby se vládcové mohli připravit na další válečnou sezónu, která potrvá od konce Slavnosti do začátku zimy.
Gart se

nechal unášet ulicí, potom se zastavil, aby sledoval společnost žonglérů, z nichž jeden byl určitě hanin schopný vyčarovat jednoduché kouzlo, protože míčky, se kterými žonglovali, se ve vzduchu náhle měnily v syčící a chřestící hady, kteří se měnili zpět v míčky dopadající mužům do rukou. Divákům se kousek líbil z bezpečné vzdálenosti. Někteří pokřikovali na žongléra, kterého měli za hanina, doufajíce, že mu naruší koncentraci a že muž skončí s jedovatými hady v ruce, což by zajisté přispělo ke všeobecnému veselí.
Gart šel dál a kolem sebe neslyšel než o Slavnosti. Byly vytištěny desetitisíce sázkových seznamů, k maní za pár mědjáků. Na každém seznamu byly sestavy jednotlivých Řádů, doplněné v záhadném kódu podrobnostmi o zápasnících, jejich rodokmenech, cvičitelích, kouzlech, která by měli vlastnit, a samozřejmě

nejdůležitější informací - seznamem všech vítězství a porážek během předchozích Slavností. Existovaly dokonce seznamy pro negramotné, kterých se ostatně prodávalo mnohem více než psaných, kde záznamy byly v kódovaných

ymbolech a zkrácených značkách a s rozpracovanými sázkovými rozpisy pro možné zápasy bojovníků vyšších stupňů. Ulice hlučela spory o výsledky oblíbenců. V bezcílně bloumajícím davu některé přerůstaly v hádky na pěsti a nože.

"Nikdy mě to nepřestane ohromovat," řekl Hammen, když společně s Gartem narazili na dvě ženy, které se válely v prachu a častovaly se ranami, "jak ti lidé žijí Slavností. Podívej, mají sotva co do úst, Velmistrovy daně, a co se toho týče, knížat okolních zemí jakbysmet, je ožebračují. A přitom ty peníze jdou na zápasníky. Myslíš, že to vidí?"
Gart na Hammena pohlédl.
"Když jsem tě poprvé potkal, vypadal jsi, že se docela bavíš."
"Chtěl jsem přežít. A nepřerušuj. Jak už jsem řekl, jakákoliv myšlenka přesahující otázku, kde vezmou další jídlo a kterou rukou si vytřou, je na ně příliš. O nic jiného se nestarají, a co je ještě horší, na nic víc myslet ani nechtějí. A přece, když jde o arénu, řeknou ti rodokmen, mistra výcviku, dosažený stupeň a kouzla skoro každého zatraceného zápasníka, co

jich jen ve všech čtyřech Řádech je. To mě ohromuje. Jestliže vy zápasníci ještě navíc žijete déle než my, mluvím tady o záznamech za stovky let, pak ty dvě staré vrány, co se tamhle válejí v blátě, nejspíš měly své favority, ještě když byly v plenkách, a byly jim věrné celý život.
"A vám zápasníkům, záleží na nich?" "Mělo by?"
"Jak už jsem řekl, synu, sklapni a poslouchej. Mám náladu poučovat. Většina zápasníků, které znám, by takového vesničana rozmázla jak červa. Zvlášť ti, co ve váčcích nosí černou nebo červenou manu. Hrudky téhle many, které používají k ostření svých psychických spojů, jim ve srovnání s páchnoucím sedlákem, který bojuje jen svýma rukama, dává temnou a polobožskou sílu." "Taky mám pár takových."
"Vím, a byl jsem z toho dost nervózní. Alejak jsem říkal, většina zaklínačů nejsou než pijavice. Žijí si ve svých palácích jako králové, pronajímají se mocným pánům a bohatým obchodníkům. A tam si znovu žijí na vysoké noze. Bojují, a pokud je to proti bezmocným, obvykle je mávnutím ruky zabijí. Jestli je to proti dalšímu zaklínači, obvykle nejvýš přijdete o kouzlo a je po ptá-kách. Pak dojdete ke svému zaměstnavateli a řeknete mu, že dneska zrovna vaše mana nějak neměla sílu. Předvádíte nám tyhle náramné zápasy a přitom vás za

celý rok přijde o život sotva půl tuctu. Jenom o Slavnosti teče trochu víc krve a i tak je to většinou podfuk. Většina z vás nestojí o nic jiného než zatraceně o sebe samé, jste tak zatraceně nadutí jenom proto, že zatracenou náhodou jste přišli na svět se schopností ovládat magii. A my všichni ostatní žijeme své životy plné špíny a utrpení, abychom vás podporovali."
"Radíš mě mezi ně?"
"Upřímně řečeno, občas nevím, pane."
"A Velmistrovi zápasníci," pokračoval Hammen, "ti jsou ještě horší. Nechají se naverbovat do jeho služeb a slouží mu po zbytek života. Jsou tady z jediného důvodu: jako protiváha lidí ulice, soupeřících knížat a Řádů. Jsou dokonce ještě horší, než pijavice z Řádů. Jsou to paraziti, co nás zaživa rozežírají zevnitř. Zápasníci Řádů alespoň zparchantěli teprve nedávno. Bývaly doby, kdy doopravdy sloužili lidem. Ale ti, co slouží Velmistrovi, jsou méně než hadí sračky rozjeté vozem."
Gart se usmíval Hammenově vzteku. Zastavil se u stánku s ovocem a vrátil se se dvěma granátovými jablky. Jedno hodil Hammenovi a ten pokračoval ve své tirádě. I ve chvíli, kdy si pochutnával na sladkém ovoci, Gart úzkostlivě dbal, aby jeho tvář zůstala zahalena kapuci, takže vypadal jako svatý derviš Murónského řádu. MurónŠtí si založili živnost na šíření traktátů, oznamujících brzký konec světa, a na otravování lidí vůbec, takže bylo dost takových, kteří Murónským přáli, aby se jejich předpovědi brzy splnily, už jenom proto, že by se tak svět definitivně zbavil jich.
Několik okolo procházejících vojáků městské hlídky zpomalilo a zamířili ke Gartovi, jako by ho poznávali. Gart sáhl do kapsy, bezpochyby pro náboženský leták, a muži spěšně pokračovali v cestě.
"Tenhle převlek se mi líbí," řekl Gart.
"Myslím, že jsi cvok, být teď, tady a takhle. Zůstat v paláci by bývalo mnohem lepší. Vsadím všechno, co jsme doteďka vyhráli, že Vařena by ti večer sama skočila celá šťastná do postele."
"Chci se na něco podívat," řekl bezmyšlenkovitě Gart a odhodil slupku.
O něco výše ulicí zazněl zvuk trubky a lidé se rozestupovali před suitou jezdců, kteří na obě strany šlehali

bičíky, aby uvolnili cestu pro vůz, který doprovázeli. Z okna vozu nadutě vykukovalo drobné princátko. Jak vůz projížděl okolo, Hammen napřáhl a přesně mířenou ranou zasáhl princátko zbytky granátového jablka do nosu. Ozval se výkřik odporu a jezdci vytvořili okolo vozu kruh. Hammen se se smíchem prodíral k okraji ulice. Potentát vystrčil hlavu z vozu a vysokým, pisklavým hlasem vykřikoval obscénní nadávky. V následujícím okamžiku byl vůz zasypán odpadky a vším, co bylo po ruce.
Lidé sborově nadávali na šlechtu, a vůbec jim příhoda zvedla náladu.
"Ty mi tak něco říkej o tom, jak být nenápadný," zasyčel Gart.
"Viděls to, je to v nich," smál se Hammen. "Nenávidí ty urozené bastardy, ale vůbec jim nedochází, že uctíváním zápasníků je ve skutečnosti podporují."
"Bývaly prý doby, kdy Řády nebyly tak zkažené," řekl Gart tiše.
"Pche, mýtický zlatý věk, stříbrný věk, nebo jak tomu chceš říkat. Vzpomínky na staré dobré časy jsou obvykle hovadina - nikdy dřív lip nebylo a zítra to taky lepší nebude."
"Pán je optimista."
"Tak dobrá. Jo, snad to bývalo lepší. Ještě před Zare-lem."
Ještě když byl pátý Řád, Oor-Tael, který víc používal many lesa a ostrovů. Zápasníci Oor-Taelu museli Část služby věnovat i těm, kteří nepocházeli ze šlechtické nebo obchodnické vrstvy. Jako součást tovaryšského i mistrovského výcviku museli vykonat pouť a během poutě pomáhat svými schopnostmi chudým. 1 ti nejvyššího to tak dělali každý třetí rok. No a ostatní Řády je kvůli tomu nakonec začaly nenávidět." "A to je jediný důvod?"
"Nevím, byl jsem jen..." Hammen se odmlčel. "Poslyš, staré rozkazy pořád ještě platí." "Které myslíš?"
"Smrt pro všechny, kdo nosili tyrkysovou - ať už jde o zaklínače, vojáka, manželku a" - odmlčel se "dokonce i nejnižšího ze sluhů. Smrt i pro ty, kdo by o

Řádu byť i jen promluvili anebo druhého slyšeli a neoznámili to."
"Chtěl jsi něco říct?"
Hammen vzhlédl vzhůru Gartovi do tváře.
"Včera večer. Oslovil jsem tě jménem Galin, pamatuješ si?" zašeptal Hammen.

"Ani ne," odpověděl tiše Gart.
"Víš proč?"
"Musel sis mě s někým splést."
"Pane, všichni, kdo nosili tyrkysovou, jsou mrtví. Možná se jich pár při masakru zachránilo, ale ti jsou taky mrtví. Nechtě to tak, jak to je. Mrtvé nevrátíte a tyr-kysová je pryč navždycky."
Hammen se odmlčel a opatrně ke Gartovi vzhlédl.
"Každá ruka v tomhle městě, ve všech královstvích se zvedla proti nim a Velmistr to platil." Hammenův hlas se vytrácel. "Platil. Platil desítky tisíc ve zlatě, aby dostal těch pár, co přežilo, když byl jejich palác v poslední den Slavnosti zničen. Když to byli zaklínači, sebral jim váčky a v aréně je nechal nabodnout na kůl. A víš, co dělali lidi?"
"Ne." Gartův hlas byl sotva šepot. - "Snad byli někteří, kteří s nimi cítili, ano, ale mnohem víc bylo těch, kteří je zvráceně povzbuzovali, smáli se a uzavírali sázky, za jak dlouho na kůlu zemřou. To je dav. Tak dlouho je živili touhou po krvi, Slavností, plazením před Průchozím, že jim to je úplně jedno, ani nevědí."
"Bývaly časy, kdy Slavnost byla soukromý obyčej, kdy se zaklínači sami střetávali, aby zkoušeli své dovednosti." Odmlčel se. "Předchozí Velmistr postavil arénu a začal tento zvyk měnit a dav to miloval. A Zarel z toho udělal divadlo a krvavý sport."
"Proč se Řády nebránily?"
"Poslyš, vážně někdy nevím, jestli jsi prostě hlupák, nebo ne. Peníze, drahý hochu, peníze a další úplatky. Za mrtvé dostali Představení víc, než by jim vydělali za léta služby. Se zápasy na život a na smrt se sázení zvrhlo v úplné šílenství. Od pár mizerných měďáků za celou soutěž po celoživotní úspory vsazené na jediný zápas. Ožebračil tak dav i některá knížata. Podívej se okolo sebe, město se rozpadá v bídě. Proč?"

Gart chtěl odpovědět, ale Hammen ho přerušil. "Protože všechny peníze utrácí, aby si zajistil manu a vlastní moc a taky manu, kterou vyžaduje Průchozí. Tím se kryje, samozřejmě, ale věř mi, za nehty mu jí zůstává dost. Stará úloha zaklínačů je dávno zapomenuta; nejsou teď nic víc než komedianti. . "Ty jsi nezapomněl. Jak to?"
"Jsem stařec," řekl Hammen tiše a odvrátil pohled. "Jenom starý muž plný odporu k tomu všemu." "A přece kradeš."
"A proč ne? Velmistr z toho udělal ctnostnou kratochvíli. Navíc není nic jiného, co bych mohl dělat, abych přežil "
"Nic?"
Hammen ke Gartovi vzhlédl a potřásl hlavou. "Takže co se stalo s těmi, kteří přežili?" "Kterými?" "Tyrkysovými."
"Na to už se nikdy neptej," štěkl Hammen. "Nikdy. Jestli tě někdo uslyší, jsi mrtvý muž."
"To jsem tak jako tak, jestli mě Velmistr dostane." "Zemřít jako Gart Jedno oko jé jedna věc, zemřít jako podezřelý z podpory Tyrkysových, anebo dokonce možný člen je něco docela jiného. A dav, který tě teď oslavuje, by tě za ty peníze prodal ve vteřině."
"Tyrkysoví bývali silní na venkově, tam to nebylo tak hrozné a možná, že je tam pořád někdo podporuje. Slyšel jsem, že ve vzdálených kapitulách se několika mužům a ženám podařilo uniknout." Hammen vzdychl.
"Co mohou sedláci dělat proti vojákům, proti zaklínačům? Navíc i tam jich bylo dost ochotných udávat a pomáhat v honičce. Sto zlatých za sluhu, druha či družku, pět set za vojáka, tisíc za zaklínače. To by svedlo i svatého."
"Všechny ne," řekl Gart tiše. Hammen odfrkl a plivl na zem. "Víš, co dělali, když někoho chytli? První věc, co udělali, až z něj dostali všechno, co mohli? Vyřízli mu jazyk, aby nemohl mluvit a říct pravdu o tom, co se dělo. Vyřízli jazyk každému, kdo uprchlíky skrýval nebo kdo s nimi jenom mluvil. A teď jsou pryč, všichni mrtví, a jestli ne, tak je lip věřit, že mrtví jsou," šeptal.

"Pořád ještě se šeptá, že žijí."
Hammen zvedl ke Gartovi náhle ostražité oči.
"Za to, co jsem zrovna řekl, by nás mohli oba zabít," zasyčel. "Jenom za zmínku, že by mohli být naživu, je trest smrti. Jenom být podezřelý, že o tom něco víš, anebo ještě hůř, dokonce někoho takového znáš, znamená dnes smrt."
Na chvíli zmlkl.
"Co jsi zač?"
"Jsem Gart Jedno oko."
"Běž domů, Garte, ať už je to kdekoliv," vyhrkl Hammen náhle. "Kladeš příliš mnoho otázek. Jestli tady zůstaneš, nedožiješ se konce Slavnosti."
"Mám tady-něco na práci."
"Nestojí to za to. Ať jdeš, po čem chceš, je to mrtvé."
"Můžeš jít, kdy chceš."
Hammen dlouho a hlasitě nadával.
"Díky. Víš, že nepůjdu. Ne teď. Víš, žes mě dostal. Jako bys to celé tak plánoval už od začátku, stejně jako všechno ostatní. To, jak jsi mě potkal v kruhu, který jsem nakreslil do bláta, to jako by taky bylo naplánované."
Gart se zasmál a potřásl hlavou.
Dlouhou dobu kráčeli mlčky a dav kolem nich hlučel, smálse, ozývaly se hádky, kdekdo mával teď všudypřítomnými sázkovými seznamy, špinavé prsty ukazovaly na jména favoritů, lidé se přeli o sázkové tendence. "Je nějaký důvod, proč procházíme zrovna tudy?" zeptal se konečně Hammen a hlavou kývl směrem k hospodě, před kterou srocení čumilů sledovalo zápas v oquoraku mezi dvěma válečníky, hnědým a šedým.
"Prostě je to po cestě."
"A taky jsi tady potkal tu Benalijanku."
Gart přikývl a zvolnil, aby sledoval zápas, který skončil o okamžik později, když se Šedému podařilo třikrát rychle po

sobě říznout Hnědého do ramene.
Provaz, který jim spojoval ruce, byl přeříznut, Hnědý se odpotácel a neochotně zaplatil sázku, zatímco mezi přihlížejícími měďáky a stříbrňáky měnily majitele.
"Mohl bys pro mě něco udělat?"
"O co jde?"

"Najdi mi ji. Pokud vím, máš kontakťy po celém městě. Takovou najít by nemělo být moc těžké."
"Povídám ti, ta ženská není nic než spousta starostí, všechny Benalijanky jsou divný.4' Gart se usmál.
"Myslím, že se o sebe dokážu postarat. Rozhoď pár zlatých, jestli to bude nutné."
Hammen věnoval Gartovi chladný pohled. "Žádné strachy, tvé provize se ani nedotknu. A když už budeš v tom, mohl bys zároveň najít nějaké místo pod střechou, nejlépe na Náměstí nebo blízko. Musí být bezpečné."
"Úkryt, nebo místo na dostaveníčko?" "To první a kdoví, možná, že to druhé taky." Hammen se zahihňal.
"Nulová šance. Už jsem ti říkal, je to Benalijanka." "Tak jako tak to udělej. Mohlo by se to hodit, kdybychom se potřebovali někam vypařit."
"Co tím myslíš, my? Můžu se sebrat a vypařit se kdykoliv."
Gart pohlédl dolů na Hammena a usmál se. "Tak tedy jenom pro mě." Hammen zaklel a plivl na zem. "Dobrá, podívám se, co by se dalo splašit." Gart se otočil a podíval se za sebe, kde si lidé dobírali hnědého zápasníka, který právě prohrál oqnorak. Ulicí zadul náhlý poryv větru a shodil Gartovi kapuci z hlavy. Rychle si ji nasadil zpět a zakryl si tvář.
"Hej, neznáme se?"
Nějaký žebrák si to opile šněroval směrem ke Gartovi s Hammenem a pahýlem prstu na ně ukazoval. Gart se začal otáčet.
"Věděl jsem to!" vykřikl vítězně žebrák a přidal se ke Gartovi. "Na kom vyhraju měďák, na toho nikdy nezapomenu. Ty jsi Jedno oko."
Jméno se jako ozvěna šířilo davem, který vyrazil ke Gartovi.
"Jedno oko, Jedno oko!"
Kolem Garta kroužilo nesčetně těl, natahovaly se ruce a plácaly ho po zádech. Obdivné hlasy nabízely píti-vo, ženy a další požitky.
"Kterou barvu nosíš teď? Budeš zápasit na Slavnosti?

Které kouzlo máš nejraději? Můj bratr tě viděl bojovat s Naruem; vyhrál jsi mu pět měďáků!"
Na okraji davu vypukly rvačky, když několik zapřísáhlých stoupenců jiných zápasníků zpochybňovalo záhadného Jednookého.
"Jsi určitě populární," křičel Hammen, aby přehlušil vřavu, "ale myslím, že bychom měli odtud vypadnout. Ten Hnědý vyrazil na druhou stranu, nejspíš pro svý parťáky."
Gart zpomalil a zastavil se, dav okolo něj vířil, povzbuzoval ho, ruce se ho snažily zachytit za tuniku, nebo se ho alespoň dotknout.
"Přátelé, víte, že Velmistr po mně pase. Jestli nepřestanete, přijde hlídka."
"Boj, bude boj!" zvolal někdo. Jiný výkřik zopakoval a během chvilky zpráva zaplavila celou ulici. Význam se měnil a ti vzadu si mysleli, že už se skutečně bojuje. Řítili se do centra rozruchu, někteří přitom sázeli na Garta, aniž by měli nejmenší tušení, proti komu bojuje.
Gart roztáhl paže a okolo něj se zvedl vír zeleného kouře. Popadl Hammena za ruku a snažil se razit cestu skrz tlačenici, lidé se dusili, kašlali a ustupovali vzad.
Dosáhl vedlejší ulice, stále kryt oblakem dýmu se rozběhl a dav se dal do pronásledování.
"Tamhle je, sledujte kouř, kouř!"
Dav ho pronásledoval, smál se a křičel, jako by šlo o povedenou taškařici.
"Přijdem kvůli nim o hlavy. Zkus ten svůj mizící trik."
"Musíš přitom stát na místě a zůstat v ochranném kruhu," odpověděl Gart. "Nebude to fungovat."
Když doběhli na okraj Náměstí, Gart zpomalil, zastavil se a dav je znovu obklopil.
Gart sáhl do tuniky, strhl malý uzlík přivázaný okolo krku a vtiskl ho Hammenovi do ruky.
"Běž ode mě," zasyčel, "běž pryč, hned!"
"Pane?"
"Běž, pohni se. Teď!"
Hammen ke Gartovi zvedl oči, zmatený, jak se dým rozplynul. Na Náměstí zaujala pozice četa vojáků, kuše v pohotovosti. Hammen se ohlédl zpět na dav, který se okolo nich uzavřel. Na vzdálenějším konci Náměstí viděl

z postranní uličky proudit další ozbrojence, tentokrát zaklínače v pestrobarevných uniformách Velmistra.
"Utíkej, proboha, utíkej!" Gart strčil do Hammena s takovou silou, že ho srazil davu pod nohy. Sám se vrhl opačným směrem a zmizel Hammenovi z očí. Stařec se škrábal na nohy, kopal okolo sebe a nadával, jak přes něj lidé zakopávali. Konečně popadl nějaký kotník a zakousl se do něj. Jeho oběť se s nářkem a kletbami svalila na zem a Hammen se po ní vyškrábal na nohy.
Všude panoval zmatek a Gart zmizel z dohledu.
Gart utíkal dál, zabočil do postranní uličky, své obdivovatele stále v patách. Smáli se, pokřikovali a odhalovali směr jeho útěku hlídce. Uhnul do další uličky, přeskočil hromadu odpadků, prudce zahnul mezi budovy, dav za ním. Ztratil se v temném výklenku, dav se přehnal okolo, až se konečně přímo před ním zastavil nějaký sípající muž, aby popadl dech.

Zvedl oči Gartovi přímo do tváře.
"Tady je! Jednooký!"
Ječící dav se otočil a honička pokračovala. Gart se na chvíli zastavil, aby přehradil cestu neviditelnou zdí, která pronásledovatele zdržela. Než ale dosáhl další odbočky, zvedl se znovu pokřik a fanoušci ho obklopili. Prodíral se mezi těly, až konečně dosáhl boční zdi paláce Fentesk. Bez Hammena nabyla nejmenší šance najít tajný vchod, vyrazil k hlavním dveřím. Náměstí se zaplnilo lidmi, kteří Garta nadšeně povzbuzovali a uzavírali sázky, zda dosáhne spásného bezpečí, nebo ne. Jak vykročil na Náměstí, dav se k němu nahrnul, obklopil ho a znovu zpomalil únik.
Přímo před Gartem explodoval náraz světla, srazil k zemi více než tucet pronásledovatelů a zbytek se roz-prchl. Gart doběhl k hlavní bráně paláce a uchopil za kliku.
Bylo zamčeno.
Otočil se a zacouval. Okolo něj se stáhl kruh zaklínačů, Velmistrových zaklínačů.
Nárazy přicházely rychle po sobě a nutily Garta uhýbat, i když kolem sebe zvedl ochranný kruh proti ohni. Za půlkruhem zaklínačů viděl přibíhat ve formaci vojáky s kušemi a za nimi se přibližovaly na několika vozech

balisty. Velitelé zbraní zaměřovali na bod přede dveřmi paláce.
Vysílal kouzlo za kouzlem, otáčel se a uhýbal. Přímo před ním se zjevil mamut a jeho tělo Garta chránilo proti úderům ohně. Mohutné zvíře se zvedlo na zadní, troubilo a potom těžce vyrazilo vpřed. Půl tuctu zaklínačů obrátilo pozornost na zvíře, ale ostatní se dál soustředili na Garta. Během několika vteřin se prostor mezi Gartem a útočníky vyplnil skřety, trpaslíky, hady a kostlivci, kteří spolu vzájemně sváděli bitvu, přivedeni na tento svět, aby útočili, anebo bránili.
Dav na Náměstí z bezpečné vzdálenosti pokřikoval, vyl nadšením a povzbuzoval Garta v jeho beznadějném boj i.
Mamutovi se podařilo zmocnit se jednoho zaklínače a roztrhnout ho na kusy, ještě než ho ostatní zničili tím, že přímo pod ním otevřeli zem a zvíře se zřítilo do trhliny. Ale ještě stačilo omotat konec chobotu jednomu muži okolo kotníku a stáhnout ho s sebou.
Přihnala se četa vojáků s kušemi a pozvedla zbraně. Gart před nimi nechal vyrůst ohnivou stěnu. Vystřelené šipky se v ní ztrácely a zanechávaly jen stopy kouře. Objevili se tři berserkři, divoce vykřikovali v neznámých jazycích a vyrazili přímo proti Gartovi. Ten je zastavil linií llanowarských elfů, kteří berserkry kosili dubovými plaňkami a drtili přitom helmice, štíty i kosti.
Několik zaklínačů společně přivolalo obra pohoří, Čnícího bezmála do poloviny výšky paláce. Obr se blížil těžkopádným krokem. Dav vzdychl a zařičel nadšením nad tak zřídkavým kouzlem, i když bylo určeno, aby rozdrtilo hrdinu.
Gart v tu chvíli nepoužíval žádné útočné kouzlo, jeho elfové leželi mrtví společně s berserkry, a tak ostatní zápasníci ustali v útocích, aby pobaveně sledovali Gartův souboj s obrem.
Obr se smál hlubokým hromovým řevem, zvedl nohu a zase jí dupl, aby Garta rozšlápl. Gart uhnul stranou a skryl se za sloup. Obr ho zkusil kopnout a narazil si palec, nadával bolestí a dav povykoval nadšením.
Gart vyklouzl zpoza sloupu a obr se ho znovu pokusil zašlápnout. Gart se překulil, zvedl meč mrtvého berserkra a zarazil ho jílcem do země, špicí přímo vzhůru.

Obr se nabodl.
Jeho bolestné zavytí bylo téměř tak hlasité jako démonický řev a obr poskakoval po jedné, meč stále zabodnutý do šlapky nohy. Gart roztáhl paže, obr ztratil rovnováhu a zřítil se k zemi. Tělem rozdrtil několik zaklínačů a celé Náměstí se při pádu zachvělo jako při zemětřesení. Obr se s nadávkami a úpěním začal zvedat. Zaklínači, kteří jej ovládali, znechuceně namířili rukama na svůj vrávorající výtvor. Obr se skácel do trhliny, která již vzala mamuta, a jeho nářek se ozýval velmi dlouho, než konečně narazil na dno. V několika krátkých vteřinách vyvolaných zmatkem s obrem Gart znovu za-lomcoval klikou paláce. Bylo stále zamčeno.
Zvedl ruku, aby vyrazil dveře, a ucítil kouzlo ještě silnější, které je chránilo.
S kletbou na rtech se otočil, aby čelil svým protivníkům, kteří posilami zdvojnásobili své množství na dvacet. Vojáci s kušemi znovu natáhli zbraně a rozestupovali se na strany ohnivé zdi.
Další chvíle panoval šílený zmatek, kouzlo za kouzlem se přelévalo tam a zpět. Gart několikrát zakolísal zasažen psionickými poryvy. Ti, kteří je vyvolali, padali vyčerpáním. Jenže to nebyl boj jednoho proti jednomu, a tak nezáleželo na tom, jestli několik zápasníků se samo srazí do bezvědomí, pokud přitom ublíží osamocenému muži, který jim byl soupeřem.
Zasáhl ho další úder a Gart klesl na kolena. Dav oslavoval, uchvácen pohledem na takový boj.
Zkusil zvednout ochranný kruh a do ramene se mu zaryla střela z kuše. Otočila ho kolem osy a Gart padl tváří k zemi.
Těžce dýchal a znovu se zvedl na kolena. Zaklínači se k němu přibližovali, zářili, ruce pozdvižené. Ještě vrhnul jedno kouzlo. Jeden ze zápasníků vzplanul jako pochodeň, otočil se a s bolestným křikem běhal v kruzích. Dav přijal poslední gesto vzdoru nadšeným řevem. Gart se ohlédl zpět na dveře paláce. Byly dokořán a plné diváků. Zasáhl ho další náraz.
Gart si serval váček a hodil ho směrem ke dveřím.
"Vařeno! Azyl!" vykřikl a jeho váček se zastavil pod nohama oranžových zápasníků stojících ve vchodu. Bez své many byl nahý a další úder ho srazil do nevědomí.

Kapitola 8.
"Hammene."
Hlas byl pouhý šepot, jako by ho přinesl vítr. Vyděšen se otočil a čekal Velmistrovy zaklínače.
Ulička byla opuštěná.

V dálce byl pořád ještě slyšet lomoz davu na velkém Náměstí. Po Gartově konečném pádu vypukly pouliční bouře. Některé byly vyvolány prohranými sázkami, protože mnozí Garta začali považovat téměř za nepřemožitelného. Na druhé straně zase další byli rozzuřeni tím, že hrdina byl jat, a nějakým prastarým způsobem tušili, že to nebylo fér. Jejich smysl pro čest byl zrazen jak Velmistrem, tak Oranžovými, kteří zatarasili dveře. Dobrodružství takřka legendárního Jednookého teď skončilo a mnozí byli zklamáni odchodem hrdiny, který ve vyprávění dorostl téměř mýtických rozměrů. Okna, která snad přečkala bitku, teď padala za oběť nespokojenosti s jejím výsledkem a vzduchem se neslo skandování:"Jedno oko, Jedno oko."
Hammen znechuceně naslouchal. Věděl, že jestli už tady o něco šlo, pak to byla trocha levných nákupů v první řadě. Zlo, anebo správnost toho, co se stalo, byly podružné. Později, při hostině z nakradeného jídla a vína, oblečeni v jemné hedvábí nějakého nešťastného

obchodníka, budou říkat, že protestovali proti nespravedlnosti. Tak to bylo s městskou chátrou vždycky, říkal si Hammen. Vzbouří se z rozmaru, stačí jim pouhá záminka, a přece při skutečné nespravedlnosti zůstanou němí.
"Hammene."
Ponořil se do tmy, a když uviděl stín, kradoucí se uličkou, sáhl po dýce. Bylo slyšet pouze pištění krys, vyrušených z pozdní večeře.
Stín se zastavil.
"Neboj se, to jsem já, Norreen."
Byla to Benalijanka a Hammen vydechl úlevou.
Přišla k němu.
"Viděla jsem tě na Náměstí a sledovala jsem tě," zašeptala.
"To se podívejme na hrdinu," pozdravil ji kousavě. "Mohla sis tam udělat jméno."
"Přidal ty ses k němu?" zavrčela odpověď.
"Ne."
"Proč ne?"
"Nejsem hrdina, ty jsi. Navíc, byl by to nesmysl. Neměl šanci."
"Proto jsem se držela zpátky. Nikdy nechoď do boje, který je sebevraždou."
Hammen smutně přikývl.
"Takže je po všem. Nech mě být."
"Není po všem. Pořád je ještě naživu."
"No a? Dostali ho. Buď ho umučí k smrti dnes večer, nebo ho nechají pro zábavu Průchozímu. Tak nebo tak, byl by udělal lip, kdyby se posledním kouzlem zabil sám."
"Těsně před koncem odhodil váček."
"Cože?"
"Kdo je Vařena?" zeptala se a hlas jí náhle zeslábl.
Hammen se zasmál a potřásl hlavou.
"Poslední potěšení."
"Aha." Na chvíli zmlkla.
"Říkáš, že zahodil svůj váček?" zeptal se Hammen zvědavě.
"Zavolal její jméno a potom požádal o azyl pro svá kouzla. Viděla jsem nějakou ženu, jak váček zvedla a vrátila se zpět do paláce."

Hammen se se smíchem zakuckal.
"To zní přesně jako Gart. Co udělali Velmistrovi muži?"
"Sebrali ho a svázali. Někteří šli ke dveřím a požadovali váček jako svou oprávněnou výhru. Jenže Oranžoví zatarasili dveře. Lidem se to moc líbilo. Potom hodili Garta na vůz a tehdy začaly výtržnosti."
Hammen netrpělivě pohlédl na konec uličky. Zvuk nepokojů se stále ještě nesl městem. Vyšel ze stínu.
"Není nic, co bychom teď mohli dělat," vzdechla No-rreen. "Jsou tam stovky vojáků a skoro všichni Velmistrovi zaklínači. Nemluvě o tom, že pasou po tobě a po mně. Běž tam a dostaneme se ke Gartovi. Hned do vedlejší cely."
"Jak to myslíš, my, Benalijanko?"
"Jak to říkám, my."
Poprvé od chvíle, co to všechno začalo, si Hammen připomněl malý kožený raneček, který mu Gart hodil. Otevřel jej a nakoukl dovnitř. Ve tmě se sotva viditelně cosi zalesklo.
Jestli je naživu, pořád ještě by mohl existovat způsob.
"Tak pojď, máme něco na práci."
Vyrazili, Hammen natáhl ruku a zkusil ji plácnout po zadku. Vykvikl bolestí a zase ruku stáhl.
"Žádám ten váček!"
Vařena chladně pohlédla na Představeného Řádu Fentesk a vzdorně potřásla hlavou.
"Tím, že tam venku vykřikl mé jméno, mě prohlásil svým dědicem. Požádal také o ochranu svého majetku. Boj vedený proti němu nebyl řádnou výzvou, a i kdyby byl, ti psi si nezaslouží, aby se dělili o to, co bývalo jeho."
"Jaké uplatňuješ právo na jeho majetek?"
"Dnes ráno jsem se s ním milovala, to je moje právo."
Varnel na ni hladově pohlédl a olízl si rty. Vrátila mu pohled, chladná, vzdorovitá, tváří jí prosvítal nejjemnější úsměšek pohrdání.

"Na tuto záležitost by se snad dalo zapomenout, kdybychom se dohodli stejně," řekl nakonec Varnel.

"Jsi můj Představený a podle pravidel to je taky všechno. Dala jsem to jasně na vědomí v den, kdy jsem do tohoto Rádu vstoupila."
"K čertu s tebou." Zvedl se, jako by ji chtěl vyzvat na souboj.
"Bojuj se mnou a možná vyhraješ," řekla chladně. "Ale já zemřu a z tohoto místa bude rumiště. Navíc budeš mít co dělat se vzpourou. Dnes večer jsi zradil jednoho z nás. Udělej to podruhé a na Slavnosti si můžeš zápasit sám."
"Myslíš si, že jim na Jednookém tak moc záleží? Většina z nich je ráda, že je po smrti. Nějaká čest je jim úplně ukradená, zajímaje plat."
"To je pravda. A většině z nich teď vrtá hlavou, i kdyby to byl jen malý Červíček, vrtá jim hlavou, že bys je snad nemusel ochránit, kdyby ti Velmistr nabídl dost. -Zabij mě kvůli váčku a už jim to nevyvrátíš."
Varnel stál mlčky, jako by vážil možnost dostat z ní váček, a víc než to, vzít si ji násilím.
"Drž se slabších myslí a těl," ušklíbla se jízlivě a ukázala na konec místnosti, kde několik nahých žen rozložených na hedvábné pohovce sledovalo konfrontaci s odtažitou nudou. "Je to bezpečnější."
Když za ní zabouchl dveře, chladně se smál a téměř cítil lítost ke svým konkubínám, které dnes v noci poznají temnější stránky jeho vášně.
Bylo hodně po půlnoci a Vařeny se konečně začala zmocňovat únava. Zamířila k horké lázni, aby odplavila napětí posledních hodin. Vešla do prázdné místnosti plné páry a náhle ji sevřela bolest. Koneckonců, bylo to jen pomíjivé setkání, jestli vůbec něco. Pouhá hra kdo z koho. Přece však to byla příjemná hra.
Svlékla se, svůj i Gartův váček vzala s sebou a odložila je na poličku na okraji bazénu. Vklouzla do bublající vody a natáhla se na hladinu.
Byl čas opustit tento Řád, uvědomila si. Teď, v předvečer Slavnosti, se Varnel ničeho neodváží. Navíc bude muset okázale vzdorovat Velmistrovi a odmítnout vydat váček. Udělat cokoliv jiného by po zlovolném rozkaze nechat Gartovi dveře zavřené znamenalo přiznat totální podřízenost. Jakmile však bude po Slavnosti a většina zápasníků vyrazí za svými každoročními úkoly nebo do

vzdálených kapitul, tehdy přijde Varnelův čas. Tehdy si bude moci dovolit ponížení před svým harémem i před svými zápasníky.
Varnel, stejně jako ostatní Představení, nebyl povznesen nad sjednání "nehody" neposlušného zápasníka. Například smlouva s tajnou klauzulí, podle které získá zaměstnavatel za zabitého zaklínače plnou náhradu.
Vznášela se na hladině a na okamžik ucítila chvilkovou lítost, že přijala Gartovu žádost o ochranu váčku. Proč jsem to udělala? Bylo to kvůli moci, která je ve> váčku skrytá, neboje v tom něco víc?
K čertu s tím!
Natáhla se pro váček na poličce a cítila pokušení nahlédnout dovnitř a podívat se, jaká kouzla Gart ovládal. Jenže cítila, že ještě žije, a bylo by to porušení zákonů.
Zákony. Kdo se ještě vůbec staral o zákony? Už toho měla za sebou dost na to, aby rozuměla základním pravidlům pro přežití. Ale přece v ní něco zbylo a to něco jí působilo starosti. Byla to moc, která všechno zkazila. Změnila původně přinejmenším čestné zaměstnání v prostituci, kdy se zaklínači prodávají nejvyšší nabídce, a souboj v aréně změnila v atrakci pro krvežíznivou chátru. Zmizelo vědomí sessanu, komplikovaného kodexu pravidel svazujícího kdysi ty, kteří ovládali manu. Zápas p/o sessan, pro prostý zisk kouzel, cti a tváře, vymizel. Čím dále tím více se zápasilo pro zabíjení a z touhy po zabíjení.
Pro Varnela to byl způsob, jak ukojit stále zvrácenější chtíč. A co se týkalo ostatních zápasníků jejího Řádu, jenom málo z nich ještě stálo o vnitřní radost z výcviku nezbytného k ovládání many. Místo toho se starali, co jim jejich moc může v tomto světě přinést.
Ta myšlenka ji znovu rozrušila. Protože, co si o tom všem myslí Průchozí? Byl koneckonců v tomto plánu existence nejmocnější. Získal tolik many, že nyní mohl volně přecházet mezi světy a boje v tomto plánu pro něj nemohly znamenat více než zápas hmyzu pod nohou malého chlapce, který jej může kdykoliv rozdrtit.
A přece, neměl by o tom vědět a starat se? Jestliže tento svět stratil svou čest, jaký smysl pro sessan měl potom sám Průchozí? Za méně než dva dny začne Slavnost

a na jejím konci vítěz odejde s Průchozím, aby mu sloužil jako nový akolyta v nejhlubších z tajemství.
Jestliže vyhraji, co se potom dozvím? ptala se sama sebe.
Ta myšlenka ji nějakým způsobem náhle rozrušila - poprvé v životě.
Náhle ji ovanul rozhodně ne příjemný zápach. Trhla sebou, otevřela oči a posadila se.
"Tak přesně to jsem doufal, že uvidím."
Hammen dřepěl na okraji bazénu jako žába na leknínu, oči vypoulené neskrývaným potěšením.
"Co tady u všech sakrů děláš?" zasyčela, překvapená nejen jeho zapáchající přítomností, ale i studem nad vlastní nahotou. Natáhla se k věšáku a tápala po ručníku, aby se zakryla.
"Nepotřebuješ ručník," vzdychl Hammen.
"Hammerie!" ozval se další hlas, ze stínu se vynořila ruka a uštědřila Hammenovi pohlavek, až vykvikl.
Vařena vyšla z bazénu a při pohledu na cizinku provázející bývalého Gartova sluhu popadla váček.
^Benalijanka?"
Zena přikývla.
"Smrdíte oba jako kanál."

"Tak jsme se sem dostali," řekl Hammen" a musím přiznat, byla to vzrušující představa, že se brouzdáme ve vodě. ve které jsi se možná koupala." Norren ho znovu pleskla.
"Jestli vás tady někdo najde, jste po smrti," zašeptala Vařena. "Okamžitě odejděte, nebo sé o vás oba postarám sama."
Norreen nechala klesnout ruku na jílec dýky, Vařena uvolnila ruku přidržující ručník a zavěsila si váček na rameno, připravená bojovat.
Ručník spadl na podlahu a Hammen na ni chvíli hleděl oči a hubu dokořán, než jí konečně hodil Gartův balíček. Popadla ho a stále přitom sledovala Norreen ostražitým pohledem.
"Navrhujeme takovou hru a říkali jsme si, že by se ti mohla líbit," řekl Hammen s úsměvem.
Trýzněn bolestí Gart bojoval s touhou křičet. Bolest

byla taková, že sám sebe viděl jako nezaujatého pozorovatele, který z nějakého vzdáleného místa sleduje vlastní tělo pod sebou, které se svíjí a zmítá v agónii.
Vykřikl. Vyrazil divoký, zoufalý výkřik, který byl víc výkřikem vzteku než bolesti. Výcvik ho už dávno naučil, jak odvracet bolest do míst, kde nezatemňuje tělo ani vědomí. Jenže člověk, který mu ubližoval, ta místa znal také a jeho neviditelné prsty pátraly v Gartově duši, rvaly mu myšlenky, bičovaly ho, zadíraly se do mysli a potom zkoušely kousky znovu poskládat.
Neměl na pomoc žádná hojivá kouzla, žádné ochranné bariéry, žádnou možifost k protiútoku. Zůstal jen nemilosrdný útok, pátrající v samém jádru jeho bytí. Konečně zbyly jen dvě stezky. Povolit a odhalit se, anebo sestoupit na cesty temnoty a vzdáleného světla za nimi. Gart se uzavřel do sebe a vydal se po druhé stezce. Litoval všech svých plánů a snů. Všechno, co mu po léta dávalo sílu a udržovalo ho při životě, teď bylo ztraceno. Všechny ty roky skrývání, výcviku, tajných osamělých příprav na to, co měl a mohl udělat, teď přišly vniveč. To báječně jemné předivo všech plánů bude navždy ztraceno. Bude se muset objevit před stíny, kterým toho tolik slíbil, a bude se před nimi muset objevit s prázdnýma rukama. Mohl jenom doufat, že ho pochopí a odpustí mu.
"Ne, ještě ne!"
Bičování duše ustalo a okamžitě ho vystřídalo konejšivé teplo, které ho táhlo zpět od dveří, dokořán otevřených. Chtěl projít, a přece nemohl. Mana, kterou všichni o nesou v sobě, síla života, se odmítala vzdát, dokud pouto bylo stále neporušené. Gart otevřel oči.
Nad ním stál Zarel Ewin, Velmistr Arény. V jeho očích byla téměř soustrast. Porozumění tak silné, že se Gart musel přemáhat, aby se neprozradil kvůli něčemu, o čem dobře věděl, zeje to jen další trik.
Zarel natáhl ruce, lehce se dotkl Gartova čela a poslední zbytek bolesti zmizel.
"Nebylo by lepší si promluvit teď?" Jeho hlas byl měkký a teplý jako hlas starostlivé matky, konejšící dítě nemocné nějakou zvláštní a hroznou horečkou.

Zarel pokývl a neviditelné ruce povolily řetězy, poutající nataženého Garta k lavici. Ruce mu pomohly se posadit a ke rtům mu přiložily chladivý nápoj. Váhal. Uvažoval, jaké omamné byliny a jedy by mohl obsahovat. Nakonec ho však tak jako tak vypil. Kdyby chtěli zkoušet tohle, klidně to do něj mohli nalít, když ležel napůl v bezvědomí na lavici bolesti.
Nápoj zklidnil krvácení v krku a Gart se prudce předklonil. Kašlal a překonával nutkání ke zvracení.
Znovu mu přiložili nápoj ke rtům a Gart dopil do dna. Prostupovala ho chladivá lehkost. Cítil se, jako by se vznášel, a všude kolem byl nebeský mír. Znovu obrátil myšlenky do svého nitra. Soustředil ten zbytek sil, který ještě měl, aby si vyjasnil hlavu.
"Můžete jít," slyšel Zarelův rozkaz a někde za ním se zavřely dveře.
"Víš, tohle je vskutku politováníhodné," řekl Zarel chladně.
Gart mu neodpověděl.
"Budu k tobě upřímný," pokračoval Zarel a Gart slyšel, jak si přitahuje židli.
Pohlédl na svého mučitele a viděl studený svit jeho očí. Cítil, jak moc toho člověka ve skutečnosti těší to, co právě dělal. Už v něm ani nebyl opravdový vztek. Jen chlad a lhostejnost. Tenhle výslech a mučení byla jen zábava. Výzva, na které si pochutnával. Gart na něj ostražitě hleděl.
"Zemřeš. Nemá smysl lhát člověku tvých schopností. Sám jsi se stal mým nesmiřitelným nepřítelem. Ponížil jsi mne, připravil o majetek i tvář. To nemohu strpět." Vzdychl, jako by celá ta věc byla hroznou přítěží. "Ta chátra, ten zapáchající dav tam venku - ať si má své hrdiny. Ale musí to být hrdinové, které ovládám já." Mírně pozvedl hlas. "A ty, Jednooký, jsi se pokusil mé autoritě vzepřít."
"Musím přiznat, že jsi mistr svého řemesla. Způsob, jak jsi vyprovokoval ten boj mezi Kesthou a Bolkem, jak jsi zesměšnil mé zákony. Je tě skoro škoda." Potřásl hlavou, jako by mu to bylo doopravdy líto. "Kdybys přišel nejdříve k mým dveřím a hledal u mne práci, s radostí bych ti dal postavení."
Gart věděl, že Zarel nemluví doopravdy k němu, ale spíše ke své vlastní pýše, a tak neřekl nic.
"Postavení s mocí, zlatem, ženami, cokoliv by sis přál. Myslím, že toho umíš tolik, že by ses býval mohl stát i mým pobočníkem. Koneckonců ten současný je příšerný patolízal."
Zarel se odmlčel a chladně se na Garta díval.
"Ale ne, ty po tom netoužíš, že ne, Jednooký?"
V Zarelovi teď bylo chladné opovržení.
"Ty jsi ze staré školy, a proto mé nenávidíš. Takový blázen, takový blázen..." Jeho hlas se vytrácel, jako by hleděl do nějakého velmi vzdáleného místa.
"Kdo jsi?"
Hlas práskl jako bič, vylekal Garta, který se před jeho mocí zapotácel. Znovu chvilička probíjeni si cesty do nitra,

naděje, že. přistihl Garta nepřipraveného, a bariéra byla téměř překonána.
Zarel se usmál.
"Slábneš. Víš, že tě nakonec dostanu."
"Můžeš to zkusit," zašeptal Gart. "A co potom? Budeš vědět a já budu mrtvý. To tajemství tě mučí, že? Tajemství a strach."
Zarel si stoupl a na chvíli se odvrátil, jeho mnohobarevný plášť se leskl ve světle louče.
Konečně se otočil, vzdechl a posadil se.
"Řeknu ti to prostě. Průchozí o tobě ví. Já tě budu mučit jen pro tuto chvíli. Řekni mi, co chci vědět, bude po všem a můžeš se odebrat ke dlouhému spánku. Mlč a utrpení z jeho rukou bude dlouhé a velké. A věř mi, může to být po velice dlouhou dobu."
"Tím tedy ve skutečnosti je?" zeptal se Gart. "Odhalil jsi klam za jeho maskou moci a obliby u davu?"
Zarel na chvíli sklonil hlavu, jako by byl přistižen při rouhání.
"Ovládáš manu'" šeptal. "Znáš moc červené a černé. Many těchto barev má víc než dost. Jenom hlupák by si mohl myslet něco jiného. Je hrozný ve své moci; protože jak jinak by takovou moc ovládal? Nezodpovídá se nikomu mimo Věčného, a dokonce i Věčný je držen zkrátka až do dne Ragalky, dne zkázy a běd."
Zarel mluvil, skoro jako by k sobě rovnému hovořil o pravdě, která je nepříjemná, ale musí sejí čelit klidně a rozumně.
"Nenechá tě uniknout do země mrtvých, nechá si tě pro zábavu a na hraní. Mohou to být eóny věků, než se tě nabaží a vysvobodí tě smrt. Toto ti nabízím, když nebudeš spolupracovat."
"A toto také udělal s těmi, kteří vyvolali jeho hněv," řekl Gart hlasem plným chladné zuřivosti.
Zarel se otočil a překvapeně na Garta pohlédl.
"Máš s tím něco společného, je to tak?" A znovu následoval okamžik pátrání v nitru.
Gart mlčel.
"To je ta záležitost? Tvé plány byly namířeny nejen proti mně, ale i proti samotnému Průchozímu?" Jeho slova byla jako rány bičem, rvoucí kůži z těla.
Gart v chladném vzdoru hleděl Zarelovi přímo do tváře.
Zarel pomalu přikývl.
"Proč jsi sem přišel, Jednooký? Kdo a proč tě poslal?"
"Nikdy se to nedozvíš."
"Parchante!" udeřil s takovou silou, že se Gartovi zamlžil pohled.
Chladně na Zarela pohlédl a vyplivl mu krev z úst rovnou do tváře.
"Bojíš se mne, že?" zašeptal Gart. "I když mne máš v rukou spoutaného. Bojíš se mne a toho, kým možná jsem."
"Měl bych tě teď hned zabít!" řekl Zarel a zvedl ruku, jako by chtěl zasadit ránu.
"Prosím. A potom už si nikdy nebudeš jistý. Nikdy nebudeš vědět, jestli je nás takových víc, intrikujících a Čekajících."
"Jsi z Řádu Oor-Tael, tak je to."
Gart se pouze usmál.
"Nikdy se to nedozvíš."
"Zničil jsem vás všechny. Všechny. Co zbylo, jsou ubozí psi, které lovím ze sportu."
"Jestli je tomu tak, proč se bojíš mě, dokonce i teď, spoutaného v tvém vlastním žaláři?"
"Nebojím se žádného muže ani ženy."
"To si říkej pro sebe, pro mě to nic neznamená. Já v tobě pravdu vidím."
Zarel shlédl na Garta a v očích mu zableskla jiskřička strachu.
"Míříš k temnému cíli, tak jako tvůj pán před tebou. A běžíš závod. Každý rok musíš Průchozímu zaplatit tribut many, ale zároveň si schováváš více a více pro sebe. Budueš moc, abys jednoho dne mohl být jako on."
"Jak to víš?"
"Celý svět to ví," zašeptal Gart se studeným smíchem. "Myslíš si, že my ostatní jsme nejen hlupáci, ale i slepí?"
Zarel se neklidně zavrtěl.
"A nemyslíš, že se tě proto bojí? Pamatují si, co jsi ve službách svého pána udělal s Řádem Oor-Tael. Teď vidí, že totéž děláš jim. Necháváš je všechny pomalu vykrvácet. Každý rok podplácíš Představené a oni zavírají oči, ale ne na dlouho. Všechno se to obrací; zloba Představených, zloba davu a brzy se to Průchozí dozví."
"O tohle ti tedy jde?" zeptal se Zarel. "Dosáhnout Průchozího a tohle mu říct?"
Gart se zasmál.
"Možná."
Zarel se rozhlédl po místnosti a pro sebe se smál.
"Víš, kolik už jich zkusilo mě srazit? Všichni, všichni skončí tady." Ukázal na řetězy přikované ke zdi a na rozkládající se mrtvoly a kostry v nich.
Gart se usmál.
"Už jsem říkal, báli se tě. Jenže nechápeš, co strach plodí. Myslíš si, že tak udržíš nepřátele pod kontrolou. Jenže je tak taky dohániš k činům zoufalství. Už brzy nebude dost řetězů na celém světě, aby je zadržely. Na konec tě buď dav, anebo Představení roztrhnou na kusy holýma rukama." Gart se zasmál, chraplavý hlas zněl jako chladné kejhání.
"Kdo jsi?"
Gart mu plivl do tváře.
Zarel zařičel vzteky, znovu Garta udeřil a ještě jednou. A celou tu dobu se Gart dál smál. Ve skrytu duše se. tiše modlil, aby se mu podařilo Zarela vyprovokovat ještě víc. Tolik, aby mu zasadil smrtelnou ránu a on
mohl odejit mezi stíny a nechat Zarela tady mučit se v nejistotě.

Déšť ran ustal a Gart vzhlédl. Nad ním stál udýchaný Velmistr, plášť postříkaný krví.
"Ne. Neunikneš mi. Neunikneš."
Zarel se otočil, zamířil ke dveřím a otevřel je. Zastavil se a ohlédl se.
"Víš, co je to tisíckrát říznout?"
Gart cítil, jak mu mráz přeběhl po zádech.
"Přemýšlej o tom, protože za hodinu začneme. Mám na to zkušeného muže, než tě přitáhneme před Průchozího, budou z tebe jen zbytky, slepé, bez prstů na nohou a rukou a taky bez přirození. Budu to s potěšením sledovat. Nado-pujte ho!"
A s nadávkami vyrazil z místnosti.
O chvilku později vedle něj stáli dva z mučitelů, na tvářích široké úsměvy. Jeden z nich mu násilím otevřel ústa, druhý mu do nich nalil tekutinu, po které Gart odplul do horečného snu, neschopen ovládat své myšlenky, a tím ani přikázat vlastnímu srdci, aby se zastavilo.
Zatímco Gart ztrácel vědomí, jeho mučitelé se smáli a utahovali řemeny, aby ho znovu natáhli na stůl bolesti.
Přistižen ve svém strachu, Velmistr Arény procházel zatuchlou chodbou, nevšímal si nářku a pláče ostatních návštěvníků sklepení svého paláce. Chodbu vyplňoval nejen jejich zápach, ale i zápach otevřených kanálů uprostřed chodby, které sloužily jako příhodný způsob, jak se zbavit těl a jejich částí.
"Uriáši!"
Trpaslík se otočil, tvář bílou strachy.
"Co tady děláš?"
"Poslal jste pro mě, pane."
Zblízka si znetvořeného zápasníka prohlížel a přemýšlel, jestli poslouchal za dveřmi.
Zarel se na chvíli zastavil, aby si uspořádal vířící myšlenky. Jednooký musel být z Řádu Tyrkysových. Ale jak je to možné? Jak mohl přežít? Musel být tehdy ještě příliš mladý, sotva chlapec. Velmistr pátral v pamětí, kde se napůl zformovala vzpomínka. Nemohl ji jasně vyvolat a to mu na klidu nepřidalo.
Uriáš nervózně zakašlal a přivedl ZareJa zpět do
reality. \
"Našli jeho sluhu?" \
"Ještě ne, pane." \
"A co Varnel, vzdal se toho váčku?"
"Říká, že nemůže."
"Zatraceně!"
Zarel udeřil Uriáše s takovou silou", že druhou dostal ode zdi. Pohlédl na něj, ohromen a vyděšen.
"Vyřiď Varnelovi, že ten váček chci, a čert vem cenu. Vzal tři tisíce jenom za to, že nechal zavřené dveře. Vyřiď mu, že jestli ten váček nevydá, může se stát, že si to nenechám pro sebe. Nabídni deset tisíc, jestli bude třeba. A chci taky toho sluhu. Musí něco vědět a nemá mysl zaklínače. Nemůže vzdorovat tak jako Jednooký."
Uriáš se držel za tvář, rudou a rychle otékající.
Zarel na něj pohlédl.
"Ještě něco?" zeptal se a jeho hlas náhle ochladí.
Uriáš potřásl hlavou, oči naplněné slzami a strachem.
"K čertu s tebou, jdi mi z očí."
Trpaslík odcupital. Zarel zaklel a šel dál, překonávaje zvracení, jak ho ovanul pach vyplňující podzemní kobky.
Na okamžik pocítil, že něco jako by nebylo úplně v pořádku, zbystřil smysly a zastavil se, vyčkával. Slyšel Uriášovy fňukavé vzlyky a nářek odvrátil jeho pozornost. Se vztekem vypochodoval ze sklepení.

Kapitola 9.
"Zatraceně!"
Zvuk úderu ho vyděsil a Hammen se schoulil ke zdi stoky, strachy ani nedýchal. Ohlédl se na Norreen, která stála pevně, dýku vytasenou z pochvy, a upřeně hleděla k probleskujícímu kruhu světla ve tmě přímo před nimi. Slyšel Uriášovo kňučení.
"Vyřiď Varnelovi, že ten váček chci a čert vem cenu/'
Hammen se ohlédl na Vařenu a ta se při zvucích Za-relova běsnění usmála.
"Vzal tři tisíce jenom za to, že nechal zavřené dveře. Vyřiď mu, že jestli ten

váček nevydá, může se stát, že si to nenechám pro sebe."
Vařena se vztekle pohnula a její rysy náhle ztuhly zlobou.
"Nabídni deset tisíc, jestli bude třeba. A chci taky toho sluhu. Musí něco vědět a nemá mysl zaklínače. Nemůže vzdorovat tak jako Jednooký."
Hammen cítil touhu sprostě nadávat, napůl pobavený představou podzemního hlasu, linoucího se z kanálu a posílajícího Zarela do horoucích pekel.
"Ještě něco?" zařval Zarel.
Nepřišla žádná odpověď.

"K čertu s tebou, jdi mi z očí."
Hammen čekal a potom se konečně začal brodit vpřed. Vařena vztáhla ruku, chytla ho a potřásla varovně hlavou.
Vypadalo to, že zadržuje dech. a Hammen cítil vlnění síly, jako by se s námahou něčemu bránila. Minuty míjely, až

konečně vzdychla a vyčerpána sklonila hlavu. Ohlédla se a kývla na Norreen hlavou. Benalijanka s kočičí pružností proklouzla vpřed. Nebyl slyšet jediný zvuk, jak se prodírala po stehna hlubokou břečkou kalu a špíny. Hammen a Vařena ji následovali, až se zastavili kousek od mříže nad hlavami.
Natáhla paži a dotkla se kanálu, potom pohlédla zpět na Hammena a přikývla. Vystoupil vpřed, Norreen ho

zvedla a sykla varování, když se Hammen pokoušel využít příležitosti a tlapkal jí po těle rukama. Vytáhl z rukávu paklíč a sáhl nad hlavu.
"Jde se na to," ozval se hlas přímo nad nimi a bylo slyšet chraplavý smích.
Hammen ztuhl, Norreen se ani nepohnula.
Na kanálovou mříž stoupla noha, Hammen zavřel oči a čekal.
"Odkud myslíš, že řezník začne?"
"Odkud asi?" odpověděl další hlas krutým smíchem.
"Pche. To si nechá na potom. Pět měďáků, že začne rukama."
"Kterou dřív?"
Na chvíli hlasy ztichly.
"Pravou."
"Tak teda pět měděných." Znovu se ozval

chraptivý
smích.
O chviličku později Hammen ucítil, jak mu něco teplého cáká do tváře. Musel zápasit s pokušením vytáhnout dýku a bodnout skrz kanál.
"Uff, to mi chybělo. Trochu moc piva."
Muži šli dál.
Hammen dosáhl

nahoru a zasunul paklíč do zámku zajišťujícího mříž.
Byl zarezivělý. Zkusil to silou, výsledek žádný. Pohlédl pod sebe na Vařenu.
"Kouslo se to," zašeptal. "Použij kouzlo."
"Přitáhla bych pozornost. Namaž to."

Odvázal malou plechovku, upevněnou okolo krku, a zuby ji odzátkoval. Sáhl nad sebe, naolejoval nejdříve závěsy mříže a potom vylil celý zbytek lahvičky do zámku. Olej skapával zpátky dolů Hammenovi do tváře a pálil ho v očích.
Znovu zápolil s paklíčem, ale ten se ani nepohnul. I když byl v kanále vlhký chlad, Hammenovi začal po tváři stékat pot.
"Co se děje?" zašeptala Norreen.
"Nemůžu se do toho pořádně opřít, ani se to nehne."
"K čertu, dělej dál!"
"Zvedni mě výš."
Norreen zavrčela a přitlačila ho výše k mříži. Ham-men se jí jednou rukou chytil, druhou prostrčil ven, aby zkusil zámek otevřít z druhé strany.
Z dálky se ozval chraptivý smích. Jedinou odpovědí mu bylo zaúpění někde blízko.
"Zavři tu hubu, zatraceně, nebo ti useknem i druhou!" ozval se hlas v dálce.
Slyšel přicházet kroky a znovu ztuhl, když ještě rychle stáhl ruku dolů. Někdo chodil od cely k cele, otevíral okénka a kontroloval vězně. Minuty ubíhaly, stráž se blížila, až konečně muž přešel i přes kanál. Otevřel další okénko.
"K sakru! Hej, Grimaši, ten parchant tady se pověsil."
"No a co s tím mám jako dělat?" odpověděl z dálky hlas.
"Otevři dveře, ať ho mužem vyhodit."
Hammen pohlédl na Norreen.
"Nech to na ráno."
"Pojď, ať to máme z krku."
"Tak jo."
Hammen pohlédl dolů na Norreen, oči strachem dokořán. Potichoučku ho dala dolů a oba ustoupili zpět, dál od otvoru nad hlavami.
Ozvěna nad nimi vracela kroky a ozval se zvuk otvíraných dveří.
"Zatraceně, to je ale smrad. Kdys ho naposledy kontroloval?"
"Těžko říct. Myslím, že ho přivedli včera, nebo předevčírem?"

"Hergotsakra! Tak to si ho teda odnes. Příšernej
smrad."
Strážní tiše kleli a bylo slyšet, jak něco vlečou. Nad mříží se objevil stín a v zámku zarachotil klíč. Zámek s kovovým lupnutím povolil a mříž se otevřela.
"Něco tady nehraje."
"Co tím myslíš?"
"Ten klíc. Podívej se, je celý od oleje."

"No tak to někdo asi namazal."
"A kdo? Já to určitě nebyl."
"Tak už sklapni a vyhoď toho tuhoše, než se z něho pobleju."
Tělo se zřítilo kolmo dolů, pláclo sebou do svinstva kanálu a postříkalo tři vetřelce. Tělo však bylo tak ztuhlé, že místo aby se proudem ohnulo a bylo odneseno pryč, vzpříčilo se vestoje a hlavou tlouklo do kruhu kamenů těsně pod kanálovou mříží. Hammen jen stěží potlačil zvracení. Tvář mrtvoly byla skrytá ve stínu, jen úzký paprsek světla odhaloval zčernalý jazyk, vyčnívající z obličeje nafouklého jako balón, a provaz, spletený z cárů, který se zařezával do šedozeleného krku.
Strážní nad nimi shlíželi dolů a jeden z nich se začal smát.
"Nechce se mu od nás. Líbí se mu tady."
"Hele, slez dolů a postrč ho."
"Ts, nechme ho bejt. Je to docela sranda, jak tam tak stojí."
"Zatraceně, postrč ho, vysmradí celej barák."
"Jako by si snad hosté chtěli stěžovat."
"Tak už s ním pohni."
V kanále-se objevila ruka, popadla mrtvolu za zátylek a postrčila ji dozadu. Proud stáhl tělo za nohy a v tu chvíli Hammen vykřikl.
Očima hrůznýma rozšířené Hammen zíral přímo do tváře Petrose, jednoho ze svého bratrstva, přítele, se kterým ještě před třemi dny sdílel špínu chatrče.
Na Hammenův výkřik odpověděli strážní stejně a v hrůze uskočili vzad.
"Běž! Běž!"
Vařena se prodrala přes Hammena, srazila ho při tom do stoky a proud ho odnášel pryč, mrtvý přítel se převaloval vedle něj.

Pohlédla nahoru, zvedla ruku a do místnosti nad nimi udeřil náraz ohně. Plameny zachvátily jednoho ze strážných a srazily druhého. Muž se dal v hrůze na útěk. Vařena popadla oběma rukama okraje kanálu a vyšvihla se vzhůru.
Norreen se začala škrábat za ní. "Pomoc, topím se!"
Norreen se ohlédla po Hammenovi, zaváhala a potom se s nadávkami brodila za ním. Popadla ho za vlasy a táhla zpět k otvoru. Kuckajícího a prskajícího ho prostrčila otvorem.
Hammen sebou praštil na podlahu vězení a odvalil se stranou od strážného, který hystericky řval a svíjel se vpřed a vzad, jak se snažil uhasit plameny, které ho obklopovaly.
Z díry vylezla Norreen, zasvištěl její meč a nářek ustal.
"Ve které je cele?" křičela Norreen. Z konce chodby přiběhla Vařena. "Utekl. Nemáme moc času!" "Ve které je cele?"
Zmateně se rozhlížela. Jejich plán vklouznout dovnitř a v tichosti prohlédnout celu za celou nevyšel.
"Musí být na tomhle konci!" Vyrazila chodbou, u každých dveří zvedla ruku a zámky odpadávaly. Norreen ji následovala a rozrážela dveře.
Hammen ležel na zemi a sledoval obě ženy, stále ještě otřesen vzpomínkou na to, co zbylo z jeho přítele. "Hammene, dávej pozor na chodbu!" S nadávkami se zvedl a vyrazil chodbou. Všude okolo něj byla vřava, vězni v celách prosili o svobodu.
Otočil se k sežehlým zbytkům mrtvého dozorce a našel jeho klíče. Jak pokračoval dál chodbou, odemykal dveře. Některým obětem v nich, přikovaným ke stěnám, připoutaným na lavicích bolesti, už nebylo pomoci, někteří z nich vzhlédli a slabými hlasy žádali vysvobození, jídlo, vodu, nebo prostě konec toho všeho. Po tváři mu stékaly slzy a Hammen šel dál. Za několika dveřmi nebyli zajatci přikováni a potáceli se ven.
"Běžte do kanálu a sledujte proud!" křičel Hammen a postrkával je dopředu. Muži a ženy se belhali, kam jim ukázal. Jeden z nich přikulhal k Hammenovi.

"Hammene," hlas měl chraptivý a skřehotavý.
I v jeho zbědovaném stavu poznal Hammen svého bezrukého přítele z bratrstva.
"Dostaň se odtud a řekni to ostatním, řekni to všem," šeptal Hammen. Řekni jim, že to byl Jednooký, kdo vás vysvobodil. Ukryj se u Lothorova bratrstva, sejdeme se tam."
Muž se usmál zkrvavenou tváří a odbelhal se k ústí kanálu.
Na vzdáleném konci chodby bylo náhle slyšet dusot nohou, které se přibližovaly.
"Už jdou!"
"Máme ho!"
Hammen se ohlédl přes rameno. Norreen vycházela z jedné z cel, Garta v náručí. Vařena se protlačila vedle ní a běžela směrem k Hammenovi.
Okolo proletěla šipka z kuše, odrazila se ode zdi a nechala za sebou sprškujisker. U posledních cel se objevily louče.
"Pohni se!"
Hammen nepotřeboval žádné pobízení a běžel zpět za Vařenou. Zastavil se u kanálové výpusti.
Vařena zvedla ruku a během několika vteřin se zjevilo množství krys, pištěly a kničely, běžely chodbou. Hned za nimi vyrostla ohnivá stěna a hnala krysy na konec chodby.

Norreen, Garta na rukou, dorazila ke kanálu.
"První půjde Hammen!"
Pohlédl dolů do temnoty a zaváhal. Noha ho zasáhla zezadu. S kletbou se propadl dolů, ponořil se a znovu vynořil, snažil se nohama udržet na slizkém dně.
"Chytej ho!"
Norreen spouštěla Garta nohama napřed a potom ho pustila. Spadl do proudu a Hammen se snažil, aby mu udržel hlavu nad hladinou. O vteřinu později seskočila Norreen.
"Vařeno, teď ty!"
Oranžová zaklínačka skočila dolů přímo za Norreen a oslnivý oheň nad nimi zhasl. Přesto bylo dál slyšet krysy, jak poděšeně piští, zatímco se rvaly o žrádlo, a dozorce, jak ječí a vřískají.
Obě ženy vytáhly Garta z vody a vyrazily vpřed, napůl

se brodily, napůl plavaly s proudem. Jak míjeli další
vpusť, mříže probodlo kopí a těsně minulo Hammenovo
rameno.
"Klíč, kde je ten zatracený klíč!" zuřil hlas nad nimi a za chvíli daleko za nimi. Stoka se nakláněla dolů z kopce, proud nabíral sílu, jak sledoval mírný sklon z paláce, který stál na vyvýšenině uprostřed Náměstí.
Dospěli ke spleti ocelových tyčí, upevněných napříč stokou, označujících okraj paláce. S bručením a nadávkami se protáhli úzkým otvorem, který cestou dovnitř Hammen s Norreen několik hodin vyřezávali. Pokračovali dál, proplétajíce se důmyslnou sítí pastí upevněných do stěn stoky, a nevšímali si koster nabodaných u zdí z předchozích pokusů o útěk, které, nejspíš již před mnoha lety, nevyšly.
Minuli otvor po pravé ruce a potom ještě jeden. Pohybovali se teď v naprosté temnotě. Daleko před sebou slyšeli ozvěnu hlasů vězňů, které Hammen vysvobodil. "Proč jsi je pustil?'4 zeptala se Vařena ostře. "Zmatou pronásledování," zalhal jí v odpověď. "Třetí odbočka vpravo," oznámil Hammen. "Tady je to."
Téměř ho -strhl proud a Hammen se zoufale držel okraje otvoru, dokud po něm Norreen nehmátla a ne-vtáhla ho dovnitř. Daleko před nimi bylo vidět slaboučké blikání světla, zatímco nad hlavami bylo přes okapovou výpusť slyšet troubení trubek. Otvorem se prodral malý paprsek denního světla a zvuk trub přehlušoval křik davu.
"Jedno oko! Jedno oko!" Zprávy se šířily.
Prodírali se teď proti proudu, šli dál kanálem. Minuli dva další otvory a hladina vody a špíny klesala, až byla pouze po kotníky.
Vařena náhle natáhla ruku. Deset sáhů přímo před nimi se ozval škrábavý zvuk kovu na kameni a spustila se lampa. Vařena pokynula svým společníkům, aby si lehli. Hammen následoval jejího příkladu, tvář zabořenou ve špíně kanálu, a sledoval, jak se objevila obrácená hlava. Hlava se otočila nejdříve nahoru stokou a potom zpět, směrem k nim. Bylo slyšet hlasité volání. Strážný se díval

přímo na ně a snad chtěl ukázat rukou, že je viděl. S hlasitým výkřikem se náhle zřítil do kanálu, hlavou napřed. Srazil lampu, která ve vodě zhasla.
"Jdeme!"
Vařena se zvedla a vykročila vpřed. Minuli bezvědomého vojáka. Nad nimi propukala divoká vřava, ozýval se řev a výkřiky, doprovázející bitku s Velmistrovými vojáky. Jak procházel pod otvorem na ulici, Hammen pohlédl vzhůru a viděl nohy běžících a bojujících lidí. Otvorem propadl další voják, nohama napřed. Se zaklením se začal sbírat, jeho varovný výkřik však Norreen umlčela dýkou.
Mačkali se dál do zužující se stoky, sledovali Ham-mena, když zabočil doleva, potom doprava a ještě jednou doleva. Konečně se Hammen zastavil.
"Tady je to."
Byli na křižovatce, kde se čtyři odbočky spojovaly, osvětlené tenkou úzkou mříží přímo nad hlavami. Jedna z odboček byla suchá a v ní byly napěchovány čtyři balíky naolejovaných kůží spolu s tuctem plných vaků na vodu.
Norreen s Vařenou položily jemně Garta na zem.
Hammen k němu dolezl po kolenou a pohlédl mu do tváře.
Gart se trhaně převaloval, jatooby v horečném snu, a sotva slyšitelně mumlal.
"Otče, ne, Otče...Otče."
Vařena se k němu připlazila po čtyřech, sáhla do svého váčku, vytáhla amulet a položila ho Gartovi na čelo. Tenoučký paprsek světla vytvořil kolem Gartovy tváře aureolu a velice pomalu a postupně vyhladil vrásky bolesti. Hammen s úžasem sledoval, jak mizí otoky na Gartově rozbité tváři, řezné rány po Zarelových prstenech jak se zavírají a konečně jak se hojí ošklivá rána na rameni. Gart vzdychl, vypadal, že se zavřel do sebe, a Hammen si na chvíli myslel, že zemřel a jeho duch vyklouzl z těla pryč.
"Teď ho nech odpočívat," zašeptala Vařena. "Dávej na něj pozor."
Na rukou a kolenou vycouvala zpět na křižovatku linek stoky a nenucené se začala svlékat. Norreen následovala jejího příkladu.

Ohlédla se zpět a v polotmě viděla žhnout dvě světélka.
"Hammene, pámbu mě netrestej," poznamenala znechuceně, "tohle je jediná věc, která se mi na celém plánu nelíbila."
Vzala svůj plášť a přetáhla ho jako závěs přes vyústění odbočky, kde seděl Hammen s bezvědomým Gartem.
Pomaličku se plazil dopředu, aby se po očku díval. "Hammene, jestli uvidím tvůj odporný obličej, jsi slepý," řekla

Vařena varovně. "Obětoval bych jedno, platí?" "Postarej se o Garta! Umyj ho." Mumlal si tiché kletby, zacouval a namáhavě rozvazoval Gartovo zapáchající mokré oblečení. Podařilo se mu stáhnout Gartovi kalhoty a pokračoval zakrvácenou tunikou, na kterou nakonec musel vzít dýku. Na druhé straně závěsu znělo cákání vody na tělech žen, smývajících ze sebe špínu.
"K ďasu! Jeden by v tomhle světě očekával aspoň trochu vděku," bručel si pro sebe, zatímco zápolil s Gartovou tunikou. Konečně se mu ji podařilo stáhnout.
A potom ztuhl. Po celé délce Gartovy pravé paže se táhla nezřetelná stopa staré jizvy. Hammen na ni hleděl, oči měl náhle plné slz, které stékaly dolů špinavou tváří. Vyděšeně se otočil, když slyšel shrnout závěs, zvedl oči a viděl Vařenu, jak si suší vlasy.
"Pojď, pomůžu ti," řekla smířlivě. Hammen si utřel rukávem tvář, aby zakryl slzy.
Odzátkovala další vak s vodou, polévala Garta a ručníkem mu stírala špínu z těla. Přidala se i Norreen a brzy byly hotovy. Hammen seděl bez hlesu, ztracen ve svých myšlenkách.
"Už zbýváš jenom ty. Běž se umýt," nařídila Vařena. "My ho zatím oblečeme."
Hammen překvapeně ukázal na sebe prstem. „Já?"
"To si myslíš, že se můžeš venku producírovat a smrdět přitom tak, jak smrdíš? Okamžitě nás prozradíš! Běž se umýt!"
"Táhni ke všem čertům."
Vařena zvedla chladnokrevně ruku a Hammena zasáhla náhlá bolest.

"Proklatě, to bolí!"
"Příště to bude dvakrát horší. Běž se umýt!"
Pohnul se ke křižovatce a polohlasně přitom nadával. Odzátkoval vak.
"Nejdřív se svlékni."
Hammen na ně pohlédl, ústa dokořán.
"Děláte si legraci."
Znovu ho zasáhla bolest. Vařena skutečně dostála svému slovu. Bylo to dvakrát horší.
Stáhl si blůzu a kalhoty a mumlal přitom kletbu za kletbou.
"Všechno," řekla pevně Norreen.
Chystal se protestovat a Vařena zvedla ruku.
"No tak mi nechtě aspoň trochu soukromí!" vyžadoval a natáhl znovu závěs.
Konečně se svlékl a začal se umývat. Pitvořil se, jak po sobě cákal studenou vodou. Závěs spadl.
Norreen a Vařena nad tím pohledem začaly kuckat smíchy. Celý rudý vztekem a ponížením se otočil a ženy se začaly smát ještě hlasitěji.
"To jste se teda vybarvily," štěkal zlostně. Dokončil očistu a Vařena mu konečně podala ručník, aby se osušil.
Rychle popadl balík se svými šaty a oblékl se. Cítil se velice nepohodlně, jak mu čisté prádlo drhlo o vydrhnutou kůži.
Obě ženy obrátily pozornost zpět na Garta, osušily ho a převlékly do čistého.
"Takže ty se o něj zajímáš?" zeptala se Vařena a pohlédla na Norreen.
"Je to dobrý zápasník. A i když jsem mu to nepřiznala, zachránil mě od bodnutí zezadu. Něco mu dlužím."
"Tak jsem to nemyslela."
Norreen shlédla na Garta.
"Není z mého klanu."
"Na to jsem se neptala."
"No, ty se o něj zajímáš zcela určitě," vmísil se Hammen do rozhovoru a díval se přímo na Vařenu.
"To nic neznamenalo," odpověděla chladně a Hammen se zasmál.
"Co ten život nepřinese! Dvě ženy oblékají jednoho muže, jedna už s ním spala a ta druhá by chtěla. Co ten život nepřinese!"

Norreen se po Hammenovi chladně ohlédla.
"Cokoliv s ní dělal, je mi úplně ukradené."
"No bať. To se ví," odpověděl škádlivě.
Vařena Norreen tiše sledovala a ta začala rudnout.
"Až ho odtud dostaneme, můj závazek bude splněn," vyštěkla Norreen. "Je tvůj, jestli pro tebe znamená tak moc."
"Říkala jsem, že se o něj nezajímám."
"Co kdybyste zkusily, která dá víc?" přidal se zvesela Hammen.
"Sklapni!" vyštěkly obě současně.
Za mříží nad nimi se ozval vzdálený výkřik, vzápětí se k němu přidaly další a valily se blíž. Bylo slyšet kroky, další výkřiky a konečně charakteristický zvuk střílejících kuší.
Náhle se ozvalo čenichání a hluboké funění rezonující tunely. Propuklo hluboké hrdelní vrčení.
"Mastiffové," zašeptala Norreen.
"Tam dole něco je," vykřikl hlas.
"Vytáhněte mříž!"
Norreen sáhla po noži.
"Je zasazená do kamene a příliš úzká, aby se jí kdo protáhl."
"Tak sakra najdi jiný vchod; jsou tam dole!"
Vařena se naklonila nad Garta, přitiskla mu ruce na spánky a skloněná mu tiše šeptala do ucha.

Pohnul sebou a tiše zasténal. Ještě jednou mu něco zašeptala.
S výkřikem se pokusil posadit a Vařena mu rychle dala ruku přes ústa.
"Jsou tam dole, jsou tam dole!"
Gart se divoce rozhlížel, Vařena mu stále pevně svírala ústa. Náhle se k němu sklonila, nechala ruku sklouznout a jemně ho políbila na rty.
Hammen se i přes svůj strach jen těžko bránil smíchu, když viděl, jak se na takové probouzení tváří Norreen.
Hrůza v Gartových očích polevila a Vařena se posadila zpátky. Sáhla do jednoho balíku naolejovaných kůží, vytáhla Gartův váček a zavěsila mu ho na rameno.
"Kde to jsem?" trhl sebou, když se shora ozvaly další výkřiky.

"Dostali jsme tě ze žaláře," zašeptala Norreen a klekla si vedle Garta.
"Jak?"
"Hammen to vymyslel."
Gart pohlédl na Hammena, který klečel za Norreen. Starý muž neřekl nic, starostlivost v očích.
Gart natáhl ruku, jemně mu ji položil na rameno a Hammen sklonil hlavu.
Beze slov pohlédl na Vařenu s Norreen a přikývl na znamení poděkování.
"No, teď, když máme opětovné shledání šťastně za sebou, navrhuji, abychom odtud vypadli," zašeptal Hammen a marně se pokoušel potlačit vzlyk.
Přecupkal okolo Garta a vyrazil dál tunelem. Norreen pomohla Gartovi na nohy, připravená ho zachytit, kdyby ho tělo neposlouchalo.
"Jsem v pořádku," zašeptal, když ho rukou podepřela, sehnul hlavu a sledoval Hammena.
Šli dál tunelem, po špičkách přeběhli boční tunel, ve kterém se ozývaly hlasy a vzdálené vrčení psa. Hammen odbočil do další chodby, potom ještě jednou doprava a konečně se zastavil.
"Jsme na otočce," zašeptal.
Vařena se zastavila a dívala se, kam Hammen ukazoval rukou.
"Tenhle tunel ústí za ulicí penězoměnců. Je tam prázdný dvůr. Po posledním velkém požáru přestavěli ulice, takže se to tam teď nepoužívá. Přelezeš zeď, dáš se na východ a dojdeš přímo k zadní straně svého paláce. V tom zmatku bys měla projít."
Vařena beze slova vyrazila tunelem. Potom se však zastavila a ohlédla se.
"Garte."
"Ano."
"Odejdi z tohoto města. Vzdej to. Nevím, o co ti jde; a nechci to ani vědět. Jenom, prosím, odejdi. Jestli zůstaneš a budeme spolu muset bojovat, víš, že se nemohu držet zpátky. Můj sassan mi to nedovoluje."
Gart se usmál a neřekl nic.
"Benalijanko, je teď tvůj. Dostán ho odtud."
"Neberu dary od oranžové haniny" odpověděla povýšeně Norreen.

Vařena se zasmála a zmizela v tunelu. Ze směru, odkud právě přišli, se ozýval štěkot smečky mastiffu.
"Pojďme," řekl Hammen, otočil se a vedl Garta s No-rreen do úzkého tunelu opačným směrem, než odešla Vařena. Tunel byl tak nízký, že se museli plížit po všech Čtyřech, dokud se Hammen konečně nezastavil a neukázal vzhůru. Nad hlavami na vrcholu úzké šachty bylo vidět kanálovou mříž. Hammen se otočil a sáhl vzhůru. Chytal se kluzkých kamenných výstupků, vytáhl se vzhůru, rameny odsunul mříž stranou.
Obezřetně se vysoukal na ulici a přikrčený se rozhlížel. Rozbořený dvůr byl jedna velká změť ohořelých kamenů hustě obrostlých vínem. Přímo na druhé straně za vratkou zdí byl slyšet divoký rozruch a nevázané výkřiky.
"Jedno oko, Jedno oko!"
Hammen pokynul svým společníkům, aby ho následovali. První vylezl Gart a po něm Norreen. Ve chvíli, kdy konečně vylezla, se přímo pod nimi ozval prudký štěkot. "Jsou venku, jsou venku!"
Gart hodil poklop nazpátek přes otvor, mezitím Norreen přivalila těžký kámen a mříž zatížila. "Zatraceně, oddělejte tu mříž!" Hammen ukázal na úzkou trhlinu ve zdi, která vedla ven, do ulice. Gart s Norreen k ní zamířili, ale zastavili se, když uslyšeli Hammenův smích.
Hammen stál nad mříží a ulevoval si do kanálu. Dole pod ním se ozval výbuch vzteklých kleteb.
"Tohle vám dlužím," zařval vztekle a potom se smíchem následoval své dva přátele ze dvora. Když došli na frekventovanou ulici, Gart si stáhl kápi, aby zakryl tvář a chybějící oko.
"Cesta z města vede tudy," oznámil Hammen a ukázal směrem na konec ulice. Musel namáhat hlas, aby přehlušil vřavu lidí, kteří se okolo nich tlačili. "Zůstanu tady," odpověděl ostře Gart. "Krucinál!" vyštěkla Norreen. Pohlédl na ni a její protest ztichl. "No dobrá, tak trochu jsme si to mysleli," řekl Hammen. "Palác Řádu Bolk je hned za rohem." "Jak jste na to přišli?" zeptal se Gart.

"Prostě jsme to tak nějak předpokládali." Všichni tři si razili cestu davem, který se tlačil a strkal, jak se někteří snažili dostat na Náměstí, kde zuřila rebelie, a druzí ze stejného důvodu prchali z Náměstí pryč.
Dosáhli okraje hnědého paláce, postupovali kolem zdi, až konečně došli na Náměstí.
Na Náměstí panoval šílený zmatek, desetitisíce lidí křičely, smály se a všichni se náramně bavili na účet Velmistrových vojáků. Kdekoliv došlo ke rvačce, okamžitě se kolem srotily stovky a tisíce Čumilů a povzbuzovali zápasící tak, že to vypadalo, jako by Jednooký byl mezi nimi. Tam a zpátky Náměstím se ozývaly hlasy plné smíchu. "Tady je, ne tamhle,

ne, je tady." Vojáci a zaklínači se probíjeli davem, který je zasypával vším, co bylo po ruce.
V některých částech Náměstí vypukly otevřené boje a okolo velkého paláce Velmistra se zformovala pevná zeď vojáků a pohybovala se vpřed, aby vyklidila Náměstí.
Gart se prodral na okraj hnědého dláždění, označujícího půlkruh území Řádu před palácem. Po obvodu půlkruhu stála řada zaklínačů, aby zamezila vstupu na nedotknutelnou půdu. Ale nálada byla téměř slavnostní, dav si se zápasníky vyměňoval dobře míněné pošklebky a zaklínači se zjevně Velmistrovým ponížením dobře bavili.
Gart se dostal až k řadě zápasníků a rozhlédl se. Když našel, co hledal, prorazil si cestu a ocitl se přímo před mohutnou, do výšky čnící postavou. "Naru," řekl tiše.
Hammen zaúpěl zoufalstvím a začal couvat. "Tak pro tohle jsem tě zachránil?" naříkal. "Naru!" tentokrát zazněl Gartův hlas jako rozkaz. Obr pohlédl dolů na Garta a pozvolna se dobral poznání. Rysy se mu měnily od překvapení po šokovanou neochotu uvěřit tomu, co vidí. Naru několik vteřin hleděl skrz Garta, jako by přemítal, odkud se zjevil, a potom na něj znovu upřel zrak. Tentokrát se mu tvář začala křivit vražedným vztekem.
Gart, ruku ve váčku, vytáhl těžký balíček a zvedl ho Naruovi k očím.
"Bojovníku, toto je tvůj váček. Nějaký žebrák ti ho zločinně ukradl. Získal jsem jej zpět a snažil se ti ho vrátit. Abych jej uchránil, musel jsem dokonce bojovat s Velmistrem."

Naru ne něj zmateně shlížel. Váhavě natáhl ruku, vzal si balíček a rozvázal jej. Hammen ho sledoval, překvapen téměř dětským výrazem radosti, který se objevil v obrových očích.
' Naru si váček navlékl a Hammen čekal, připraven, že začne boj. Místo toho však Naru najednou začal tančit, jako by se pomátl.
"Má kouzla, má kouzla!"
Gart ho tiše pozoroval. Dav okolo nich sledoval rozhovor a najednou prosvitlo poznání. "Jednooký, tady je, je tady!"
Necelých deset sáhů odtud se davem probíjela hlídka vojáků. Když uslyšeli křik, někteří se začali otáčet. Jejich velitel, s nadávkou proklínající dav, však ukázal opačným směrem a vojáci pokračovali dál ve své cestě.
Naru pohlédl zpět na Garta a v očích měl výraz opravdového zmatku.
Gart se usmál a roztáhl paže dlaněmi dolů v mírovém gestu.
"Smím vstoupit db tohoto paláce a bojovat po tvém boku, Naru?"
Naru stál chvíli mlčky, složitost problému, který měl řešit, zjevně překračovala jeho možnosti. Ohlédl se zpět směrem k paláci a potom konečně znovu na Garta. "Je s tebou legrace, ano."
Sáhl před sebe a přitáhl Garta na hnědé dláždění. Hammen nevěřícně sledoval, jak Naru mohutně poplácal Garta po zádech a dmul se pýchou, jako by to byl on, kdo ho zachránil. Dav sledoval celý výstup a pohnut dojemností scény zavyl nadšením. Hammen pohlédl na Norreen.
"Asi bych měl jít s ním, zatraceným bláznem." "Dej na něj pozor, Hammene."
"Pojď s námi. K čertu, ženská, vždycky najímají válečníky. Tady venku je to teď příliš nebezpečné." Norreen potřásla hlavou. "Dej na něj pozor." Otočila se a začala se ztrácet v davu. "Norreen. On tě chce, víš o tom." "Vykládej to Vareně. S tou to bude jednodušší," odpověděla se smutným úsměvem, otočila se a zmizela.

Kapitola 10.
Uriáš ležel na podlaze audienčního sálu a třásl se strachy. Proklínal osud, který z něj udělal takovou opovržen íhodnou bytost. Dobře rozuměl roli, která mu byla přisouzena. Narodil se sice se schopností ovládat manu, ale také zakrslý. Kdysi si myslel, že zvládne-li manu, získá si i respekt. Ten však nikdy nepřišel. Byla kdysi doba, tak strašně krátká doba, kdy tomu bylo jinak. Ale vábení moci, kterou mu Zarel nabídl, bylo příliš svádivé, než aby vzdoroval. Byl velitelem zaklínačů spíše než pokorným zápasníkem, kterému ostatní nikdy nerozuměli.
Ostatní mu říkali úskočný, práskač, Velmistrův patolízal. Pro něj to byla prostě otázka přežití. Byl velitelem zaklínačů, to jistě, i když pod jeho velením byli tací, kteří byli silnější. Zarel ho pozvedl tak vysoko z jediného důvodu: Nechal se ovládat, a strpěl jakoukoliv potupu, proti které by se jiní už dávno vzbouřili... prostě proto, že jeho život byla jedna dlouhá potupa už ode dne, kdy přišel na svět.
V místnosti bylo mrtvolné ticho. Stráž, sekretáři a dvorní přihazovači ztuhli v nehybnosti, zatímco Zarel znovu Uriáše udeřil.
"Měl jsi to předpokládat, do pekel s tebou! To nikoho z vás nenapadlo, že by ho mohli osvobodit kanálem?"

"Pane, brána stoky byla už před léty zahrazena ocelovými tyčemi a okolo byly nastraženy pasti. Mělo se za to, že tudy projít je nemožné." "Tak to možné bylo, zatraceně!" Trpaslík neřekl nic, vydal pouze tichý vzdech bolesti, když ho Zarel nakopl a otočil se k poslu vyslanému do paláce Řádu Bolk.
"Poslala Kirlen odpověď?"
Válečnice v brnění sklonila hlavu a neodpověděla. "K čertu, co je zase tohle?"
Zarel vypadal, že se chystá zvednout ruku k ráně, ale žena mu chladně pohlédla do očí. Chvilku váhavě stál a potom znovu zuřivě nakopl Uriáše. "Řekla vůbec něco?"
"Můj pane, vzkazuje vám, abyste sám se sebou udělal něco, co je fyzicky nemožné," odpověděla váhavě válečnice.
Zarel na ni pohlédl a cítil v jejím tónu určitý vzdor. "Pokračuj."
"Prohlásila, že Jednooký je teď oficiálně členem Řádu Bolk a jako takový má právo bratrstva na imunitu proti stíhání za zločiny spáchané v době před přijetím." "Vypadni."
Válečnice se postavila na nohy, hluboce se uklonila a potom pevným krokem vyšla z místnosti. Zarel ji pozoroval, jak odchází, a uvědomil si, že ztráta tváře, kterou utrpěl, je příšerná. Za prvé, dav byl teď pevně na straně Jednookého. Měli

teď k uctívání hrdinu a brali ho jako jednoho z nich. Co bylo ještě horší, musel teď podezřívat své vlastní lidi. Ten zámek byl promazán a bylo možné, že to udělal jeden z jeho vlastních mužů. Za takové selhání dozorce okamžitě zabil a vojáci jsou teď kvůli jeho záchvatu vzteku neklidní. Nervózní jsou i zaklínači, ponížení davem. I když pozabíjeli několik set lidí, než ostatní dostali pod kontrolu, cítil, že jsou nesví. Ti nižších stupňů dokonce vystrašení, protože během dnů nepokojů, které následovaly, jich několik bylo davem ubito.
A zítra začne Slavnost a půl milionu se jich sejde na jednom místě. Jestli je něco pobídne, výsledek by mohl být katastrofální. Bude jim muset něco nabídnout, aby je utišil a získal zpět. I když takové pomyšlení nenáviděl.

věděl, že bude muset sáhnout hluboko, aby si dav koupil.
"Pošleš mi kapitána baterie katapultů, až spolu skončíme. Napadlo mě něco, co by mohlo být pro Slavnost zábavné."
"Kapitána katapultů?"
"Udělej jenom, co ti přikazuji."
Zarel se odvrátil a Uriáš si na chvíli myslel, že byl
konečně propuštěn.
"Uriáši, je nějaká možnost získat ho zpátky, ještě než začne Slavnost?"
Trpaslík na Zarela pohlédl a zvedl se na kolena.
"Myslím že ne, můj pane."
"Proč ne?"
"Jimak, Varnel a Tulan, ti všichni se dají podplatit. Kirlen ne. Je jenom jedna věc, kterou chce, a tou je vaše moc a cesta vedoucí k pozici Průchozího. Nic, co jí můžete nabídnout, kromě vaš4 vlastní moci, nebude dost. V Jednookém navíc vidí způsob, jak vás ponížit, a snad dokonce vrhnout dav proti vám."
Zarel pohlédl dolů.
"Někdy si myslím, Uriáši, že jsi až příliš chytrý."
"Pouze k vašim službám, můj pane."
"Proč?"
Uriáš zaváhal.
"Jste můj pán."
"To nestačí."
Uriáš sklonil hlavu.
"Protože ostatní by mne nikdy nepřijali."
Zarel se chladně zasmál.
"Zrádce Tyrkysových, člověk, který mi donášel všechny informace a otevřel dveře v Noci Ohně, a přitom nosil jejich barvy."
Zarel se usmál a pohlédl dolů na Uriáše, který se nepohodlně kroutil.
"Kdo je ten Jednooký?" ptal se spíš sám sebe Zarel.
Uriáš k němu vzhlédl a neříkal nic.
"Roky jsi nosil jejich barvy, pamatuješ se na něj?"
"Ne, pane," odpověděl tiše.
"Tak tedy odtud vypadni."
Uriáš drobným krokem opustil místnost a nevyhnul se kopanci.

Jak zavíral dveře, pohlédl zpět na Zarela. Kdo je to? ptal se Velmistr. Uriáš se usmál a odbel-
hal se pryč, aby se vylízal z ran na těle a v srdci.
"S tebou byla legrace."
Gart se usmál a násilím se udržoval vzhůru, zatímco Naru doléval další rundu. Obr se podíval stranou přes okraj stolu, kde na zemi hodovní místnosti ležel Ham-men napůl v bezvědomí.
"Starý muž je slabý a teď páchne zle," smál se Naru.
Gart se pokoušel šetřit si svou sklenku, hlava mu plavala a on si přál ovládat zřídkavé kouzlo léčení opilosti.
"Ale ten ošklivý trik ty sehrál na Narua." Obr pohlédl do svého poháru a potřásl hlavou.
"Je mi to líto, ale jestli si vzpomínáš, tak jsme v té chvíli spolu bojovali."
Naru pohlédl na Garta a oči se mu na chvíli zúžily, jako by se nemohl rozhodnout,-jestli Jednooký byl přítel, nebo ne. Konečně se mu rysy uvolnily.
"Porazil jsi Velmistra a vrátil má kouzla. Pořád můj přítel."
Gart přikývl, tak jako už mnohokrát za posledních několik hodin, kdy spolu probírali pořád totéž. Naru začal rozlévat další pitivo a smutně na Garta hleděl, když si uvědomil, že jeho nový přítel tempu nestačí.
"Moc špatné, že tě porazím na Slavnosti."
"Samozřejmě."
"Naru slyšel lidi říkat, Velmistr prohlásí poslední souboje na smrt."
Gart sebou zavrtěl a pohlédl na obra.
"Kde jsi to slyšel?"
"Ach, Naru má přátele. Velmistr to dělá často ačas-těji, dav je spokojený."
"Proč to ty a ostatní neodmítnete?"
"Nemůžu. Velmistr je Velmistr Arény. V aréně nemůžu říkat ne."
"A co Představení?"

"Nó, ti nadělají pěkné peníze. Nahradí míň kontraktů. Takže šťastní."
Naru se pro sebe zasmál.
"Navíc, Naru rád láme kosti. Beru mnoho kouzel a many těch, co padnou. I když Velmistr bere část."

Obr se podíval na Garta a vzdychl.
"Moc špatný, že musím polámat tvoje kosti. Myslím, že tě pořád rád."
Naru zvedl pohár, aby ho vyprázdnil, setrvačnost pohybu však vyvedla obra z rovnováhy a Naru se pozpátku zřítil ze stoličky na podlahu. Podlaha zaduněla, ozvalo se jediné říhnutí a obr se ani nepohnul.
"Jedno oko."
Gart sebou trhl, otočil se a uviděl Kirlen, Představenou Řádu Bolk, jak stojí ve dveřích. Žena byla shrbená věkem, vlasy už dávno přešly z bílé do nemocně nažloutlé. Vrásčitá kůže jí volně visela na tváři, jako by už odpadla od kostí. Černé roucho obalovalo křehký rám, jako by nebyla než kostra podpíraná berlou, o kterou se opírala, svírajíc ji oběma sukovitýma rukama.
Pokynula mu, aby ji následoval. Gart se těžce postavil na nohy. Ohlédl se po Hamennovi, spícím Naruovi po boku, ale nebyla nejmenší šance, že by přítele vzbudil. Pohyboval se opatrně, aby neupadl na vratkých nohou, vyšel na chodbu a sledoval Kirlen, šourající se chodbou. Odbočila a vešla do soukromých komnat. Místnost byla přetopená. Kirlen došla k planoucímu krbu a mnula si ruce nad ohněm. Gart se rozhlédl po spartánsky zařízené místnosti, která nejspíše připomínala mniš-skou celu. Jedinými kusy nábytku byly pohovka a stůl, zavalený knihami a svitky. Naproti tomu všechny čtyři stěny byly obloženy knihovnou přetékající knihami. Místnost byla cítit zatuchlinou, starobylostí a neznámým nebezpečím.
"Naru bývá únavný, zvláště když pije," řekla tiše.
"Je docela zajímavý."
"Je to idiot. Jeden z těch řídkých případů vědátora, co nedá dohromady vedlejší větu, ale manu je schopný ovládat s pozoruhodnou lehkostí. Brzy dojde i na něho a bude zabit," nastínila s nonšalantní lhostejností Naruovu budoucnost. Otočila se zpět na Garta a usmála se. Její úsměv odhalil řadu žčernalých zubních pahýlů.
"Hnusím se ti?"
"Ne, má paní."
"A dejme tomu, kdybych tě požádala, abys se mnou sdílel lože?" zeptala se, ukázala na úzkou palandu a zasmála se skřehotavým smíchem.

Gart neodpověděl.
"Žádná Benalijanka, žádná zlatorusá Vařena z Fen-tesku, tohle by bylo o něčem jiném."
Odvrátila se a Gart na chvíli cítil téměř lítost pro záblesk bolesti v jejích očích.
"Jestliže máš moc, kterou si myslím, že máš, proč se neomladíš?" zeptal se Gart.
Zasmála se a hlas sejí zlomil do vzdechu.
"A potom tě budu moci mít, je to tak?"
"To není to, na co jsem se ptal," odpověděl Gart.
"Víš, jak jsem stará?"
"Slyšel jsem zvěsti, má paní."
"Přestala jsem počítat omlazování už před staletími. Ztratila jsem přehled o kouzlech, elixírech a amuletech spálených na temných oltářích. Pokaždé jsem omládla, ale uvnitř, ve vlastním nitru, může být mladý každý jenom jednou. Mládí je nevinnost uvnitř i navenek. Ať už použiji jakákoliv kouzla, nevinnost mi nikdy nevrátí.
Pokaždé, když otočíš hodiny, nezískáš zpět všechno to, co jsi ztratil. Den, týden, měsíc. Tento plán existence má své limity a těch já už dávno dosáhla. Mohu žít ještě staletí, ano, ale jen Průchozí mi může vrátit mé mládí a mé touhy."
Na dlouhou dobu se odmlčela a hleděla do ohně. "Nebo se sama stát Průchozím."
"A on ti je nevrátí a tomu, aby ses stala Průchozím, zcela určitě zabrání."
Ohlédla se zpět na Garta, oči jí planuly chladnou zuřivostí.
"Je to už dávno, tak dávno, že si to sotva pamatuji, kdy já a Kuthuman - Průchozí jsme byli milenci. Ach, jak tehdy obdivoval mou krásu, jak mi sliboval věrnost až na věky."
Kdákavě se zasmála a odplivla si do ohně.
"A potom, když jsem zestárla a svou krásu nadobro ztratila, tehdy se ode mne odvrátil. Zapomněl na to, co mi kdysi sliboval. Stravovaly ho teď jiné vášně. Proniknout závojem, to bylo to, po čem toužil."
"Slíbil ti, že tě vezme s sebou, je to tak?" "Jak to víš?" "Slyšel jsem zvěsti." Zlobně sebou zavrtěla.

"Kdo? Kdo šíří takové zvěsti?"
"U Velmistra o tom cvrlikají jeho agenti," odpověděl tiše Gart.
"Do pekla s ním navěky." Prohrábla berlou oheň, ze kterého vyskočil jasný vír plamenů.
"Zapomněl na tebe ve svém triumfu?"
V pohledu stařeny bylo cítit, že Gart řekl příliš, že vynesl na světlo ponížení, ukryté hluboko v srdci.
"Víš, pomáhala jsem mu. Pomáhala jsem tak mnoho dlouhých let." Ukázala na přihrádky s knihami a hromady zaprášených svitků. Byla jsem to já, kdo odhalil cesty a kouzla a zaklínači formule k mostu do jiných plánů."
"Tak proč tedy neodejdeš?"
"Mana. Je to mana, co dává sílu ovládat magii v tomto plánu. Je to také mana, co má moc otevřít dveře do jiných království, když člověk zná tajnou stezku. Já znala cestu, on ovládal manu. Podvedl mě. Během Noci Ohně zradil i mne."

"Noci Ohně?"
"Když Zarel přepadl palác Tyrkysových, zavraždil Představeného a ukradl jejich poklad many. Zradil i mne."
Gart neřekl nic, rysy pevně stažené.
"Má to s tebou něco společného, že?"
"Slyšel jsem zkazky."
Kirlen se usmála.
"Ano, pomáhala jsem mu. Souhlasila jsem, že se do toho nebudu míchat, že Tyrkysovým nepomohu v oplátku za to, že mi podrží otevřené dveře."
"Druhý den ráno byl pryč a Zarel byl novým Velmistrem."
"Proč tě zradil?"
Kirlen se chladně zasmála.
"A proč ne? Brána světů bez hranic byla otevřená. A s ní moc vzít si cokoliv, po čem toužil. Dokonce i v této chvíli kráčí vesmírem, dobývá, loupí a užívá si rozkoší. K čemu by mu byla stará babizna, kterou kdysi, když ještě oba byli mladí, miloval. Teď může mít, kterou chce, a láska je jenom na překážku."
Pohlédla zpět do ohně.
"Na to už jsem přišla dávno, Jednooký." Otočila se, pohlédla na Garta a potom se přebelhala přes místnost.

Přistoupila k němu tak blízko, že na sobě cítil její smr-dutý dech.
"Tohle je konečná tvář lásky," zasyčela. "Tohle je konečná tvář věrnosti, cti, slávy a msty, všeho, co znamená žít. Tohle je to," řekla a se smíchem ukázala na své zplihlé záhyby masa, zežloulé vlasy a bezzubá ústa.
"Tak proč ta náhlá loajalita ke mně?" zašeptal Gart v odpověď.
Kirlen se otočila a zasmála se.
"Ponížil jsi ho. Ještě teď se třese. Možná se dokonce bojí o svou moc a život. Za to mohu poděkovat to-bě."
Gart se hluboce uklonil a snažil se udržovat rovnováhu a pozornost, protože zde šlo o víc. Cítil, že šlo o mnohem více.
"Ty jsi patřil k Řádu Oor-Tael, mám pravdu?"
Ohlédl se a cítil sílu, která z ní vyzařovala, stáčela se a tvořila paprsky. Dlouhé prsty světla se přibližovaly, aby pátraly v jeho hlavě a srdci. Násilím se nutil do vnitřního klidu. Síla mu pronikla do těla.
Cítil její oči, jak ho uvnitř osahávají, a byl jejich mocí poděšen. Byla prakticky stejně silná jako Velmistr. Cítil zášleh vzteku, jak její pátrání zeslábló a konečně přestalo, neschopné odhalit jádro.
"Jsi silný, Jednooký."
Gart neodpověděl, neodvážil se polevit v pozornosti.
"Myslím, že jsi tak silný, že kdybych tě zkusila vyzvat na souboj, mohl bys mi ve skutečnosti ublížit."
Dál mlčel. Její myšlenky se stáhly a Gart zápasil, aby se nezhroutil vyčerpáním a opilostí. Již si uvědomil, že Naru jednal na její příkazy. Po všem tom, co se ten den stalo, ho měl udržet vzhůru a zlomit ho alkoholem a prostým fyzickým vyčerpáním.
Pohlédl na ni a usmál se.
"Mohu ti být užitečný," řekl tiše.
"Měla bych tě teď zabít."
"Celé město jde za mnou. Velmistr může mít sílu čerpanou z množství many, ale ani taková moc nemůže ovládnout půl milionu lidí, kteří zítra zasednou v aréně. Jsem Hnědý a má moc nad davem se odráží i v mém Řádu. To by se ti mohlo hodit."
Usmála se, rty se jí chvěly.

"A dejme tomu, že jsi Tyrkysový? Měl bys dost důvodů k tomu, aby ses mi pomstil, vzhledem k tomu, co jsem ti právě řekla."
"Kdybych chtěl takovou pomstu, mohl bych to udělat hned." Prudce namířil prstem směrem ke knihovnám.
Unikl jí poděšený výkřik a začala zvedat ruce.
"Byl bych blázen, kdybych je chtěl spálit. Znamenalo by to bojovat s tebou už teď a tady," řekl Gart, spustil ruku a pohlédl zpět na stařenu.
Nervózně pohlédla na své knihy a potom zpět na Garta.
"V nich jsou ukryty tvé vědomosti. Ale tvoje stezka teď vede přes post Velmistra, protože to je on, kdo nashromáždil manu. Podezřívám ho, že brzy bude mít dost, aby se sám pokusil stát Průchozím. Zabij ho, nastup na jeho místo a vem všechno, co je ukryto v jeho sklepe-ních.
To je tvůj další krok. Udělej to. Průchozímu bude jedno, kdo tady vládne, hlavně, když jsou mu poddaní oddáni a slouží jeho potřebám."
"Bude vědět, po čem toužím."
"Myslíš, že neví, po čem touží taky Zarel, po čem toužíme my všichni?"
Neodpověděla.
"Moc, nesmrtelnost a věčné mládí, které můžeš získat, jen když budeš Průchozím. Zabij Zarela, až Slavnost skončí, a budeš mít rok na to, aby ses připravila, než se Průchozí znovu vrátí. Řekl bych, že za ten rok bys mohla nashromáždit dost many, aby se ti poslední krok mohl podařit."
"Jak?"
"Stejně jako Zarel pro svého pána."
Kirlen se pro sebe temně zasmála.

"Ty mě navádíš, abych zabila nejen Velmistra, ale i ostatní Představené!"
Gart se usmál a nechal Kirlenino zjištění bez komentáře.
"Proč mi chceš pomoci?"
"Třeba bys mohla, až přijde čas, nějakému Jednookému také věnovat nesmrtelnost. Jsem ochoten si na tuhle kartu vsadit. Když nic jiného, bude tady hodně prostoru na nějaký ten postup. Například se uvolní dost

míst Představených. Dovedl bych si sám sebe představit i jako Velmistra."
Kirlen se pro sebe zasmála.
"Pomsta a moc. Myslím, že se mi nakonec začínáš líbit, Jednooký."
Otočila se a zahleděla se do plamenů.
"Nepřinesl jsi mi nic nového. Už jsem na to myslela dávno. Jestli je to všechno, co mi můžeš nabídnout, tvá užitečnost je vyčerpána."
"Mohu ti pomoci. Mohu zvednout stavidla a dav Za-rela roztrhá na kusy."
Kirlen se usmála.
"A dejme tomu, že bys soutěž vyhrál. Budeš pryč, sloužit Průchozímu v jiných říších. Co potom?"
"A chci doopravdy vyhrát?"
"To chtějí všichni zápasníci."
"Tak proč jsi to už dávno neudělala a nevstoupila na cesty takto?"
Kirlen se chladně pousmála.
"Dávám přednost jít z titulu té, která pronikla závojem vlastními silami, a ne jako něčí sluha," řekla nakonec tiše.
"Jestli vyhraji, vyhraji a odnesu si veškerou slávu. Ale i v té chvíli můžu manipulovat davem tak, aby to sloužilo tvým cílům. Protože to je poslední část problému. Moc many]e silná, ale když se proti tobě obrátí půl milionu obyvatel města, i Velmistr může být udolán. Mít dav na své straně vydá za stovku zaklínačů. A konečně, když nevyhraji, zůstanu tady, abych ti sloužil."
"Samozřejmě, že budeš," odpověděla Kirlen s úsměvem.
"Pane."
Gart otevřel oči jen s největší nechutí. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, že místnost ve skutečnosti nerotuje. Pohled na Hammena, jak se nad ním sklání, a jeho dech, který Garta ovanul, všechno dorazil. Napůl se vyplazil z postele a zamířil do privátní místnůstky. Nevšímal si Hammenova chraplavého smíchu, když si klekl nad otvorem a nabídl svou poslední krmi jako oběť bohu nadměrného pití.
Když se vrátil do místnosti, nadával a plival okolo sebe.

"Dovolil jsem si připraviti vám trochu čistého převlečení, ó nejvznešenější pane," oznámil Hammen. "Navrhoval bych to, co máš na sobě, spálit." "Zavři klapačku."
"Jaký vděk."
Gart ne něj pohlédl kalným zrakem.
"Jak to, že nemáš kocovinu?"
"Léta praxe. Navíc jsem měl dost rozumu, abych v pravý čas odpadl. Musím říct, že Naru tě teď obdivuje ještě víc."
"Jak je mu?"
"Šel do páry vypotit to. Koneckonců navrhuji, aby ses vypravil stejným směrem. Slavnostní ceremonie začínají v poledne a chceš na ně být připraven."
Gart se svlékl a následoval Hammena do páry v přízemí paláce. Vešel do koudele mlhy a našel si dřevěnou lavici v rohu. Rozhlédl se okolo a v pološeru místnosti uviděl na druhé straně Narua, jak leží na lavici a hlasitě chrápe.
O chvíli později se zjevil Hammen se svazkem březových prutů.
"Už ať jsi s tím neřádem pryč," zavrčel Gart.
"Buď zticha a ber to jako chlap," odpověděl Hammen a dal se do díla. Gartovi se zdálo, že Hammen do práce vložil o trochu víc nadšení, než bylo nezbytně nutné.
"Naru opravdu není tak špatný," řekl Hammen a kývl směrem k obrovi, který se zavrtěl, zanaříkal a přetočil na bok.
"Měli jsme spolu dnes ráno dlouhou řeč. Jestli se tomu dá říkat řeč."
"A?"
"Kirlen chce tvou hlavu."
"To říkal?"
"Ne, ale dalo se to vyčíst mezi řádky, jak se říká. Kirlen mu poručila, aby tě zpil do němoty."
"To mi tak trochu došlo."
"Taky mu řekla, aby tě potom vyzval."
"Tak proč to neudělal?"
"Odpadl první. Myslím, že stavíš starého dobrého Narua před opravdové morální dilema. Na ten kopanec už zapomněl; neudrží v hlavě dvě myšlenky pohromadě. Pamatuje si pouze, že ty jsi mu vrátil váček."

"Takže jestli to nebude on, musí to být někdo jiný."
"Naru je už po léta jejich nejlepší zápasník. Myslím, zejí došlo, že kohokoliv jiného smeteš. Navíc chce, aby to bylo v tichosti a vypadalo legálně. Férový souboj z osobních důvodů. Ale přijde to až poslední den Slavnosti."
Gartova odpověď zanikla v zavrčení, jak Hammen v místech, kde záda ztrácejí své jméno, přitlačil na březové pruty.
"Ještě jednou a vezmu tu proklatou věc na tebe."

"Musím vytlouct všechen jed," řekl Hammen zvesela.
"Co z toho budou mít, když mě zabijí?"
"Kdy, na konci Slavnosti? Odstartují tak povstání, Velmistr ztratí před Průchozím tvář a ten ho vyřadí ze hry."
"To všechno jsi dostal zNarua?"
Hammen se usmál.
"Nedá moc práce všechno si to poskládat. Ve skutečnosti, pane, řekl bych, že je prostě Čas zvednout kotvy. Zasmáli jsme se, postavil jste se Velmistrovi a teď si prostě posbírejte, co jste vyhrál, a spánembohem."
Gart se otočil, pohlédl na Hamenna a usmál se.
"Ještě ne."
"K ďasu, Garte. Nemáš nejmenší šanci. Pasou po tobě všechny čtyři Řády a Velmistr k tomu. Ať už pro to, nebo ono. Vzdej to."
Gart se usmál a neodpověděl.
"Vím, kde se schovává Norreen."
Gart sebou trhl a otočil se na Hammena.
"Ále, tak na tohle pán reaguje."
"Kde je?"
"Vyklouzl jsem dneska ráno ven a promluvil s několika bratry od řemesla. Jestli chceš něco v tomhle městě vědět, najdi si přátele mezi zloději. Tak jako tak jsou na válečné stezce, protože Velmistr porušil úmluvu a zabil mé druhy. Ti, kteří s námi včera utekli, doopravdy šíří potíže. No, tak jako tak, našli ji zalezlou na okraji města a tak trochu na ni dávají pozor. Mohl bych tě k ní dovést a pak sbohem město."
Gart zatřásl hlavou, stoupl si a popadl Hammena za ruku, než se mu dostane na hruď.
"To stačí. Jdeme se obléknout."

"Jen tak mezi řečí, jestli jsi opravdu tak hloupý, abys zůstával, mohla by se ti hodit nějaká skrýš. Našel jsem jednu přímo na Velkém Náměstí." Hammen se odmlčel a snížil hlas do pouhého šepotu. "Tam, kde stával palác Tyrkysových. Je to budova nalevo od hospody U Opilých trpaslíků. Je to obchod, kde se klepe."
"Cože to je?"
"Bordel. Vede to tam jeden z mých nesčetných bratranců. Zná tě od vidění. Stačí, když vejdeš, a dovede tě do horního patra, které je celé pro nás."
"Pro nás samotné, doufám."
"Jak libo," povzdechl si Hammen.
"Díky, a dohlédni prosím, aby tví přátelé měli Norreen na očích."
"Ta s tebou teda zacvičila."
Gart se usmál.
"Tak nějak."
Hammen se pro sebe zachichotal a ukázal na zadní dveře potící místnosti. Gart se pohnul směrem k východu a usmál se, když míjeli Narua, který dál chrápal.
"To vedro by ho mohlo zabít." řekl a sklonil se, aby obrem zatřásl. Hammen do něj strčil a přiměl jej jít dál.
Otevřeli dveře a Gart se při pohledu na bazén zarazil.
"Tohle není východ," začal se otáčet zpět. Hammen do něj vrazil, Gart ztratil rovnováhu a skácel se do vody.
"Po páře vždycky koupel v ledové vodě, pamatuj si," oznámil suše Hammen, zatímco místností rezonoval Gartův řev a kletby.
Gart pořád ještě pro sebe nadával, když se se svými novými druhy z Řádu formoval do sestavy. Muž vedle muže stáli, všech osmdesát sedm zaklínačů Řádu Bolk, připravených na devítistou a devadesátou osmou Slavnost Západních Království.
V audienčním sále panovalo elektrizující napětí, jak zápasníci, oslňující ve svých hnědých tunikách, kalhotách a pláštěnkách ze srnčiny, stáli vyrovnáni podle hodností a hrudi se jim leskly válečnými odznaky, získanými při minulých Slavnostech. Gart vešel nenápadně do místnosti a hned se sunul na konec čtyřstupu zaklínačů.
"Jedno oko."

Gart pohlédl za hlasem a viděl Narua na čele šiku, jak mu kyne, aby přistoupil blíž a přidal se k němu.
"Jsi dobrý zápasník, pochoduješ Naruovi doprovod."
Gart se ohlédl a viděl, že tohle gesto nejlepšího zápasníka Řádu mu získalo několik nepřátel navíc.
Naru se ohlédl na ostatní zápasníky a zazubil se.
"Narův přítel, ne?"
"Několik z nich se chladně zasmálo, jak Gart míjel vyšší a vyšší stupně a stoupl si do čela falangy, nalevo od Narua a přímo pod hnědo-zlatě pruhovanou standartu Řádu. V audienčním sále zazněl hlas trub a Gart následoval příkladu ostatních a hluboce se uklonil, když za víření bubnů, rachocení činelů a hvízdání píšťal se otevřely dveře soukromých komnat Představené.
Gart vzhlédl a nemohl zakrýt své překvapení.
Padesát vojáků, oděných v hnědé kožené brnění a helmice, neslo mohutné pódium, nejméně dva sáhy napříč. Po obvodu plošiny byly umístěny lebky z nejčistšího křišťálu, do očních důlků každé z nich byly vloženy rubínové oči a čela byly zdobena korunkami ze zlatého drátu. Na pódiu stálo dalších šest vojáků a na jejich ra-menou spočívala druhá, menší plošina ze zlata a na ní stříbrný trůn. Kirlen však v trůnu neseděla. Vznášela se nad ním, jako by seděla na

neviditelném polštáři. Nohy zkřížené, kostnaté ruce složené přes zlatohnědý kabátec. Nad hlavou její vznášel kurdasínský koberec, který sloužil jako slunečník. Před patou trůnu spočívala zlatá schránka, která jako by vyzařovala energií. Schránka plná many byl roční tribut Rádu Hnědých Průchozímu.
Nosiči se otočili směrem ke vstupním dveřím, které se za fanfár trubačů, lemujících chodbu, otevřely dokořán. Když byla Kirlen vynesena na Velké Náměstí, hlavní chodbou paláce zaburácel řev jako oceán rvaný hurikánem. Za ní pochodovala četa hnědých vojáků oděných v brnění, kuše natažené a připravené k použití. Následovali palácoví sluhové nesoucí květiny, kouřící kadidelnice a urny plné měděných mincí určených k rozhazování v davu. Gart pobaveně sledoval Hammena. jak pochoduje uprostřed průvodu, na tváři znechucený výraz, jak se táhne s hrncem plným peněz.
Naru zavrčel rozkaz a praporečník vyšel z audienční

místnosti do hlavní chodby. Zaklínači Řádu Bolk vyrazili vpřed a v kroku se jim odrážela pýcha a nadutost.
Gart pochodoval za Naruem a jen stěží skrýval své pohrdání nad celou ceremonií. Odbočili do hlavní chodby plné sladké vůně kadidla a konečně vyšli do zářivého světla poledního slunce. Když vyšli z paláce na ulici, vypukla bouře nadšení a Gart cítil, jak se mu zrychlil tep.
Náměstí bylo od kraje ke kraji zaplavené lidstvem. Celé město a statisíce návštěvníků, kteří přicestovali z nejvzdálenějších konců Západních Království, a dokonce i zpoza Plovoucích Moří, ti všichni přišli sledovat zápasy. Přes noc, potom, co včerejší nepokoje byly potlačeny, tisíce dělníků sestrojily tribuny sledující cesty průvodů od jednotlivých palácu do středu Náměstí. U Velmistrova paláce se tribuny spojily, vytvářejíce okolo celého sídla kruh. Většina míst byla pronajata šlechticům a bohatým obchodníkům, aby byli nad strkajícím se, zvířeným a zapáchajícím davem. Ve chvíli, kdy se Gart v úžasu rozhlížel okolo sebe, se jedna z tribun zřítila. Pád těch, kteří se chtěli vyvyšovat nad prostý lid, vyvolal nadšené ovace.
Ječící zástupy fanoušků Hnědých se tlačily ze všech stran a provázely průvod cestou Velkým Náměstím. Dav okolo Garta mával hnědými standartami nebo alespoň špinavými hnědými cáry, skandoval, nadával a hulákal ztracen v bláznivém šílenství radosti. Sluhové pochodující před čtyřstupem zaklínačů procházeli úzkou uličkou v davu, proraženou Velmistrovými vojáky. V tu chvíli se dav, obklopující celý průvod, namačkal ještě více. Lidé doufali v měďáky a volné vstupenky na Slavnost, které sluhové rozhazovali okolo sebe. Gart viděl jednu celou urnu, jak se převrací vzduchem, a musel se smát Ham-menově snaze zbavit se co nejdříve svého břemene, víc než pravděpodobně ovšem teprve poté, co si vlastní kapsy napěchoval k prasknutí.
"Jedno oko!"
Byl to jen osamocený hlas, ale během několika okamžiků se přezdívka prohnala davem, skandování bylo ještě hlasitější, nabralo na síle a přehlušilo hysterický řev fanoušků shromážděných okolo cest průvodů ostatních třech Řádů.

"Jedno oko, Jedno oko, Jedno oko!"
Gart pohlédl na Narua. Naru se otočil na Garta. Gart vycítil v zápasníkově duši náhlý zmatek. Dav měl nového hrdinu. Obr se rozhlédl a nasupil se, vzteklý na nestálost davu. Gart si stoupl přímo za Narua a na projev nejhlubší úcty zvedl ze země konce obrova pláště. Naru se ohlédl přes rameno, usmál se a znovu si pyšně vykračoval. Ti nejbližší z přihlížejících zmateně zmlkli, ale o půl tuctu řad dále Gartovo gesto nikdo neviděl a dav ho dál nadšeně povzbuzoval. Průvod pomalu postupoval směrem k paláci. Jak procházel, fanoušci se řadili na jeho konec, povzbuzovali a mávali praporci. Průvod Řádu Bolk i se svými věrnými byl z levé strany sledován průvodem Řádu Fentesk, z pravé pak Řádem Kestha. Jak se fanoušci jednotlivých táborů začali dotýkat, brzy vypukly rvačky, které tak přispěly k všeobecné auře oslav a vzrušení.
Všechny čtyři průvody dorazily ke středu Náměstí a nastal čas Představených. Nad průvody se objevily jiskry světla, padesát sáhů vysoko se zformovaly mraky a šipky blesků kmitajy Náměstím. Draci světla stoupali vzduchem. Drak Řádu Ingkara se za všeobecného veselí na chvíli pustil do křížku s drakem Fentesku a dav zajásal blahem, když konečně drak Fentesku explodoval. To málem vyvolalo další bitku mezi příznivci obou Řádů, až konečně Řád Ingkara poslušen pravidel průvodu, která zakazovala jakýmkoliv způsobem vyvolávat soupeření, nechal svého vlastního draka zmizet v obláčku dýmu a ukončil tak jakoukoliv přímou konfrontaci.
Přesně před Velmistrovým palácem, velké budově ve tvaru pyramidy, se všechny čtyři průvody konečně spojily a společně pochodovaly před čelní stranou paláce. Tulan z Kesthy se vznášel na vrcholku šedého mraku, okolo něj tančily výboje blesků a osvětlovaly jeho přítomnost nadpřirozeným světlem. Varnel z Fentesku se zdál jet na polštáři ohně, který planul všude okolo něj, a Jimak z Ingkary jel obkročmo na svinutém proudu větru, který vyl a pískal a práskal praporci fanoušků nad jejich hlavami. Miniaturní tornádo bralo klobouky, vyhazovalo je vysoko do vzduchu, aby je znovu nechalo klesnout.
Gart zahlédl v čele zástupu oranžových zaklínačů Vařenu. Pohybovala se s chladnou, téměř lenivou lehkostí.

Věnovala mu rychlý pohled a zase se odvrátila. Vřava stovek tisíců stěsnaných na Náměstí se blížila bodu varu. Gart na okamžik cítil, že veškerá zdánlivá kontrola ve skutečnosti hrozila každým okamžikem přerůst v bak-chanálie pouličních nepokojů.
A potom, jakoby odněkud vysoko nad hlavami, se ozval průzračně jasný tón trub a prořízl se šíleným řevem. Tón se změnil v celý sbor trubek, které stoupaly a klesaly ve vzájemných kontrapunktech v divoké molové harmonii. Velké bubny vířily, duněly hlubokým, neustávajícím rachotem. K nim se přidaly burácivé akordy varhan, jejichž zvuk, zesílený ozvěnou, se přeléval tam a zpět po celém Náměstí. V poloviční výšce hrany pyramidy se vysunuly skryté dveře a z nich vytryskl zlatý paprsek světla. Kašny okolo paláce, které až do této chvíle byly v nečinnosti, se probudily

k životu a vyvrho-valy vodu patnáct či více sáhů do vzduchu. Gejzíry přímo před palácem zachytily světlo vycházející z pyramidy a rozložily je do duhového proudu barev. Okolo vrcholku pyramidy pukaly obláčky dýmu a duněly exploze, způsobené nějakou strašidelnou alchymií, zatímco do výšky stoupaly další proudy kouře, detonující v mnoha-barevné ohnivé květy, následované dalšími burácivými výbuchy, které způsobily, že dav v divoké bezuzdné extázi řičel hrůzou a nadšením.
Kataklyzmatické salvy explozí ověnčily vrcholek pyramidy a potom se z dýmu zvedla velká vlajka, rozvinula se a odhalila třpytivou, duhově zbarvenou standartu Za-rela Ewina, Velmistra Slavnosti a Arény, Nejvyššího a Vznešeného Vládce Západních Království a Smrtelného Legáta Kuthumana, Toho, Který Kráčí Neznámými Světy.
Dav, který se ještě včera proti Velmistru bouřil, teď nadšeně pozdravoval, uchvácen silou okamžiku, jako by vše bylo odpuštěno. Stín zatemnil proud světla, prýštícího z pyramidy, a potom, jak fanfáry trubek, varhan a bubnů dosáhly šíleného crescenda, objevil se Velmistr. Vyplul z pyramidy, jako by jel na paprsku světla, který okolo něj vytvářel svatozář, v nebeském ohni vykresloval jeho postavu.
Jakmile dozněla poslední ozvěna fanfár a burácivé exploze odumřely, statisíce diváků na Náměstí ztichly.

Velmistr se ani nepohnul. Potom, jak pomalu rozpažo-val, téměř jako by se chystal rituálně nabídnout boj, a i když gesto znamenalo vznešené pozdravy, davem se zvedlo nepokojné reptání.
Zarel zůstal bez hnutí. Pod ním vyklouzl ze stěny pyramidy balkón ze zlata a Zarel se snesl níž a lehce přistál na nohy. Představení následovali jeho příkladu, i když u Kirlen mohl Gart vycítit mírný vzdor, když se těsně před dopadem na zem zastavila a čekala, dokud Zarel nestál jako ostatní smrtelníci. Ještě několik vteřin se vznášela a potom spočinula na své plošině. Její gesto nezůstalo fanoušky Řádu Bolk nepovšimnuto a mezi nimi proběhl šum uznání, kontrastně zdůrazněný pískotem zbytku diváků, z nichž se překvapivě ozvalo také několik souhlasných výkřiků.
Zarel dlouhou dobu vyčkával, pohled upřený na Kirlen, jako by se chystal ji potrestat. Nakonec se mírně odvrátil, jako by se rozhodl ji místo toho ignorovat. Gart vyčkával, cítil jemné mezihry. Kirlen vzdorovala, s nejjemnějším náznakem podpory ostatních třech Představených, která překryla, alespoň pro tuto chvíli, jejich vzájemnou nenávist.
Gart pohlédl zpět směrem k Zarelovi a viděl, že Velmistr zírá přímo na něj. Stejně tak cítil jen stěží ovládnutou zuřivost, jak Zarel zápasil s pokušením vydat rozkazy. Třeba k masakru, jestli by to byl způsob, jak se Garta zmocnit.
Gart nechal jemný úsměv zbrázdit své rysy a uklonil se s předstíranou úctou. Znovu viděl dav stojící na okraji jednotek zaklínačů mezihru a znovu se ozval částečný aplaus.
Zarel mlčel a rudl. Pro ty, kteří stáli dále a nemohli vidět, co se vpředu děje, byly tyto mlčenlivé výměny a dlouhá přestávka nudné. Náměstím proběhla vlna nepokojného pohybu. Zarel pohlédl z Garta zpět přes Náměstí a dav ztichl.
"Dnešek je prvním dnem Slavnosti!"
Náměstím zaburácela ohlušující exploze pozdravů, tak hlasitá, že Gart měl pocit, jako by zvuk téměř nabral fyzické podoby. Když se rozhlédl okolo sebe, viděl, že nastoupení zápasníci byli strženi všeobecným vzrušením, oči doširoka otevřené, dech se jim zkrátil do krátkých

výdechů, někteří bezděky zvedali ruce v mimovolném gestu, jako by už stáli v zápasnickém kruhu.
Zarel se zvedl a vznesl se nad vysokou plošinu. Okolo něj zavířily výboje blesků a znovu se ozval hlas trub, bubnů a vysoké mollové akordy varhan. Ve svém vznášení se ustálil nad plošinou, pokrytou vrstvou zlata a spočívající na kolech, vysokých jako dva muži, tažené půltuctem mamutů v zápřahu. Za stovkou trubačů troubících fanfáru se Čelo procesí pohnulo, zatímco nad hlavami vybuchovaly ještě další exploze. Pevná falanga vojáků pochodovala ve formaci kolem Velmistrovy plošiny, připomínající Krišnův vůz, a dav se tlačil a strkal se, aby mohla projít, s více než jedním nešťastným pádem pod nohy mamutů či velká otáčející se kola plošiny.
Za Velmistrem následoval Řád Ingkara, pochodující na Čestném místě, protože to byl jeden z nich, kdo zvítězil při loňské Slavnosti, a získal tak čest stát se vybraným sluhou Průchozího. Následoval Řád Fentesk, protože z jeho řad pocházel poražený finalista, potom Kestha a konečně Bolk. Dav lidí okolo se vzdouval, jak procesí procházelo napříč Náměstím. Jako splašené stádo se přihlížející hnali bočními uličkami, aby si nadběhli před průvod a sešikovali se znovu u brány arény.
Procesí vedlo okolo prázdného místa, kde kdysi stával palác Řádu Oor-Tael, a Gart cítil, zeje pozorován. Vzhlédl a viděl, že Kirlen ho sleduje upřeným pohledem. V úctě sklonil hlavu a napůl očekával šlehnutí další sondy do duše, žádná však nepřišla.
Průvod dosáhl velké tepny vedoucí z Náměstí dlouhou, svažující se cestou, tisíc sáhů dlouhou, k městským bránám. Každá střecha byla ověšena lidmi, barvy davu se teď promísily, fanoušci všech čtyř Řádů povzbuzovali do ochraptění, jak okolo procházeli jejich oblíbenci. A ještě jednou se zvedlo skandování...
"Jedno oko, Jedno oko, Jedno oko!"
Gart sklonil hlavu, a přece křik dál zněl okolo něj. Na okamžik zvedl hlavu a na jedné ze střech zachytil záblesk tmavých vlasů a strakatě koženého brnění, který vzápětí zmizel.
Procesí konečně dosáhlo bran města. Polední slunce intenzivně sálalo i v tento podzimní den, vzduch byl hustý dýmem, vůní kadidla, prachem a pachem nemytých

těl. Nejeden omdléval úžehem a byl okolostojícími obrán, ještě než dopadl na zem. Téměř na každém rohu byly naraženy obrovské sudy vína a piva, džbánek za měďák, levný alkohol rozpaloval dav do ještě divočejší hysterie.
Gart vydechl úlevou, když průvod zápasníků Řádu Bolk vešel do tunelu brány, který alespoň na okamžik zastínil hluk a žhnoucí slunce. Jak průvod vyšel na druhé straně brány, Gart konečně uviděl arénu pod sebou a cítil, jak mu krev v

žilách proudí rychleji.
Aréna byla vestavěná do přírodního údolí ve tvaru mísy hned za městskými branami, na jih od přístavu, který byl napěchován plavidly. Samotná plocha měřila přes tři sta sáhů napříč a po celém obvodu byla obkroužena sedadly, která se zvedala přes stovku řad vysoko, a poskytovala tak více než tři sta tisíc míst k sezení. Na svahu, rozprostírajícím se mezi arénou a městskými hradbami, byly shromážděny další statisíce těch, kteří si luxus vstupenky za pár měďáků nemohli dovolit, i když všechno, v co mohli doufat, že uvidí, byly zápasy mravenců kdesi daleko pod nimi. Svah byl už teď napěchován lidmi, zatímco dole pod nimi, v aréně, ti, kteří si mohli dovolit sedadla, proudili dovnitř a plnili tribuny.
Jak procesí procházelo dolů kopcem, arénou se zvedla vlna pozdravů. Čelo procesí konečně odbočilo, prošlo pod vysokou branou a zastavilo se ve středu arény. Masa lidí zařvala v šíleném klimaxu, tak, že Gart měl pocit, jako by se bránil útoku démonického vytí. Aréna byla jasně rozdělena do čtyř sektorů, označených vlajícími standartami v rukou diváků. Procesí, stále vedené Zarelem, přešlo středem arény a potom se rozdělilo do čtyř rozdílných směrů, každá skupina zaklínačů zaujala pozice před částmi arény rezervovanými pro své příznivce. Pátá sekce byla na západní straně arény, přímo pod obrovským panelem, na kterém se budou zveřejňovat sázkové tendence pro každý zápas. Zde budou sedět šlechtici a dobře situovaní obchodníci, stejně jako vojáci a zaklínači Velmistra, kde se budou moci osvěžovat odpoledním vánkem od moře. Přímo před touto sekcí, na okraji zápasiště, stál vysoký trůn rezervovaný pro Velmistra Arény, Zarela Ewina.
Kontingent zápasníků v hnědém dosáhl svého sektoru

a Gart vydechl úlevou. Formace se zastavila a potom rozpustila řady, aby obsadili místa pod krytou tribunou na okraji zápasiště. Průvod zrovna nepomohl jeho pořád ještě kocovinou pulzující hlavě. Vytí davu se v kotli arény neslo ozvěnou tam a zpět, zesílené, jak se zdálo, horkem, vířícím prachem, pachem nemytých těl a těžkým, hutným pachem mastného jídla, které se vařilo ve stovkách stánků, které lemovaly horní řadu stadiónu.
Znovu zazněla fanfára trubačů, dav se téměř okamžitě uklidnil a za to ticho mu byl Gart neskonale vděčný.
Na druhé straně arény viděl Gart miniaturní postavu Velmistra, jak postoupil vpřed, zatímco z tunelu zasazeného do boku arény vyšlo procesí mnichů v kápích, nesoucích velký kouřící koš. Lidé sedící v aréně povstali, a když se Gart rozhlédl, viděl, že i všichni jeho druhové stáli s hlavami skloněnými.
Velmistr přišel ke koši, zvedl ruce a k nebesům vyskočily plameny. Černý dým se svíjel, stoupal přímo k obloze a usazoval se na obláčku brízy přicházející od moře.
"Třetího dne Slavnosti přijde Velký Průchozí Neznámých Říší, aby si s sebou vzal svůj tribut a zápasníka vybraného v písku arény."
Zarelův hlas, zesílený magií, promítající se do nejvzdálenějších konců arény, se přes Garta přelil jako vlna.
"Nechť v těchto třech dnech zjistíme, který ze zápasníků je hoden, aby byl znám jako sluha Toho, Který Vládne nade Všemi!"
"Stanižse!"
Odpověď zařvalo více než půl milionu hrdel, ale Gart mlčel, až na nejtišší nadávky, unikající mu ze rtů, které se ztratily v divoké nepříčetnosti výkřiků.

Kapitola 11.
Zarel Ewin, Velmistr Arény, se rozhlédl po vyjícím davu vyplňujícím arénu.
"Někdy si přeji, abyste všichni měli jenom jeden krk," zavrčel si pro sebe. Zesílení hlasu tentokrát nepoužil.
Kruh mnichů zvedl koš a nesl jej zpět k tunelu, zatímco tucet dalších mnichů s tvářemi zakrytými kápěmi zůstal na místě. Uctivě stáli nalevo od Zarelova vozu. Ze vzdálených rohů arény se teď blížili čtyři Představení Řádů. Tentokráte pěšky, protože jediná kouzla povolená ve velkém zápasnickém kruhu byla kouzla zápasníků v boji a kouzla samotného Velmistra. Za každým z nich šli čtyři vojáci nesoucí těžkou zlatou urnu, obsahující zlaté kotoučky s vyrytými jmény všech zápasníků Řádů.
Čekal, znechucen hulákáním davu i pomalým tempem belhající se Kirlen, opírající se ztěžka o hůl, které bylo. jak ji podezříval, záměrné. Představení se zastavili u paty velkého vozu a Zarel se za fanfár trubek a bubnů konečně pohnul a sestoupil z trůnu.
U paty trůnu byl slavnostní kruh výběru, jednolitá vrstva zlata několik sáhů napříč zapuštěná do písku arény. Z jedné strany kruhu stáli mlčenliví mniši, kápě přetažené tak, že jim zakrývaly tváře. Před nimi byl umístěn

stříbrem vykládaný stůl. Zarel vstoupil do kruhu a Představení čtyř Řádů jej následovali. Sluhové postavili své zlaté schrány na stůl.
Zarel pohlédl na Představené, jeho chladný upřený pohled spočinul na Kirlen.
"Je jeho jméno v urně?" zeptal se konečně. "Čí?" zeptala se jízlivě. "K čertu s tebou, dobře víš, o kom mluvím." "Je členem Řádu právem mé volby a ty do toho nesmíš zasahovat."
"Je to hledaný zločinec."
"Byl to hledaný zločinec," odpověděla ostře Kirlen. "Nebo už jsi zapomněl pravidla? Žádný zápasník nesmí být uvězněn v době konání Slavnosti nebo kdykoliv zatčen ve svém paláci."
Kirlen se rozhlédla po ostatních třech Představených a hledala u nich podporu.
"Je nebezpečný," odpověděl Jimak z Řádu Purpurových. "Měla jsi ho zabít."
"To říkáš jenom proto, že nenosí tvé barvy. Kromě toho, byl v tvých službách, dokud jsi ho víc než zvesela nezradil Zarelovi za nic víc, jak předpokládám, než další zlatou cetku."

"Nic takového jsem neudělal." "Zradil on. A nás všechny," přerušil je Tulan. "Samozřejmě," zasmála se Kirlen chladně. "Ale já jsem ta, komu slouží teď. Bude pro mne bojovat a vyhraje. Řekla bych, Zarele, že tvá zuřivost pramení z toho, že to bude Průchozí, kdo ho bude mít nakonec, a ne ty. Nech ho rozhodnout, jak naloží s Jednookým."
"Odlákala jsi ho ode mne," vyštěkl Varnel, Představený Řádu Fentesk, a zlobně hleděl na Kirlen. "To bylo porušení pravidel."
"To je vskutku mrzuté," odpověděla Kirlen výsměšně. "Běž a popros ho, ať je hodný chlapec a pěkně se vrátí."
"Buďte zticha, všichni," zavrčel Zarel. "Jak se opovažuješ," zasyčela Kirlen. "Můžeš si být Mistrem Arény, ale dohromady jsme mocnější my."
"Zkus to tedy," odpověděl Zarel vzrušeně. "Jen to zkus. Beze mne a bez arény nebudete ničím."
"Ono je to spíš obráceně," odpověděla Kirlen. "Ta

nula, která nezvládne jediného osamoceného hanina, jsi
ty. Jsi pro legraci a neschopný vlády."
Zarel na ni upřel pronikavý pohled a potom si všiml, že dav náhle ztichl. Ve vzduchu bylo cítit elektrizující napětí, jako by dav nějak vycítil, že tam dole, ve zlatém kruhu, něco nebylo v pořádku.
"Na tohle si vzpomenu, až bude po Slavnosti."
"V to doufám," odpověděla chladně Kirlen.
Zarel jen s námahou ovládl svůj vztek, odvrátil se od čtyř Představených a pokynul, aby byli přivedeni mniši stojící na okraji kruhu. Pomocníci přistoupili k mnichům, zatímco další rozvinuli dlouhou hadici ze zvláštní černé substance, na jejímž konci byl připevněn trychtýř ve tvaru zvonu. Druhý konec mizel v přístupovém tunelu.
Čtyři z mnichů byli přivedeni k urnám. Jejich kápě byly staženy zpět a odhalily, že všichni čtyři jsou slepí a jejich ušní boltce jsou sešity. Byli to Ti, Kteří Vybírají Pro Boj, jedno z nejvznešenějších postavení, které člověk mohl ve městě zastávat. Cenou za tuto čest byla oběť zraku a sluchu, aby neviděli, co dělají, ani neslyšeli našeptávání, aby sáhli do určitého místa v urnách obsahujících jména zápasníků.
Zazněla fanfára trubačů a aréna se utišila k nadpřirozenému klidu. Každý z mnichů sáhl do urny jednotlivých Řádů a vytáhl zlatý kotouček se jménem zápasníka. Sťí-davě ukládali kotouče do černého koženého vaku umístěného na konci stolu. Pátý slepý a Hluchý mnich potom sáhl do vaku, vytáhl dva kotouče a uložil je po své levici. Potom vytáhl zbylé dva a umístil je po své pravé ruce.
Další z mnichů, vidící, pokročil vpřed a zvedl trychtýř na konci hadice vinoucí se do hlavního tunelu. Doprovázen z obou stran jedním mnichem ve funkci svědka pohlédl na první disky.
"Haglin z Fentesku," oznámil do trychtýře, "proti Erwine z Ingkary, kruh číslo jedna."
Jeho slova byla přenášena stovky sáhů daleko k mužům a chlapcům, obsluhujícím velký ukazatel připevněný na vrcholku západní strany arény. Dav mlčel, všechny hlavy otočené k obrovskému ukazateli. O chvíli později bylo vidět více než tucet chlapců, jak připevňují na panel

písmena a symboly oznamující jména prvních dvou soutěžících, jejich osobní značky a kruh určený pro boj.
"Lorrin z Kesthy proti Naruovi z Bolku, kruh dvě." Zlaté kotouče byly odloženy stranou a slepí a hluší mniši, vedení svými pomocníky, vylosovali další čtyři jména, která byla opět spárována pátým mnichem.
"Alinar z Fentesku proti Ogle z Bolku. Kruh číslo tři."
Tucty hochů se teď přehnaly přes panel a konečně byl oznámen i čtvrtý zápas. Za hromového hurá byla veškerá divácká místa pohřbena pod příkrovem papíru, jak se hlučící dav zahloubal do sázkových seznamů a kontroloval záznamy jednotlivých zápasníků, aby si vypočítal sázkové tendence. Dav potom s napětím hleděl zpět na ukazatel, kde se každou chvíli měly objevit oficiální tendence připravené vrchním počtářem. Konečně se čísla objevila, tři ku jedné pro Erwinu z Ingkary proti Haglinovi z Fentesku.
Dav zareagoval jako obvykle, posměšně pískal na tendence, které byly jako vždy upraveny ve prospěch Velmistra. Na vrcholku každého schodiště vedoucího dolů k ploše arény teď byly otevřeny sázkové kabiny a desetitisíce diváků vyrazily ze svých míst, aby uskutečnily první sázky, zatímco přímo na tribunách desetitisíce dalších smlouvaly sázky soukromé. Takové sázení bylo pochopitelně v aréně zakázané; povoleny byly pouze sázky s Velmistrem a v davu byly ukryty stovky jeho agentů připravených zatknout každého, koho odhalí, jak se pokouší vést svůj konkurenční podnik.
Sestavování prvních dvaceti pěti zápasů pokračovalo, tendence byly vyvěšovány na ukazatele, dav nad nabídkou tendencí nesouhlasně bručel a potom se o závod hnal vsadit své měďáky a stříbrné na to, co považoval za snadné výhry. Byli také první zatčení, vypukly bitky, jak se Velmistrovi agenti snažili odvádět ilegální sázkaře. Vojáci museli prorážet cestu uličkami mezi sedadly, jejich hole se zvedaly a dopadaly, aby vyklidily cestu.
Konečně bylo rozhodnuto o sadě prvních dvaceti pěti zápasů a Zarel, aniž by řekl další slovo, se od Představených odvrátil a propustil je, jako by byli obyčejnými sluhy. Jak se Kirlen otočila a vykročila ze zlatého kruhu, okázale plivla do písku, což způsobilo vzedmutí vlny

souhlasných výkřiků, zvláště ze sektoru obsazeného příznivci Hnědých.
Stará žena se zastavila a rozhlédla se po aréně, rozplývala se potěšením nad souhlasnými výkřiky. Ignorujíc zákaz používat v aréně magii s výjimkou zápasu luskla prsty a okolo ní se zformoval rotující kruh ohně. Zvedla se do vzduchu a nechala se odvát zpět na své místo. Ostatní tři Představení, když viděli, co udělala, učinili totéž a v celé aréně propukly výkřiky nadšení nad takovým činem vzdoru.
Když se Kirlen dostala do sekce svého Řádu, kde posedávali její zápasníci, přistála a vzdorně prošla jejich řadami a vystoupila na svůj zastřešený trůn. Jak procházela řadami svých mužů, její pohled spočinul na Gartovi.

"Chce tvoji hlavu," řekla se smíchem.
Gart přikývl a neodpověděl. Potom pohlédl na sázkový panel, kde se právě oznamovaly poslední dvojice dvaceti pěti zápasů.
"V prvním kole nejste, pane," oznámil Hammen.
"To je dobře, hlava se mi pořád ještě chce rozskočit."
"Povídal jsem vám, ať zůstanete v ledové lázni, dokud to nepřejde."
"Udělej to ještě jedenkrát a zabiju tě. Nenávidím zimu."
Hammen sáhl do tuniky a vytáhl malou butelku.
"Protože ještě nějakou chvíli nebudeš zápasit, možná bychom tě mohli léčit dotykem krutosti," odpověděl a nabídl Gartovi láhev.
Gart si ji vzal a nevšímaje si nesouhlasného pohledu Narua, sedícího hned za ním, polkl dlouhý doušek. Proběhla jím ohnivá tekutina a Gart cítil, že bolest opravdu začíná mizet.
Zazněla další fanfára trubek, signalizující konec podávání sázek, a Hammen vzrušeně vzhlédl.
"Ten parchant a jeho tendence, rok od roku je to horší. Tady už se prakticky nedá pořádně sázet. S tou svou hamižností už to trochu přehání. Navíc je zatraceně jasné, že sází na jisté výhry, které mu jeho lidé vyberou. Připočti deset procent poplatku za každou uzavřenou sázku a zjistíš, že vyhrává vždycky."
Gart se usmál a neodpovídal. Zazněla druhá fanfára a

vzedmul se závěrečný nápor sázení. Ti na koncích řad se strkali a mačkali, aby se dostali k budkám bookmakerů, kteří za tuny mincí strkaných přes okénka zuřivě vraceli vyřezávané dřevěné žetony označující sázky.
Každý žeton byl očíslován tak, že označoval kruh, ve kterém souboj probíhal, zářezy označovaly, zda sázka byla pro či proti favoritu. Aby se zabránilo podvodům, tvar, velikost a barva žetonů, které se budou používat pro ten který zápas, bylo přísně střežené tajemství. Jak byly jednou použity pro kolo zápasů, nesměly být po několik dalších let znovu použity.
Trubky zazněly potřetí a zápasníci vybraní pro první kolo se postavili. Naru se zvedl a líně se protáhl.
"Jednoduché," oznámil znuděným tónem. "Jsem hned zpátky."
Jak se kymácel uličkou dolů na písek arény spolu s několika dalšími zápasníky Hnědých, za nimi propuklo hlučné hysterické povzbuzování. Hammen, který se nemohl ovládnout, si stoupl na židličku, aby měl lepší výhled.
"K čertu, na tribuně je to lepší. Víc toho vidíš," stěžoval si směrem ke Gartovi, jako by ten měl nějak zařídit sedadla s lepším rozhledem. Naru přešel padesát sáhů, které ho dělily od místa zápasu, a křik davu dosáhl horečnatého vrcholu. I zápasníci ostatních tří Řádů teď byli na ploše arény a pohybovali se směrem k určeným kruhům. Dav skandoval a vyvolával jejich jména. Jakmile dosáhli zápasišť, soutěžící zaujali místa v neutrálních čtvercích a jejich sluhové od nich převzali pláště. Někteří zápasníci si rychle procházeli sadu cvičení, protahovali se a ohýbali, další stáli nehnutě, jiní poklekli a s hlavami sehnutými soustředili své myšlenky. Ke každému z kruhů teď přistoupil jeden z Velmistrových zaklínačů, aby sloužil jako rozhodčí.
Zazněl pronikavý zvuk trubek, dávající zápasníkům a divákům poslední upozornění, že zápasy budou za okamžik zahájeny. Rozruch davu se utišil. Zarel se postavil na vrcholku svého trůnu a rozpažil ruce. Jeho hlas zněl znovu mocně a jasně:
"Pro čest Průchozího."
Zápasníci v kruzích arény se otočili a zvedli obě ruce na pozdrav.

"Kouzla musí být udržena v hranicích vymezených kruhů. Všechny zápasy prvního dne budiž o kouzlo, pokud oba soupeři zápas z osobních důvodů neprohlásí za zápas na život a na smrt.u
Následovala chvíle, kdy se rozhodčí v každém kruhu obrátili k zápasníkům s dotazem na způsob boje.
"Kruh sedm, Farnin z Bolku a Petrakov z Fentesku, na život a na smrt," předpovídal Hammen. "Petrakov loni zabil Farninovu milenku. Lidi doufali, že se tihle dva střetnou."
Na třech z tyčí, které stály u všech zápasišť, se objevila červená vlajka a jedna z nich byla u kruhu číslo sedm. Zvedl se divoký, nepříčetný ryk.
"Petrakov je mrtvý muž," oznámil Hammen škodolibě.
Zarel zvedl ruce k nebi.
"Připravte se!"
Zápasníci vykročili ze svých neutrálních čtverců do arény.
Ozval se pískot a hledištěm se zvedl zlobný křik.
Gart se otočil na Hammena.
"Kruh jedenáct. Purpurový začal vyvolávat kouzlo před pokynem k boji. Je ze soutěže vyřazen."
Gart se podíval na kruh číslo jedenáct na vzdáleném konci arény, udiven, jak mohl Hammen vidět, co se tam děje, a vůbec okamžitě vědět, co se přihodilo. Mimo kruh už zápasník Ingkary postoupil ze svého váčku kouzlo, které bylo předáno vítězi zápasu. Když vyrazil zpět směrem k purpurovému sektoru arény, část publika hlasitě a zlostně nadávala, zatímco za sekcí Šedých propukl nadšený jásot, protože Purpurový byl favoritem tohoto zápasu.
Jimak se zvedl ze svého trůnu a se zlostnou kletbou namířil rukou.
Objevil se záblesk světla a o okamžik později zůstala na místě, kde ještě před chvílí stál zostuzený zápasník, jen kouřící hromádka ožehlých kostí. Publikum souhlasně zatleskalo. Jimak se otočil a uklonil se směrem k fanouškům svého Řádu, kteří teď považovali svoji čest za znovuobnovenou. "K čertu s ním, stejně byl jenom druhého stupně," souhlasně zabrblal Hammen. "Po takové ostudě by jeho letošní kontrakt stejně za nic nestál."

Dav se konečně uklidnil a všechny oči se otočily zpět na Zarela.
Držel ruce ve výšce, dokud všechno neztichlo, a potom je náhle spustil a jeho hlas zahřměl napříč arénou.
"Bojujte!"
O chvíli později aréna propukla v šílený maelström světla, výbuchů, řevu zvířat, výkřiků démonů, skřetů, lidožravých strašidel a jiných stvůr přivolaných do boje, ale především vybuchlo nadšeným řevem půl miliónu lidských hrdel v hledišti arény.
Hammen bez sebe radostí poskakoval nahoru a dolů na židličce a vydával nadšené zvuky.
"Kruh pět, skončeno!"
Gart se podíval, kam Hammen ukazoval. V písku arény ležel v bezvědomí zápasník Fentesku. Kostlivci, které vyvolal, byli rozemleti na prach berserkry a ohnivou bouří. Nad tělem se skláněl rozhodčí, aby muži z váčku odebral kouzlo jako cenu pro vítěze.
"Naru už taky skončil," řekl Gart a ukázal do kruhu, kde obr nejdříve holýma rukama rozdrtil skřety své protivnice a potom vyvolal démonické vytí, které ženu srazilo a doslova vyrazilo ven z kruhu.
Tribuna za Gartem explodovala divokým nadšením nad vítězstvím jednoho z oblíbenců. Poté, co si vyzvedl svou výhru, se Naru odkýval zpět do sekce svého Řádu, kde se zápasníci s pochvalnými výkřiky nahrnuli kolem šampióna.
Z davu se ozval hlasitý sten, když proti všem předpokladům v sedmém kruhu Petrakov srazil romantického hrdinu Farnina. Petrakov svého soupeře tloukl psychickým bičováním tak, že se muž svíjel na zemi. Hammen, bez sebe pohnutím, vykřikoval nadávky a Gart znechuceně potřásl hlavou. Petrakov teď svého soka prostě mučil. Pokračoval v bičování, i když se při tom sám zraňoval. Konečně přešel kruh, vytáhl dýku a začal jí sekat Farninovi přes tvář, zatímco dav, až na Petrákovy nejvěrnější příznivce v sektoru Oranžových, hlasitě pískal. Konečně svého soka popadl za vlasy, zvedl ho a prořízl mu hrdlo dokořán od ucha k uchu. Do písku arény se vylévala temně rudá řeka.
Z tábora hnědých zaklínačů se zvedl hlasitý křik, několik z nich spěchalo do arény, aby použili hojivé kouzlo.

Zablýskla se stěna světla vytvořená tuctem Velmistrových zaklínačů, kteří stáli poblíž každé z bočních tribun bojujících Řádů, a zabránili tak Farninovým druhům vmísit se do dění v aréně.
Petrakov se znechuceným gestem odhodil Farnina
stranou, Jeho hlava se obscénně kinklala. Farnin ještě
slabě kopal nohama, ruce sevřené okolo prořízlého hrd
la, krev mu prýštila mezi prsty a potom zůstal bez hnutí.
Aniž by Čekal na Mistra kruhu, Petrakov se sehnul a
uřízl Farninův váček. Triumfálně jej zvedl do výše, plivl ;
na mrtvolu a potom odkráčel. [
"Za starých časů by tohle nikdy nebylo povoleno. S J výjimkou finálových zápasů," zavrčel Hammen. |
"Velmistr to teď podporuje, protože dav miluje pohled na krev. Na příští Petrakovův zápas se bude sázet desetkrát více, zvlášť bude-li vylosován proti dalšímu Hnědému."
Skončily poslední zápasy, vítězové si odnášeli své ceny, jedno kouzlo za standardní zápas nebo celý váček ; za boj na život a na smrt, samozřejmě mínus poplatek many pro Velmistra, když byla prolita krev. Nicméně jeden ze tří zápasů na život a na smrt nenašel svého vítěze. Oba zápasníci současně použili kouzlo, které protivníka . zabilo. Ti, kteří si na zápas nevsadili, se s hysterickým \ potěšením smáli, protože v takových případech všechny sázky propadaly ve prospěch Velmistra, který také získal váčky obou soupeřů. Ti, kteří si na zápas vsadili, pochopitelně vyli vzteky.
Zápasníci Bolku se vrátili na svá místa okolo Garta. ;
Vítězové zářili pýchou, ti, kteří prohráli, vypadali sklí- |
ceně, pokukovali nervózně po Kirlen, která je s povýše- \
ným odporem ignorovala. Jejich kontrakty pro nadchá- í
zející rok teď měly nižší cenu a na to je nenechá zapo
menout, i
Poslední zápasy skončily, muži s nosítky pospíchali j do arény, aby odnesli mrtvá a bezvědomá těla, zatímco z -přístupových tunelů se na plochu arény vyrojili kejklíři , - trpaslíci, žongléři, polykači ohně a bezvýznamní kouzelníci. Tryskem přijelo mnoho vozů tažených zebrami či tygry, medvědy, a dokonce i mamutem. Vzadu na každém voze byl upevněn malý katapult. Při tomto pohledu se diváci zvedli na nohy, nervózně ukazovali dolů ;

na plochu, nejistí, proč nechal Velmrstr do arény dopravit těžké zbraně.
Trpaslíci obsluhující katapulty zbraně natáhli, místo střel umístili hliněné hrnce a namířili přímo do davu.
Začal se zvedat hněvivý pokřik a kamkoliv zbraně mířily, lidé se snažili uniknout z pravděpodobného místa zásahu.
Trpaslíci, rozjaření nepříčetným potěšením, odpálili zbraně. Zvedl se hlasitý řev a Hammen, zvědavý, co se děje, se postavil, aby lépe viděl. Hrnce narazily do tribun a roztříštily se. Ozvaly se vzdechy šokovaného údivu, protože hrnce obsahovaly ceny - cukroví, losy a jako největší překvapení měděné, stříbrné a zlaté mince.
Propukly divoké ovace, zatímco se skupina katapultů pohybovala po obvodu arény, trpaslíci znovu nabíjeli své zbraně dalšími hrnci a metali je mezi obecenstvo, které se teď mačkalo tam a zpět v horečné snaze zmocnit se některé z cen.
Hammen potřásl hlavou a posadil se.
"Raději bys byl tam nahoře?" zeptal se Gart.
"Máš zatraceně pravdu. Rozhodně spíš než muset dřepět tady a nedělat nic."

Katapult tažený mamuty se prohnal okolo nich a vypálil nádobu velikosti muže do arény.
Dav zavyl potěšením a zvedla se vlna pozdravů Zare-lovi.
"Mistrovské," řekl Gart a potřásl hlavou.
"Nedá to tolik práce získat dav zpět na svou stranu, zvlášť když ta strana cinká zlatem."
"Znáš někoho z osádek těch katapultů?"
"Ne. Proč?"
"Jenom jsem se tak ptal."
Hammen pohlédl na Garta a zlotřile se usmál.
"Chceš je o to zlato obrat? Je to tak?"
"Ne, jen jsem se tak ptal."
"Mám přítele, který by to mohl očíhnout. Vede jednu menší nelegální živnost."
"Jakého druhu?"
"Lektvary, elixíry a tak. Zbavit se ženy, která začala být únavná, svést dívku, která ne a ne říct ano, dokonce získat trochu odvahy, když ji potřebuješ."
"A jeho zákazníci?"
Hammen se usmál šelmovským úsměvem.

"Někteří z nejvyšších. Šlechtici, velcí obchodníci," í Hammen ztišil hlas, "a taky Uriáš, velitel Zarelových zaklínačů. Přes něj by nemělo být těžké zjistit cokoliv, j Můj bratranec říká, že pokaždé se holedbá, jak je strašně j důležitý a jak na něm závisí celý dvůr."
Gart se při zmínce trpaslíkova jména odvrátil.
"Děje se něco, pane?"
Gart se smutně usmál a pohlédl zpět na Hammena.
"Ne, nic. Rád bych si s tím tvým přítelem promluvil, až skončí tahle hra. Mohl bys to zařídit?"
"Elixírek pro jistou benalijskou dívku?"
"K čertu s tebou, ne. Jenom laskavě zařiď tu schůzku, ano?"
Hammen přikývl a vědoucně se při tom usmíval.
Před Zarelovým krytým trůnem teď slepí a hluší mniši začali losovat jména soutěžících pro další kolo.
Diváci nadšeně kvitovali, že los svedl proti sobě dva favority soutěže. Oba byli zápasníci devátého řádu a jedním z nich byla Vařena. Jedna po druhé byly zveřejněny i další dvojice a dav se v divokém šílenství hnal sázet.
Hammen se netrpělivě ohlížel na tribuny za sebou.
"Za chvíli jsem zpátky," řekl náhle, opustil místo po Gartově boku a přistoupil k bariéře, kde stál shrbený člověk, který se Gartovi zdál být povědomý. Následoval rychlý, nenápadný rozhovor, potřesení rukou a Hammen byl zpět.
"Vsadil jsem všechno, co máme, na Vařenu," řekl tiše Gartovi.
Gart přikývl a pohlédl zpět na místo, kde stál shrbený muž.
"Jako bych ho odněkud znal."
"To bys měl. Jeho cela byla jen kousek od tvé. V tom zmatku jsem ho dostal ven."
"Řekl bych, že teď nemá Velmistra zrovna v lásce."
Hammen se posupně zasmál, jako by Gart zrovna pronesl neuvěřitelně stupidní poznámku.
"Má tady ve městě tolik známostí jako ty?"
"Měl by mít. Je hlavou jednoho z bratrstev."
"Řekni mu, ať se s námi večer sejde."
"Pane, znovu ne."
"Vyřiď mu to, až půjdeš vyzvednout naši výhru."

Trubky oznámily varování a komedianti, následováni vozy, které vypálily poslední várku nádob, vyklidili plochu. Jedna z posledních střel přeletěla zápasníkům Řádu Bolk přímo nad hlavami a rozbila se na okraji zápasiště. Mnoho lidí se snažilo překonat zeď oddělující tribuny od plochy, aby se dostali ke své ceně. Nečekalo je však nic jiného než Velmistrovi muži, kteří je za pomoci tyčí a mečů naplocho přes ochranou bariéru nepustili. Zbití nadávali, ti, kteří stáli, dále nadšeně povykovali nad zpestřením přestávky.
Trubky zazněly naposled a zápasníci vypochodovali. Gart stál a na chvíli zachytil pohledem Vařenu, jak směřovala do kruhu na vzdáleném konci arény. Znovu bylo vyvěšeno několik rudých zástav označujících zápasy na smrt. Při vyvěšení jednoho z nich zašumělo obecenstvo údivem. Šlo o zápas zaklínače šestého stupně proti druhému stupni, což znamenalo, že ze strany slabšího se to více než pravděpodobně rovnalo sebevraždě.
"Někteří to dělají prostě proto, že jsou trhlí, jiní z blánové představy, že vyhrají váček s kouzly, která ovládnout by jim klasickým způsobem shromažďování many a studiem trvalo celá desetiletí," informoval se zjevnou nevolí Hammen.
Zarel se postavil, znovu pronesl formální prohlášení, zvedl ruce k nebi a spustil je.
"Bojujte!"
Znovu nastal divoký výbuch kouzel, záblesků světla, stvůr, které se zjevovaly, aby bojovaly, mraků prachu a cyklonů ohně. V jednom z kruhů se objevil obrovský pavouk a způsobil svému tvůrci diskvalifikaci, když se totiž vymkl jeho kontrole a splašeně vyběhl z kruhu poté, co byl napaden smečkou vlků. Pavouk běžel směrem k okraji zápasiště a mířil na tribunu. Vypukla panika, lidé opouštěli svá sedadla a prchali do bezpečí. Velmistrovi zaklínači se pustili za kreaturou, opakovaně ji napadali ohněm a přesně ve chvíli, kdy dosáhla prvních řad diváků, se jim podařilo odvrátit. Několik diváků bylo zasaženo kyselým jedem, který pavouk rozstřikoval, a rozložilo se v bublající oblaka rosolovité páry, než

byl pavouk konečně zničen. Zápasník, který nad svým kouzlem ztratil kontrolu, opouštěl sklíčeně kruh. Pavouci kouzlo mu bylo za trest odňato. Nicméně diváci ho za

vzrušující podívanou, o které se bude v příštích dnech mluvit donekonečna, odměnili srdečným potleskem.
Jeden po druhém zápasy končily. Zápas bojovníka šestého stupně proti druhému stupni se táhl déle, než se čekalo. Skončil, když se zápasník druhého stupně nakonec otočil a pokusil se prchnout. Více než sto sáhů ho s posměšky jeho soupeř pronásledoval, dokud znechucený Zarel nevstal, nezvedl ruce a nesložil ho do bezvědomí těsně předtím, než by muž vběhl do kruhu, kde Vařena a její protivník spolu vedli klasický boj kouzla a proti-kouzla, který zvedal diváky ze sedaček.
Gart Varenin zápas pozorně sledoval a zapisoval si do paměti kouzla, která byla nucena odhalit.
"Jestli se schválně nedrží zpátky, nezbudou jí žádná překvapení pro pozdější zápasy," poznamenal tiše Hammen. "To je pro ni zlé. Ale zase na druhé straně, dříve nebo později se s ní budete muset střetnout, takže to je vaše výhoda."
Všechny ostatní zápasy již skončily, ti dva však stále ještě bojovali. Dav umlkal, když se boj zklidnil, a křičel a jásal- nebo naříkal- když se zdálo, že jeden nebo druhý začíná mít navrch. Vařena byla dvakrát sražena k zemi. Jednou útočícím berserkerem, který se probil její řadou ohnivých bytostí, a potom po několika útocích černých rytířů. Konečně boj otočila. Její protivník použil temné kouzlo vysávající životní sílu, Vařena však znala protikouzlo, takže místo aby zeslábla, dokonce jí sil přibylo a znovu získala všechnu sílu ztracenou při předchozích útocích. Zaútočila, spoléhala se přitom na ohnivá kouzla spojená s vířivými sněhovými bouřemi a její soupeř konečně upadl do bezvědomí, zbaven své síly.
Vařena, třesoucí se vyčerpáním, stála uprostřed kruhu. Mistr kruhu vzal z váčku jejího protivníka kouzlo a předal je vítězce. Ke všeobecnému překvapení potom učinila gesto a položila ruce na svého protivníka, aby ho probrala k vědomí. Její čin udeřil u davu na souhlasnou strunu a Vařena byla při svém odchodu nadšeně pozdravována. Když míjela Zarelův trůn, Velmistr se naklonil dopředu a pozorněji sledoval. Gart cítil, že se Zarel nějak dozvěděl o její roli při jeho záchraně z vězení.
"Zdvojnásobili jsme peníze," oznamoval Hammen nadšeně a posadil se zpátky na židličku vedle Garta.

"Vyřídil jsi svému příteli tu zprávu?"
"Nevím proč, ale ano, vyřídil," odpověděl nevrle Hammen.
Gart se usadil ve své židli a nevšímal si komediantů, kteří znovu proudili do arény. Tribuny byly téměř prázdné, jak se diváci nahrnuli ke stánkům s jídlem a k záchodovým jámám, s výjimkou těch, kteří zůstali a snažili se zaujmout místo, kde očekávali další nadílku z katapultů.
"Tohle bude tvůj zápas," řekl Hammen a vzrušeně pohlédl na Garta.
Gart neodpověděl a sledoval sázkový panel, na kterém se začaly objevovat první zápasy dalšího kola.
"Řekl bych, že to jsme my," řekl Hammen a ukázal na panel, kde jeden z chlapců přeběhl lávku, a ještě než bylo jméno vypsáno písmeny, zavěsil značku zápasníka. Značkou byla stylizovaná páska přes oko.
Při pohledu na symbol označující Garta začal dav jásat. Gart se opíral o židli a díval se, jak na tabuli vypisovali jeho jméno. Stejně jako značka i jméno bylo jednoduché a přiléhavé. Jednooký. Nyní bylo na tabuli vypsáno jméno Gartova protivníka z Rádu Ingkara a v obecenstvu zavládl zmatek.
"Co je to za parchanta?" otočil se jeden z Hnědých na Garta, jako by ten snad znal odpověď.
Gart se pro změnu otočil na Hammena, který seděl mlčky.
"Přede dvěma dny na seznamu nebyl," řekl nakonec. "Chviličku."
Vyskočil ze židle a pospíchal k tribuně, kde se z davu oddělilo několik postav a sešlo dolů, aby se s ním setkalo. Rychle se spolu poradili a Hammen se vrátil.
"Je to podfuk," oznámil zlostně. "Jeden z Velmistrových lidí, přinejmenším osmého stupně, jestli ne lepší. Viděli ho v tom pochodu do arény. Museli Jimaka podplatit, aby ho nechal obléci purpurovou."
"No, tak s ním budu bojovat."
"Je to velká neznámá, jeden ze Zarelových pobočníků. Taky to znamená, že losování bylo sešvindlované. Jeden z mnichů ho musel podstrčit mezi kotoučky se jmény."
"No tak je to sešvindlované. Co jiného jsi zatraceně čekal?" odpověděl tiše Gart.

Gart vycítil, že ho někdo pozoruje. Vzhlédl a uviděl Kirlen, jak na něj upírá pohled.
Usmála se a přikývla.
Na tabuli se objevila sázková tendence, tři ku jedné proti Gartovi. Zmatené brblání na tribunách zesílilo.
Hammen se otočil k hledišti a dal si ruce k ústům.
"Je to švindl!"
Jeho hlas byl okamžitě podpořen dalšími a dalšími a výsledkem byla hlučná vřava v celé aréně.
Hammen se posadil zpět na židličku, chvíli čekal, potom se znovu zvedl a vyrazil směrem ke zdi.
"Jak vsadíš?"
Hammen se na Garta ohlédl s dotčeným pohledem.
"Tři ku jedné proti, hodně vyděláme. A kromě toho, když prohraješ, jsem tak jako tak mrtvý, takže o co jde."
"Díky za důvěru."
Hammen se smíchem vyrazil ke zdi a o chvíli později, při prvním varovném troubení, byl zpátky.
"Naru sází na Garta."
Gart se ohlédl na rozesmátého obra.

"Vždycky vyhraju," oznámil triumfálně Naru, jako by rozlouskl grandiózní logický úkol. "Buď vezmu peníze, nebo s tebou nebudu bojovat a muset tě potom zabíjet." Naru vyprskl nad svým vlastním žertem smíchy.
Konečně zazněly trubky potřetí a Gart se zvedl. S Hammenem po boku vykročil zpod baldachýnu do pozdně odpoledního slunce. Arénou lomcovaly mocné ovace, které se šířily od sektoru Hnědých do ostatních tří sektorů. Gart si nevšímal pozdravné bouře, kráčel ke svému určenému kruhu a vstoupil do neutrálního čtverce, umazaného krví z předchozího zápasu na život a na smrt. Hammen od něj vzal plášť a ostražitě si prohlížel Garto-va soka, který postoupil vpřed.
"Znám toho parchanta," zašeptal Hammen. "Býval kapitánem stráže v Tantiu. Zabiják. Tohle nevypadá dobře."
Zarel Ewin se opřel ve svém trůnu a tiše se pro sebe smál. Kapitán svému řemeslu rozuměl a věděl, co se od něj očekávalo. Později nebude těžké se ho zbavit. To bude rozhodně rozumnější než se strachovat, že by muž mohl promluvit o porušení letitých tradic, sešvindlování

zápasu, podplacení kněze, kterému se taky bude muset stát nehoda, a konečně o skutečnosti, že mu Velmistr dal kouzlo k použití v aréně.
Zarel uchopil svůj pohár vína, spokojeně si srkl a čekal, až se zápasníci připraví.
Kapitán z Tantia vstoupil pevným krokem do svého neutrálního čtverce. Přišel sám, bez sluhy. Rozepnul si plášť a nechal ho spadnout na zem. Ignoruje Garta se předklonil a líně se protahoval. Jeho holé ruce. se vlnily svaly.
"Mohl by to na tebe zkusit fyzickou silou," zašeptal Hammen. "Pozor na jeho nůž. A podívej na jeho levou botu; je tam zastrčená ještě jedna dýka na házení. Víc než jistě otrávená."
Trubky zazněly naposledy a mistr kruhu tohoto zápasu postoupil do středu zápasiště a potom se podíval na Garta.
"Jaký vyhlašuješ status zápasu?"
"Zápas o kouzlo," odpověděl Gart tiše.
Mistr kruhu se teď otočil na kapitána.
"Jaký vyhlašuješ statut zápasu?"
"Na smrt."
Mistr kruhu se otočil a šel směrem k tyči na okraji kruhu.
"Hej, co to ksakru děláš?" vykřikl Hammen.
Mistr kruhu si Hammena nevšímal a vyvěsil rudý prapor zápasu na smrt.
"Je to švindl!" křičel Hammen, otočil se směrem k tribunám, ale jeho slova utonula v bouři jekotu půl milionu hrdel.
Hammen pohlédl zpět na Garta.
"Jestli prohraju, rychle odtud zmiz," řekl Gart tiše, sklonil hlavu a zavřel oči.
"Bojujte!"
Gart otevřel oči a vstoupil do kruhu. Soustředěně začal shromažďovat moc many, kterou podpoří sílu svých kouzel. Okamžitě ucítil překážku. Kapitán už moc vlastní many shromáždil a zaklel teď blokující kouzlo, které Gartovi vysávalo sílu. Gartovi proběhl po těle chvilkový záchvěv strachu. Tento muž byl mocný, velice mocný, a navíc rozuměl taktice.
Uprostřed kruhu zavířil dým a z mraku vystoupil půl

tucet rozkládajících se mrtvol. Přes Garta se přelil pach hnijících tkání. Ustoupil vzad a stále ještě se snažil přivolat sílu své many, když jedna z mrtvol, bledé kosti prosvítající hnilobně světélkující tváří, zavrávorala vpřed. Gart zápasil se svým žaludkem a jeho koncentrace byla narušena, když musel uhýbat před mrtvolou, která se ho snažila popadnout. Další ho chytil za rameno, ledové prsty se zabořily do masa a snažily se z Garta vyrvat ducha života. Gart se vytrhl a utíkal mrtvolám. Cítil, jak mu sil stále ubývá. Ve středu kruhu se zjevily další stvůry, morové krysy, a jejich zelená očka blýskala zlem. Krysy zaútočily. Gart kličkoval, několik jich rozdrtil nohama, ale dvěma se podařilo skočit mu po nohou a zabořit své jedovaté hlo-dáky do masa. Konečně se potácejícímu Gartovi podařilo je odkopnout.
Konečně mohl Gart zvednout ruku a načerpat alespoň manu lesa. Okolo něj zavířil temně zelený dým, který oslepil zombie. Na okamžik byl útok odvrácen, a tak Gart zvedl obě ruce, shora se snesl proud chladivé vody, stékal mu po těle a odplavoval jed.
Nabíral více many, ale cítil, že i jeho soupeř se posiluje. Mlha se začala rozpouštět. Gart napnul paže směrem od těla a vytvořil ve vzduchu obraz. O chvíli později zablesklo světlo a s obrazem splynula postava. Diváci nadšeně aplaudovali zjevení bílého rytíře na vzpínajícím se oři. Rytíř se rozháněl palcátem, zombie, které se začaly znovu stahovat kolem Garta, skončily pod kopyty jeho koně. Potom se otočil a zaútočil na kapitána. Trysk koně zpomalil a potom se zastavil, jako by uvízl v temné pavučině. Kůň se vzpínal na zadní, ržál bolestí a potom se převalil na bok. Pod jeho tělem skončil i rytíř. Soupeř byl zaměstnán útokem rytíře a Gart byl konečně volný, aby se mohl bránit morovým krysám, které ho stále pronásledovaly. Vypustil roj sršňů, kteří bodali s takovou zuřivostí, že krysy, jedna po druhé, se stáčely do klubíček a zdechaly.
Gart utržil další ránu a cítil, jak moc jeho many slábne a jeho síla s ní. Ten muž, uvědomil si Gart, měl moc Představeného Řádu, možná dokonce samotného Velmistra. Když si to Gart uvědomil, pohlédl muži do očí a viděl jeho předstíraný upřený pohled, jako by si s ním

soupeř prostě pohrával a měl naprosto pevnou důvěru ve výsledek zápasu.
Gart mával rukama v kruhu a podařilo se mu zvednout ochrannou bariéru proti kapitánovým zuřivým útokům. Potom kruh zdvojil. I když tím svému soupeři nijak neškodil, ten teď alespoň neškodil jemu. Objevily se další zombie, ale byly stěnou odraženy. Přišel další útok na jeho manu, ale ten byl také zablokován. Kapitán teď obrátil pozornost na sršně, kteří se rojili směrem k němu. Během okamžiku popadali sršni na zem, bez síly létat. Škubali sebou, kroutili se a

pochcípali.
Pro tuto chvíli ani jeden z protivníků neútočil. Gart si dovolil letmý pohled kolem sebe a viděl, že takřka všechny ostatní boje již skončily. Pozornost půlmiliónového publika teď byla věnována výhradně boji o život uprostřed arény. Ve středu kruhu se objevila temnota, zhmotnělý stín hrůzy, a začala se pohybovat směrem ke Gartovi. Cítil, jak vnější ochranný kruh pod náporem tmy povolil. Gart zvedl ruce a o okamžik později ho obklopoval hustý kruh stromů. Vystoupil z ochranné bariéry a sám se pohyboval jako stín, když se neslyšně kradl lesem. Stín proplul okolo něj, hledal, pátral. Gart rozšířil rozsah lesa tak, že teď úplně vyplňoval jeho polovinu kruhu. Cítil, jak se mu vrací síly, vystřelil rukou a ukázal za stín. Jeden ze stromů ožil, popadl hrůzu svýma větvovitýma rukama a roztrhal ji na kusy.
Dav, který nemohl vidět, co se děje, povzbuzoval jako šílený. V hluku hlediště zvuky boje zanikaly. Kradmým pohybem se Gart vrhl k okraji lesa, který vytvořil. I jeho soupeř se blížil k lesu, ruce pozdvižené. Z oblohy se snášel blesk za bleskem, všechny si nacházely mezi stromy svůj cíl. Gart pokynul směrem ke kapitánovi, ent vytrhl své kořeny a valil se z lesa. Hrábl větví, popadl kapitána a zvedl ho do vzduchu. Diváci nadšeně kvitovali fakt, že znovu viděli, co se děje. Kapitán, svíjející se bolestí, ukázal oběma rukama entovi do tváře; tvor- strom zavrávoral vzad, oči mu stravovaly plameny. Vyl bolestí a potácel se dokola. Jeho pohyby vyvolávaly u obecenstva vlny smíchu.
Gart zvedl ruku, tvor zmizel a s ním i jeho bolest. Ve stejné chvíli přiskočil ke kapitánovi, aby ho kopl do kolena, tak, aby muži přetrhal vazy. Kapitán se ráně vyhnul

a sám naopak podrazil Gartovi nohy. Byl to on, kdo s cynickým smíchem zasadil protivníku drtivý kopanec do boku. Ozval se zvuk praskajících žeber, Gart se odvalil stranou a zvedl ruce. Objevily se maličké postavičky, vypadající téměř komicky, protože nebyly ničím víc než lesními bludičkami. Poletovaly okolo na stříbrných křídlech a potom se náhle slétly dohromady. Prudce se vrhly na kapitánovy oči, jejich maličké oštěpy způsobily, že muž, křičící bolestí, ustoupil. Les za Gartem byl v plamenech, husté koudele dýmu se valily do nebes, oheň praskal a syčel.
Gart lapal po dechu, a nemaje čas, aby se vyléčil, zaklel další kouzlo a vyslal do rvačky medvěda. Medvěda zastavily obludy ocelodrápi, sekající do něj těžkými zakřivenými šavlemi, medvěd je na oplátku trhal na kusy. Z nebe se začal valit déšť kamení, bubnující do toho, co ještě zbylo z lesa. Gart cítil, jak jeho síly ubývá. . Vztyčil další ochranný kruh, aby získal drahocenný čas potřebný k nahrazení many, kterou soupeř učinil nepotřebnou.
Kapitán stál na druhé straně kruhu, po tváři a pažích mu stékaly stružky krve po útoku bludiček, které teď ležely rozházené po okolí. Setřel si krev z očí, rysy pokřivené vztekem. Gart sáhl vně sebe, pátral v mužových myšlenkách s přáním zjistit, o co by se mohl pokusit příště. Gart se usmál a se zvednutou rukou poslal do boje další roj bludiček. Během několika vteřin byly mrtvé, ale znovu se jim podařilo mnohokrát zasáhnout nepřítele. Pohled na kapitána, jak kolem sebe mlátí rukama jako větrný mlýn, vyvolával v hledišti záchvaty hysterického smíchu.
Kapitán na chvíli odvrátil od Garta pozornost. S tváří zkřivenou vztekem se otočil k davu a vychrlil jeho směrem nenávistnou kletbu. 1 když slova nebylo slyšet, jeho výbuch hněvu vyvolal veselí ještě větší.
Kapitán se otočil zpět a zlostně ukázal směrem k zemi. Objevili se trpasličí válečníci. Znovu mávl rukama a ještě jednou, povolával stvoření za stvořeními, takže se před ním šikovaly mořské obludy, skřítci, kostlivci, a dokonce i démonické bytosti. Zatímco se kapitán připravoval na útok, Gart shromažďoval sílu své many. Postavil se na nohy a postoupil do středu kruhu. Jeho vzdorovité

gesto, jak si tam tak stoupl sám, jakoby připravený bojovat se stvůrami bez pomoci kouzel, jen s tasenou dýkou, vyvolalo v davu divoké nadšení.
Kapitán se chladně a opovržlivě zasmál. Zvedl obě ruce k nebi a potom jimi ukázal dolů, kolmo do země. Přímo před ním se v zemi otevřela trhlina. Diváci napětím zatajili dech.
Z trhliny vystupoval černý mrak jako kouř syčící od bran pekla. Zavířil stín, otáčel se a kroutil a nabíral formu.
"Pekelný pán!"
Gart se ohlédl přes rameno a uviděl Hammena, jak v hrůze ustupuje dozadu.
"Pán pekel! Pán pekel!" hřmělo davem a diváci vyskočili ze sedaček, aby sledovali závěrečné okamžiky podívané. Ti, kteří si vsadili na Garta, kvíleli zoufalstvím.
Ďábel se vznesl vzhůru, spáry rozepjaté, v černých ústech dokořán mu přeskakovaly plameny, rudé oči žhnuly jako horké uhlíky v peci.
Kapitán dal dolů ruce a démon se na něj ohlédl. Kapitán ukázal na trpasličí válečníky. Démon se se smíchem otočil, popadl válečníky do pařátů a křičící a naříkající je sežral. Ostatní stvůry si uvědomily, že byly přivolány jen jako obřadní oběť temné moci, a snažily se prchnout. Kapitán na ně na jednu po druhé ukázal a stvůry ztuhly v pohybu. Poté, co ukončil svou krmi, démon těžkým krokem vyrazil směrem ke Gartovi. Natáhl mocné, rukám podobné spáry. Nyní byla řada na Gartovi, aby pozvedl ruce. Jakoby z nebes začala proudit řeka ledu, zasahující příšeru do paží, a okamžitě se v těch místech měnila v horkou páru. Pekelný pán, řvoucí bolestí, se zapotácel.
Kapitán ukázal na berserkry a nestvůra je jednoho po druhém sežrala. Její síla se hostinou zdvojnásobila a démon znovu zaútočil a vyl přitom šílenou zuřivostí. Gart v odpověď mávl rukama a okamžitě byl oděn ve svaté brnění. Ďábel se snažil Garta popadnout, ale kdykoliv se dotkl brnění, vytryskl proud páry. Zápasili tak spolu dlouhé minuty, dokud démonovi nezačalo pomalu ubývat síly a na druhé straně Gartovo brnění se nestalo průsvitným, až zmizelo docela. Dav byl teď na vrcholku

vzrušení, zatímco dole na ploše se démon otočil a s obličejem zkřiveným vztekem se vracel ke kapitánovi. Kapitán rychle ukázal na další z přivolaných stvůr, mořské obludy. Démon se na ně vrhl a za naříkavých zvuků je sežral. Gart nedělal nic, pouze sledoval kapitána. Zjevně zaklel bytost, která byla téměř za hranicí jeho ovládací schopnosti. Aby ji

udržel poslušnou, musel ji neustále krmit. Kapitán znovu mávl rukama, aby vykouzlil další chody pro démonovo menu. Ale tentokrát všechno, co dokázal předtím, než vyčerpáním sklonil hlavu, při-kouzlit, byl necelý tucet morových krys. Pán pekel, pro tuto chvíli nasycen, se otočil, aby ještě jednou zútočil na Garta. Začal se přibližovat a Gart znovu použil síly lesa. Rychle vztyčil zeď živých stromů a potom si za ni stoupl. Temný pán došel k lesu a žhnul nenávistí k místu takového pokoje. Vzpřímený začal svými mocnými pařáty do lesa sekat. Gart posílil svou ochrannou bariéru. Mohutný řev monstra duněl arénou a umlčoval dokonce i divoký, nepříčetný řev davu, který byl vedle sebe extází nad takovou skvělou podívanou. Démon se konečně verval do řady stromů, když se mu podařilo popadnout několik kmenů. Zaúpěl bolestí, jako by stříbřitá kůra byla z kopřiv plných bolesti. Rval stromy ze země, odhazoval je stranou a prodíral se na druhou stranu lesa.
A potom, vyčerpaný, na chvíli klesl k zemi. Otočil se a těžce se vlekl na část kruhu svého pána s pohledem upřeným na zbývající stravu, kterou mu kapitán přichystal, aby si udržel kontrolu.
Gart vyskočil vpřed, ruce zvednuté, a během několika vteřin všichni démoni, kostlivci a krysy, které kapitán pro temného pána připravil, zmizeli, vymazáni Garto-vým divokým útokem.
Kapitán zaváhal, šokován náhlostí Gartova útoku. Démon se narovnal a zavyl vztekem, že mu bylo jeho jídlo upřeno. Kapitán rychle zvedl ruce, ale jeho mana byla stvořením démona a jídla nezbytného k jeho ovládání vyčerpána. Ukázal rukou a snažil se stvořit další bytost. Došlo k slabému výbuchu světla a jediná věc, která se objevila, byl osamocený malý šotek, který, když uviděl temného pána, na nic*nečekal a rovnou vzal nohy na ramena. Démon, mordu dokořán, sledoval prchajícího šotka a potom upřel pohled na kapitána.

S hlasitým řevem skočil vpřed. Na okamžik byl vidět záblesk světla, jako by byla vztyčena ochranná bariéra. Gart se otočil a pohlédl směrem k trůnu, kde Zarel stál, ruce zdvižené. Hammen skákal nahoru a dolů a ukazoval směrem k Zarelovi. Arénou se nad Velmistrovým done-bevolajícím vměšováním zdvihl nepopsatelný řev. Zarel se rozhlédl okolo sebe, spustil ruce a ochranná bariéra zmizela.
Kapitán ječící hrůzou byl zdvižen do vzduchu. Pekelný pán, hltající svou oběť očima, zatáhl opačnými směry, roztrhl muže ve dví a potom ho dvěma rychlými sousty polkl. Jak zmizela kapitánova životní síla, zároveň s ní zmizela i moc, kterou vládl. Se zábleskem ohně a dýmu se démon vypařil.
Gart pomalu přešel kruh, a aniž by čekal na mistra kruhu, sehnul se, sebral krví prosáklý váček a zvedl ho vysoko do vzduchu. Davem zabouřila extáze nadšení. Diváci ze sektoru obsazeného fanoušky Řádu Bolk se hrnuli vpřed, přelézali bariéru, ignorovali rány vojáků, kteří se je snažili zadržet. Desetitisíce jich zaplavily plochu arény.
"Jedno oko, Jedno oko!"
Mistr kruhu přišel ke Gartovi a natáhl ruku po kapitánově váčku. Gart na něj upřel pohled. . "Ty sám jsi z toho udělal zápas na smrt; výhra je moje."
"Patří to Velmistrovi," zasyčel zaklínač. "Tak mi jej zkus vzít."
Muž pohlédl na Garta a potom zpět na Zarela, stojícího na svém trůně. Dav se nahrnul ke Gartovi a vířil okolo něj. Hammen se prodral ke svému pánu.
"Zaplať pámbu za tyhle lidi; měl jsem pocit, že se Zarel chystal sejít dolů a bojovat s tebou hned teď." Rozhodčí ustoupil a potom natáhl paži. "Poplatek many za zápas na život a na smrt." Gart sáhl do váčku, který sebral mrtvému protivníku, vytáhl malý hedvábný uzlík černé many a hodil jej do natažené ruky rozhodčího, který rychle odběhl.
S rukou položenou Hammenovi okolo ramen pro oporu se Gart prodíral davem a uvědomoval si přitom vztek, který teď Zarel cítil poté, co byl znovu ponížen, a poté, co přišel o jedno ze svých nejmocnějších kouzel.

"Jak je vám, pane?" zeptal se Hammen starostlivě.
"Podařilo se mi vyléčit si žebra, ale kocovinu mám pořád," odpověděl Gart. "Pojďme sehnat něco k pití. A taky mám pár věcí, které potřebuji, abys sehnal na dnešní večer."
"Jaké věci?"
Gart se jenom usmál.

Kapitola 12

Ve městě panoval chaos. Tlupy fanoušků jednotlivých Řádů využily situace, že prakticky každý, kdo si to mohl dovolit, byl v aréně, a daly se do bezuzdného rabování. Tlupy fanoušků Ingkary řádily v částech města obývaných příznivci Fentesku, dav Kesthanů se pokoušel oloupit Purpurové, zatímco příznivcům Bolku to bylo úplně jedno a obírali prostě všechny. V několika
čtvrtích vypukly požáry a jejich plameny ozařovaly půlnoční oblohu. "Jak já miluju dobu Slavnosti," zabručel Hammen a zastavil se, aby opatrně vyhlédl za roh. Potom se otočil a sledoval, jak plameny zachvátily krám nenáviděného obchodníka na konci ulice. "Takhle to vždycky nebývalo," Gartova poznámka bylo spíše konstatování než otázka.
Hammen plivl na zem. "Ty časy jsou pryč, jako všechny staré časy." Na chvíli se odmlčel a vzdychl. "Možná, že to nebylo tak skvělé, jak si to někteří chtějí pamatovat," řekl konečně, "ale hry alespoň nebyly pro zábavu buranů. Tehdy to bývala zkouška umu a dovedností, čas příměří, než zaklínači znovu vyrazili na toulky či za studiem nebo za plněním smlouvy pro kníže,
které mělo své zápasníky v úctě. Teď je to pro krev, peníze a potěšení nevzdělaných."
Hammen smutně potřásl hlavou a potom se pro sebe tiše zasmál, když okolo nich proběhlo několik plenitelů, držících mezi sebou těžký barel.

"Tak jo, Garte, legrace skončila. Dneska jsme naše peníze znásobili šestkrát. Dokonce i bez mé provize máš dost, aby sis pár příštích let žil jako prase v žitě. Navíc, získal jsi kouzlo, které obvykle vlastní pouze vládci. Co kdyby sis to sbalil a zatraceně rachle vypadl z téhle cvokárny?"
Gart se usmál a potřásl hlavou.
"Ještě mám něco na práci."
"K Čertu, synu, dneska to byl ošklivý švindl. Ten kapitán byl podfuk sám o sobě, kouzlo mu zjevně dal Velmistr a uvrtali tě do zápasu na smrt. Čekáš, že zítra to bude o něco férovější?"
"Abych řekl pravdu, tak ano," odpověděl tiše Gart. "Lidi vědí, o co jde, tví lidé se o to postarali. Zítra se o nic nepokusí, alespoň dokud nepřijde Průchozí, aby ho podpořil."
Gart se odmlčel a obrátil se, aby se podíval, jak se obchodníkův dům zřítil. K nebi vytryskl proud jisker. Rozesmátý opilý dav, shromážděný okolo požáru, zvedl na pozdrav korbele s pivem a vínem, zatímco obchodník pustě klel a v zoufalství si trhal vous.
Hammen zpomalil. Pořád mu ještě dělal starost jejich rozhovor na cestě z arény po celodenních bojích.
"Myslím, že to, o co jsi požádal mého přítele, je šílenství."
"Říkal jsi, že Velmistra nenávidí kvůli loňské smrti jeho syna. Ty jsi to byl, kdo první ukázal na tu spojitost."
"Jen jsem tak přemýšlel nahlas. Povídal jsem si, co všechno Velmistr udělal."
"Je to jasná cesta k tomu, co chci udělat já. Celou dobu jsi mi nosil ten rubín a teď nastal čas s ním nějak rozumně naložit."
"Pro mého přítele je to hrozně riskantní. Může být odhalen a mrtev, ještě než domluví."
"Bude to legrace," řekl Gart. "A navíc, osoba, kterou chceme podplatit, u něj nakupuje nezákonné elixíry. To v nejhorším pomůže diskusi."
"Je ti jasné, kolik úplatků taková věc spolkne?"
"Jak jsi viděl, už jsem na tom pracoval."
"Ten muž, nebo bych měl spíš říkat ta stvůra, kterou chceš podplatit, strčí peníze do kapsy a na všechno zapomene."
Gart se usmál a zatřásl hlavou.
"Nerozumíš dobře podstatě viny a msty. Koneckonců, jenom se zamění půl tuctu vozů nějakých hrnců a to je všechno. Nikdo nemůže přijít na to, jak k tomu došlo, a náš přítel na tom trochu zbohatne."
Hammen se nervózně rozhlížel kolem sebe.
"Mluvíš o podplacení velitele Zarelových zaklínačů, Uriáše Práskače."
Gart se smutně usmál.
"Ano, Uriáš." Gartův hlas byl vzdálený a zamyšlený.
"Ten rubín má cenu alespoň sta zlatých," zasténal Hammen.
Gart se na Hammena ohlédl jakoby z velké dálky.
"Když chceš uplácet vysoko, musíš být připraven platit," řekl spěšně.
"Když jsi se přede mnou objevil, neměl jsi ani vindru a já ti to uvěřil."
"Musel jsem si šetřit rezervu."
"A zbylo ti z rezervy ještě něco?"
"Trochu," řekl Gart s úsměvem. "Později, zítra, až skončí zápasy, rád bych, abys šel k bráně, tam, kde jsme se poprvé potkali. Vyjdi z města a běž přesně tisíc a padesát kroků."
"Tvých, anebo mých?"
"Mých, zatraceně. Jak jsem mohl znát tvé?"
"Zkusím to."
"Takže: Běž přesně tisíc padesát kroků. Na pravé straně cesty je velice starý náhrobek, asi sto kroků nahoru kopcem. Z druhé strany toho náhrobku jsou uvolněné cihly. Když je odstraníš, najdeš tam zastrčený balíček zabalený v kůži. Přineseš mi ho a, pro všechno na světě, neotvírej ho!"
"Takže teď jsem už i tvůj poslíček."
"Zatraceně. Šel bych sám, ale zítra se toho může semlít hodně."
"Například by tě mohli zabít."
"Potom si balíček nech jako upomínku. Myslím, že obsah by pro tebe byl docela zajímavý."
Gart si dál razil cestu vířícími zástupy, vděčný za lehký déšť, díky kterému se jeho stažená kápě a klobouk se širokou krempou naražený do tváře zdály být celkem přirozené.
Když dorazil na Velké Náměstí, vmísil se do davu a pokračoval rozhodnými kroky vpřed.
"K čertu," syčel Hammen, stejně ale byl Gartovi po boku, když dosáhl hranice kolem paláce. U řady fontán byla rozmístěna jednotka Velmistrových vojáků a obezřetně sledovala lidi procházející okolo. Po včerejších pouličních bouřích mohlo napětí mezi davem a Velmistrovými vojáky každou chvíli explodovat.
Aniž by zvolnil, Gart se prodral okrajem davu a rozběhl se přímo na nejbližšího vojáka. Než měl muž čas jakkoliv zareagovat, Gart ho plnou silou udeřil na solar plexus. I přes ochranu koženého brnění se muž sklátil jako podťatý. Voják po mužově pravici se otočil, vyděšen nenadálým útokem. Vzápětí ho skosila rána pěstí umístěná do krku, hned za ucho. Gart vytrhl dýku, odřízl vojákům jejich peněženky, říznutím je otevřel a hodil je do postrašeného davu. Tím odstartoval divokou bitku o peníze zvonící na dlažbě. Přibíhali tři další vojáci, meče tasené. Prvního Gart jednoduše srazil tak, že mu podrazil nohy. Druhý zaútočil opatrněji, sekl spodem. Gart ránu přeskočil a obranu změnil v útok, když muže zároveň kopl do tváře. Třetí voják zpomalil, zastavil se a potom se otočil, rozběhl se a píská na píšťalku poplach. Dav, šokovaný náhlým útokem, se teď hnal vpřed, aby obral padlé vojáky. Gart se otočil a rychlým krokem mizel ve tmě, zatímco za ním zvuk trubky troubil na poplach. Během několika vteřin vyrazil z paláce oddíl vojáků a pustil se do

davu.
Vzrušení začalo přitahovat diváky z ostatních částí Náměstí a Gart musel kličkovat proti příboji těl ženoucích se za zábavou. Dmoucí a křičící dav se zapojoval do rozšiřující se bitky, ve které explodovaly napjaté vztahy mezi Velmistrem a jeho občany.
Gart pokračoval přes Náměstí a mířil přímo k paláci Řádu Kestha. Těsně předtím, než dosáhl vnějšího kruhu dláždění, označujícího území Řádu, si Gart serval plášť a odhalil oranžovou uniformu, i když tvář mu pořád zakrýval široký klobouk. Gart ukázal na jednoho ze strážných stojících ve vchodu paláce.
"Kdo je to?"
Hammen zamhouřil oči a upíral zrak šerým oparem.
"Josega. Alespoň si to myslím. Čtvrtý nebo pátý stupeň."
"To by mohlo stačit. Víš, co máš dělat."
Gart se rozběhl přes šedé dláždění.
"Josego, ty zbabělý parchante!"
Josega, unaveně postávající u dveří paláce, se pohnul a pohlédl na oranžový plášť, řítící se k němu. Ve chvíli, kdy začal zvedat ruce, byl shora zasažen úderem ohně, který ho v saltu srazil k zemi. Muž zůstal v bezvědomí ležet na dlažbě.
Druhý strážný vyrazil na Garta. Nevšiml si však Hammena, přicházejícího z druhé strany. Úder Hammenovy hole muže zasáhl zezadu do týla. Gart s Hammenem vytasili dýky a stále ještě v době, kdy se teprve začal palácem ozývat poplach, už prchali pryč, váčky obou mužů pevně v hrstích.
"No, alespoň je teď nikdo nezabije v aréně," vydechl Hammen, zatímco mizeli v davu, který si loupeže ani nevšiml, pozornost soustředěnu na rostoucí hluk.
"Vždycky hledáš morální balzám na své hříchy?" zeptal se Gart.
"Pomáhá to."
Gart si razil cestu Náměstím, které se teď rozezvučelo hněvivými výkřiky davu. Okolo něj probíhaly zástupy lidí a mnozí z nich nesli hole, vidle, řeznické nože, a občas dokonce i kuši. V okolí paláce už byl boj v plném proudu. Vojáci si razili cestu ven, štít vedle štítu, dav je bombardoval odpadky, kusy dřeva, dlažebními kostkami a čímkoliv, co se mu dostalo pod ruku.
Gart obešel místo násilností a zamířil k paláci Ingka-ra. Zastavil se, serval si oranžovou tuniku a odhalil hnědou pod ní.
"Ještě toho nemáš dost?" zeptal se Hammen.
"Ještě ne. Tak jako posledně."
O minutu později už oba dva prchali pryč, v rukou další dva ukořistěné váčky. Jejich pronásledovatele zadržel dav.
Gart zpomalil a potom volným krokem došel na území Řádu Bolk. Ve dveřích stálo půl tuctu zaklínačů a sledovali šířící se násilnosti.
"Co se to tam děje?" zeptal se Gart a postavil se vedle Narua. Obr na něj zvědavě shlédl.
"Všechny druhy bojování dnes večer," rachotil Na-ruův pobavený hlas. "Nevíš?"
"Ne, vyrazil jsem si za trochou zábavy za palácem."
"Jaké zábavy?"
"Trochu ženské zábavy."
"Hm, necvičíš. Paní se tohle nelíbí." Naru se hlasitě řehtal. Potom vzhlédl a při pohledu na tucet zápasníků Ingkary dupajících po hnědém dláždění se mu zúžily oči.
"Ven z našeho území!" vykřikl a vystoupil ze dveří, aby se střetl s přicházejícími Purpurovými, kteří při pohledu na obra zvolnili.
"Dva naši muži byli oloupeni o svá kouzla. Udělal to jeden z vašich!" vykřikl jeden z Purpurových.
Garu neodpovídal a ze své výšky si opovržlivě zápasníka měřil. Vypadalo to, že Purpurový zaváhal, potom však zahlédl Garta.
"Byl to on, Jednooký."
Naru pohodil hlavou a zasmál se.
"Dobrý chlapík, loupí ženy o čest, ne psy o odpadky. Vy Purpuroví jste pejsci na hlazení od Velmistra."
S divokým hněvivým výkřikem zvedl jeden ze. zápasníků Ingkary ruku. Náhle se objevil vířící cyklon, vítr, který z něj vyrážel, byl studený jako polární noc. Uvnitř mraku se zformovala postava a vystoupila z něj. Ledový obr se pomalu pohyboval k Naruovi. Jako by jeho klouby byly pořád ještě spoutány mrazem, jeho chůze byla pomalá, ale byla v ní smrtelná účelnost. Pozvedl ocelové válečné kladivo, z otevřených úst zahřmělo vytí větru mrazivé noci.
Naru se se smíchem ráně vyhnul. Sbalenou pěstí udeřil ledového obra takovou silou, že se hlava příšery rozpadla na cinkající kousíčky. Boj začal. Výkřiky povolávající Purpurové i Hnědé se nesly Náměstím. Hnědí zaklínači a vojáci se vyhrnuli z paláce, aby pomohli svým druhům. Dav. který se hnal k nepokojům u Velmistrova paláce, zpomalil a otočil se, aby sledoval podívanou před palácem Bolku. V rychlosti se začalo sázet. Přívrženci obou Řádů se prostrkali vpřed, aby sledovali boj a záhy sami bojovali jedni proti druhým.
Z další části Náměstí byly slyšet výkřiky svolávající
ojovníky Kesthy a Fentesku. Temnotu prozářila exploze a dav volal óch a ách nad paprsky světla vystřelujícími z vrcholku paláce Fentesk.
Gart zůstával ukryt ve stínech a nevšímal si Hamme-nových vzrušených výkřiků, jak se boj, do kterého se teď zapojili i diváci, rozléval po Náměstí. Příznivci různých barev se do sebe vzájemně pustili se škodolibou bezuzdností. Žádní Velmistrovi zaklínači ani vojáci nemohli zasáhnout, protože měli dost práce okolo vlastního paláce.
Na vrcholku Velmistrova paláce náhle došlo k velké světelné explozi. Záblesky světla vylétávaly ze střechy paláce a bez výběru, padni komu padni, srážely lidi na Náměstí po stovkách.

"Myslím, že půjdu dovnitř a trochu si schrupnu," řekl Gart nevzrušeným hlasem, otočil se zády k představení a mířil ke dveřím. Přešel bezvládné tělo oranžového zápasníka, kterého sem Naru odhodil na vzdálenost dobrého půl tuctu sáhů. Obr burácel potěšením a dál pokračoval v bitvě, pěsti se mu zvedaly a zase klesaly.
Gart prošel dveřmi a zastavil se. Otočil se na Ham-mena.
"Hammene, co kdybys mi šel rozestlat?"
Hammen zíral očima dokořán na Kirlen, stojící před nimi, potom přikývl a proklouzl kolem Představené.
"Skvělé, jednooký, skvěle vychytralé."
"Co tím myslíte, má paní?"
"Ta válka tam venku. Myslíš si, že nevím, jak to celé začalo? Myslíš si, že to neví Velmistr?"
"Nemá žádné důkazy. A možná jen sklízí bouři své setby."
"A ty jsi jeho morální soudce? Tam venku zemřou stovky lidí."
Gart přikývl.
"Přišlo by to tak jako tak. Tam venku nikdo nikoho nenutí, aby se zúčastnil násilností, aby vraždil. Jenom napodobují špičky své společnosti."
Kirlen se chladně zasmála, těžce se přitom opírala o svou hůl.
"Naše hry z toho času nevybočují," řekla konečně, otočila se a odšourala se pryč.
"Ten parchant! Určitě to byl on!"
Uriáš zvedl k Zarelovi oči.
"Jak to víte, pane?" |
Jeho hlas byl naplněn obezřelou pozorností. \
"Jak se opovažuješ! Za tvou nestoudnost bych ti měl [
srazit hlavu." I
K Zarelovu údivu Uriáš okamžitě nezbledl.
"Jestliže mne zabijete, pane, obávám se, že by se tímhle palácem mohla prohnat vzpoura. Přímo v této chvíli, přímo před tímhle palácem naši muži zadržují dav. Co by asi řekli, kdyby jejich velitel měl padnout vaší rukou?"
"Co se tebe týče, asi by toho neřekli moc," zavrčel Zarel.
"O věcech všeobecně," odpověděl Uriáš, překvapený, jak z něj plynula slova. "V nepokojích posledních několika dnj zahynulo jedenáct zaklínačů a taky více než dvě stovky vojáků. Nemají z toho radost, můj pane. A i když moje smrt by nemusela znamenat vůbec nic, mohla by na druhé straně znamenat středně mnoho."
"Co to do tebe vjelo?"
Uriáš těžce polkl a snažil se ovládnout svůj strach.
"Ne jednou, ale čtyřikrát jsi dnes porušil pravidla arény. Nasadil jsi Silmara mezi zápasníky Ingkary, dal jsi mu kouzlo, nechal jsi mistra kruhu prohlásit to bojem na smrt a potom jsi se pokoušel do zápasu vměšovat."
"Jak to víš?"
"Řekl mi to dnes ráno. Vzal ten úkol, ale bál se, že to bude jeho smrt. Takže ještě než šel a přidal se k Ingkaře, všechno mi řekl."
Zarel začal zvedat ruku.
"Jen prosím do toho. Zatím je to tajemství. Zabij mne a celé město dostane potvrzené, co si zatím jenom myslí. Bude po sázkách, protože dav už ti nebude vůbec a v ničem věřit. Jen prosím do toho. Víte, můj pane, nechal jsem někomu podrobnou zprávu, a kdybych náhodou zemřel, dostane se na veřejnost."
Zarel zaváhal, Šokován náhlým obratem svého pobočníka.
"Já bych zase mohl odhalit tvou roli v pádu Tyrkyso-vých."
"Tím mne držíte už dvacet dlouhých let, pane. A já se před vámi válel v prachu. Ale pro tuto chvíli chci, abyste se mnou jednal jako s mužem."
Zarel se zasmál.
"Nejsi nic víc než znetvořené zvíře."
"Proč jste ze mne tedy udělal velitele svých zaklínačů?"
Zarel se chladně usmál.
"Protože tě mohu ovládat."
"To pořád můžete, ale cena se mění."
"Co chceš?"
"Vládu nad řádem Bolk," odpověděl Uriáš pevně.
"Nemám žádnou moc nad tím, kdo je vybrán jako Představený Řádu."
"Potom musíte vymyslet, jak na to. Než tohle skončí, musíte Kirlen zabít, nebo zabije ona vás. Není to jasné, že za tím Jednookým stojí ona?"
"Jak ti potom budu moci důvěřovat?"
"Nemůžete. Co se toho týče, jak mohu důvěřovat já vám? Možná jsou to poiátky jediného vztahu, který je v tomto světě trvalý."
Zarel unaveně přikývl a opřel se.
"Dokážeš ten dav zvládnout?"
"Stěží, ale ano, i když se bojím zítřka v aréně. Jediná jiskřička je vyprovokuje."
Uriáš zaváhal.
"Kdyby ta jiskřička měla přijít, budeš je muset zabíjet po tisícovkách a zašlapat je do špíny. Vůbec se nesmíš zdráhat."
Uriáš souhlasně přikývl.

"Pane, srazíte ho zítra?"
"Mám v plánu nechat ho zabít v procesí k aréně. Mí vrazi už teď zaujímají pozice. Z tohoto města nikdy živý neodejde."
"A kdyby se té pasti vyhnul?"
"V aréně ne, to je příliš riskantní." Zarel se odmlčel.
"Ať si ho s sebou vezme Průchozí jako svého sluhu a máte ho z krku. Má něco v plánu nejen proti vám, ale i proti Průchozímu."
"Jak víš tohle?"
"Požádal jste mne, abych zjistil vše, co mohu," odpověděl Uriáš. "Je nepředstavitelně nebezpečný."
Zarel sklonil hlavu.
"Běž pryč."
"Naše dohoda platí?"

"Jistě, k čertu. A teď běž pryč."
Uriáš, hlavu hluboce skloněnou, se otočil a vyhopsal z místnosti.
"A utiš ten zatracený dav!"
Sotva se dveře s bouchnutím zavřely, trpaslík se vyčerpaně opřel o zeď, náhle neschopen ovládat třes končetin. Přemáhal náhlé nucení na zvracení. Celá léta snil o tom, jak se Zarelovi postaví, a vždycky se bál, že cenou bude smrt. Měl pocit, jako by byl posedlý ďáblem. Co se dělo? Jeho návštěva obchodníka s lektvary měla za účel zisk nějakého prášku, aby bylo po jeho s jednou dvorní dámou; byl to jediný způsob, jak kdy k nějaké mohl přijít: tím, že ji nejdříve nadrogoval. Nápoj, který mu tam nabídli, se zdál být docela nevinný. Jenže potom se ho zmocnil tenhle pocit síly a vzdoru.
Měl najednou nutkání vrátit se tam, najít toho člověka a zabít ho.
Ale proč? Jaksi to fungovalo, ale byl to vůbec ten nápoj? Zabořil ruku do kapsy a ucítil kožené pouzdro a váhu rubínu uvnitř pouzdra. Žádost byla naprosto jednoduchá a úplatek dost vysoký, aby mu zajistil nejméně čtrnáct dní rozkoší i bez nějakých elixírů.
Slíbil mi Řád Bolk, až Kirlen padne, říkal si Uriáš s ponurým úsměvem. Vlastní palác a svoboda od Zarelova mučení.
Ovanul ho sen, kde viděl sebe sama neseného ve vy-polštářovaných nosítkách ze zlata, jako má Jimak, obklopeného konkubínami, nad kterými by Tulan slintal závistí.
Uriáš se při tom pomyšlení usmál.
Jenže a hlavně, od koho ten úplatek byl? Dělal si náhle starosti. Měl své podezření a už jenom to mu způsobovalo běhání mrazu po těle. Protože existovala vzpomínka na časy minulé, dávno minulé, na to, jak byl kdysi zdrojem úsměvů, a dokonce byl milován.
Uriáš sklonil hlavu a šel dál chodbou, do temnoty.
Zarel mlčky seděl. Co to vjelo do Uriáše? Zbláznil se jenom, anebo nějak cítil, že jeho pozice Velmistra by se mohla naklánět? Ale byl tu teď ten hlubší strach, uvědomění si, že Jednooký byl nějakým způsobem něco úplně jiného. Ten rozdíl byl takový, že se to nevyřeší tím, že ho nechá vyhrát Slavnost, aby ho Průchozí odnesl navždy.

Mohl by Jednooký znát mé plány a prozradit je Průchozímu? Dokonce je vyměnit za svou zatracenou kůži? Že by mu šlo o tohle? Musel teď akceptovat fakt, že Jednooký přišel, aby ho zničil, a možná měl Uriáš pravdu. Jednooký měl něco i s Průchozím.
Zarel vzdychl a předklonil se na svém trůnu.
Může být, že Jednooký dokonce ví, že celá ta Slavnost je podfuk? Možná že už pochopil, že jednou z mnoha funkcí Slavnosti je vybrat každý rok nejlepšího zápasníka, aby odešel s Průchozím... a byl zabit, aby se eliminovala potenciální hrozba nejen pro stávající řád, ale i pro Průchozího samotného? Jednooký dokázal, jak je mazaný. Zarel by byl hlupák, kdyby nepředpokládal, že mu to všechno došlo.
Zarel znovu vzhlédl, téměř připraven zavolat Uriáše zpět.
Ne. Ne jeho a ne teď. Všechno má svůj čas, a brzy si zahraje i tuto hru. Musí být nějaký způsob, jak zničit Jednookého.
Zarel se náhle opřel a začal se smát. Bylo to tak jasné, tak báječně a jednoduše jasné, co se musí udělat, a přitom to může ještě krásně uhladit cestičku pro nového Průchozího.
Gart se líně protáhl a pozoroval vyvěšování další sady jmen na sázkovém panelu. Právě skončily první zápasy druhého kola vylučovacích bojů a Gart čekal, koho mu los přidělí poté, co první zápas proseděl. Konečně se objevila jeho značka, dav souhlasně zařval a potom propukl v pohrdavý smích, když jako jméno jeho soka bylo zveřejněno jméno zápasníka druhého stupně z Kesthy.
Gart se ohlédl na Hammena a ten pokrčil rameny.
"Kdoví, třeba se stahuje a rozhodl se pro férovou hru; dneska dav nemá zrovna náladu na jeho triky."
Nespokojenost byla zřejmá po celém městě. Řádění předešlé noci padlo za oběť několik set domů a obchodů. Byly desítky mrtvých a stovky raněných. Napětí mezi Rády bylo ještě horší. Boj mezi Fenteskem a Kesthou si vyžádal půl tuctu mrtvých, mezi nimi byl i druhý nejvýše hodnocený zaklínač Rádu Kestha, zatímco boj mezi Rády Bolk a Ingkara si vyžádal životy dalších osmi. Gart poslechl Hammenovy rady, ještě před úsvitem vyklouzl z paláce a ukryl se y aréně. Hammen mu

nedoporučil účast ve velkém průvodu, a tak Gart alespoň nechal Kirlen vzkaz, aby s ním pro tento den zápasů počítala a nevyškrtávala ho ze seznamu soutěžících.
Hammenova rada se ukázala být užitečná, když cestou do arény vypukl v blízkosti průvodu boj. Během několika

okamžiků se z vedlejších uliček vyhrnula polovina Zarelových zaklínačů a vrhla se mezi Hnědé. Dychtivě se rozhlíželi okolo sebe a Kirlen se smála trpkým, chladným smíchem, když vyšlo najevo, že celý boj byl jen rouškou, zakrývající útok na Garta, který ovšem v zástupu nebyl.
Diváci v aréně čekali a divili se, kde je jejich oblíbenec, obávali se, že by mohl zmizet stejně záhadně, jako přišel. Zazněly trubky vyzývající zaklínače do arény a půl milionu lidí vyskočilo na nohy a sledovalo, jak zápasníci druhých zápasů druhého kola vylučovacích bojů vykročili na plochu arény.
"Bude to podfuk. Z toho kruhu tě nenechá odejít živého," řekl Hammen stísněně.
"Vždycky můžeš zůstat tady nahoře na tribuně."
"To určitě. Byl jsem u toho až doteďka, i když jen věčný Bůh ví proč."
"Tak tedy pojďme na to," oznámil Gart, postavil se a odhodil stranou těžký plášť, pod kterým se do této chvíle skrýval. Protlačil se mezi sedadly dolů k bariéře oddělující okraj zápasiště, přeskočil zeď a otočil se, aby pomohl Hammenovi. Okamžitě se k němu vyřítilo půl tuctu vojáků, kteří ho měli za příliš dychtivého fanouška. Gart se otočil, aby se jim postavil.
Z místa, kde stál, se z publika zvedl divoký radostný výkřik.
"Jedno oko!"
Strážní zpomalili, až se úplně zastavili a nevěřícně naň hleděli. Gart okolo nich prošel, jako by tam ani nebyli. Dav, uchvácený myšlenkou, že celou tu dobu seděl mezi nimi, propukl v halasné pozdravy, jak Gart kráčel napříč arénou ke kruhu určenému pro jeho příští zápas.
Kruh byl přímo pod Zarelovým trůnem. Gart na Velmistra pohlédl, usmál se na něj, ale ani necekl.
Zarel se postavil, zíral na Garta s otevřenou nenávistí, Gart se otočil k němu pohrdavě zády. Řev davu se zdvojnásobil.

"Mohl by tě zabít lusknutím prstu," křičel Hammen a snažil se přehlušit vyjící dav.
"Na to teď nemá odvahu," odpověděl Gart tiše, když vystoupil z neutrálního čtverce. "Jestli se mě teď dotkne, půl milionu lidí to tu vezme útokem."
"Nevěř davu."
"Nevěřím jim, ale věřím jejich nenávisti k němu."
Gartův protivník, mladá žena z Řádu Kestha, postoupila vpřed a vstoupila do svého čtverce, odkud plná úzkosti hleděla na Garta.
"Jaký vyhlašuješ statut zápasu?" zeptal se Mistr kruhu a pohlédl na Garta.
"Zápas o kouzlo."
Mistr kruhu se otočil, pohlédl na ženu a ta mu dala stejnou odpověď.
Boj skončil během několika vteřin. Ještě než stačila soustředit dostatečné množství many, aby se vůbec mohla bránit, Gartův mamut ji přišpendlil k zemi. Žena na zvíře hleděla s očima hrůzou rozšířenýma. Zvedla ruku na znamení porážky, Gart zvíře odvolal a potom je odča-roval. Mistr kruhu přistoupil k ženě, aby od ní převzal sázku. V tu chvíli Gart otevřel levou ruku dlaní dolů, oznamuje, že kouzlo nepřijme. Dav souhlasně zamručel nad tímto rytířským gestem.
Pevným krokem se vrátil do sektoru ostatních hnědých zaklínačů. Mnoho z nich na něj hledělo s jasným podezřením, nikoliv však Naru, který vykřikoval nadšením.
"Výborné, můžu tě pořád zápasit. Myslel jsem, žes utekl."
Gart se zasmál a pokračoval ke stolu naloženému čerstvým ovocem, sýrem a karafami s vínem pro občerstvení zápasníků. Vzal si několik granátových jablek, džbánek vína, pokynul Hammenovi, aby ho následoval, a šli se posadit na prázdné židle.
Kirlen, sedící na svém trůně, na něj shlédla.
"Přišel jsi o ranní procesí."
"Ze zdravotních důvodů jsem se nemohl zúčastnit."
Kirlen se chladně zasmála.
"Bylo by docela zábavné se dívat, jak by ses z toho vysekával."
"Nechci působit problémy."

"Jako třeba včera v noci?"
Gart se usmál, neřekl nic a usadil se ve své židli, aby sledoval podívanou.
Začalo třetí kolo eliminací a Gart byl vyvolán hned pro další zápasy. Vrátil se o necelou půlhodinu později, tentokrát si nesl rudé kouzlo ohňové koule, které mistr kruhu vzal z váčku bezvědomého protivníka. Hysterie davu dosahovala vrcholu, i když teď už se musel sázet stříbrný, chtěl-li někdo na Gartovi vyhrát měďák.
S koncem třetího kola eliminací byla vyhlášena polední přestávka. Na tribunách lidé rozkládali rukama a hlasitě diskutovali o zbývajících čtyřiceti zápasnících. Několik favoritů už bylo z kola venku, mezi nimi i Omar z Kesthy, který byl považován za jednoho z favoritů celé soutěže, a legendární Mina z Ingkary, který byl z arény odnesen bez nohou, sežraných gnómy, zatímco ležel v bezvědomí. Celému problému dále přidaly na zajímavosti události včerejší noci, protože mezi mrtvými zaklínači bylo devět těch, kteří se kvalifikovali do dalších bojů. Jejich smrt narušila komplikované sázkové rozpisy a desetitisíce lidí byly nešťastné, když se u jejich jmen objevily černé značky.
Protože se nesázelo pouze na jednotlivé zápasy, ale také na široké spektrum permutací, včetně kombinací zápasníků, průměrů vítězství Řádů a procent vítězství Řádů v každém kole, dav nebyl rozhodně spokojený. Mnoho sázek z prvního dne úmrtí učinila neplatnými a vklady propadaly do Zarelových truhlic. Tím byli mnozí přesvědčeni, že nepokoje minulé noci vyvolal sám Velmistr, aby si namastil vlastní kapsy a pomstil se za vzpurné chování svých občanů.

Mezi příznivci té či oné skupiny propukaly hlasité hádky, které čas od času přerůstaly v násilí. Bitky se valily tribunami nahoru a dolů, v jednom případě se rvačka dokonce přelila na plochu arény a musela být. potlačena oddílem vojáků. V průběhu polední přestávky party dělníků vymazaly kruhy pro první dvě kola vylučovacích bojů. V následujícím kole bude bojovat již jen dvacet párů zápasníků, rozdělených na dvě skupiny po deseti. Byly namalovány nové kruhy, dvakrát tak velké jako předchozí, necelých padesát sáhů v průměru. To znamenalo, že se nyní mohla

použít mocnější kouzla, taková, která by se jen těžko udržovala pod kontrolou v malém, pětadvacetisáhovém kruhu. Zazněl vysoký jasný hlas trubky, oznamující konec polední hodiny. Zatímco diváci proudili zpět na svá místa, z přístupových tunelů vyrazily katapulty a pohybovaly se po okraji arény. Do davu vzlétaly další hliněné nádoby, a jak se při dopadu tříštily, dav propukal v nadšené ovace.
Hammen se otočil na svém místě, aby sledoval tu podívanou, a nastražil uši, aby mu neuniklo volání davu.
"V hrncích je více zlata," oznámil a do hlasu se mu náhle vkradla touha, jako by si přál být zpátky, tam na tribuně.
Gart se pro sebe zasmál a neodpovídal.
Jak se zprávy o novém obsahu nádob šířily, dav nebyl daleko od šílené paniky stáda, ženoucího se na výhodnější pastviny. Vypukly rvačky. Lidé po sobě šlapali pro jedinou minci, která by jim zajistila dostatek vína či piva na polovinu zimy. Trpaslíci poháněli svá zvířata okolo arény, pálili ze svých zbraní a potom, ukazujíce, kam hrnce dopadly, řvali nadšením nad fraškou v hledišti.
Z přístupových tunelů vyšly stovky mladých žen oděných v průsvitné róby. Přitančily k okraji arény, sáhly do přirostlých kapsiček, které se jim vzdouvaly u nahých boků, a vyhazovaly mezi diváky hrsti zlatých tretek, a dokonce i drahého kamení. Tím odstartovaly nadšené volání blízké nepříčetnosti, které se stalo ještě divočejším poté, co ze severu přiletěli čtyři draci, každý nejméně půl sáhu dlouhý. Diváci na pokraji paniky zvedli hlavy, měli strach, že potvory se vymkly kontrole. Draci se však v záři světla rozprskli do obláčků dýmu a z mraků, které se rozprostřely nad arénou, začaly pršet náhrdelníky a jiné cetky a ještě další mince.
Poté, co se zbavily svého deště, se mraky shlukly dolů, do středu arény, a svinuly se okolo Velmistrova trůnu. Mraky se srazily do jediného, který rotoval a zavíjel se. Vyšlehlo jasné světlo, udeřil hrom a on tam stál uprostřed arény, mocný na svém trůnu, Zarel Ewin, Velmistr Arény, vracející se z oběda.
Dav ho nadšeně vítal divokým, hysterickým řevem a

Zarel, otáčeje se do všech koutů arény, se hluboce uklá-něl.
Hammen znechuceně potřásl hlavou a odplivl si.
"Dav," řekl chladně. "A všechno je odpuštěno."
,^AIe ne na dlouho," odpověděl Gart.
Zeny a trpasličí osádky katapultů mizely v přístupových tunelech a z obecenstva se ozvalo nespokojené brblání.
"Žádný strach, drazí přátelé." Zarelův hlas burácel napříč arénou díky kouzlu zesílení. "Přijdou znovu na konci dnešních oslav a přinesou vám ještě více zlata."
Zarelova slova byla přijata s jásotem plným očekávání.
Gart se ohlédl na Hammena a vesele se zašklebil.
"Postaral jsi se o to?"
"Nemohu nic slíbit, ale zaplatil jste určitě dost."
"Výborně."
"Losování začalo," oznámil Hammen a ukázal přes arénu, kde teď jediný mnich vytahoval jména ze zlaté schránky.
"Teď už to není podle Řádů," řekl Hammen.
"Od této chvíle tě mohou vylosovat proti tvému soudruhovi."
Při Hammenových slovech se na ně otočil Naru a roztáhl ústa do širokého úsměvu.
"Možná teď budeme bojovat a já beru všechna tvá kouzla."
"Možná."
"Jedno oko!" Davem se rozléhal křik. Gart pohlédl na tabuli a viděl, že byl vybrán proti zápasníku Ingkary.
"Kdo je to?" zeptal se.
"Ulin. Tvrdý chlapík, dnes už možná osmého stupně. Neuvěřitelně rychle dokáže koncentrovat manu. Navrhuji, abys na něj šel fyzickou silou; jinak bys mohl mít potíže hned od začátku."
Gart si stoupl a ohlédl se na Narua.
"V tomhle kole ještě ne."
"Ne aby prohrál, Jednooký. Pořád tě chci bojovat."
Na tabuli se objevil Naruův zápas a obr se zvedl, smál se a protahoval se.
Společně vyšli na zápasiště. Diváci vyskočili ze sedadel a nadšeně povzbuzovali dva z nejoblíbenějších

zápasníků. Gart se otočil a pohlédl nahoru na tribuny. Někteří z diváků teď měli přes oko pásku, nový hit obchodníků suvenýry. Gart mohl jen potřást hlavou nad touto novou módou.
Když Naru odbočil do svého kruhu, plácl na rozloučenou Garta do zad tak, že ho málem srazil do písku.
Gart dorazil ke svému kruhu a vstoupil do neutrálního čtverce. Znovu zazněly trubky. Na druhé straně pade-sátisáhového kruhu stál jeho protivník, připravený, paže dokonce již teď natažené. Zarel se postavil.
"Z mého rozhodnutí budiž od tohoto čtvrtého kola eliminací zavedeno nové pravidlo." Diváci zmlkli v očekávání.
"Jestliže jeden či druhý ze zápasníků si bude přát boj na smrt, potom boj budiž na smrt. Dále, sázky na takové zápasy budiž osvobozeny od mého desetiprocentního poplatku. Všechny výhry jsou tedy vaše. Na padlé nesmí být použito

žádných hojivých kouzel."
Následovala chvíle ohromeného ticha a o okamžik později aréna vybuchla nadšeným jásotem.
"Dav," odfrkl zlostně Hammen. "A má je zpátky v kapse."
"Až na soukromé bookmakery. Zrovna je vyřadil ze hry, pokud ovšem nenabídnou lepší kurz."
"Dále, mí přátelé. Každý zápasník, který prohlásí statut zápasu na smrt a zabije svého protivníka, získá z mých rukou, z mého soukromého pokladu kouzlo, které si vezme z mého osobního váčku, nebo pět set zlatých, dle výběru."
Na ploše arény mnoho zápasníků zvedlo zaťaté pěsti v nadšeném pozdravu.
"Utrácí celý majetek, aby je získal zpátky," řekl Hammen.
"A Představení přijdou o své nejlepší lidi," dodal tiše Gart. "Mistrovské."
Gart se ohlédl na místo, kde seděla Kirlen. Cítil její hněv. Kdyby se Představení odvážili protestovat, dav by se vzbouřil, jenomže tentokrát proti nim. Zarel je pro tuto chvíli vyšachoval ze hry a přitom je ještě zároveň oslabil.
Rozhodčí kruhu pro tento zápas přistoupila ke Gartovi

a natáhla paži. V dlani mela dva úštěpky kamene, černý a bílý.
"Vyber si smrt, anebo zápas o kouzlo," řekla chladně.
"Co takhle veřejné vyhlášení?" zeptal se Hammen.
"Řekni svému sluhovi, ať sklapne, nebo mu nechám vytrhnout jazyk," vyštěkla žena.
Gart si ji chladně změřil a potom si vybral bílý úště-pek.
"Zápas o kouzlo."
Pohlédla na něj s otevřeným výsměchem, otočila se a vyrazila k jeho protivníku.
"Skvělé," zavrčel Hammen. "Většina zápasníků bude předpokládat, že si jejich soupeři vybrali zápas na smrt tak jako tak, takže udělají totéž, aby alespoň měli naději na zisk Velmistrovy odměny. Chystají se tady jatka."
Žena stála před Ulinem s nataženými pažemi a Ulin si vybral jeden z nabídnutých kousků kamene, označujících jeho volbu. Přešla znovu kruh, vytáhla rudou vlajku a vyvěsila ji. Rudé vlajky zaplavily celou plochu arény. Diváci divočeli touhou po krvi.
"Bojujte!"
Gart vskočil do arény, rychle se pohyboval, mířil přímo ke svému soupeři. Ulin stál s nataženými pažemi, rychle nabíral manu, aby mohl stvořit první kouzlo. Gart dál běžel a vytrhl dýku. Ulin na něj pohlédl a začal zvedat ruku. Zvedal ji ještě ve chvíli, kdy ho Gart udeřil jílcem dýky z boku do hlavy. Ulin se celý pomačkal a skácel se nazad.
Zařval vzteky, vytrhl vlastní dýku a od země zaútočil. Gart uskočil stranou.
"Lež, zatraceně, lež a dělej, že jsem tě omráčil!" vyštěkl Gart.
Ulin však, hnán divokou zuřivostí, znovu zaútočil. Naznačil další útok spodem a potom švihl dýkou Gartovi po hrdle. Celou tu dobu se otáčel tak, aby byl na Garto-vě slepé straně.
Ulin hrábl rukou po zemi, vmetl Gartovi do tváře hrst písku a tím ho oslepil. Gart se zapotácel, ječeni davu dosáhlo takových hysterických výšek, že ani neslyšel, odkud by protivník mohl přicházet.
Gart padl dozadu, jakoby řízen insinktem, a cítil, jak

se Ulin přes něj přehnal. Převalil se přes záda a saltem se dostal na nohy. Snažil se vytřít písek z oka.
Ulin znovu zaútočil. Nedal Gartovi ani čas, aby zvedl ochranný kruh. Gart se znovu převalil, Ulinova čepel mu prořízla rameno. Pohled na krev způsobil, že dav začal hulákat ještě hlasitěji.
Pořád ještě viděl jen stěží a cítil přicházet další tvrdou ránu. Nastavil levou ruku, aby úder kryl. Dýka mu rozřízla zápěstí dokořán, ledová bolest přesného zásahu ho omračovala.
Ulin se stáhl a potom zaútočil znovu. Gart se před ránou sehnul, skrčil se a vykopl nohou. Zasáhl Ulina přímo pod levé koleno aten se svalil. Okamžitě byl zpátky na nohou, skočil po Gartovi a snažil se ho přitisknout k zemi. Převraceli se v prachu, Ulin zvedl ruku s dýkou, aby ji bodl Gartovi do oka. Gart trhl hlavou a rána minula oko, nikoliv však tvář.
Ulin vítězně zařval, vytrhl dýku z písku a zvedl ji ke smrtící ráně.
Již ve chvíli, kdy ruka začala klesat k poslední ráně, se Gartovi podařilo uvolnit pravé zápěstí a bodnout vzhůru. Dýka zajela do masa Ulinovi přímo pod bradou a pronikla patrem až do mozku.
Ulinova ruka ochabla a minula svůj cíl. Gart pustil svou dýku, když tu se Ulinovi podařilo s téměř nadpřirozenou silou se zvednout na nohy, Gartovu dýku až po jílec zaraženou v čelisti.
Dav při pohledu na muže potácejícího se vpřed a vzad vzdychl úžasem. A potom, pomalu, se mu nohy složily a muž se zřítil na zem. Gart těžce lapal po dechu a zvedl se na kolena. Dav okolo něj vydával ohlušující ryk a Gart měl chuť zakrýt si uši.
Ucítil ruce, které ho uchopily za ramena.
"Hojivé kouzlo, použij hojivé kouzlo, vykrvácíš!"
S okem doširoka otevřeným Gart pohlédl nejdříve na Hammena a potom zpět na Ulina.
"Na něj není čas, k čertu, hojivé kouzlo, teď!"
Gart se zhluboka nadechl, přikývl a soustředil se na svou manu. Síla přicházela jen zvolna a Gart cítil, jak slábne. Konečně nashromáždil dost moci a pomalu roztáhl ruce. Krev proudící ze zápěstí, ramene a tváře se zastavila, kůže se znovu spojovala a Gart cítil, jak se mu síla vrací.

Po těle mu přejel blesk, Gart přivřel oko proti jasu odpoledního slunce odrážejícího se od písku arény, vstal a namáhavě oddechoval.
"Proč jsi ho prostě nepropíchl první ranou?" "Myslel jsem si, že ho srazím pěstí." "Rytířství si strč někam. Tohle je boj

o život a raději abys to tak bral," vyštěkl Hammen.
Gart se rozhlédl po aréně, kde pořád ještě probíhalo asi půl tuctu zápasů. V kruhu v jižní části arény pobíhal velký pavouk, ve výšce držel zápasníka, který se svíjel v agónii, a dav nad nimi vyskočil na nohy v divoké vášni. Na východní straně si to spolu rozdávaly dvě malé armády zombies a kostlivců, zatímco v kruhu na sever od Garta se naparoval zápasník a za vlasy držel hlavu svého protivníka.
Gart přistoupil k Ulinově tělu a pohlédl na něj.
"K čertu s tebou," vydechl, sehnul se, vytrhl dýku a otřel ji do písku a potom odřízl Ulinův váček a hodil hrudku many rozhodčí. Dav divoce tleskal.
Gart se otočil a vyrazil zpět k sektoru Hnědých.
"Smůla, že sis nevybral černou. Jedno oko," popichovala ho rozhodčí. "Cena mohla být tvá."
"Nepotřebuji žádná další kouzla a k ďasu s krvavými penězi," vyštěkl odpověď.
Pořád ještě těžce dýchal, pomalu přecházel zápasiště arény a nevšímal si divokého řevu davu, který mu vesto-je vzdával hold. Vešel pod baldachýn a namířil ke stolu s občerstvením. Nalil si a v aréně mezitím skončily poslední zápasy.
"Jak je s Vařenou?" zeptal se Gart a otočil se, aby se rozhlédl po ploše.
Hammen ukázal na sázkařský panel.
"Vyhrála."
Gart přikývl a neřekl nic.
Vrátil se Naru, celý od krve, a v ruce třímal váček zápasníka Fentesku.
"Tolik jatek neviděl celá léta," oznámil zvesela. "Mnoho dpbrých kouzel."
Prodraí se ke Gartovi, popadl karafu s vínem a vyprázdnil ji dlouhými, žíznivými doušky, po kterých následovalo burácivé spokojené říhnutí.
"Teď je lépe. Možná budeme bojovat a vezmu teď tvůj váček."

Gart pohlédl vzhůru na Narua.
"Víš, těžko se to přiznává, ale skoro jsem tě začal mít docela rád."
Naru se zasmál a jeho hlas byl trochu smutný.
"A já tě taky skoro rád. Smůla."
"Zápasníku, nikdy si nehledej přítele v zápasníku."
Gart se otočil a uviděl za sebou stát Kirlen.
"Tentov masakr je kvůli tobě. Uvědomuješ si to, že? Všechny Řády přijdou dnes a zítra o své nejlepší zaklínače."
"Tak ho zastavte."
"Nemůžeme." Kirlen mávla rukou směrem k hledišti, , kde lidé byli na nohou a vyli touhou po krvi, zatímco dole na ploše se v kruhu potáceli dva zápasníci. Kouzla už byla vyčerpána, proto po sobě sekali dýkami.
"Jenom dneska zemřelo víc zápasníků, než jsme jich ztratili za půl tuctu Slavností, jenom proto, aby dostal tebe a strhl dav na svou stranu."
Gart si usrkl svého vína.
"A vy všichni při tom slábnete. Jak už jsem říkal, vy čtyři byste ho měli zastavit."
Kirlen potřásla hlavou a neřekla nic.
"Nechtě mě hádat. Všem vám zaplatil, že? Potenciální ztráta z kontraktů je vyrovnána na několik let dopředu."
"Ten parchant," řekla tiše, její hlas byl sotva slyšitelný kvůli křiku hlediště.
"A vy jste to samozřejmě vzala."
"Tak jako ostatní."
"Pochopitelně," odpověděl Gart, pohrdání v hlase. "Tak proč to nezkusíte a hned mě nezabijete, ať dostanete i zbytek úplatku?"
"Všeho do času, všeho do času."
Gart potřásl hlavou a vrátil se na své místo.
Arénou otřásla erupce nadšení z hlediště, když poslední zápas skončil smrtí obou soupeřů. Zápasníkům se podařilo vzájemně se probodnout a ani jednomu již nezbylo jediné léčivé kouzlo. Po věčnost, jak se zdálo, se svíjeli v písku, až konečně pohyby ustaly. Diváci hystericky vřeštěli a skákali nahoru a dolů nad velkolepým závěrem čtvrtého kola bojů. I když všichni, kteří si na zápas vsadili, o své peníze přišli, přesto i oni jásali nad

finále, o kterém se bude v tavernách a na ulicích diskutovat ještě léta.
"Dneska budou peníze určitě náležitě zhodnoceny," poznamenal Hammen chladně předtím, než prolil hrdlem pohár vína.
Byla přinesena urna se jmény těch, kteří přežili, a mnich začal losovat nové dvojice. Na tabuli se objevila první dvě jména a celá aréna povstala. "Zápasíš s Naruem," zašeptal Hammen. "Zatraceně."
Gart pomalu vstal a ohlédl se po obrovi, který stál a civěl na tabuli, dokud mu sluha konečně neřekl, co značky znamenají. Naru se otočil, pohlédl na Garta a obrovskou svalnatou rukou mu pokynul, aby šli spolu. Jak Naru vystoupil zpod baldachýnu do jasného světla arény, přibelhala se k němu Kirlen, něco mu řekla a potom se otočila zády, když kolem procházel Gart. Gart se přidal k Naruovi. "Tohle bude na smrt, Jedno oko." "Škoda. Jak už jsem říkal, začínal jsem tě mít docela rád, i když jsi pitomý jak tágo." Naru pohodil hlavou a zasmál se. "Všichni si myslí, že to ohromná legrace. Ale jakpak může být Naru pitomý jak tágo a přitom ovládat manu tak jako on? Nikdo neví."
"Vrtoch přírody," potáhl Hammen. "Tebe mám taky rád," řekl Naru a shlédl dolů na Hammena. "Až je Jedno oko mrtvý,

jsi můj sluha." "To není pravděpodobné." "Kolik ti Kirlen nabídla?" zeptal se Gart. "Výběr z jejích kouzel, když jsi mrtvý." "Přemýšlel jsi někdy o tom, proč mě chce mrtvého?" "Děláš problémy."
Naru znovu pohlédl dolů na Garta a potřásl hlavou. "Tohle nějak nezní správně. Naru rád dobrý boj, ale dneska už příliš mnoho přátel je mrtvých. Příliš mnoho. Naruovi nezbyl nikdo na hraní, až je po tomhle."
Jak došli ke svému kruhu, Gart se rozhlédl a viděl Vařenu pomalu přicházet k jejímu, na druhé straně se pohyboval purpurový zápasník.
"Kdo je to proti ní?" zeptal se Gart.
"Není to dobré. Je to Jimakův favorit. Podle toho, jak

se tady švindluje, bych se ani nedivil, kdyby mu půjčil některé ze svých kouzel. Doufám, že od svého Představeného dostala stejnou nabídku."
"Ta zatracená husa by to nevzala," řekl Gart. "Je celá posedlá ctí."
"Nedělej si teď o ni starosti," odpověděl Hammen. "Nezapomeň, že minule jsi to velké páko překvapil. Podruhé už to nedopustí. Nepouštěj si ho moc blízko k tělu. Jestli dojde na boj zblízka, roztrhne tě vejpůl a z tvých žeber si nadělá špejrátka do zubů. Jak se cítíš?"
"Pořád se mi ještě trochu točí hlava po tom minulém zápase."
"No to je ohromný," vzdechl Hammen.
Zaznělo poslední troubení. Ke Gartovi přistoupila rozhodčí a ukázala mu dva kamínky. Gart si znovu vybral bílý. Rozhodčí přešla k Naruovi, za okamžik se vrátila do svého čtverce a za nadšeného jásotu davu vyvěsila rudou vlajku.
"Hodně štěstí, pane."
"Nikdy předtím jsi mi štěstí nepřál."
"Mno, nikdy předtím jste ho nepotřeboval."
"Díky za důvěru."
"To není otázka důvěry," odpověděl Hammen. "Je to otázka praktického realismu."
"Bojujte!"
Gart vstoupil do kruhu, soustředil svou vůli a okamžitě začal shromažďovat sílu své many. Odkládal útok, místo toho se rozhodl držet se zpátky a sbíral tolik sil, kolik jen byl schopen. Byl to Naru, kdo konečně provedl první tah a poslal vpřed mamuta. Gart odpověděl stěnou ze stromů a před ní neproniknutelnou houští ostružiní. Mamut se vztekal a troubil, zvlášť když se mu trny os-tružiníku začaly zabodávat do nohou. Gart byl překvapen, když Naru použil manu, o které nepředpokládal, že by ji mohl využít, a poslal do útoku vlky. Vlci proklouzli mezi stromy, Gart stvořil na obranu své vlastní vlky a poslal je proti Naruovým. Z dalšího kruhu se ozval výbuch a tlaková vlna málem Garta srazila. Vrhl tím směrem rychlý pohled a viděl Vařenu a jejího protivníka zabrané do zuřivého boje, celý kruh v plamenech.
Gart se vrátil zpět ke svému vlastnímu boji a vyděsil

se, když Narua nikde neviděl. Vypadalo to, že obr zmizel!
Nalevo od Garta se ozvalo praskání stromů, obr se prodíral vpřed, stromy okolo něj chřadly a vadly. Garí zaklel jeden ze stromů k životu. Naru se zasmál, otočil se proti entovi, holýma rukama mu rval větve - končetiny a odhazoval je stranou, dokud strom - živočich jednoduše nepadl.
Následovaly útoky proti Gartovi vlna za vlnou, mořské obludy a skřeti, zlostní trpaslíci mávající válečnými sekerami a bezejmenná stvoření temnot.
Gart odpovídal útoky na Naruovu manu, oslaboval země, které podporovaly jeho kouzla, zvedal ochranné bariéry, když se Naruovy stvůry dostaly příliš blízko, vysílal proti nim létavce a llanowarské elfy, kteří se s radostí vrhli na trpaslíky.
S oslabenou manou byl Naru donucen vrátit se na svou polovinu kruhu, za sebou nechal ohnivou stěnu. Oba soupeři těžce dýchali. Naru potřásl hlavou, zasmál se a jeho smích zněl jako funění býka.
"Jsi dobrý chlapík. Škoda, že teď musíš umřít." Naru mávl rukama a začal nový útok. Stvůry ve vzduchu, na písku a přicházející z podzemí byly přivo-lávány jedny po druhých. Gart pomalu ustupoval a dav, divoký hysterií, jak cítil blížící se vrchol zápasu, řval blahem.
Gart vztyčil další stromy a pomalu ustupoval, všechny útoky odrážel, ale po každém se zdálo, že má méně sil než dříve. Znovu dosáhl Naru okraje lesa a mávl rukou. Několik stromů chytilo plamenem a Gart je okamžitě nahradil. Znovu vypukly plameny a znovu byly stromy nahrazeny.
Naru na chvíli ustal v útoku a třásl hlavou zklamáním. Gart stál na vzdáleném okraji kruhu a potom, velmi zvolna, klesl na kolena, poslední zbytky sil vyčerpány.
Naru se s divokým výkřikem vrhl mezi stromy, tyčící se mu nad hlavou, dav nepříčetně řval a čekal, až se Naru prodere mezi stromy, aby zasadil poslední ránu holou rukou.
Gart okamžitě vyskočil na nohy a ukázal rukou přímo do lesa. Ryk davu přehlušil nový zvuk, který teď vyplnil stadion. Miniaturní les se třásl a chvěl. Mezi stromy se

ozvalo příšerné vytí a potom se objevila zelená hlava, tesáky jí zářily v horkém odpoledním slunci. Hlava Pa-žry se po hadím způsobu kolébala tam a zpět a vyhlížela oběť. Stvoření se prohnulo, jeho vlnící se tělo se vyšvihlo nad les a potom s praskotem větví dopadlo zpět.
Hlasitý, bučivý řev bolesti zahřměl lesem. Stromy se zhouply dopředu a dozadu a začaly se kácet. Na okamžik se na okraji lesa začal formovat kamenný obr. Gart mávl rukama, vyšlehl Pažřin ocas a obra skácel. Gart měl Pažru stále pevně pod kontrolou a její. útok znovu namířil na Narua.
Další stromy se skácely a potom se Pažra vynořila z lesa. Spoután v jejích šupinatých smyčkách se Naru snažil

vyprostit a bučel bolestí. Pažra otočila další smyčku okolo obrových kopajících nohou a drtila ho svou vahou.
Dav, přivedený do extáze, nepříčetně vyl. Naru dál bojoval a podařilo se mu přivolat seshora další výbuch ohně. Gart odpověděl blokem ohně a potom zvýšil Pa-žřinu sílu. Pažra obtočila Narua další smyčkou, stáhla mu ruce a přitlačila. Obrův obličej znachověl. Vytryskl z něj hlasitý zmučený výkřik, jako by mu ho příšera vymáčkla z těla. Na-ruova hlava se v bezvědomí sklátila nazad.
Dav řvoucí v šílené horečce divoce oslavoval, i když byl právě poražen jeden z jeho starých oblíbenců.
Pažra zvedla hlavu, připravená kousnout a sežrat svou kořist. Dav hřímal.
Gart Jedno oko zvedl ruku.
Pažra jako by ztuhla a pak se v obláčku kouře vypařila. Naru, stále v bezvědomí, se svalil na zem, kde zůstal bez hnutí ležet. Gart k obrovi přistoupil a tasil dýku.
Diváci zmateně zmlkli. Potom si uvědomili, že Gart chce smrtelnou ránu udělit sám. Ozvalo se slabé jásání, ale většina lidí mlčela. Tohle už nebylo zabití ve vřavě boje. Někteří se začali neklidně vrtět.
Gart držel dýku vysoko ve vzduchu a potom ji s dramatickým gestem vyhodil z kruhu. Arénou se ozval šokovaný vzdech.
"Byl to dobrý soupeř a můj přítel!" vykřikl Gart a překvapil diváky znovu tím, že jako obyčejný zaklínač

ovládal vzácné kouzlo zesílení hlasu. "Nezavraždím jej pro potěchu Velmistra, který zničil pravidla arény/' "Zab ho. Je to boj na smrt." Gart se otočil a pohlédl na Velmistra. "Zápas jsem vyhrál, to mi nemůžeš upřít. Ale nespáchám kvůli tobě vraždu."
Zarel zařval vztekem a začal zvedat ruku směrem ke Gartovi.
"Porušíš i tohle pravidlo?" zeptal se sarkasticky Gart. "Nechježít!"
Byl to osamocený hlas, ženský hlas. Gart pohlédl na druhou stranu arény a viděl stát kohosi v černém koženém brnění benalijského vojáka. Dav se k jejímu výkřiku okamžitě přidal.
"Nech je žít, nech je žít!"
Gart začal vytvářet ochranný kruh a celou tu dobu upřeně pozoroval Zarela, čekal. Zarel, šílený vztekem, pohlédl na dav, který byl na nohou, někteří už přelézali zeď, připraveni vtrhnout na plochu zápasiště. Zarel, stále ještě bílý vzteky, se posadil.
Gart se k němu otočil zády, sklonil se a sáhl Naruovi na čelo. Naru sebou pohnul a otevřel oči. "Legrace. Tady je to po smrti?" Gart se usmál a zavrtěl hlavou. Natáhl ruku a málem byl stažen k zemi, jak se Naru chabě hrabal na nohy. "Ty znamenáš, že jsem prohrál a ty jsi pořád naživu." "Tak nějak."
"Jsem zostuzen, Jedno oko."
"Já to prohlásil zápasem o kouzlo, takže mi k čertu jedno dej a jsme vyrovnaní."
Naru mdle zalovil ve váčku. Na okamžik zaváhal a. potom váček vytáhl.
"Moloch, nejmocnější z mých," řekl klidným hlasem. Gart si vzal amulet, potom potřásl Naruovi rukou a dav propukl v divoké nadšení.
Vzájemně se podpírajíce, oba zápasníci odcházeli na svá místa.
Když došli na stíněnou tribunu svého Řádu, čekala je Kirlen, opírající se o svou hůl. Narua ignorovala a obr se odpotácel ke stolu s jídlem, zvedl těžkou amforu s vínem a obrátil ji do otevřených úst. Víno stékalo jeho bledým, ztrhaným obličejem jako řeka.

"Svou sentimentalitou jsi zde žádné přátele nezískal," řekla Kirlen.
"Přivedl jsem ti zpět tvého nejlepšího zápasníka, živého." '
"A taky sebe."
Gart se usmál a Kirleninu odpověď nekomentoval.
Ozval se nadšený pokřik, Gart se ohlédl přes rameno a dech se mu na okamžik zúžil. Vařena ležela v písku. Jenže její protivník taky a Vařena se velice pomalu zvedla na nohy a zvedla zaťatou pěst v triumfálním gestu.
Gart se otočil zpět ke Kirlen.
Chladně se usmála a otočila se.
Gart se vrátil na své místo. Aréna hřměla hlukem oslav konce pátého kola eliminací.
"Je čas na věnce pro vítěze," přitočil se Hammen ke Gartovi.
"Tak to bych už měl jít."
"Řekl bych, že pro tebe něco přichystal."
Gart se usmál.
"Tak se podívejme, jaké máme načasování."
"Možná bys teď měl prostě zmizet a bude to."
Gart se zasmál a vykročil do zápasiště. Zdraven hlasitým jásotem kráčel pomalu k Zarelovu trůnu. Z přístupových tunelů vyjely vozy s katapulty a řev davu zesílil. Sledovat odměňování oblíbených zápasníků byla jedna věc, ale šance na zlato zdarma byla věc úplně jiná.
"Ten plán je odvrátit pozornost lidí úplatkem, zatímco tebe bude zatýkat," řekl Hammen.
"Tak to bude zajímavé překvapení. Doufejme jenom, že to začne včas." odpověděl Gart.
Jak přicházel k trůnu, přidávali se k němu ostatní zápasníci, kteří přežili. Ohlédl se po Vareně, bledé a vyčerpané, a kývl na pozdrav. Tváří jí prolétl kratičký úsměv a pak se odvrátila. Gart se rozhlédl po ostatních, ti mu vraceli chladné pohledy. Nová pravidla znamenala, že všichni se teď dívají na muže a ženy, kteří se zítra stanou buď jejich oběťmi, nebo jejich vrahy.

Zarel se postavil a snesl se dolů z trůnu, aby sestoupil na písek arény. Čtyři jeho zaklínači vystoupili vpřed, v rukou zlatý tác, na kterém byly vyloženy vavříny pro ty, kteří se probili vylučovacími koly. Gart si

však nemohl nevšimnout, že z přístupových tunelů proudí mohutná falanga vojáků, následovaná prakticky všemi Velmistrovými zaklínači. Postupovali na plochu arény, aby obstoupili zlatý disk v jejím středu.
"Vy všichni jste dnes večer hosty mého paláce," oznámil chladně Zarel.
"Už jsem měl tu čest. Obávám se, že musím odmítnout," odpověděl Gart pevně.
Zarel se otočil a pohlédl Gartovi přímo do tváře. V pozadí zachřestilo několik tuctů zalícených kuší.
V dálce dav pořád ještě řval nadšením. Ne však pro to, co měli za nudnou ceremonii ukončující celodenní zábavu. Na ploše teď byly téměř dvě desítky vozů s ka-tapulty a jejich trpasličí osádky nakládaly první nádoby. Zbraně vypálily a dav zavyl radostí, když hliněné hrnce opisovaly křivku, aby dopadly do hlediště.
"Zajímalo by mne, jestli si toho vůbec všimnou, když se budeš bránit," řekl Zarel. "Jsou zrovna krmeni zlatem. Odvážil bych se navíc předpokládat, že někteří z tvých protivníků zde by byli velmi šťastní, kdybys byl odklizen z cesty. Co se toho týče, bez tebe bychom se zítra mohli vrátit k tradičnějším pravidlům a zanechat toho krvavého sportu."
Gart si úkosem prohlédl své potenciální soupeře. Pouze Vařena mu kývla na podporu. Gart se protáhl a prostě se usmál.
První z hliněných nádob dopadla do hlediště a dav se hnal na místo, kde přistál zlatý poklad.
Trpasličí osádky spěšně znovu nabíjely, znovu vystřelily a ještě jednou. Jenomže nálada v davu se již měnila. Divoké, nevázané výkřiky byly během několika vteřin vystřídány šíleným nářkem plným bolesti.
Zarel zaváhal a zvedl od Garta oči. Hrnce se dál snášely v hustých přívalech do hlediště... a chrlily bodající škorpióny, nedobrovolným výletem rozzuřené sršně a syčící jedovaté zmije.
Na několik okamžiků všichni jako by ztuhli, Zarel hleděl do davu a nechápal, co se děje. Strážní opklopo-vali Garta s pozvednutými zbraněmi a kolem se ozývalo zuřivé vytí davu, které sílilo.
Z nebe pršely další nádoby, rozbíjely se, šokovaní diváci ječeli v panice hrůzou a vztekem, zmije se svíjely

okolo nejbližších nohou, roje sršňů rozdávaly žihadla každému, kdo se naskytl.
V sektoru tribuny nejblíže Zarelovu trůnu vyskočila nějaká benalijská žena na zeď oddělující tribuny od zá-pasiště.
"Zarel! Zarel nás zabíjí! Zabte Zarela!"
S taseným mečem přeskočila zeď. Jako proválená hráz začal se dav valit dolů řadami, dosáhl zdi a přelil se přes ni. Potopa se šířila po celém obvodu arény.
Osádky katapultů, stále ještě nechápající, co dělají, dál vystřelovaly nádoby do hlediště. Jak dav okolo nich zaviní, vyházely zbytek nákladu mezi lidi, domnívajíce se, že se chátra prostě vrhla na loupení. To dav rozzuřilo ještě více a vozy byly smeteny.
Vojáci obklopující Velmistra se otočili, aby zastavili
[šílenou záplavu. V panice namířili zbraně do davu a vy-
' střelili. Zarel se otočil zpět na Garta. Konečně mu došlo,
co se stalo, a pochopil, že Jednooký v tom měl nějakým
způsobem prsty.
Přivítal ho obláček zeleného dýmu.
Přikrčený Gart následovaný Hammenem zahnul za trůn a téměř ihned se ztratil v tlačenici vojáků, kteří se snažili se zformovat, aby čelili rozzuřenému davu, který teď ve statisících zaplavoval plochu arény."
"Za tebou!"
Gart se otočil přesně ve chvíli, kdy Vařena složila vojáka chystajícího se bodnout ho zezadu mečem. Uskočil, když se vedle něj zhroutilo sežehlé tělo. Všichni tři si razili cestu mezi vojáky, kteří ucouvli, když do nich narazila ženoucí se lidská zeď.
Gart zvedl ruce a vojáci po obou stranách od něj ustoupili, srdce sevřená temnou hrůzou. Prodíral se vpřed, Vařenu po boku a čistil si před sebou cestu kouzlem hrůzy. Prorazili do zápasícího davu a ten se při pohledu na ně s nadšenými pozdravy rozestoupil. Poté se znovu uzavřel a se vzeklým řevem dál útočil.
Gart dosáhl okraje arény a přelezl zeď. Tribuny byly stále ještě z poloviny zaplněné až na široké kruhy ovládané teď tvory vypuštěnými z nádob Zarelových katapultů. Gart vyšel po schodech a dosáhl horního ochozu arény.
Sázkařské budky ležely v troskách, vyloupené lůzou.

Pod každou budkou vedl skluz, po kterém odtékaly vsazené peníze do vozíků hluboko v podzemí, odkud mířily přímo do Velmistrova paláce. Někteří z lidí se holýma rukama dobývali do otvorů a křičeli dolů sprosté kletby. Další si vylévali vztek na zbývajících budkách a rvali je na kusy, desku po desce.
Plocha arény se utápěla ve zmatku. Uprostřed se držel temný kruh vojáků. Velmistrovi zaklínači se zapojili do bitvy. Aby zastavili útok davu, vrhali vpřed ohnivé stěny.
"Jdu zpátky do paláce," řekla Vařena.
Gart se otočil, pohlédl na ni a uchopil ji za paži.
"Možná bys měla odejít."
Vyprostila ruku.
"Pro možnost stát se sluhou Průchozího jsem studovala celý život. Teď už se nezastavím."
Hammen popotáhl nosem, ale neřekl nic.
"To znamená, že spolu budeme muset zítra bojovat."
"Vím."

"A až dojde na zabíjení, co potom? Víš, že ten parchant to bude zítra vyžadovat."
Pohlédla na něj a neodpověděla.
"Odejdi, Vařeno, pro všechno na světě, odejdi."
"Uvidíme se zítra," řekla tiše, otočila se a zmizela ve vířícím davu.
"Stejná rada, jakou ti dávám už dlouho," poznamenal Hammen.
"A já jsem stejně paličatý. Tak pojď, máme co na práci."

Kapitola 13.
Dveře na půdu se rozlétly a Gart se v očekávání otočil.
"Našel jsi ji?"
Hammen potřásl hlavou.
"Zatraceně."
"Někteří říkají, že byla zabita hned na začátku té rebelie, jiní, zeji uvěznili Velmistrovi vojáci. V této chvíli o té Benalijance nikdo nic neví."
Gart neodpověděl a otočil se, aby vykoukl úzkým oknem. Venku na Náměstí se všechno konečně uklidnilo. Mezi stíny sem a tam projížděly vozíky, na které mniši v kápích nakládali stovky mrtvých, roztroušených okolo paláce. Městem stále ještě probleskovaly plameny a v dálce se ozýval řev chátry. Hlavní třídou vedoucí do přístavu pochodoval pevný zástup vojáků, štíty a kopí odrážely zář ohňů. Dole pod okny už se ztišil i normální obchodní ruch, za což byl Gart velice vděčný.
"Zarel povolal jednotky z Tantia. Právě přistávají lodě. Stahuje všechny z venkova," oznamoval Hammen. "Říká se, že tam v aréně bylo zabito několik set vojáků a víc než tisícovka lidí. Když jsem odcházel, tak měla chátra pořád ještě navrch, ale řekl bych, že teď už je vojáci vytlačili."

Gart přikývl.
"A ten balíček ukrytý před bránou?"
Hammen vytáhl balík mastné kůže a upustil jej na podlahu.
Gart přikývl na výraz díků, sehnul se a balíček zvedl, jako by v něm byl nějaký vzácný a křehký předmět.
"Pane?"
Gart pohlédl zpět na Hammena.
"Opouštím vaše služby."
"Proč?"
Hammen potřásl hlavou.
"No tak, ven s tím."
"Na začátku to bylo jiné. Myslel jsem, že vám jde o legraci, že se chcete pobavit, zatahat Zarela za nos a ještě při tom vydělat. I když jste to nikdy neřekl, celou dobu jsem tušil, kdo jste."
"To se ale změnilo, že?"
Hammen smutně kývl hlavou.
"Dnes večer jsem šel okolo přístavu. Svážejí tam vozíky s mrtvolami z celého města a shazují je do vody, aby je odnesl příboj. Žraloci mají hody; voda se jimi úplně pění."
Na chvíli se odmlčel.
"Necítíš žádné výčitky svědomí, žádnou lítost?"
Gart se od Hammena odvrátil a vyhlížel dolů z okna, kde právě proběhla skupina vojáků a potom zmizela do noci.
"Ano."
"Tak potom proč? Tisíce zemřely."
"Cítíš s davem, je to tak?"
"Sám jsem byl dav," odpověděl Hammen.
"A co jsi byl zač? Kdybys nebyl se mnou, byl bys na tribuně, vyl bys po krvi a třásl se v extázi, jak jeden zápasník vyřezává střeva z druhého. To byl tvůj život, ne? Jaké jsou permutace zítřejší sázky, podaří se mi sestavit správnou kombinaci a vyhrát tisícovku na krvi někoho jiného?"
Hammen sklonil hlavu.
"Musel jsem nějak přežít."
"Ty tomu říkáš přežití. Ten parchant v paláci zničil všechno, k čemu je mana určená. Udělal z toho sport a kontrakty pro peníze a Průchozí to dovolil. To je všechno, pro co teď dav žije."

"A Gart osvoboditel přišel, aby to změnil? Jaké k tomu máš vlastně právo? Za poslední čtyři dny jsi pozabíjel víc lidí, než Zarel zvládne za celý rok. Jsi teď o něco lepší než on? Nebo je to všechno jen pro tvou pomstu?"
Gart potřásl hlavou a odvrátil pohled.
"K Čertu, dívej se na mě!" vyštěkl Hammen.
Gart polekaně pohlédl starému muži do očí.
"Nic necítíš?"
"Je mi z toho zle, k smrti zle," řekl Gart tiše. "Ale není jiná cesta. Snažil jsem se přijít na jiný způsob, ale žádný jsem nenašel. Ano, chci toho bastarda svrhnout, svrhnout jeho a jeho zkažený systém s ním. Dal lidem této říše opium, hry, Slavnost a rozložil gildy zaklínačů a všechno okolo nich. Všichni byli svedeni podplácením a tohle je jediný způsob, jaký znám, aby tomu byl učiněn konec. Rozříznout vřed korupce a nechat z něj vytékat hnis tak dlouho, dokud se

nezahojí. Je to lepší, než se schovávat v kanále jako ty."
Hammen vyskočil a zlostně skopl židli.
"Nemáš ponětí, jak jsem přežil. Co to stálo. A kdo jsi, abys mě soudil? Kdo jsi, aby ses tady producíroval a chladně rozhodoval, že to tu všechno zničíš? Kvůli tobě jsem ztratil čtyři své nejlepší přátele a sledoval, jak mé město propadá chaosu. Než jsi přišel, tak tu byl alespoň pořádek a lidi na ulicích byli šťastní."
Gart sáhl do svého váčku, vytáhl malý hedvábný balíček a hodil ho Hammenovi. Starý muž ho chytil a držel v ruce. Gart si ho pozorně prohlédl a usmál se.
"Ovládáš manit, že? Cítím to."
Hammen sklonil hlavu a nechal balíček spadnout na podlahu.
"Kdysi jsi byl Hadin gar Kan, mistr zaklínač Řádu Oor-Tael,je to tak?"
Hammen se začal třást. Sklonil hlavu hlouběji.
"K čertu s tebou," zavrčel Gart. "Býval jsi vrchní zaklínač Oor-Taelu, je to tak!"
Hammen vzdechl, zvedl židli a ztěžka na ni dosedl.
"A tímhle jsi se stal. Kapsář, pouliční zloděj, šašek. Nikdo."
"Kdo jsi ty, abys mě teď soudil?" zašeptal Hammen. "V Noci Ohně jsem unikl. Týdny jsem se skrýval ve stokách, a

když jsem vylezl, nezbývalo nic. Už nikdy se nemohu znovu dotknout many. Tím, že jsem uprchl, jsem zradil svého Představeného. Kdyby mě našli, umučili by mě k smrti a zvednout znovu můj váček by byl nejjednodušší způsob, jak se prozradit. Tak jsem ho hodil do moře.44 Hammenem zatřásl vzlyk.
"Nech mě být. Už jsem po všech těch letech téměř zapomněl. Proč jsi se musel vracet a vytahovat na světlo rozpadlé mrtvoly minulosti? Řád byl mrtvý. Představený mrtvý a všichni mí druzi byli mrtví. Nezbylo nic. Chceš říct, že jsem měl sám zaútočit na palác a zabít toho parchanta?"
Hammen se skrz slzy smutně zasmál. "A proč? Bylo po všem a Zarel vyhrál." Hammen vzhlédl na Garta a šedé tváře mu brázdily slzy.
"A kdo jsi ty, Garte Jedno oko? Mám své podezření, ale kdo jsi?"
"Vzpomínka, nic víc. Jenom vzpomínka," odpověděl tiše Gart. "Ten, co odmítl umřít."
"Tak tedy odejdi. Nepotřebuji žádné vzpomínky a noční můry, aby mě budily ze sna. Zítra přijde Průchozí a tomu neodolá nic. Zarel je jenom loutka, maska ne silnější než list papíru, za kterou se skrývá opravdové zlo. Rozpráší tě jako plevy ve větru. Bláznovství skončilo. Teď odejdi."
"Myslím, že zůstanu a podívám se, co se bude dít," odpověděl Gart tiše.
Hammen se unaveně postavil.
"Odcházím. Už s tím nechci mít nic společného. Ty budeš zítra mrtev, Garte, a všechno to zabíjení posledních dní bude k ničemu. Už s tím nechci nic mít. Už ne." Hammen došel ke dveřím a otevřel je. "Hadine."
Starý muž se ohlédl. "Hadin zemřel před dvaceti lety;" "Hammene."
Hammen se otočil s rychlostí, která Garta zastihla nepřipraveného. Rána hole zasáhla Garta přímo do spánku, srazila ho k zemi a poslala do říše zapomnění.
Hammen stál nad Gartem a smutně na něj shlížel. Sáhl do kapsy a vytáhl provaz, kterým pevně svázal

Gartovi ruce za zády. Potom sáhl do Gartova váčku a cítil sílu jeho many.
Jen její dotyk vyvolal mrazení po celém těle a vykouzlil vzpomínky, tak jako vůně květiny dokáže znovu rozdmychat dlouho ztracený sen první lásky. Vzal Gar-tův váček a narovnal se. Hlavou se mu odvíjely všechny vzpomínky a naplňovaly ho krajní radostí smíšenou s nekonečným smutkem pro všechno, co se stalo, a pro všechno, co bylo navždy pryč.
Byl znovu mladý a plný sjl a prvním ze zápasníků Řádu Oor-Tael. Všechno měl znovu před sebou a síla vzpomínek mu do očí vehnala slzy.
Shlédl dolů na tělo natažené na podlaze a cítil svíra-vou bolest v srdci, jasné vidění many mu vše odhalilo, vše to, co již věděl, ale čemu se zdráhal věřit.
Odtrhl zrak od Garta, zaostřil manu a našel kouzlo, které potřeboval. Položil je na Garta tak, že síla kouzla bude Garta ještě hodiny poté, co se probere, udržovat v nehybnosti, dokud moc kouzla nezlomí.
Vyrazil ke dveřím a potom se otočil a poklekl vedle Garta.
"Galině."
Jméno bylo pouhým zašeptáním. Starý muž natáhl milující ruku a odhrnul Gartovi pramen vlasů z čela, tak jak to dělával před mnoha lety, kdy Galin byl jen malým chlapcem, co sedával otcovu oblíbenému zápasníku na klíně a nechával si vyprávět dobrodružné příběhy.
"Věčný bůh tě opatruj, chlapče," zašeptal Hammen.
Postavil se, zavěsil si váček pod paži a vyšel z místnosti. Dveře za ním zapadly.
"Už skoro svítá."
Zarel unaveně vzhlédl a přikývl hlavou.
"A?"
Uriáš se nervózně rozhlédl okolo sebe.
"Pokračuj."
"Opustil Bolk během těch nepokojů. Nehlásí ho ani žádný z ostatních Řádů."
"Dáš na tyhle zprávy krk?"
Uriáš neodpovídal.

"Zatraceně, ptám se tě, jestli na to dáš krk?""
"Ano, pane."
"Chci, aby tohle bylo všem Představeným jasné.

Jestli bude dneska Jednooký zápasit v barvách jednoho z nich, vypustím na něj své lidi, přímo v aréně. S davem si to dnes vyřídím. Neodváží se do toho míchat. Rozuměl jsi mi?"
"Ano, pane." "Uriáši." "Ano, pane?"
"Ty hrnce, ty hliněné hrnce. Jak?" Uriáš cítil, jak mu ztuhla krev v žilách. "Někdo je přidal k nákladu. Ta zvířata byla vyčaro-vaná, jejich moc udržoval kousek many v každém hrnci."
"Ale jak se tam dostaly?" "Nevím, pane."
Zarel upřel na Uriáše pohled a trpaslíkem projel pá-travý šleh. Stál mlčky a snažil se ovládnout své myšlenky.
"Ty se bojíš, Uriáši." "Před vámi se bojím vždy, pane." "Cítím, že přede mnou něco skrýváš, nějakou vědomost, něco, co ty víš a já ne."
"Neodvážil bych se," zašeptal Uriáš. Zarel konečně přikývl a zasmál se chraptivým smíchem.
"Ne. Ty jsi příliš velký zbabělec, než aby ses pokusil mne podvést."
Otočil se a pohlédl stranou, spokojen, že ve své hrůze mu je trpaslík stále věrný.
"Víš, co se musí stát. Okamžitě rjo západu slunce, po odchodu Průchozího, zaútočíme na Řád Bolk a zabijeme Kirlen. Chci mít Kirleninu hlavu na klíně, ještě než noc skončí. Bolk bude za svou drzost zničen." "A Průchozí?"
"Ten bude pryč a než se vrátí, uplyne rok. Co pak může dělat?"
Uriáš místo odpovědi mlčel.
Taky budu mít knihy té staré čarodějnice a její manu, říkal si Zarel. Možná to bude stačit, abych se o to pokusil. A jestli ne, tak budou následovat další Řády a jejich mana se přičte k síle, které je třeba, abych pronikl závojem. Musí se to stát teď. Má vláda se díky tomuhle zatracenému Jednookému naklání. Musí se to stát teď.

"A lidi? Budete mít na krku čtvrtinu města, všechny příznivce Hnědých bažící po krvi."
"Jen ať si to zkusí," vyštěkl Zarel. "Fanoušci Fentes-ku vždycky nenáviděli Bolk ještě víc než ostatní. Dohlédni na to, ať je sektor Fentesku dnes zasypán dary. Chci, aby byli dnes večer přesyceni krví a vínem. Budou mě podporovat."
"A já?"
"Jak jsem slíbil. Staneš se novým Představeným Řádu Bolk."
Uriáš se usmál.
"Průchozí se nedozví, co se tu tenhle týden semlelo. Jestli se k němu Kirlen jenom přiblíží, je z ní mrtvola. Problémy pak můžeme shodit na ni."
"A co když se zjeví Jednooký?"
Zarel zaváhal. Snad je to tak, jak se dohadoval, že Jednooký jde po něčem větším, že plánuje něco proti Průchozímu. Snad, možná by to mohlo posloužit i mně. Jenže, možná jde jenom po mně. "Myslím, že je pryč," řekl Zarel tiše. "Musí být pryč; tady už pro něj není místo."
A Uriáš vycítil, že slova jeho pána byla určena stejně tak k posílení vlastní sebedůvěry, jako měla přesvědčit někoho jiného.
Uriáš opustil místnost a konečně mohl uvolnit myšlenky. Vzpomínka na to, čeho byl svědkem v aréně, jej pořád strašila. V ostatních zápasech nebyl Jednooký než vzdálená postava. Ale včera se dostavil před trůn a v té chvíli bylo všechno naprosto jasné. Byl to Galin. Chlapec, který již před tolika lety jezdíval na jeho hrbatých zádech a smál se dětskými výkřiky radosti a potom "ho svíral v dětském objetí a polibcích.
Jenže teď je z něj muž, říkal si Uriáš, muž, kterého
musím zradit, mám-li přežít.
* * *
Gart se s nářkem probudil. Zkusil se protáhnout, ale nemohl se pohnout. Ruce měl přišpendlené k zemi. Pokusil se pohnout zápěstími. Cítil provaz, který mu zápěstí poutal, ale bylo tady ještě něco, co ho drželo.
"K čertu s ním!"
Pokusil se otočit, dostat se nějak z kruhu působnosti kouzla, ale zůstával připoután k podlaze, stejně bezmocný jako mimino v povijanu.

Zaznělo druhé ranní zvonění a nad horizont vystoupilo slunce, temné a rudé stoupalo příkrovy dýmu ležícího nad městem. Jeho paprsky vodorovně vnikaly okenicemi do podkrovní místnosti.
"Pomoz mi v tento den," zašeptal. "Pomoz mi, abys konečně došel klidu. V mé duši, stejně jako v zemích, po kterých teď kráčíš. Teď mi pomoz!"
Dlouhé minuty ležel tiše, soustředil se, snažil se zlomit moc kouzla silou vůle. Nešlo to. Krůpěje potu mu stékaly po tvářích, pálily v očích a Gart se stále modlil, obracel myšlenky vně a potom ucítil přítomnost. Dveře se rozletěly a před ním stála temná postava. Nervózně vydechl.
"Včera v noci jsem nějak cítila, že mě hledáš," řekla měkce. "Věděla jsem, kde se skrýváš; sledovala jsem tě včera už od arény. Musela jsem přijít." Slyšel její kroky. Klekla si vedle něj. "Hammenovo dílo?"
"Ano." Jeho hlas se ozýval chraplavým šepotem, síla kouzla jej svazovala.
Vytáhla dýku a Gart jen koutkem oka viděl, jak s ní rituálním způsobem pohybuje. Přecházela okolo něj, stále mávala dýkou a krájela vzduch nad ním. Znovu mávala dýkou. Jako by se z něj odvalilo závaží, cítil, jak se kouzlo zlomilo. Zhluboka vydechl a posadil se. Přeťala pouta.

"Volal jsi mne," zašeptala.
Vyčerpán zápasem přikývl, hlava mu třeštila po Hammenově úderu. * "Viděla jsem ho odtud odcházet s tvým váčkem."
"Proč jsi tedy nepřišla dřív? Je pryč už hodiny."
"Napůl jsem s ním souhlasila. Ale potom jsem cítila tvé volání a" - na chvíli zmlkla - "k čertu s tebou, Garte, nemohla jsem říct ne." Naklonila se nad ním a lehce ho políbila na rty.
"To stačí, pro tuto chvíli," zašeptal. "Kam k sakru ten parchant šel?"
"Směrem k aréně."
"Ten balíček kůže tám v rohu, podej mi ho, prosím."
Přešla místnost a balík mu podala.
Smetl prach, který ulpěl na mastné kůži ve skrýši, kam balíček ukryl, než poprvé vstoupil do města. Rozvázal

konopnou šňůru, kterou byl balík převázán, pomalu jej rozbalil a rozprostřel jeho obsah na zem. Hluboce se uklonil a s námahou zadržoval slzy. které se mu draly do oka.
Konečně znovu získal svůj klid, vstal a pomalu se začal svlékat. Zaváhal a pohlédl na ni.
"Možná si to nepamatuješ, ale už jsem ti jednou s oblékáním pomáhala" - odmlčela se - "společně s Vařenou."
"Pomůžeš mi ještě jednou?" zeptal se tiše. Procesí se vinulo hlavním bulvárem, vedoucím napříč městem, ven branou a do arény. Davy lemující ulice byly nepřívětivé, sotva zvedaly vlažné hlasy na pozdrav zbývajícím šampiónům.
Zarel se rozhlédl po přihlížejících. Ničeho se neodváží, ne dnes, kdy přijde Průchozí. Dav na Zarela mlčky hleděl, sotva se pohnul, když dívky, obklopující krytá nosítka, rozhazovaly okolo mince.
Procesí došlo k bráně a Zarelovi se na okamžik naskytl pohled na přístav pod ním. Voda se černala pohupujícími se těly, mezi kterými prosvítaly růžové skvrny označující místa, kde žraloci pokračovali ve své bohaté hostině. Bylo toho k žrádlu tolik, že do příchodu Průchozího nebude přístav vyčištěn. Bude se to muset nějak vysvětlit. Propuknutí moru by mělo stačit.
Procesí pokračovalo do arény, která už byla napěchována k prasknutí. Kopce nad arénou pokrývaly mraky lidí, protože toto byl poslední den Slavnosti, den příchodu Velkého Pána.
Průvod vstoupil do přístupového tunelu a o chvíli později vyšel do jasného slunce zaplavujícího plochu arény. Bílý písek odrážel se zářivou intenzitou světlo pozdního rána. Davem se zvedlo váhavé volání, více však v očekávání událostí než pro příjezd Velmistra.
"Kéž byste, parchanti, měli jen jeden krk," zavrčel Zarel, mumlajíc si svůj oblíbený aforismus, zatímco pozoroval shromážděný dav.
Procesí se stáčelo na ploše arény, tentokrát však dost daleko od ochranné zdi, aby žádný předmět vržený z hlediště nezasáhl Zarela. Ozvalo se ojedinělé pískání, snesla se sprška lahví od vína a pivních korbelů. Velmistrovi agenti mezi diváky se probíjeli, aby zatkli

pachatele, a dav se zlobně zavlnil. Průvod uzavřel kruh, mamuti byli vypřaženi ze Zarelova trůnu a zahnáni zpět přístupovým tunelem. Diváci plni napětí zmlkli.
Zarel čekal, dokud čtyři Řády nezaujaly místa na čtyřech základních bodech okolo zlatého kruhu zasazeného v centru arény, zatímco sedm zbývajících šampiónů se vyrovnalo do řady přímo za ním. Zarel vstoupil na okraj zlatého kruhu a čtyři Představení se rozestoupili na svá místa okolo něj.
Pohlédl po řadě na každého z nich, Kirlen z Bolku, Jimaka z Ingkary, Tulana z Kesthy a Varnela z Fentesku.
"Co jste připustili, aby se stalo, je nehorázné," vyštěkl zlostně.
Kirlen zakejhala odporném hlasem.
"Pověz to Průchozímu. Řekni mu, jak nezvládáš vů
bec nic. Vyprávěj mu, jaký neschopný hlupák ve skuteč
nosti jsi, když ti jediný osamělý hanin dokáže uvrhnout
říši do chaosu." i
"Kde je?"
Zarel střídavě upřel pohled na každého z nich a cítil, že ho neskrývá žádný z nich. "Váš tribut manyT
Všichni Čtyři se neochotně zavrtěli a konečně se otočili a pohlédli na své zápasníky. Z každé ze čtyř barev vyšli dva zaklínači nesoucí uzavřené schránky. Čtyři schránky byly položeny na zem, vzduch okolo se tetelil, tak mocná byla koncentrace many. Schránky byly otevřeny a jejich obsah vyprázdněn. Hrudky se rozsypaly na zlatý kruh.
Zarel na ně pohlédl a přikývl. "A tvá?" zeptala se kousavě Kirlen. Zarel se chladně zasmál a pokynul jednomu ze svých zaklínačů, který přinesl urnu a vysypal její obsah na hromadu.
"O stovku many více," oznámil.
"Zlomek toho, kolik jsi jí vyždímal. Myslím, že si mnoho many schováváš, aby ses pokusil stát se Průchozím," zasyčela Kirlen.
"Jak se opovažuješ!"
"Opovažuji se, protože to je pravda," řekla Kirlen.
"A odkud máš takovou lež?"
Kirlen se usmála.

"Jednooký." Zároveň s vyslovením jména pohlédla na ostatní tři Představené, kteří ji podpořili přikývnutím. "Proto ty sílíš a my slábneme. Platíme svou daň a ty ji kradeš a odevzdáváš jen zlomek," zavrčel Jimak. "Věříte slovu haninal"

zeptal se Zarel chladně. "Možná více než tvému," vložil se Tulan do rozhovoru. "Jakou smlouvujsi uzavřel s Průchozím když jsi se stal Velmistrem a Řád Oor-Tael byl zničen? Bylo to vyčerpat manu našich zemí výměnou za tvou moc? Celou tu dobu jsi zadržoval manu pro sebe?
"Nechápete, kdo je Jednooký?" zavrčel Zarel. "Nejde po mně; jde po nás všech."
"Maska spadla," odpověděl Varnel pevně. "To je teď jasné."
Zarel si čtyři Představené chladně měřil. "Později, promluvíme si o tom později." Pokynul jim, aby ustoupili z kruhu. Pomalu, vzdorně ustoupili, zatímco Zarel vstoupil do středu kruhu. Pohyboval rukama nad nabízenou manou a načerpal z ní sílu. Na okamžik cítil, že by téměř mohl překonat závoj, tak silná byla koncentrace moci. Ale kouzla, tajná zaříkávadla, stále ještě je neznal a dveře zůstaly uzavřené. Přes mihotavé světlo viděl Kirlen, jak na něj hladově hledí. Po dnešní noci už to budu vědět, babizno, pomyslel si s chladným úsměvem.
Diváci, zatím tiše přihlížející, se teď pohnuli a zvedli se ze sedadel.
Zdálo se, že Zarel rostl do výše, zvedal se, mihotavé světlo vířilo okolo něj. Velmistr zvedl ruce k nebesům, tiše vyslovil slova, která budou unášena přes plány existencí, aby přivolala Velkého Pána, Průchozího, aby přišel v čase výběru a pro oběť daru moci.
Ubíhaly dlouhé minuty a potom se konečně něco pohnulo, jako první jemný vánek rána, přicházející z vysokých hor. Prapory lemující stadion se zavlnily, líně zapraskaly, zplihly, stočily se a znovu nabraly vítr. Ticho bylo hmatatelné, vzduch náhle zhoustl, jako by daleko na horizontu dozrávala bouře. Zdálo se, že slunce na ranní obloze bledne, jeho světlo chladne a pohasíná, bezmračná obloha nad hlavami zšeřela.
Tma se prohloubila. A potom se to zformovalo ve

výšce, černý bod na zenitu nebes, který se šířil jako temná skvrna v průzračných, křišťálových vodách. Temnota se rozšířila po celé obloze a z ní burácel ledový vítr, vyl, naříkal a duněl nadpřirozeným hřmotem.
Temnota se zkroutila, stočila dovnitř, cyklona inkoustové černě, která se stahovala do sebe, a kolem ní se v přízračné, nadpozemské modrozelené záři vinuly záblesky světla. Temný mrak se řítil dolů z nebes a přehlušoval výkřiky strachu. PůJ milionu hrdel křičelo vzrušením a hrůzou. Černý mrak se vznášel nad arénou, vřel, vířil, blesky jej věnčily plameny. Mrak se dál zavinoval a přitom se zdálo, že nabývá formu, temná hlava shlížela dolů, oči oheň, vous blesky, čelo bledý plamen. Dav v extázi šílenství ječel, třesoucí se prsty mířily do tmy, ústa dokořán, posedlí tak, že v temné bezuzdnosti řvali hrůzou.
Temnota se krouživým pohybem snesla dolů a dotkla se zlatého kruhu. Zarel, hlavu skloněnou, ustoupil zpět a stranou. Temnota nabyla tvaru sloupu, vzpínajícího se stovky sáhů do výše, okolo tančil kruh ohně, blýskal a hřměl. Hlava se zaklonila, ústa otevřená. Chladný, cynický smích se odrážel jako hrom od pohoří. Oči ohně shlížely hladově dolů na ty, kteří je uctívali, kteří se jich báli a kteří, se zrakem skloněným, je nenáviděli.
Sloup zaviní dolů, jako by se stáčel do sebe. Ozvalo se zahřmění a proletěl oslnivý blesk, oslepující tak, že se všichni odvrátili, zakryli si oči a naříkali bolestí.
Ve středu kruhu ze zlata stál Průchozí Světů v lidské podobě. Vysoká vlnící se postava, která se jaksi nezdála být docela opravdová, vysoký a chvějivý ve svých černých rouchách. Zdálo se, ,že tam je, že je skutečný, a přece že není, jako by nebyl než nitka kouře, která se může každou chvíli rozplynout. Pomalu se rozhlédl okolo sebe, úsměv zkřivil jeho bezkrevné rty. Jednu chvíli to vypadalo téměř jako přátelský úsměv, plný vřelého pobavení, a potom, ve stejný okamžik, to byl vypočítavý škleb moci, pohrdání všemi, kteří nikdy nepochopí, kým ve skutečnosti ve své temnotě a majestátu byl.
Pohlédl na hromadu many, která spočívala u jeho nohou, a přikývl na souhlas. Hrudky mu zajistí psychickou moc, která ovládala zemi.

"Tribut je v pořádku." Jeho hlas byl jako šepot, a přece, až do nejvzdálenějších koutů arény, všichni jej slyšeli. Při zvuku jeho hlasu, hlubokém a sytém mocí, dav propukl v hysterický řev, jako by hrůza byla odva-nuta pryč.
Průchozí se zaklonil a vydal divoký, radostný výkřik. Znovu byl v lidské podobě a to mu působilo potěšení. Stínová podstata jeho bytí opadla a znovu byl opravdovým masem. Vypadal jako mladý zlatý bůh síly a divoké životnosti. Při pohledu na něj dav zdivočel.
Průchozí vystoupil z kruhu a zpoza řad vojáků vyšli nosiči s dalšími urnami a shodili je z ramen. Zlato se ři-nulo k zemi a Průchozí se radostně smál, když zvedl mince, dotkl se jich, oči v plamenech. Jimak mlčky zíral a dech se mu při pohledu na takové bohatství zkrátil. Průchozí rozpřáhl ruce vzhůru a mince, jakoby hnány větrem, zavířily ve zlatém dešti a zkrápěly zdravící arénu.
Předstoupili další nosiči, přinášeli nejlepší vína a on žíznivě pil a odhazoval poháry. Tulan si při vůni vybraných vín olízl rty. A potom vyšly zpoza řad vojáků ženy v nejjemnějších řízách, průsvitných jako pavouci síť. Některé byly vysoké a bledé pleti se zlatými vlasy; jiné žlutohnědé s černými vlnitými kadeřemi; a další exotické krásky ze vzdálených zemí, které nebyly než pouhou legendou. Varnel mlčel a při pohledu na ženy se chvěl. Byly všech tvarů a postav, štíhlé a chlapeckých těl, plné a smyslné, vysoké a snědé a On po nich dychtivě sáhl, hladil je, dotýkal se jich, smál se a dav chlípně jásal.
Pohlédl při tom na Kirlen. Stará žena mlčela a oči jí planuly záští. Se smíchem se odvrátil.
"Je čas na hry!" zvolal a jeho hlas byl plný touhy po krvi. Dav nadšeně zavyl.
Průchozí natáhl paže v pozdravu, mocné uzly svalů se mu vlnily pod kůží, protáhl se s rozkoší toho pocitu, přitáhl k sobě pro tuto chvíli vybranou ženu a jednou rukou ji bez zábran laskal, zatímco druhou si nalil pohár vína, donutil ji trochu vypít a potom zvedl číši do výšky v pozdravu šílícímu davu.
Vystoupil na trůn, který pro něj Zarel uvolnil. Opřel se, pohlédl vzhůru na modrou oblohu, která se rozprostírala nad

hlavami, a okamžik mlčel, rysy chladné a

vzdálené. A potom se pohnul, jeho temný smích přehlušil ryk davu a ozvěnou se vracel v burácivém rachotu. Zaujal místo na trůnu a s divokou, vášnivou vilností ženu políbil. Hmatal po nijako zvíře v říji, strhl z ní Šat. Potom ji stejně rychle pustil, odstrčil ji stranou a mávl si pro další víno a jídlo. Nabíral si pochoutky a hltal je jako někdo, kdo se probudil z horečného sna a teď hledá výživu.
Potom odhodil pohár stranou, převrátil tác s jídlem rozložený před ním a pohlédl napříč arénou.
"Vyberte první zápas!"
Ú paty trůnu Zarel pokynul slepému a hluchému mnichovi, aby vybral první dvojici.
"Azema z Kesthy proti Jolině z Ingkary."
Dav zahlaholil touhou po krvi a nahrnul se k sázkař-ským budkám. Pro finálové boje byla k dispozici celá plocha arény.
O minutu později na jejím vzdáleném konci vystoupila Jolina, zatímco na severním konci zaujala Azema z Kesthy místo ve svém neutrálním čtverci, aby se připravila.
Průchozí se postavil, s širokým úsměvem přehlédl arénu a Čekal, až diváci dokončí sázky.
"Jaký je statut tohoto zápasu?" zeptal se a pohlédl na Zarela.
"K vaší poctě, Velký Pane, všechny zápasy jsou dnes na smrt."
Průchozí upřel na Zarela pohled, pátral v jeho duši. "Proč?" jeho hlas byl pouhý šepot, takže otázku slyšel pouze Zarel.
"Vysvětlím vám to později, můj pane."
"Bude to dělat mezi Řády zlou krev."
"Zlá krev už tam je, můj pane. Potřebuje pročistit."
"A ten, co jsi mi o něm říkal?"
"Ať vyhraje, nebo prohraje, je váš. Řády znovu příliš zesílily. Je třeba jim a jejich moci trochu pustit žilou. Tak, aby se nemohly stavět mé moci, anebo vaší."
"Doufám, že jednáš správně, Zarele, nebo dnešek je tvůj poslední den jako Velmistra."
"Jednám správně, můj pane, a to, co dělám, dělám ve službě vám."
Průchozí přikývl a znovu zvedl oči. "Na smrt tedy!"

Hammen, kdysi známý jako Hadin gar Kan, proklouzl dolů mezi sedadly arény a občas letmo zahlédl průběh zápasu. Výhled mu zastiňoval namačkaný dav, stojící na lavičkách a poskakující nahoru a dolů v bez-uzdné extázi. Nad arénou hřměly výbuchy, dva zápasníci dole na ploše byli do sebe zaklesnuti v prudkém boji. Tři sta sáhů šířky arény bylo vyplněno ohněm, zápasícími stvůrami, démony, kouřem, létajícími tvory a nadpřirozenými mraky temnot. Do otevřeného prostoru zápasiště teď bylo možno přivést všechny síly bez omezení úzkým prostorem kruhů používaných při vylučovacích bojích v J předchozích dnech.
Hammen nacházel skuliny ve strkajícím a tlačícím se davu, který se kolébal vpřed a vzad a stále se přibližoval k ploše zápasiště. Kradl se nenápadně, vyhýbal se pohledu vojáků rozmístěných ve skupinách po celé aréně a dával si pozor na Zarelovy agenty, umístěné tak, aby mohli okamžitě sebrat každého, kdo by dnes chtěl dělat potíže. Pohyboval se jako stín, což bylo něco, co stále perfektně zvládal, i když to bylo již dvacet dlouhých let, co se naposledy dotkl many s úmyslem z ní čerpat sílu. A po celou tu dobu ho strašila vzpomínka na toho, kým kdysi byl.
Proč musel Gart vstoupit do jeho života? Proč musel přivolávat zpět, co bylo kdysi, dobu, kdy Řád Oor-Tael ještě žil a bránil to, čím dříve zaklínači bývali? Cítil se teď jako sen pohybující se temným opuštěným světem, sen, který byl rozdrcen a každou chvíli zemře navždy.
Zemřel. Opakoval si to po celých dvacet let. Zemřel tu noc, kdy Průchozí nashromáždil sílu nebýt jen smrtelníkem tohoto světa, nebýt jen Velmistrem, ale stát se polobohem a mít moc procházet mezi světy a bojovat v neznámých říších. Jediné, co mu stálo v cestě, byl Řád Oor-Tael a odmítnutí Představeného Řádu, Gartova otce, vzdát se části many, kterou ovládal, aby se kruh moci uzavřel. Bez barev many ovládané Řádem Oor-Tael kruh uzavřít nešlo.
A tak byl Řád Oor-Tael poslední noci Slavnosti před dvaceti lety zničen. Všechny ostatní Řády se ke komplotu přidaly, aby se zbavily soupeře a pomohly tak Průchozímu naplnit jeho touhu. A tak se Průchozí vydal za hranice tohoto světa a zanechal svého pobočníka, aby

vládl v jeho jménu a překroutil a zničil všechno, co bylo.
Noční můra Noci Ohně tížila Hammena, který kdysi býval Mistrem zaklínačů Oor-Taelu. Protože té noci, kdy palác padl. uprchl. Uprchl, protože v té chvíli věřil, že nezbylo nic, za co stálo za to bojovat.
Měl jsem tehdy zemřít, říkal si. Měl jsem stát po boku svého pána a jeho rodiny a zemřít. Ale místo toho jsem se skryl v útrobách země, abych vyšel jako Hammen zloděj, kapsář, mistr bratrstva nízkých. Měl jsem zemřít. Měl jsem zemřít.
Dosáhl zdi zápasiště právě ve chvíli, kdy boj na ploše vrcholil. Vařena z Fentesku strhla poslední ochrannou bariéru svého soupeře z Řádu Kestha. Muž se zhroutil. Zaváhala a na okamžik pohlédla k trůnu. "Doraz ho!'1
Dav se chytil burácivých slov Průchozího. "Doraz ho! Doraz ho!"
Vařena zvedla ruku a šedý zápasník se prostě vypařil v rudém oblaku.
Přešla k místu, kde ještě před chvílí leželo tělo jejího soupeře, a zvedla váček. Se skloněnou hlavou vyrazila napříč arénou a nevšímala si ovací oslavujících její vítězství.
"Tím končí šesté kolo," oznámil Zarel, "Igun z íng-kary vítězí ve čtvrtém zápase, protože jeho soupeř nenastoupil. Začíná sedmé kolo."
Hammen se prodral ke zdi oddělující zápasiště od tribun, stoupl si na ni a seskočil do písku arény. Vyrazilo k němu několik zaklínačů, Hammen zvedl ruku a srazil je k zemi.

"Zastupuji Jednookého, který získal právo účasti v tomto boji!" vykřikl a shromáždil manu z váčku, který spočíval na jeho pravém boku. Jeho hlas se odrážel arénou a diváci, šokovaní Hammenovým vstupem, zmlkli.
"Je to hanin, bez barev," křičel Zarel. "Nemůže bojovat."
Průchozí se postavil a shlédl dolů na Hammena.
"Jsem Hadin gar Kan, první mistr zaklínač Řádu Oor-Tael, osobní sluha Garta Jednookého a nyní ho zastupuji."
"Hadin." Hlas Průchozího byl temným šepotem, jako by vzpomínka byla jen napůl zformována.

Hammen kráčel do středu arény. "Získal právo boje."
"Tak kde je?" zašeptal Průchozí a jeho hlas se ozvěnou nesl arénou. "Odešel."
Průchozí se pro sebe zasmál. "A co chceš ty, žebráku?"
"Jako jeho sluha mám nárok bojovat místo něj. Taková jsou prastará pravidla, která platila, ještě než ty jsi poprvé zatemnil tento svět."
Průchozí se zaklonil a chladně se zasmál. "Výborně. Bude zábavné dívat se, jak umíráš." Ale ještě ve chvíli, kdy mluvil, se na jižní straně arény zvedla vlna jásotu, šířící se z vrcholku tribuny. Na okamžik se Průchozí domníval, že on je předmětem nadšení, a s úsměvem pohlédl přes rameno.
Jásot se šířil a na okraji arény se vytvořila ulička, jak dav ve vlně ustoupil.
Gart Jedno oko dosáhl zdi arény, přeskočil ji a za ním žena z Benalie. "Jedno oko!"
Výkřik byl zesílen půl milionem hrdel a v okamžiku se změnil v příbojovou vlnu hluku. Gart přešel arénou a zastavil se před Hammenem.
"Co to tu, k sakru, provádíš?" zašeptal. "Snažil jsem se ti zachránit tvůj zatracenej pitoměj život," odpověděl Hammen unaveně. "Takhle?"
"Kdybych byl zabit, tvůj váček by byl pryč a byl bys bezmocný. Odešel bys." Zaváhal.
"Už jednou jsem tě nedokázal ochránit a tím jsem tě zradil; říkal jsem si, že tentokrát by to mohlo vyjít," řekl stařec a sklonil hlavu.
"Nikdy jsi mne nezradil," zašeptal Gart, "a nikdy jsi nezradil ani mého otce. Uprchl jsi, když už nebylo proč a za co bojovat. Když už byl můj otec mrtev." Hammen vzhlédl a smutně se usmál. "Konečně jsi to řekl a znovu není nic, co bych mohl udělat."
"Můžeš začít tím, že mi vrátíš můj váček." Hammen si odepjal váček a podal ho Gartovi.

Gart od Hammena odstoupil a strhl si plášť, do kterého byl zabalen. Odhalil zápasnickou uniformu Řádu Oor-Tael. Při pohledu na zakázané barvy publikem proběhl vzdech údivu. Gart si přehodil váček přes rameno.
"Uplatňuji právo boje! Jsem znám jako Gart Jedno oko. Jsem synem Cullinarna, Představeného Řádu Oor- Tael/'
Zarel postoupil vpřed a pokynul svým zaklínačům, aby se okolo něj shromáždili. Jakoby neviditelnou rukou byl zastaven.
Cynický smích Průchozího burácel arénou.
"Opravdu zábavné. Miluji zábavné žerty. Smíš zápasit."
Gart se s díky Průchozímu nenamáhal, otočil se a vyrazil do vzdáleného konce arény.
"Zatraceně, Garte, buď tě odtud vynesou nohama napřed, anebo si tě ten parchant odvede $ sebou."
"Já vím.4'
"U všech čertů, proč?"
Gart se na Hammena otočil a usmál se.
"Neříkal jsem ti už od začátku, aby ses mě držel, že se všechno dozvíš?"
Hammen zlostně pohlédl na Norreen. "Děkuju mockrát."
"Měl jsi mi říct, abych se do toho nepletla." "Změnilo by to něco na tom, co jsi provedla?"
"Ne."
"Jste oba cvoci," vyštěkl Hammen, když se namáhavě snažil držet s Gartem krok.
Gart se zasmál a potřásl hlavou. "Máš ještě naše peníze?" "Ano."
"No tak běž a vsaď je na vítězství. Budeš potřebovat hotovost, až to tu skončí."
"To určitě. Zůstávám tady dole s tebou." Gart se ohlédl na Norreen. Potřásla hlavou. "Zůstávám."
"Tak tedy dobrá, jenže až bude tady po všem a já budu pryč, zabijí vás."
"To je od tebe hezké, že se o nás teď staráš," zavrčel Hammen.

Jak se blížili k neutrálnímu čtverci na vzdáleném konci arény, míjeli sektor zápasníků Bolku. Vpředu stál Naru. Zvedl ke Gartovi zaťatou pěst na pozdrav a věnoval mu starostlivý pohled.
"Hodně špatné, že umřeš nebo tě sebere s sebou." "Tak budeš aspoň příští rok šampiónem," odpověděl Gart a obr se zakřenil.
Gart vstoupil do neutrálního Čtverce, dav se hnal obléhat budky sázkařů, ale Průchozí jim nenechal čas. "Bojujte!"
Zápas skončil během několika minut. Dav tiše a s bázlivou úctou sledoval, jak Gart vyrazil k okamžitému útoku, s nedbalou lehkostí odblokoval temná kouzla svého protivníka, rozprášil moc jeho many a potom připravil závěr pro další smrtelný útok Pažry. Oddaloval poslední ránu, ale jeho soupeř ječící vzteky odpověděl na moment zaváhání útokem běsa a Gart sklonil hlavu, když Pažra učinila prudký výpad a zápasník skončil v jejím chřtánu.
Gart stál ve středu arény a nevšímal si ovací oslavujících jeho vítězství. Potom zvedl protivníkův váček a odešel na místo mezi sektory Ingkary a Kesthy, na místo, kde před dávnými lety býval sektor vyhrazený pro palác Oor-Tael.
Zarel zvedl k Průchozímu oči. "Je nebezpečný."

"Samozřejmě, že je nebezpečný; jinak by nepřežil dvacet let v úkrytu. Říkal jsi, zeje mrtvý." Zarel odvrátil pohled. "Říkal jsi, že je mrtvý." "Ano."
"Ale neviděl jsi tělo." Zarel zaváhal. "Prosím?"
"Byl to jenom pětiletý kluk. Nemohl přežít v tom ohni."
Zarel se snažil vzpomenout si na tu noc. Na chlapce, kterého před něj přivlekli, jak mu vyloupl oko jako součást mučení otce a jak chlapec i přes agónii bolesti na něj polovinou zraku chladně hleděl. Jeho otec, který zoufale bojoval, byl stále ještě v paláci obklopeném plameny.

A vzpomněl si na bolestný pláč, když otec chlapce uviděl a žebral o životy svých blízkých. V tu chvíli se dítě vytrhlo a vběhlo do hořící budovy.
Byl mrtev. Předpokládalo se, zeje mrtev.
Jak to, že jsem hned nevěděl, kdo to jel ptal se Zarel sám sebe. Jenže tenkrát to bylo jen nedůležité dítě, nic.
"Blázne! Je pořád tady."
"A opustí arénu mrtev, nebo s tebou," odpověděl Zarel prchlivě.
"On to ví," odpověděl Průchozí a Zarel vycítil v jeho hlase nervozitu.
On se bojí, uvědomil si.
"On to ví. Ví, že nemůže uniknout. Proto musí mít něco připraveného. Po všech těch letech by sem nepřišel spáchat sebevraždu."
"Máte obavy, můj pane?" zeptal se Zarel tiše, s pohledem na trůn. Okamžitě vycítil zášleh vzteku.
"Zabiju ho, tak jako zabíjím všechny, kteří vyhrají turnaj," zavrčel Průchozí v odpověď. "Tak jako bych mohl zabít tebe, že tenhle svět nespravuješ lépe."
Zarel zápasil s vlnou strachu, která se ho zmocnila, a cítil při tom chladný smích svého pána. Otočil se, uviděl Uriáše a tehdy mu to došlo. Ten trpaslík to nějak věděl už od začátku. Blázen. Skryl to z nějaké perverzní formy věrnosti a sentimentality.
Uriáš na něj pohlédl a Zarel se usmál, jako by vše bylo tak, jak má být. Později si najde dost času na vybrané druhy mučení.
"Zařiď mi pro zábavu další zápas," vyštěkl Průchozí zlostně.
Gart sledoval sázkový panel a vydechl úlevou, když zjistil, že v dalším kole ještě nebude muset nastoupit proti Vareně. Ta bude zápasit s někým z jejího vlastního Rádu. Zhluboka vydechl a otočil se přímo do tváře Nor-reen.
"Vařena je přítel. Nemám radost z toho, co musím udělat."
"Na to jsi měl myslet dřív," řekl Hammen.
"Ať se děje, co se děje, kdo dnes vstoupí do arény, je mrtev. Prostě to nechci udělat já."
Ohlédl se na Norreen, která na něj stále ještě hleděla.

"Žárlíš? To je ono?" popichoval ji Hammen.
"Benalijská žena nepotřebuje nikoho mimo její klan."
Hammen se neomaleně zasmál a odplivl si na zem.
"Za chvíli jste stejně oba mrtví, takže je to tak jako tak čistě akademická otázka."
Gart se usmál a nechal jeho proroctví bez odpovědi.
Na ploše arény mezitím začal další zápas a Vařena se musela hned od začátku bránit. Její soupeř, také z Fen-tesku, vyrazil k divokému útoku tekutým ohněm. Zvedla ochranný štít a on reagoval zemětřesením, které otřáslo celou arénou a její bariéru strhlo. Vařena odpověděla vzdušnými útoky bodavého hmyzu, a dokonce použila i nezemského balónu plného skřetích válečníků. Balón se zřítil protiútokem elfích lučištníků, kteří jej zapálili svými ohnivými šípy.
Dvakrát byla sražena k zemi a vyjící dav v tušení konce vyskočil na nohy. Dvakrát se znovu zvedla. Napodruhé shromáždila dostatek many, aby skočila vpřed a zasypala soupeře divokou sérií útoků, které muž odvracel se stále menší silou. Přiblížila se k němu a rozrazila jeho obranu. A potom, konečným úderem, jej zničila kombinací ohně z nebe a psychického poryvu, který ji sice vyčerpal, aíe muže definitivně srazil.
Pomalu opouštěla plochu arény a její sluha spěchal, aby přinesl váček padlého.
"To znamená, že s ní budu muset bojovat," řekl Gart tiše.
"Jestli přežiješ tenhle zápas."
"Gilganorin z Ingkary proti Gartovi z Oor-Taelu." Hlas Průchozího byl naplněn pobaveným sarkasmem.
Gart vystoupil ze svého rohu. Dav mu mohutně provolával slávu, okolo něj pršely květiny. Vstoupil do neutrálního čtverce a začal se soustřeďovat.
"Bojujte!"
Trhl sebou. Průchozí se smál svému žertu, že zahájil boj bez varování.
Gart se skrčil a utíkal před mrakem, který bleskově zakryl arénu, zastavil se mu nad hlavou a spustil déšť kyseliny na místo, kde ještě před chvílí stál. Potom se otevřela v zemi trhlina a Gart uskočil, když se z jámy vynořili kamenní obři. Mávali žulovými válečnými mlaty

a drtili zem nalevo i napravo od něj. S námahou postavil zeď. Obři ji rozrazili. Jejich hlasy zněly jako temná ozvěna v strašidelné jeskyni.
Soustředil své myšlenky a zaútočil na soupeřovu manu, sílu pocházející ze zemí Gilganor. Kamenní obři se zhroutili v hromady balvanů. Rozběhl se, přeskočil puklinu a nechal okolo sebe vyrůst bariéru stromů a živých ostružiníků. Znovu vyvolal na pomoc Pažru, ale tentokrát se setkal s protiútokem ohně, který lesy zapálil. Pa-žra sama byla zničena temným

přízrakem, který Gart na oplátku zničil přízrakem ještě temnějším.
Muž z Gilganoru také začal postupovat vpřed, odvracel Gartovu pozornost menšími útoky hmyzu, krys, vlků a zombie. Gart útoky odvracel a používal stejnou útočnou taktiku, vytvářel tvory, kteří nevyžadovali mnoho many, aby si vytvořil dostatečnou zásobu ke smrtelné ráně. Cítil, že získává navrch, že jeho soupeř není s to shromáždit stejné množství many, soustředil se na de-fenzivu, odvracení Gartových útoků a nakonec se uchýlil do obranného postavení, aby blokoval kouzla, která by mu mohla ublížit.
A potom, náhle, ke Gartovu překvapení, Gilganorský prostě přestal bojovat a rozpažil ruce dlaněmi dolů na znak podřízenosti. Gart vzal vzdání soupeře kývnutím hlavy na vědomí, zadržel svůj další útok a poslal své berserkry zpět do zapomnění, odkud byli povoláni. Natáhl levou paži dlaní dolů na znamery, že přijímá kapitulaci. Pravou ruku zvedl vysoko na znamení vítězství.
V obecenstvu to zahučelo překvapením. Bývaly doby, kdy takový čin byl obvyklým ukončením zápasu, kdy protivník věděl, že byl poražen a že by bylo zbytečné v boji pokračovat. Ale tohle měl být boj na smrt.
"Nevyhlásil jsem tento boj na smrt," zvolal Gart. "Přijímám tvou kapitulaci. Smíš si ponechat svá kouzla." Gilganorský se hluboce uklonil a otočil se, aby odešel do svého rohu... a potom prostě přestal existovat. Objevil se kužel černoty, zabalil ho, vytryskla sprška krve a potom byl kužel noci pryč. Všechno, co zbylo, byla skvrna krve vsakující se do písku.
"Když říkám na smrt, znamená to na smrt," vyštěkl Průchozí nevrle a potom obrátil pozornost zpět k ženě, která mu sloužila k zábavě v průběhu zápasu.

Diváci vzdechli a Gart cítil, že dokonce i krvelačný dav byl uražen, protože Gilganorský byl starý favorit, který se už po desetiletí vždy probojoval do závěrečných kol a byl proslavený tím, jak ještě týdny po Slavnosti z vyhrané ceny hostil své fanoušky.
Průchozí, znechucený nesouhlasem nad smrtí oblíbence, se odvrátil od své zábavy a mávl rukou. Nad arénou se vytvořil mrak a dav, nejistý tím, co chce Průchozí provést, ztichl. Byl koneckonců Průchozím, a i když možná neměl moc, aby jich zabil půl milionu najednou, mohl zcela určitě ublížit dobrým několika desítkám tisíc předtím, než by byl donucen uprchnout. Mrak ztmavl a spustil se z něj déšť stříbrných cetek. Dav se po nich vrhl, ale ani pak neprojevoval žádnou vděčnost. Byly to prostě peníze, které bylo třeba sebrat, a nic víc.
Průchozí se opřel na svém trůně a přehlížel tribuny
očima.
"Co je s těma parchantama?" zeptal se tiše a pohlédl
na Zarela.
"Zabil jste jednoho z jejich oblíbenců."
"No a co. vzepřel se mi."
"Možná to vidí trochu jinak."
"Co kdybych tak v odpověď vypálil město?"
"To by na oplátku zničilo vás, můj pane. Protože bez lidí, bez davu, se mana, moc zemí, tvoří mnohem pomaleji. Příští rok by tribut zdaleka nebyl tak skvělý."
"K čertu s nimi," zasyčel Průchozí. Ohlédl se zpět na ženu čekající na něj a se zlostnou nadávkou na ni namířil prstem. Její mladé, plné tělo se během okamžiku svraštilo a změnilo se ve zvadlé záhyby visícího leprózního masa, její tvář byla znetvořena v odpornou masku otevřených ran. Pohlédla na své tělo a začala hystericky ječet. Se smíchem ji srazil z trůnu. Zřítila se dolů po schodech, do písku arény, a dál vřískala, dokud Průchozí, otrávený jejím jekotem, na ni konečně nenamířil znovu prst. Rozpustila se v hromadu vařícího masa. Dav, sledující podívanou, ztichl. Průchozí se rozhlédl po aréně, znechucený, že nikdo neocenil humorný prvek jeho činu.
Ukázal na další dívku a pokynul jí, aby k němu přišla blíže. Chvějíc se stoupala po schodech.
"A teď finále, to by je mělo potěšit," oznámil Průchozí.

"Je čas na oběd."
"Nejdřív se bude bojovat, jíst až potom."
Gart, ležící ve stínu zdi arény, se protáhl a rozhlédl. Posadil se a v jasném poledním slunci zamrkal. V aréně zavládl zvláštní klid, když sázkový panel oznámil dvojici Gart proti Vareně. Na tribuně bylo slyšet diváky šeptající, že ti dva byli milenci.
Pohlédl na Norreen, která se opírala o zeď a chladně si brousila meč na brusném kameni.
"Podívej, už jsem ti to přece říkal," vzdychl Gárt, "doopravdy to nic neznamenalo."
"Tam, odkud pocházím, si nacházíme druha, dokud se nezmění kasty a nerozdělí nás na vyšší a nižší. Odchýlit se od tohoto pravidla znamená říkat si o krevní mstu ze strany partnera i jeho rodiny."
"Nikdy jsme se nestali trvalými druhy, jak jsi to tak samozřejmě nazvala, takže nemohly být porušeny ani žádné zákony."
"Ale toužil jsi se stát mým druhem, je to tak?" "Touha a její naplnění jsou dvě odlišné věci." "Jedno vede k druhému."
"A toužila jsi ty po mně?"
Zprudka přejela mečem po kameni a pohlédla na něj. "Teď už je příliš pozdě, Jednooký." "Měla jsi ho nechat svázaného, tak jak byl," přerušil je Hammen, "a dělat si s ním, co bys chtěla." "A ty bys teď byl mrtev," odpověděl Gart. "Možná že ne. Byl jsem mistr zaklínač Oor-Taelu." "Před dvaceti lety. Obávám se, Hammene, že jsi mezitím trochu zrezivěl." "Díky za důvěru."
Ozval se zvuk trubky a dav, který v tichosti zachmuřeně sledoval počínání Průchozího, se zavlnil. Hammen se otočil a

pohlédl na panel. "Vyvěšují oznámení."
"Finálový zápas." Hlas Průchozího sev nesl napříč arénou. "Gart, Rád Oor-Tael, Vařena, Řád Fentesk. Přistupte k trůnu."
Gart se postavil a upravil si váček vzdouvající se cenami, které až doposud posbíral. Shlédl dolů na Norreen.

"Nejlepší asi bude, když zůstaneš tady. Rituál povoluje pouze zápasníka a jeho sluhu. Kdyby si tě všiml, mohlo by to pro tebe být nepříjemné."
Norreen pomalu přikývla.
"Nějak bych si chtěla myslet, že máš tohle všechno naplánované a že by mohla být šance, abychom se jednou zase sešli."
Gart se jemně usmál.
"Konečně přiznání nějaké náklonnosti."
Postavila se a nechala meč spadnout na zem. Vztáhla ruce, pevně ho objala a s divokou touhou jej políbila. Diváci, kteří se nahýbali přes zeď a sledovali rozhovor, propukli v chlípný jásot.
Norreen ustoupila.
"K čertu s tebou. Podívej, co jsi mne přinutil udělat. Porušila jsem kastovní pravidla." Stěží ovládala svůj hlas.
"Až bude po všem, drž se Hammena a postarej se, ať se odtud dostane živý. Žádám tě, abys byla jeho štítonošem."
"Zatraceně, to je pro krále," odfrkl Hammen.
Gart se usmál a polom se otočil a vstoupil do arény. Kráčel přes zápasiště pokryté pískem, Hammen po jeho boku. Obecenstvo propuklo v jásot a vyskočilo ze sedadel. Nenucené zamával a obešel trhlinu z předchozího boje, kterou právě zasypávali hlínou z mnoha desítek vozů tažených mamuty.
Na druhé straně arény uviděl přicházet Vařenu. Otočil se zády k trůnu a šel jí naproti.
Pohlédla na něj a usmála se.
"Víš, že budu bojovat tak, abych vyhrála. Nemohu jinak."
"Ještě pořád víš, proč vlastně bojuješ?" zeptal se Gart a společně vykročili.
"Protože k tomu jsem byla vycvičena. Pro tuto chvíli."
"A potom?"
"Stát se sluhou Průchozího v jiných světech. Poznat tajemství, procházet po jeho boku mezi světy jako bůh."
Gart smutně potřásl hlavou.
"A pro tohle bys mne zabila?"
"Nezamýšlíš snad to stejné? Viděl jsi, co se stalo

Gilganorskému. Teď už se nedá ustoupit, Garte. Může jít jen jeden z nás. Je mi líto, že jsi to ty, komu tohle musím udělat."
"Zápasníku, nehledej si přátele mezi zápasníky,1' řekl Gart chladně.
Vařena se smutně usmála a přikývla.
Přicházeli k vysokému trůnu a zmlkli. Jejich sluhové se zastavili na vnějším okraji zlatého kruhu.
Průchozí, žvýkající vepřovou kýtu, na ně pohlédl a usmál se.
"Tak kterýpak z vás to bude?" zeptal se.
Ani jeden neodpověděl.
"Víš, Garte, tohle všechno je velice zábavné. Řekl bych, že k téhle ženě něco cítíš a ona k tobě. A přece to oba obětujete, abyste odkryli poslední tajemství."
"Nechtěl byste se o ně podělit už teď a ušetřit nás starostí se zápasem?" řekl Gart.
Průchozí se tiše zasmál.
"Na smrt," zašeptal konečně, "a pro vítěze odpověď na všechno."
Mávnutím ruky je propustil. Když se Gart otáčel, pohlédl na Zarela a zachytil v jeho očích chladný pohled uspokojení.
"Na každý pád prohráváš," zašeptal Velmistr.
"Možná je to přesně naopak," štěkl Gart v odpověď.
Pohlédl zpět na Vařenu a usmál se.
"Je mi líto." Otočil se a vyrazil napříč arénou, zpět ke svému neutrálnímu čtverci.
Celá aréna byla na nohou, diváci mlčky čekali a vrchol Slavnosti se přibližoval.
Dosáhli neutrálního čtverce a Gart se otočil k Ham-menovi.
"Potom už nebude moc času. Myslím, že hned odejde. Cítím, že se tam něco děje; je pod nějakým tlakem."
Hammen přikývl.
"Něco s ním není úplně v pořádku," řekl Hammen. "Obvykle se chová víc jako primitivní šašek: nacpává si teřich, děvkaří, sází. Něco s ním teď nehraje."
"Kdyby to bylo možné, myslím, že víš, co chci, abys udělal."
Sáhl do svého váčku, vytáhl z n?j malý balíček a hodil jej Hammenovi.

Hammen vstoupil do neutrálního čtverce, zvedl ruce a položil je Gartovi na ramena.
"Galin. Všechny ty roky jsem si myslel, že jsi mrtev." Hlas mu přeskočil. "Pamatuji si ten den, kdy tě tvůj otec pyšně přinesl na rukou. Pamatuji si den, kdy nás všechny zavolal, abychom viděli tvůj první krok. A den, kdy jsme se smáli, když jsi poprvé použil manu a spálil si prstíky a brečel a pak to zkusil znovu."

"Nebuď kvůli mně tak sentimentální," řekl Gart. "Kdybych věděl, že jsi v těch plamenech pořád naživu, byl bych se pro tebe vrátil."
"Nenašel bys mě," řekl Gart tiše. "Ve chvíli, kdy můj otec umíral, použil posledního zbytku sil a odeslal mě a mou matku daleko odtud. Nenašel bys mne, dokud bych nechtěl, abys mne našel, a to nebylo možné, dokud má matka nezemřela a já mohl konečně udělat to, co zakázala."
Odmlčel se. "Pomstít se."
Jeho rysy byly tuhé, jako vytesané z ledu. Sundal Hammenovy ruce ze svých ramen.
"Dávej na sebe pozor, Hadine gar Kane." "Věčný bůh buď s tebou, Galině." Zazněla trubka a Gart se otočil.
Uklidňoval své vnitřní já tak, že se cítil, jako by odplouval do jiného světa.
"Bojujte!"
Slova přišla jako šepot nesený větrem, výkřiky davu jako děsivý šepot přicházející přes zamrzlé moře.
Vystoupil z neutrálního čtverce, sáhl do zdroje své moci. Síla many v něm narůstala. Síla vzdálených zemí, teď uzavřená v hedvábných hrudkách, síla hor, ostrovů za proudícími moři, planin, lesů, močálů a pouští.
Čekal. Nedovolil, aby mnoho síly přišlo najednou. Čekal na její první krok. Cítil, že stejně tak i ona buduje svou moc. Soustředí svou manu. A potom, mávnutím ruky, zaklel kouzlo zničení, kouzlo Armageddonu, které zničilo všechnu manu, kterou oba soustředili. Cítil její polekanou odpověď, krátký okamžik překvapení. Rychle znovu zformoval své síly, nechal je vyšlehnout vně mysli, tryskat tělem... Zaútočil. Udeřil ničivou mocí a připravil tak Vařenu o další síly.
Potom si vzal na pomoc

vzácný artefakt, který mu dával schopnost ovládat síly, kterými zaklínač obvykle nevládne. Promítl svou sílu mimo sebe, takže na okamžik byl schopen číst její myšlenky a věděl, co ona věděla a co se chystala učinit.
Tak ještě před jejím prvním kouzlem, zdí blýskavých mečů, která se přehnala arénou, byl připraven a zablokoval je.
Meče popadaly do písku a rozpustily se. Odpověděla ohnivým deštěm, který uhasil záplavou oceánu, pohybující se jako zeď napříč zápasištěm. Na vrcholcích vln pluly obludy hlubin, jejich otevřené čelisti skřípaly řadami zubů ostrých jako břitva, lesknoucích se ve slunečním svitu.
Oceán potom zmizel v trhlině, kterou Vařena otevřela na celou šířku zápasiště. Gart poslal stvůry přelétáva-jící trhlinu.
Vařena odpověděla nezemskými příšerami lezoucími z hlubin země. Mnohohlavé hydry chňapaly po Gartových útočnících a srážely je tak rychle, jak rychle se objevovali. Gart poslal zpět stěnu mečů, aby sťaly hydru. Čepele dopadly a o okamžik později měla hydra hlav dvakrát více. Vylezla z jámy a neohrabaně se plazila směrem ke Gartovi.
Nad pohledem na takovou vzácnost dav zajásal.
Gart sledoval hydru přicházet a potom sklonil hlavu a odvrátil zrak.
Přímo před ním se zjevila shrbená ženská postava, od hlavy k patě zahalená do pláštěnky. Davem se nad tak zvláštní obranou zvedl pobavený smích. Oko stále odvrácené stranou, Gart natáhl ruku a strhl z ženy její plášť.
Medúza se s vítězným křikem narovnala. Zmije jejích vlasů se kroutily a syčely. Hydra vztyčila své dlouhé vlnící se hlavy, ozval se naříkavý sbor hlasů a potom zkameněla.
Medúza se s chladným smíchem otočila na Garta. Ten, zrak stále stranou, popadl plášť a znovu jej přehodil Medúze přes hlavu. Sáhl do kapsy a vytáhl malé kulaté zrcátko. Medúza si strhla plášť, připravená na Garta zaútočit. Zvedl vysoko zrcátko. Medúza při pohledu sama na sebe zařičela bolestí a proměnila se v kámen.
Diváci, sledující boj ze vzdálenosti, kam děsivá moc Medúzy nedosahovala, odměnili uznalým potleskem jak

Gartovu dokonalou obranu, tak způsob, jakým zvládl kouzlo nebezpečné i svému tvůrci.
Ovládání hydry odčerpalo Vareně mnoho sil a Gart se náhle rozběhl vpřed a přeskočil trhlinu. Ocitl se tak na její polovině zápasiště.
Gart teď proti sérii Vareniných nepříliš silných útoků, které ho měly zpomalit, zaklínal pouze obranná kouzla a nabíral další sílu. Vařena náhle a překvapivě zopakovala Gartovo kouzlo ničení a rozprášila manu obou. Následoval psionický poryv, který, ač ublížil jí samotné, napáchal na Gartovi mnohem více škod. Zapotácel se pod úderem a bezmála spadl do trhliny v zemi. Vztyčil ochranný kruh, aby zablokoval její útoky, a rychle se léčil z následků vlny psí.
Znovu udeřila. Tentokrát však byl připraven a její kouzlo zvrátil. Dopadlo na ni takovou silou, že klesla do kolen.
Gart se přiblížil, uzavřel ji do kruhu spleteného ostružiní. Spálila je ohněm. Za ostružiním se však ukrývali entové a ti se teď těžkopádnými kroky přibližovali. Kličkovala do stran, aby se vyhnula jejich ránám. Potom ji však jeden popadl za nohu a zvedl do vzduchu.
Vedle ní se zjevil obr a s pozvednutou sekerou sťal strom, který ji držel. Potom se obr otočil proti ostatním entům.
Stromy - tvorové po něm chňapaly kořeny a výhonky a obtáčely je obrovi kolem nohou a paží. Obr vyl zběsilou zuřivostí, sekal a bil kolem sebe sekerou velikosti muže, kácel stromy, které Gart nahrazoval dalšími.
Dav, uchvácený zábavnou podívanou, řval nadšením, povzbuzoval obra a potom zase stromy, jak spolu bojovali uprostřed rostoucí hromady zlámaných větví, úštěp-ků dřeva a třísek.
Vařena se pomalu vzpamatovávala, vycouvala z boje, svolávala blesky, aby sežehla stromy hučící divokým vztekem, když větve vyšlehly v plameny. Aréna se plnila dýmem požáru.
Gart přivolal vířící bouři ledu a sněhu, uhasil plameny a potom přivolal svého vlastního obra. Obě postavy se v dýmu a páře vrhly do boje.
Najednou Gart ucítil vzadu na krku bodnutí. Otočil se a viděl velký roj vos, každá z nich velikosti palce, vířící

okolo něj. Hmyz útočil na oko, bodal do tváří, nosu a čela. Bolestí ze sebe vyrážel divoké nadávky, tvář mu. okamžité napuchla.

Vyveden z míry ztratil na chvíli koncentraci. Jed mu proudil do těla. Cítil slabost a lehkost v hlavě. Klesl na kolena, zakrýval si tvář rukama. Pod žihadly mu okamžitě vytryskla z rukou krev. Konečně zkoncentroval své ubývající síly a zaklel nejmenšího ze skřítků. Ti se se svými kopími vrhli do bitvy s vosami. Překulil se zpod mraku, zvedl se zpět na kolena a odkryl tvář.
Byl slepý, oční víčko mu opuchlo tak, že neviděl nic. Cítil, že Vařena se k němu řítí s dýkou pozvednutou k poslední ráně. Sebral poslední sílu a postavil kamennou zeď, o které věděl, že ji na chvíli zastaví. Potácivě se postavil a potom přivolal kouzlo, které si do této chvíle ponechával v rezervě.
V jediném okamžiku přešla do jeho rukou veškerá moc, kterou ovládala. Šok z tohoto obratu ji zdrtil a Gart slyšel výkřik zklamání.
Byl čas to ukončit. Povolal na pomoc kouzlo, které získal předešlého dne od Narua. Před Gartem zavířil temný mrak a v něm se tyčila obrovská postava. Jela na voze, jehož kola dosahovala výšky dvou mužů, loukotě z černého železa silné jako ruka. Molochův vůz se pomalu valil vpřed, prorazil kamennou zeď postavenou Gartem a potom další, kterou se namáhavě, z posledních zbytků sil, snažila zvednout. Zaměřila zbytek sil na Molocha a vydala ze sebe vše, aby ho zastavila na jeho ničivé cestě. Obrovská postava se zachvěla a potom vybuchla se zahřměním ohně a rudého dýmu.
A přesně v té chvíli zaútočil Gart vším, co mu ještě zbývalo, drtil ji opakovanými psionickými poryvy, pod kterými sám slábl, ale ji ničil. Třetí úder zvedl Vařenu ze země a znovu s ní o zem praštil, až konečně zůstala ležet bez hnutí.
Gart k ní pomalu došel a ustoupil stranou, když se Molochův vůz s dunivým hlukem zhroutil a přehlušil tak řev tribun. Pohlédl na její bledou, ztrhanou tvář, ve které doutnala jen ta nejtenčí jiskřička života.
"Doražji!"
Zvedl na Průchozího pohled.

"Doražji, nebo zemři!"
Gart zvedl ruce a ukázal na Vařenu. Do těla jí zarazil psionický úder, jejím tělem proběhla křečovitá vlna a vytrhla zbytek duše z jejího smrtelného těla.
Gart sklonil hlavu, otočil se a potom pohlédl chladně a vzdorovitě na Průchozího.
"Jsem váš vybraný sluha, můj pane."

Kapitola 14.
Průchozí pohlédl dolů na Garta, zašklebil se a
potom obrátil pozornost zpět k Zarelovi.
"Odcházím," ozval se jeho hlas šeptem.
Zarel pohlédl vzhůru na Průchozího, stojícího na trůně, překvapen a sotva schopen skrýt svou úlevu.
"Můj pane, nevrátíte se na trůn pokračovat v zábavě?"
"Možná se vrátím později, až se postarám o něj," řekl a kývl hlavou směrem ke Gartovi. "Také se vrátím, abych si zkontroloval, že jsi zde obnovil pořádek. A doporučuji ti, aby tady všechno klapalo."
Průchozí se ohledl na nahou ženu ležící na hedvábné pohovce. Viděl hrůzu v jejích očích. Zvedl ruku. I když se pokoušela o svůdný pohled, její rysy strachem pobledly. Luskl prsty a mezi palcem a ukazovákem se mu objevil broušený diamant velikosti ořechu. Hodil jí ho mezi prsy a se smíchem se otočil. Nalil si pohár vína a sestoupil ze schodů směrem ke Gartovi. Vypil víno a odhodil pohár stranou.
"Takže jsi vyhrál, Jedno oko."
Gart neodpovídal a díval se Průchozímu přímo do tváře.
"Takže jsi mým vybraným sluhou pro tento rok.

Pojď, ukáži ti vše, po čem toužíš a co si zasloužíš, abys věděl."
Průchozí se otočil a přehlédl arénu očima.
"Prohlašuji Garta, kterého nazýváte Jednookým, vítězem Slavnosti."
Tribunami zašuměl mdlý potlesk, většina však stála mlčky. Průchozí se zamračil a pohlédl zpět na Garta.
"Nezdá se, že by z tvého vítězství měli zrovna velkou radost."
"Mohlo by v tom být i něco jiného, můj pane," řekl Gart tiše.
Průchozí pohlédl do zápasiště, kde právě Varenina pomocnice spolu s Hammenem pomalu odtahovali její nehybné tělo.
"Měl jsi uplatnit nárok na její váček, jak je tvé právo."
"Doufám, že tam, kam odcházím, není takových věcí třeba."
Průchozí se pro sebe tiše zasmál a přikývl.
Shlédl na dva mnichy, kteří klečeli na okraji zlatého kruhu a drželi velký hedvábný vak obsahující tribut many. Vak pulzoval zářivým světlem. Kuthuman se chamtivě sklonil, uchopil vak a ohlédl se na Zarela.
"Mám dojem, že many není tolik, kolik jsem očekával."
Zarel sklonil hlavu a neodpovídal.
Jestliže je tomu tak, buď ujištěn, že budu zpátky spíše dříve než později."
"Proč se nepřesvědčit hned?" řekl Gart tichým hlasem.
Kuthuman věnoval Gartovi znepokojený pohled.
"Později," zněla jeho chladná odpověď, při které se ohlédl na Zarela, který teď hleděl na Garta s otevřenou nenávistí.
"Je čas," oznámil Průchozí a upřel na Garta ledový pohled.
"Tohle bude zábavné."
Vysoko zvedl ruce.

Gart měl pocit, jako by okolo něj byl zatažen matný závěs. Svět za závěsem byl odvanut do matného stínu skrytého v mlze. Zvuk se zdeformoval, zdálo se, že výkřiky davu vycházejí z konce dlouhé jeskyně. Svět potemněl.

Vzhlédl a viděl, že slunce, které celý den žhnulo s takovou intenzitou, se změnilo v nevýrazně červenou kouli tmavnoucí do noci.
Potom začal padat. Žaludek se mu stáhl a Gart potlačil výkřik strachu. Na okamžik si nebyl jist, zda je ještě živý. Půda mu zmizela pod nohama, a přece necítil žádný svist větru, žádný pocit letu. Matný závěs se stáhl blíže a vše ztmavlo.
Znovu vzhlédl ke slunci. Bylo pryč. Nad hlavou měl úzký kužel oslnivě purpurového světla, ze kterého vystřelovaly blesky jasu. A přece světlo spíše cítil, než viděl. Chtěl natáhnout ruku a dotknout se paprsků, a přece nějak věděl, že jsou neskutečně daleko. Shlédl dolů, pod nohy. Malý temně rudý kroužek se srážel do sebe, scvrkával se v malé nic, až zmizel docela. Světlo proudící okolo Garta se během okamžiku změnilo z purpurové v červenou a potom zmizelo.
Gart cítil, jak v něm roste moc. Tělem mu proudilo náhlé potěšení a cítil, že celý nekonečný vesmír byl zmenšen v hračku, která mu teď spočívala na dlani. Vychutnával svou novou moc, nechal ji proudit svou duší. Čas ztratil svůj význam, veškerý smysl. Gart nevěděl, jestli uběhla vteřina nebo eóny věků.
"Teď znáš moc nekonečna," zašeptal mu do ucha hlas. Poprvé si uvědomil, že zde nebyl sám, že cosi zde bylo s ním. Bylo to temné a zlověstné. A přece na okamžik cítil pocit téměř laskavého pobavení, jako by Průchozí byl shovívavý starý pán, který ukazuje dítěti svět zázraků.
"Moc, kterou vládneš, je ničím ve srovnání s tím, kým jsem." Světlo před nimi se změnilo, přešlo z purpurové do odstínů modrých, zelených - nekonečné pestrosti milionů barev. Gart měl pocit, že letí do nitra slunce, které vybuchlo v ohnivou duhu.
Cítil, že může natáhnout ruku a lusknutím prstů roztočit slunce na jejich drahách, že dlaněmi může tvořit světy a dávat jim tvar a svým dechem že dokáže rozvířit nebeskou báň. Cítil se bohem a ta moc byla stravující, dosahovala svou svůdnou silou až do jeho duše.
Zasmál se a jeho hlas se nesl nocí.
Pocit pádu ustal a pod nohama ucítil tlak. Vše bylo temné a potom, velice pomalu, se začalo formovat mlžné, rozostřené světlo, jako by z mořských hloubek vzhlížel

do slunečního svitu. Světlo zavířilo, zajiskřilo a potom nabralo tvar.
Stál ve stínícím háji, stromy okolo něj se vzpínaly k zářivě modré obloze posázené vysoko plujícími oblaky. Vzduch byl nasycen opojnou vůní jarních květin. Okolo se prohánělí rudí, zelení, žlutí a oslnivě bílí ptáci a jejich zpěv splýval v nebeský sbor.
Gart se otočil a s úsměvem sledoval, jak prolétávají okolo něj.
"Je to jako ráj," zašeptal a byl překvapen, když slyšel svůj přiškrcený hlas a slzy ho oslepovaly.
A potom přišla vzpomínka. Byla vřelá, jemná, obtěž-kaná něžnou aurou dětství. Bylo to v zahradě otcova zimního paláce, daleko v jižních zemích. Pozorně se okolo sebe rozhlédl. Tam na trávě byla jeho oblíbená hračka, dřevěný houpací kůň, na které tak často jezdíval a snil o smělých výpadech. Vedle ležel vycpaný mamut se zlomeným pravým klem, kožich zasukovaný malými prstíky kroutícími a tahajícími vlnu.
Je to sen.
Ale nebyl to sen. Klekl si do trávy, natáhl ruku a dotkl se koně, který se lehce houpal.
Uslyšel tichý smích vřelý láskou.. .
"Táti."
Stoupl si a Čekal. Za vysokým křovím obsypaným žlutooranžovými květy se pohnul stín.
Na okamžik cítil, že všechny ty roky byly pryč.
Vidím. Vidím oběma očimal
Jako ve snu se pohnul. Rozběhl se na krátkých nohou, smál se vysokým hlasem plným radostných výkřiků.
A znovu se ozval ten smích.
"Tak pojď, Galině. Maminka čeká."
Stín vystoupil zpoza stromů. Byl vysoký, rusovlasý, vous a knír měl nakrátko střižené, na čele mu spočívala čelenka tyrkysových kamenů. Na sobě měl dlouhé vlající roucho jednoduchého střihu lemované výšivkou nejhlubší modré.
"Táti!"
Přešel okolo fontány, tančící a rozstřikující kapky vody. Zavál jemný vánek a voda z fontány mu orosila tvář. Smál se jejímu chladu a duze, která se nájemných kapkách vytvořila.

Sáhl si na tvář, aby si vytřel sprškuz očí. Dotkl se pásky na oku.
Ztuhl, odtáhl ruku a v té chvíli všechno začalo blednout. Zahrada se rozpouštěla, ménila a mizela. Na nejkratší chvilku si myslel, že skutečné viděl svého otce, jak před ním stojí se svýma smutnýma, něžnýma očima. Ofcraz začal mizet, jakoby odvanut do dlouhého temného tunelu. Chtěl se ho dotknout. "Táti?"
Obraz se na okamžik zastavil, smutné oči hleděly přímo na něj, zvedla se ruka a kývala na něj. Vykročil za rukou vpřed.
Ne! Je mrtev. Zavražděn.
Obraz se vytratil a Gart se odvrátil. Slzy mu stékaly dolů po tváři. Znovu zvedl zrak.
Stál na tmavém poli, které se táhlo do nekonečna. Žádné světlo nezářilo na obloze, svět byl osvětlen neviditelným a zlým světlem. Nad hlavou se neskutečně rychle hnaly temně zelené vířící mraky. Vzduch byl vlhký a chladný, naplněný čpícím štiplavým kouřem plným hnilobného zápachu. Před ním byla temnota, ještě nehotová, stínová, mihotavá, ne víc než temný opar. Pohnula se postava, černá rouchají vlála ve větru a Gart na chvíli zachytil pohledem lebkovitou tvář. V

kostech ho zamrazilo.
Stínová postava se přiblížila.
"Chtěl jsem ti to ulehčit," zašeptal hlas. "Zemřel bys a myslel by sis, že to byl tvůj otec, koho objímáš."
"Takže tohle je odměna pro vítěze," řekl Gart tiše.
"Věděl jsi to od začátku, ne?"
Gart přikývl.
Průchozí se tiše pro sebe zasmál.
"Zajímáš mě, Garte. Nebo ti mám říkat Galin?"
"Gart. Ten druhý už dávno zemřel."
"To bylo vskutku mrzuté. Dobře si na tebe vzpomínám. Byl jsi dychtivý, bystrý, schopný ovládat manu prakticky ode dne, kdy ses narodil. Pocházíš z dobré rodiny."
"Ty a můj otec jste byli kdysi přátelé. Jednou ti zachránil život." Stín přikývl. "Tenkrát, kdy všechno bylo mladé," zašeptal Kuthuman.

"Proto jsem ti chtěl dát dar laskavé smrti. Alespoň malá splátka přátelství z jiného věku."
Kuthuman vzdychl a jeho hlas zněl nekonečnou únavou.
"Na neštěstí jsi byl příliš silný. Prohlédl jsi ten přelud."
Gart mlčel, stále ještě otřesen silou přeludu, že jen stěží zadržoval slzy. Ani nechtěl přiznat, že na okamžik naprosto věřil tomu, co viděl.
"Zabil jsi všechny, kteří vyhráli Slavnost. Je to tak?"
"Doufáš ve výjimku?"
"Ne. Nejsem takový blázen. Navíc, mezi námi je toho příliš mnoho."
Stín vzdychl a ke Gartovu překvapení se doopravdy posadil.
"Nekončeme to ještě. Posaď se, musíš být unaven."
Gart zaváhal.
"Tentokrát žádné triky. Jako synovi starého přítele ti to taky dlužím, teď, když už víš. Navíc, bude to pro mě chvilková úleva mluvit tak, jak jsem kdysi mluvil, bez přetvářky a bez servilního strachu. Až přijde tvůj konec, poskytnu ti vysvobození jako muži, se zbraní v ruce, jak je tvé právo."
Gart se posadil na chladnou zem.
Stín vzdychl.
"Vždycky zabíjím vítěze Slavnosti."
"Nechceš nějakou budoucí konkurenci."
"Samozřejmě. Řekl bys, že už to těm ubohým bláznům, co se mezi sebou tak dychtivě perou, mohlo pomalu dojít. Ve tvém světě, ve světě, který kdysi býval mým jediným královstvím, mana je vzácná. Jen pomalu se čerpá ze zemí, tvořená životní silou každé živoucí bytosti. Potom se svazuje a podmaňuje těmi několika, kteří se narodili nadáni schopností vidět ji, soustředit její moc a použít ji. Stálo mě to mnoho této many, abych prolomil bariéry mezi světy a mohl mezi nimi procházet jako polobůh. Je zapotřebí tributu mnoha takových světů, abych si udržel a posílil svou moc.
Myslíš si, že jsem ochoten se o tuto moc dělit s ostatními? Závisí na tom moc procházet mezi světy, být Průchozím. Kdybych dovolil, aby tuto moc získali i další, stali by se postupem času hrozbou."

"Tak je zardousíš ještě v kolébce. Necháš nás vybrat, kdo by mohl být budoucí hrozbou, a potom si ho odvedeš a zabiješ." Stín přikývl.
"Smutné, že," zašeptal, jako by mu temná nutnost reality dělala starosti. "Kdybych to nedělal, pak jednoho dne by také pronikli závojem mezi světy a kráčeli tak, jako teď kráčím já. A kdyby se to stalo, co by následovalo? Jen další boj ve vesmíru bojů."
"Víš, že dokonce i teď shromažďuje Zarel manu, tvoji manu, aby mohl proniknout závojem?" "Přišel jsi mi vykládat báchorky?" Gart se usmál. "Slouží to svému účelu." "Abych se obrátil proti svému služebníkovi?" "Možná." Stín se zasmál.
"Je ctižádostivý, to jsem věděl od začátku. Tak ctižádostivý, že mi pomáhal zabít tvého otce. Ne, že by mi byl natolik věrný, ale prostě proto, abych byl z cesty a on se taky mohl připravovat na poslední krok. Neříkáš mi nic, co bych už dávno nevěděl." "A?"
Stín se odmlčel a zdálo se, že se zmenšil. Gart ho napjatě pozoroval a cítil, jak Kuthumanova síla mizí, až téměř zmizel i on sám. Uběhly dlouhé minuty a ani jeden z nich se nepohnul. Potom se síla vrátila. "Boj někde jinde?" Stín přikývl.
"Takže tam je to úplně stejné?" zeptal se Gart tiše a v jeho hlase zněla téměř účast.
"Stejné. Když jsem překonal bariéru, myslel jsem si, že jsem volný."
Gart měl pocit, že téměř vidí smutný úsměv na tváři stínu.
"Ach, ty první chvíle. Byla to rozkoš, jakou si nelze představit. Bylo to jako dětská radost. V mých očích bylo všechno nové, čerstvé, nevinné, stejné jako ve dni stvoření. Vznášel jsem se jako orel, pronikal jsem závojem slz, času, věčnosti. Věřil jsem, že smrt se mě už nikdy nedotkne. Budu věčně mladý, kráčející chodbami času, a budu ovládat vše, co jsem viděl.

Na chvíli se odmlčel.
"A potom jsem potkal ty druhé."
"Průchozí jako ty."

Stín přikývl.
"Měl jsi to předpokládat," řekl Gart. "Naše vlastní legendy mluví o časech, kdy žili polobozi, kteří bojovali o vládu nad naším světem. A taky jak zmizeli a my zůstali sami. Měl jsi předpokládat, zeje potkáš."
"Byl jsem opilý mocí. Myslel jsem si, že legendy jsou jenom tím, čím jsou, pouhými legendami. Přinejhorším jsem si myslel, že ti ostatní se povraždili navzájem a vesmír zeje s výjimkou Věčného prázdný."
"Zjistil jsi ale něco jiného."
"Je to vesmír zápolení. I v této chvíli, kdy tady sedím a mluvím s tebou, zápasím, abych si udržel to málo, co mám. I v této chvíli procházím jinými říšemi, bojuji, používám manu, dobývám ji a zase ji ztrácím. Je to nekonečný boj o moc a já jsem jen jedním z mnoha. Kromě mě jsou další síly, na které je hrůza pohledět, takové, které by ze mne vysály moji moc, jako by mi vysávaly krev z žil. A jestli nade mnou zvítězí, stane se ze mě vysušená slupka, nesená na větru věčnosti, odsouzená nikdy nežít a nikdy ani nezemřít."
"Na oplátku ty děláš to stejné."
Stín se pro sebe zasmál, hlas chladný jako noc.
"Ano, přivedl jsem nepřátele před sebe a smál se jejich nářkům. Vnikl jsem do jejich světů a bral jsem si, co je po právu mé. Co jsem nemohl odnést, jsem zničil, takže jim to k ničemu není. Mana z jejich světů je vyčerpána a je v mých rukou. Ovládám dnes mnoho, nepředstavitelně mnoho."
"Ale nikdy to nebude dost, nikdy nepřijde odpočinek. Nebo ano?"
Stín sebou zavrtěl.
"Jsi možná až příliš chytrý, Garte. Jak jsi jednou tady, není jiné volby. Můžeš buď růst, anebo jsi stržen do prázdnoty, obrán o veškerou moc a před sebou věčnost. Nebo alespoň čas, než se Věčný Bůh probere a neuzavře kruh. Takže není jiná volba, jiný výběr. Boj pokračuje bez přestávky."
"Zrovna v této chvíli se namáháš téměř za hranicí svých možností, abys uhájil to, co máš."

"Jak víš tohle?"
"Kdyby tomu tak nebylo, zůstal bys na naší Slavnosti déle. Ležel bys se ženami, pil bys mnoho vína a bavil by ses obdivem davu. Místo toho jsi přišel, vzal svůj tribut moci a prodlel jen na chvíli předtím, než jsi prchl zpátky sem." Gart mávl rukou směrem k bezčasým temným pláním. "Do tohoto mrtvého světa temnoty." Stín přikývl.
"Proč sem? Tohle je samo peklo. Myslel bych si, že budeš procházet nekonečnem nebo žít ve zlatých palácích ve světech nepřekonatelných rozkoší. Proč tento svět noční můry?"
"Toto je srdce mé říše. Odtud mohu dosáhnout do všech ostatních míst, stavět zdi proti ostatním. Když kráčím po zemi ve smrtelné podobě, jsem slepý a nevím, co proti mně plánují mí nepřátelé. I v té krátké chvíli, co jsem byl pryč, abych se vrátil do světa, kde jsem se narodil a odnesl si svůj tribut many, i za tu chvíli mi byl znemožněn vstup do jednoho plánu existence a já teď musím válčit, abych jej získal zpět. To právě teď, kdy spolu mluvíme, dělám."
Hlas stínu byl temný a plný únavy a Gart na okamžik ucítil trochu lítosti, jestli člověk může cítit lítost k bytosti, která mu vzala vše, co kdysi miloval.
Gart se začal smát a zvuk smíchu se zvláštně vyjímal v tomto temném světě pustých planin. Postavil se a rozhlédl se okolo sebe.
"Nenáviděl jsem tě celý svůj život," řekl. "Býval jsi kdysi Velmistr a byl jsi jím téměř milénium. A potom jsi se začal bát smrti a zatoužily jsi po moci nekonečna. Zničil jsi všechno, čím kdysi Řády bývaly, a zneužil jsi účel many. Použil jsi její moc, abys pronikl závojem mezi světy a stal se polobohem a tím i nesmrtelným. A tohle je teď tvé království!"
Gart se smíchem ukázal do temné prázdnoty. Stín vstal.
"Připadalo mi zábavné na chvíli tě ušetřit. Tvůj otec býval kdysi mým přítelem, a tak jsem ti učinil laskavost. Teď už mi zábavný nepřipadáš."
"Přemýšlej o tom. Bývaly doby, kdy můj otec, pouhý smrtelník, si tě považoval natolik, že téměř zemřel, aby tě uchránil před úkladným vrahem. Nesl na sobě stopy té

otrávené dýky až do dne, kdy zemřel. Víš, bývaly doby, kdy lidé jako můj otec tě milovali a nazývali tě svým přítelem. Kdy tě žena milovala s takovou bolestivou silou, zejí to roztrhalo srdce a dnes z ní zbyla jen hořkost a zášť. Všeho toho jsi se vzdal, všeho. Pro tohle," a Gart ukázal přes temnou pláň.
Gartovi se stáhl hlas dojetím.
"Můj otec ti důvěřoval a věřil v tebe, dokud neshořel na prach, obrán o poslední zbytky sil tvým patolízal-ským sluhou, Zarelem, aby ti posloužily na tvé zkažené Cestě. Zradil jsi ho a toto je teď tvá odměna. Tak se bojíš, že bys mohl ztratit, čemu vládneš, že jsi odešel do vyhnanství tohoto temného světa, neschopen užívat ani štěstí žebráka: slunce v tváři, smích dětí, chuť vína anebo prostě alespoň vůni chleba."
"Nevíš nic," zasyčel stín. "Po mém odchodu se Velmistrem mohl stát tvůj otec a po něm jsi to mohl být ty. Byla to jeho nadutost, která ho zničila a tebe dovedla k poloviční slepotě."
"Vybral si smrt před otroctvím."
"To by už stačilo," zašeptal stín. "Tvoje hodnota jako zábavného rozptýlení je vyčerpána. Napůl jsem přemýšlel, že bych tě doopravdy ušetřil. Sentimentální gesto v bezcitném vesmíru. Myslím, že to se teď nestane."
"Tedy do toho," řekl tiše Gart.
Stín se začal zvedat a natahovat paže.
Gart se usmál a i on pomalu pozvedl ruce.
Stín zaváhal a potom se zasmál.
"Neodpověděl jsi mi na moji první otázku. Musel jsi vědět, že zabíjím vítěze Slavnosti, aby se jednoho dne nestali

hrozbou. Proč jsi se tedy zúčastnil Slavnosti a proč jsi vyhrál?"
"Protože," řekl Gart pevně, "si myslím, že dokážu porazit i tebe."
Stín se zasmál.
"Takže se staneš tím, co já. Zcela určitě máš dobrý výcvik. Nechal jsi tam dole svého sluhu, aby zemřel, a pro svou šanci jsi zavraždil ženu, kterou jsi miloval."
"Tak jako tak bys ji zabil ty," řekl Gart ledovým hlasem. "Beru to tak, že jsem ji zachránil." ' "S takovou logikou vypadáš jako filozof. Přece jsi ji ale zabil."

Gart s hněvivým výkřikem zvedl ruce, aby udeřil.
Stín se pohrdavě zasmál a uhnul před ohnivou koulí.
"Jestli je tohle všechno, s čím můžeš začít, tak to nebude moc zábavné. Pozdravuj tatíka."
Gart ucítil svist větru, vzduch okolo něj se stahoval do sebe. Chtěl se nadechnout, zlomil se v pase, prudce vdechl a začal se dusit v zeleném mraku sírového dýmu.
Hammen, ruce okolo Vareniných ramen, s námahou táhl její tělo pryč z arény, zatímco Zarel a všichni ostatní byli zaujati přítomností Průchozího. Varenina pomocnice se sotva hýbala a třásla se v slzách.
"Sklapni, děvče, a pomoz mi," vyštěkl Hammen.
"Dej od ní svoje špinavé pracky pryč," odpověděla dívka. "Nech ji odpočívat v pokoji."
"K čertu s tím, děvče, snažím seji zachránit dřív, než nit jejího života bude definitivně přeťata. Takže mi pomoz."
Dívka na něj hleděla s očima široce rozevřenýma, neschopná pohybu.
"Čert vem všechny ženský," mumlal si pro sebe a zápasil s pokušením nechat tam Vařenu prostě ležet a vzít nohy na ramena, než bude příliš pozdě.
Pokračoval však dál, zápolil s jejím tělem a pomalu je vlekl pryč. I když to nechtěl, zvedl nakonec oči a viděl Průchozího, jak přešel a postavil se před Garta.
Zatraceně, ještě ne.
Položil Vařenu na zem a začal se zvedat. Průchozí pozvedl ruce.
Rván věrností k oběma, Hammen se konečně rozhodl. Vzal amulet a manu, kterou mu Gart dal, a položil amulet Vareně na čelo. Zaostřil manu na jejího ducha a cítil, že k tělu ho poutá už jen nejtenčí vlákno. K Ham-menovu překvapení se mu duch vzpíral, snažil se přetnout nit a uprchnout ze smrtelného těla. Hammen musel vší silou, kterou měl, sáhnout po duchovi, pevně ho uchopit a táhnout ho, zápasícího, zpět do Varenina těla.
Varenina služka v úžase vzdechla, když ze rtů její paní unikl sten. Slunce náhle zastínil temný mrak a Hammen vzhlédl na rotující postavy stoupající k nebesům. Divoce pohlédl na dívku.
"Drž jí ten amulet na čele!"

Vytrhl dýku, odřízl Varenin váček a postavil se. Cítil síly, kterými Vařena vládla.
Ohlédl se přes rameno a viděl, jak se blíží skupina oranžových zápasníků. Pokynul jim, aby se postarali o tělo.
Zvedl ruku a namířil ji.
"Zarele, ty parchante!"
Jeho hlas se nesl arénou a dav, který sledoval nanebevstoupení Průchozího, sebou při této výzvě zavrtěl a ztichl.
Zarel pohlédl na Hammena a začal zvedat ruce.
"Ty parchante. Hry jsou podvod! Ty to víš a vědí to i Představení. Vítěz se nestane sluhou Průchozího. Vítěz je odveden, aby jím byl zavražděn. A ty jsi jeho komplic!"
Se zuřivým výkřikem namířil Zarel na Hammena rukou. Ten s pohrdavým úšklebkem soustředil Vareninu manu a oheň snadno odvrátil. Teď to byl on, kdo pozvedl ruku. Záblesk ohně srazil Zarela k zemi.
V aréně propukl chaos. Z rohu, kde stál Gart před posledním zápasem, vyskočila Norreen, meč vysoko zdvižený. Vyrazila do útoku, ohlédla se na tribuny a pobízela dav, aby ji následoval. Jako temná vlna lidé vy-.razili ze svých sedaček. Zarelovi zaklínači a vojáci se začali rojit, aby chránili svého pána. Hammen se zahalil oblakem zeleného dýmu a vrátil se k Vareně.
Došel k ní a zařval vztekem, když viděl, jak zápasníci Fentesku, kteří jí přicházeli na pomoc, zpomalili a obrátili se při pohledu na nástup Zarelových zaklínačů. Dav je však pohnal vpřed a během okamžiku se Hammen ocitl uprostřed vířící Šarvátky. S námahou Vařenu zvedl a držel ji, aby nebyla v tlačenici ušlapána. Někdo ho odstrčil stranou a po Vareně sáhly něčí mocné, svalnaté ruce. Hammen vzhlédl do Naruovy křenící se tváře.
"Vezmu ženu, kam chceš."
Skrz tlačenici se k nim prodrala Norreen a přidala se k nim. Společně dosáhli jednoho z přístupových tunelů. V tunelu však Hammen zvolnil a potom pohlédl zpět.
"Někdo ty zatracený parchanty musí vést," řekl tiše.
"Řekla bych, starý muži, že bys měl v tuhle chvíli spíš myslet ria to, jak zachránit svou kůži," řekla Norreen.

Hammen potřásl hlavou.
"To už jsem jednou udělal, Od té doby jsem s tím žil. Myslím, že už mám života dost."
Zvedl oči k obloze.
"Zvláště teď."
"Ty cvok," řekl Naru. "Já myslel uděláš teď dobrýho sluhu Naruovi, když je Jedno oko pryč. Jenže ty cvok." A obr se zasmál.
"Norreen, ukaž téhle hoře masa, kam ji má vzít. Myslím, že ve svém paláci už nebude v bezpečí."

"Ani náhodou. Jdu bojovat. A kromě toho ji nesnáším."
"K čertu s tebou, Benalijanko. Jdi a udělej to. Tak by si to Gart přál."
Sklonila hlavu.
"Děkuju mockrát."
Hammen se usmál.
"A teď odsaď vypadněte."
Starý muž se otočil a energicky vyrazil zpět do davu, jeho hlas se zvedal nad vřavu, vyzýval členy svého starého bratrstva, aby se mu shromáždili po boku.
"Pojďme," řekl Naru, pohlédl na Norreen a zašklebil se. "Naru má štěstí. Má teď dvě ženy."
Vzduchem zasvištěl Norreenin meč a zlehka ho sekl po noze. Obr vypískl a uskočil.
"Pojď, ty troubo. Najdem nějaké místo pro tuhle ženskou a vrátíme se zpátky do boje."

Kapitola 15.
Gart se namáhavě prodíral temným oblakem,
prakticky slepý, dusil se jedovatým kouřem. Vztyčil ochranný kruh, ze kterého vysál jed, a konečně si naplnil dychtivé plíce tenkými proužky dýchatelného vzduchu.
Zasáhla ho další rána a jeho ochranný kruh se zhroutil.
Gart zaklel a zatočil rukama nad hlavou. Okolo něj se vytvořila nová bariéra. Čekal, ale útok nepřicházel. Pátral smysly vně kruhu.
Byl tam, a přece nebyl. Bojoval, ale proti něčemu jinému, něčemu temnému a mocnému. Pozornost Průchozího byla odvrácena bojem proti něčemu mnohem nebezpečnějšímu a zákeřnějšímu. Gart té chvíle využil.
Shromáždil svou sílu a potom použil kouzlo, které jeho moc znásobilo. A potom ještě jednou. Zvedl ruku a palcem a ukazovákem udělal před okem kroužek. Skrz kroužek nahlédl do kouzel svého protivníka.
To, co uviděl, bylo ohromující. Stovky kouzel, mnoho z nich takových, o jakých se Gartovi ani nesnilo, zjevně pocházejících z říší a plánů existence smrtelníkům neznámých. Ale slabé místo tam bylo také.
Mana, ta vzácná mana, která byla silou a mocí všech

kouzel, byla slabá, roztroušená a odkloněná nesčetnými zápasy. Takže to bylo tak, jak předpokládal.
Všechno, co se za ta léta plánování naučil, bylo nakonec pravda. Vybledlé knihy, skryté v místě, kam je otec ukryl, v místě, kde se učil a studoval, ty knihy o tom mluvily. To, co jeho otec předpokládal a co také napsal, že moc, kterou Průchozí vládnou, má svou slabinu, byla pravda.
Gart se v duchu usmál a dál shromaďoval svou sílu. Zápas mezi Průchozím a dalším nepřítelem skončil a moc Průchozího se znovu zaostřila. Otočil se ke Gartovi tváří.
"Omlouvám se za přerušení," řekl Průchozí Světů strašidelným Šepotem. "Jeden z mých nepřátel si myslel, že tohle je vhodný čas, aby se pokusil odcizit mi, co jsem na něm získal. Zajisté pochopíš, že tato záležitost musela dostat přednost před zábavou s tebou." "Zajisté."
"Vidím, že jsi nelenil. Tvá síla vzrostla. Výborně, legrace bude o to větší. Obvykle, když sem dovedu vítěze Slavnosti, začnou se přede mnou plazit a kňučí a naříkají na svůj osud. Máš v sobě krev svého otce. To se mi líbí."
"Začneme?" Gart napřáhl ruce.
Průchozí napřáhl své. Temná pláň, na které oba soupeři stáli, byla náhle osvětlena třpytivým světlem. Zelené mraky odpluly dozadu, aby odhalily temně rudé slunce, vyplňující polovinu oblohy. Zlatý kruh ohraničoval rovnou, otevřenou plochu, táhnoucí se až k horizontu, který se zdál být neskutečně vzdálený.
"Aréna pro naši zábavu," oznámil Průchozí. Pláň osvětlila rudá zář a o okamžik později se na ní rozvinula démonická horda, zakřivené šavle, trojzubce a korouhve s lebkami vysoko zdvižené. S pronikavým vytím vyrazili vpřed.
Gart natáhl ruce, před ním se vztyčila živá zeď a na okamžik útočníky zadržela. Akci střídala protiakce. Průchozí vyvolal ze země Pekelného pána, Gart ho na oplátku poslal proti démonickým hordám. Monstrum řvalo potěšením, když je trhalo na kusy a požíralo. Další přišla na řadu temná síla přírody, která roztrhla démona na dva

kusy. Na obloze spolu zápasili draci, zlá svědomí se plížila za sebou navzájem, hydry se svíjely na vrcholku řítící se zdi a na zemi mezi zaklínači bojovali džinové.
"Jsi zábavnější než většina ostatních," pronesl Průchozí.
"Kdybych neměl co na práci někde jinde, klidně bych tuhle hru hrál ještě déle."
"Tak ji tedy ukonči," popíchl ho Gart. "Nebo nemáš dost sil? Udělej to a buď proklet."
Průchozí zvedl se zlostnou nadávkou ruce a vykročil vpřed. Gart se zapotácel a ustoupil, postrčen neviditelnou silou, která mu vyšlehla v duši. Aby ránu vrátil, zaklel šik osobních strážců, ale ti leželi během několika minut na zemi, svíjeli se v bolestech a umírali.
Garta zasahovaly další údery, které mu ubíraly sil. Začal se hroutit. Klesl na kolena.
Průchozí přišel blíže a pohlédl na Garta, skloněného, jak lapal po dechu.
"Smůla, Jedno oko. Tvá návštěva mi byla potěšením. Cítím, že tvá životní sílaje téměř vyčerpána."
Gart k Průchozímu vzhlédl, tvář ztrhanou a bledou.
"Táhni do pekel, parchante."
Průchozí si povzdechl.
"Řekl bych, že už tam jsem."
Zvedl ruku a chtěl zasadit poslední ránu.

Gart také zvedl ruku a přivolal kouzlo, které až do tohoto okamžiku skrýval.
Úder jeho soupeře dopadl a na krátký okamžik si Gart myslel, že jeho zaklínadlo selhalo a on že padá do krajů mrtvých. Potom to zabralo. Všechna bolest, kterou utrpěl, z něj byla sňata a Gart byl znovu při síle. Ve stejné chvíli všechno Gartovo utrpení udeřilo do jeho soupeře. Průchozí s hlasitým výkřikem zavrávoral zpět, jeho stínová podoba syčela, stáčela se do sebe a svíjela se na zemi. Jeho výkřiky agónie přinutily Garta zakrýt si oko, aby nebylo roztrháno.
Gart vyskočil na nohy a běžel k Průchozímu. Stín se měnil, nabíral téměř lidské podoby. Znovu použil Gart své schopnosti nahlížet dovnitř, aby vycítil vše, co jeho soupeř skrývá.
Našel to, sáhl po tom, popadl sílu, pro kterou si přišel, a s ní i manu svého světa, která ji ovládala a dávala

jí sílu. Průchozí vyl'bezmocným vztekem, snažil se vy-hojit a zároveň se plazil pryč.
Neviditelnou rukou pevně uchopil kouzlo, které odemykalo bránu světů, které měnilo realitu, převracelo tok času a všechno činilo možným. Zápasil s Průchozím, aby získal i manu, která kouzlo svazovala a ovládala.
Průchozí se začínal zotavovat a řval zuřivostí, protože to, co mu umožňovalo vstup do světa jeho původu, bylo vyňato z jeho moci. Gart zápolil a kroutil sebou, nevšímal si výbušné bolesti v dlaních, snažil se necítit, nevšímat si, že mu plameny křiví prsty do černá.
Cítil, že s tím, jak Průchozí znovu nabývá sil, mu kouzlo začíná klouzat mezi prsty. Sáhl dovnitř sebe a použil to málo, co mu zbývalo, ke kouzlu, kterým svou sílu a manu zdvojnásobil. Znovu svému protivníku vytrhl ovládání brány světů a upadl dozadu. Průchozí se znovu sebral a s šíleným vytím démonického vzteku zvedl ruce a namířil.
Zatraceně, teď, když už to mám, jak se to používá? říkal si pro sebe Gart dokonce ještě ve chvíli, kdy ho úder zasáhl.
Cítil oheň proudící kolem sebe, výheň tak palčivou jako slunce, které ho obklopovalo. Gart Jednooký vtáhl dovnitř svoji sílu a zaostřil ji na moc brány. Průchozí s hysterickým výkřikem zaútočil znovu a Gart cítil, jak se propadá.
"Zmasakruj je všechny," zavrčel Zarel a hněvivě pohlédl na Uriáše. "A kdo od téhle chvíle nejde se mnou, jde proti mně."
"Všechny Řády?"
"Všechny. Jestli jim dáme Čas, aby se zorganizovali, mohli by se spojit s davem proti mně. Chci, aby tohle skončilo. Slyšel jsi Průchozího jako já. Říkal, že se vrátí."
"A co řekne na tenhle masakr?"
Zarel pohlédl chladně na trpaslíka.
To tady já už nebudu, takže je to jedno, pomyslel si se spokojeným úšklebkem. S manou, kterou získám, a s Kirleninými knihami bude cesta otevřená.
"Ať jsou naši vojáci a zaklínači připraveni vyrazit při půlnočním zvonění."

"Proti všem čtyřem palácům, pane? I po dezercích a jatkách v aréně mají pořád ještě dobrých dvě stě padesát zaklínačů proti našim dvěma stovkám."
Zarel zaklel a pohlédl dolů na zlaté vykládání podlahy svého pokoje. Kirlen nelze podplatit než mocí, takže bude první a navíc nejdůležitější cíl. Tulana a Varnela s jejich zjevnou záští si nenakloní. Ale Jimak? Jimaka by mohl alespoň na chvíli přetáhnout na svou stranu a vyřídit ho později.
"Vem truhly se zlatem a okamžitě je pošli Jimakovi za slib, že bude stát na mé straně."
"A co řeknete Průchozímu, jestliže je zničíte?"
"Řeknu mu... navrším mu k nohám manu mrtvých. To ho uklidní. Až tohle skončí, můžeš si vybudovat svůj vlastní Řád."
Uriáš přikývl a pomalu opustil místnost.
Zarel sledoval jeho odchod.
"A budeš další na řadě," zašeptal.
Zarel se odvrátil ode dveří a srdce mu bušilo.
Kolik mám času? ptal se sám sebe. A o co v tom všem jde Jednookému? Je možné, že celou tu dobu šel po Kuthumanovi a zrovna v této chvíli s ním kdesi zápasí, aby ho svrhl? Jestli je to tak. tím lépe. Kuthuman se zpozdí a já budu pryč. Jestli je tomu naopak a Kuthuman byl přemožen, potom Jednooký bude určitě zesláblý a nebude problém ho taky svrhnout. Ale první krok je zničit Kirlen a zmocnit se jejích vzácných svitků a knih.
Kirlen z Bolku se hrbila na svém trůnu.
"Našli jste Narua?"
Posel zatřásl hlavou.
"Dezertoval, spolu s jedenácti dalšími zaklínači."
Zlostně zaklela a odplivla si na podlahu trůnního sálu.
"Vyšli posly do ostatních paláců. Zarel pro tuto chvíli dav potlačil. Je jasné, že teď se chystá na nás. Buď budeme v této chvíli všichni držet pohromadě, anebo každý zvlášť zemřeme. Plánuji zaútočit o půlnočním zvonění. Řekněte jim, ať učiní totéž, a můžeme ho porazit. Ujistěte se, že to udělají, a požádejte je, ať útočí přímo na palác. Teď běž!"
Posel vyběhl z místnosti.

Kirlen se lehce usmála.
Jednooký sehrál svou roli dobře. Dav na Zarela zaútočil a ten je nemilosrdně vraždil, tak, že se jako masa rozpadli a rozprchli. Jenže je nepronásledoval, nemohl, musel si schraňovat zbývající sílu proti palácům. Jenom blázen by nepochopil, že Rády teď zaútočí, aby ho srazili a sebrali pro sebe jeho manu. Znala ho dost dobře, ab>^ věděla, že se teď bojí útoku Řádů, nebo ještě hůř, že se Řády ve své snaze srazit ho spojí s chátrou. Rovnováha byla porušena a

nemohla být obnovena - na všech stranách teď vřelo příliš mnoho nenávisti.
Nadešel čas udeřit na Zarela. Tím, že útok povede, se stane novým Velmistrem, a až se Průchozí vrátí, postaví ho před hotovou věc.
Anebo snad ještě lépe, pomyslela si, bych ho mohla vyzvat za závojem a získat tak odplatu, kterou zasluhuji. Myslela na Garta, který jí nevědomky připravil tuhle příležitost. Udělal svou službu dobře. Všechna ta nenávist na všech stranách, kterou tak dlouho drželi pod pokličkou, konečně vyplula na povrch, a to díky němu. Ať se všechna ta hniloba teď pěkně povaří, myslela si se škodolibou radostí.
Ale proč potom šel tak ochotně Průchozímu do spárů? zamyslela se náhle. Mohl to udělat jedině tehdy, jestliže měl nějaký plán. Bylo to jasné, uvědomila si. Chtěl Průchozího vyzvat už od začátku, nějakým způsobem ho porazit a stát se sám Průchozím. Jestli je tomu tak, bude po zápase zesláblý a Šance proniknout teď byla dokonce ještě vyšší.
Příležitost byla tady. Kirlen se postavila a svolala své zaklínače, aby se připravili.
* * *
Tulan z Kesthy a Varnel z Fentesku stáli ve stínu a s obavami hleděli přes Náměstí.
"Ta stará rašple má pravdu," řekl Tulan netrpělivě. "Chce nás teď zničit. Tohle balancování sil trvalo už moc dlouho. Buď zabijeme my jeho, anebo on nás."
"Možná bychom mohli vyhrát v obou případech," řekl chladně Varnel. "Ona zaútočí. Tohle není trik, aby nás nalákala a sama se držela zpátky. Její touha po moci ji už úplně strávila. A navíc, jak víš, má pravdu.

Za poslední tři dny zemřeli v aréně naši nejlepší zaklínači. Jestli je okamžik, kdy nás Zarel může porazit, tak je to teď."
"A přece," řekl Tulan hedvábným hlasem, "a přece, dejme tomu, že síly těch dvou jsou vyrovnané. Nemusíme dělat nic jiného, než nechat je vzájemně vykrvácet. Dejme tomu, že bychom zaútočili a alespoň demonstrovali naši účast. Ona zaútočí taky. My se stáhneme a necháme ty dva, ať si to mezi sebou vyříkají. A v pravou chvíli je dorazíme oba."
"A co Jimak?"
"Co je s ním? Víme, že prahne po zlatu v Zarelových truhlách. Zaútočí s nadšením a při tom vykrvácí až do sucha. Nechme ho."
Varnel se usmál.
"A pokud se týče toho, co bychom mohli chtít my," vzdechl Tulan. "Zarelovy ženy budou tvé, všechny, v jejich rozličnosti barev, tvarů, vůní a zvrácených praktik."
Varnel si žádostivě olízl rty.
"A až s tím budeme hotovi, můžeme taky uspořádat honičku na ty z našich zaklínačů, kteří nás zradili a přidali se k lůze," řekl Varnel chladně.
Jimak z Řádu Ingkara seděl sám ve svém sčítacím pokoji a hleděl na horu zlata, rozprostřenou před svým trůnem. Truhlice byly přivezeny teprve před několika okamžiky. Výměnou za slib, že bude bojovat na Zarelo-vě straně. Při tom pomyšlení se zakuckal smíchy. Zcela určitě bude bojovat, a až budou ostatní paláce dobyty a vypleněny, tehdy přijde na řadu i Zarel.
Hammen vykoukl za rozbitou okenicí. Půlnoční zvon zněl svým hlubokým, melancholickým tónem. Náměstí bylo tiché, osvětlené pablesky ohňů, dohořívajících pozůstatků odpoledních a podvečerních bitev s rozběsněným davem.
Ohlédl se na zběha z Řádu Kestha, který se přidal na stranu davu s informací, že Řády plánují útok na palác o půlnoci.

"Nic."
Přesně v té chvíli opsal jasný záblesk oblouk k obloze. Třpytivý a syčící vybuchl nad Náměstím a osvětlil je ostrým bílým světlem. Z paláce ve tvaru pyramidy zazněly trubky a z pěti velkých dveří vyrazily ozbrojené zástupy. V první linii vojáci, kuše připravené, za nimi na vozech pohyblivé katapulty a konečně zaklínači.
Hnali se přes Náměstí. Z bran paláců čtyř barev se také vyrojili zaklínači. Hammen se rozesmál škodolibým smíchem, otevřel okenici dokořán a vyklonil se, aby sledoval boj spolu s Naruem, Norreen a poručíky svého bratrstva, kteří se odpoledne snažili získat jakous takous kontrolu nad zdivočelými masami.
Během několika vteřin bylo Náměstí jedním obrovským vířivým mořem boje. Více než čtyři sta zaklínačů

vrhlo vpřed téměř všechna kouzla, kolik jich jen bylo v Západních Královstvích známo. Koncentrace many byla tak nesmírná, že celé Náměstí pulzovalo nadpřirozeným světlem, které zářilo a -chvělo se jako tetelení vzduchu na letním obzoru.
Zápasníci Bolku postupovali vpřed v divokém útoku, dosáhli už samotných dveří paláce, zatímco zaklínači Fentesku a Kesthy se pevně drželi uprostřed Náměstí.
Naru, sledující útok svých bývalých spolubojovníků, zařval nadšením a praštil pěstí do okenního parapetu, který se rozpadl.
"Purpuroví mění strany," vzdychl Hammen a ukázal na vzdálený konec Náměstí, kde se řady Ingkary otočily proti křídlu Fentesku a obklíčily je.
Hnědí, rozzuřeni zradou, zanechali útoku na palác a vyrazili z boku proti Purpurovým.

Na kratičkou chvilku uviděl Hammen Kirlen sedící na vrcholku jejího krytého křesla, bílé vlasy vlající ve větru, jak ukazuje na palác Řádu Ingkara. Stěny paláce zaplavoval tekutý oheň a po jeho stranách vystehovaly jazyky plamenů.
Hammen potřásl hlavou a odvrátil se. "Šílenství," vzdychl. "Nic než šílenství."
Zarel řval nadšením. Přestal se starat o útok zaklínačů Bolku, kteří teď byli zaměstnáni svou nenávistí, ještě posílenou zradou Ingkary. Kirlen zuřila a ječela, snažila se obrátit jejich pozornost zpět na Zarelův palác, i když

to ve skutečnosti byla ona, kdo ztratil nervy a zaměřil svou sílu jiným směrem zrovna v době, kdy její útok vrcholil. Bylo jasné, že Kestha a Fentesk se drží zpátky, aby později dorazili každého, kdo zbude.
Zarel sáhl do svých rezerv vojáků i zaklínačů a namířil je proti mužům Fentesku a Kesthy, zatímco zaklínači Bolku a Ingkary bojovali mezi sebou. Vojáci se hrnuli vpřed s pozdviženými kušemi. Stékaly na ně záblesky ohně a zaklínači za nimi zvedli ochranné clony. S drtivým hřmotem se zem napříč Náměstím roztrhla do široké trhliny. Budovy lemující Náměstí se naklonily. Předem připraveni na takovou obranu se vpřed vrhli další vojáci a překlenuli propast lehkými dřevěnými můstky. Ve chvíli, kdy po můstcích přebíhali útočníci, se z pukliny vyvalily temné stvůry a strhávaly vojáky dolů. Některé ze stvůr se pustily do sebe navzájem, jak se tahaly o pamlsky,

kopaly a ječely, zatímco byly trhány ve-dví.
Zarel soustředil svůj hněv proti Varnelovi a sesílal proti němu shora vlny útoků - draky a jiné okřídlené příšery, blesky, pásy ohně, kamenný déšť. Zápasníci Fentesku zaklínali na oplátku ohnivá kouzla.
Zarel přeskočil trhlinu a srazil démona, který vyrostl, aby ho roztrhal na kusy. Jeho zuřivost nutila zápasníky seřazené proti němu blednout, otáčet se a prchat. Vojáci, kterým se podařilo překonat propast, uviděli svou příležitost, stříleli do zad prchajících zaklínačů a posílali je k zemi. Mnoho ze zasažených se pokoušelo vyvolat hojivá kouzla, aby se zachránili, ale Zarelovi vojáci na ně s rozkoší

padli. Tasili meče, utínali zraněným hlavy a v triumfuje drželi vysoko nad hlavou, než je vrhli do propasti.
Zvlášť určení vojáci běhali od těla k tělu a odřezávali váčky padlých, ať už byli jakékoliv barvy. Kouzla a mana zabitých se stanou Zarelovou osobní trofejí. A úroda byla dobrá, protože před jeho útokem se dali na útěk jak zápasníci Kesthy, tak Fentesku.
Před branami paláce Fentesku došlo k osobnímu souboji mezi Zarelem a Varnelem. Zarel, svou sílu zmnoženu lupem, který právě získal, dostal brzy Varnela na kolena. Představený, v šoku a neochotný uvěřit tomu, co

se stalo, vykřikl v mukách, když jeho protivník zaklel konečné kouzlo, způsobující, že Varnel během několika vteřin zestárl o stovku let. Muž, který tak mnoho dal na tělesné rozkoše, hořce plakal, když se pomalu choulil v ukňouranou kouli nažloutlé kůže a nemocně bílých vlasů.
Dveře paláce Fentesk byly vyvráceny, a zatímco Zarelovi vojáci a zaklínači proudili dovnitř, ti, kteří se skrývali uvnitř, se snažili uprchnout ven. Zarel ukázal na jednu z prchajících postav. Mladá žena ztuhla a potom, jako náměsíčná, přišla k Zarelovi a postavila se před něj.
Zarel ji s krutým úsměvem popadl a probudil z jejího snu. Donutil ji, aby pohlédla dolů na Varnela.
"Tady je tvůj pán," zasmál se Zarel. "Chtěla bys ho potěšit?"
Varnel vztáhl chvějící se ruce.
"Malino." Jeho hlas bylo syčivé skřehotání, dech měl smrdutý rozkladem.
Dívka ucouvla a potom propukla v pohrdavý smích. Natáhla se, aby dala Zarelovi ruku kolem pasu.
"Proklej svůj osud a zemři," zasmál se Zarel, ukázal na Varnela a vyvolal stejné kouzlo, do prachu, dokud všechno, co zůstalo, nebylo než
Varnel sténal v mukách a dál stárl. Maso mu odpadalo kostlivá postava zabalená v hedvábná roucha a lebka, jejíž ústa byla otevřená v posledním výkřiku bolesti.
Zarel odsunul dívku stranou a otočil se, aby se vrátil zpět do boje.
Náměstím zaburácel hrom a Zarel se otočil, aby pohlédl zpátky. Palác Ingkara se topil v plamenech. Na cimbuří se sem a tam proplétali zápasníci, šíleně pobíhali, pláště v jednom ohni. Několik se jich vrhlo z vysokých zdí a snášeli se dolů, zanechávajíce za sebou stopu ohně a kouře.
Zarel se otočil a viděl velitele svých zaklínačů, jak se k němu prodírá zmatkem.
"Uriáši! Tlač dál na Tulana. Jestli dobudeš jeho palác, jeho osobní váček je tvůj. Jdu zpátky, abych dorazil Kirlen."
Trpaslík se cynicky zašklebil, otočil se, divokým výkřikem svolal své muže a vrhl se do bitvy.

Zarel ho sledoval s chladným úšklebkem. Slíbil mu váček, ale nepadlo ani slovo o tom, na jak dlouho.
Pokynul svému tělesnému strážci, aby ho následoval, a rozběhl se zpět napříč Náměstím. S hrůzou zjistil, že severní strana paláce byla v plamenech v důsledku obnoveného útoku Řádu Bolk.
Zarel uviděl svého nepřítele, zaklonil hlavu a zařval vztekem:
"Kirlen!"
Hammen stál jako přikován šílenstvím, které zachvátilo Náměstí pod ním.
"Teď bychom na něj měli zaútočit."
Ohlédl se přes rameno. Vařena stála za ním, obličej bledý a unavený.
"Dostala jsi spací lektvar, ženská, tak ho řádně využij. Jsi ještě slabá."
"Vrať mi můj váček." Natáhla ruku.
"A proč? Abys mohla jít tam ven a spáchat sebevraždu? Po tom všem, co jsem udělal, abych tě zachránil? Jsi slabá jak právě narozené kotě. Běž si lehnout."
"Zarel se pomátl krvelačností. Neskončí u čtyř Řádů. Další přijde na řadu lid. Máš desetitisíce připravených bojovat. Pošli je vpřed, ještě než zvítězí."
"Mladá dámo, zatímco jste zcela příhodně spala, přesně tohle jsme zkusili. Všechny ulice, po celé cestě od arény až po Náměstí, jsou ucpané mrtvými. Ustoupili jsme, protože s noži a palicemi jsme se nemohli vyrovnal kouzlům a kuším.

Nechme je teď být. Třeba se oslabí do té míry, že ho nakonec smeteme."
Vařena vydechla a přešla k parapetu, aby se opřela. Vyhlédla z okna právě ve chvíli, kdy se průčelí paláce jejího Řádu, obklopené plameny, zřítilo.
Odvrátila se a slzy jí zaclonily oči.
"Měli jste nechat mou duši odejít v míru, než mě přivést zpět k takovému konci."
Zavrávorala od okna a zhroutila se na podlahu.
Hammen znovu vyhlédl z okna. Palác Kestha byl teď v obležení. Na budovu útočily desítky kamenných obrů a horských trollů, mezi nimi se Molochův vůz pomalu, s neústupnou silou valil vpřed a drtil si cestu vchodem do paláce. V tom zmatku mezi sebou bojovali vojáci a zaklínači si vyměňovali rány na krátkou vzdálenost. Na vrcholku

cimbuří se objevil Tulan a z jeho rukou se snesl déšť ohně, vichru, bouří a blesků, které zničily většinu obrů. Vtom se objevila temná síla a hnala se přímo na Představeného Řádu Kestha. Tulan, křičící bolestí, zápasil s temnotou, která se okolo něj stahovala a vysávala z něj sílu tak, že jeho tělnatá postava se začala scvrkávat a zanechávala hedvábná roucha jakoby visící na kostře.
Tulan se potácel na cimbuří, zatímco dole na Náměstí jeho bolest vyvolávala krutý a uštěpačný smích Zarelových zaklínačů. S Šílenou kletbou si Tulan strhl váček a vyhodil ho vysoko do vzduchu. Zvedl ruce a ukázal na váček. Váček zmizel v obláčku dýmu.
Uriáš vřeštící vzteky namířil rukama na Tulana, který dovrávoral k okraji cimbuří a s poslední kletbou na rtech se vrhl dolů. Jeho tělo vybuchlo v plamenech Uriášovým posledním kouzlem, narazilo na tvrdou dlažbu a rozpadlo se na kusy.
Hammenovi se udělalo zle a odvrátil se od okna. "Z těch čtyř snad škodil nejméně," řekl starý muž. Do paláce Kestha teď proudily zástupy vojáků, aby dokončily jatka. Na Náměstí Uriáš řvoucí vztekem útočil na všechny strany. Nakonec nařídil svým zaklínačům, aby se otočili a vyrazili zpět bojovat proti paláci Bolk.
"Řády jsou mrtvé," řekla Norreen, stojící vedle Hammena a pozorující masakr. "Zarel vyhraje a nebude nic, co by jeho moc vyvážilo. Jestliže nám zbývá ještě nějaká šance, pak je to teď."
"My? Myslel jsem, že jsi plánovala vypadnout z téhle cvokárny."
"Mám na tom tak trochu zájem, když pro nic jiného, tak aspoň pro Gartovu památku."
Hammen se otočil a pohlédl na lotrovskou kolekci svých poručíků.
"Juko, shromáždi lidi v ulici výrobců mečů, Valmar ulice koželuhů, Pultark ulice obchodníků hedvábím a ty, Seduno, řeznická. Ani je nezkoušejte pořádně koordinovat, stejně to nepůjde. Hlavně ať zaútočí. Snad je zaplavíme, dokud jsou ještě na Náměstí. Jestli ten parchant všechny porazí a stáhne se zpět do paláce, nemáme šanci. Běžte!"
Čtyři muži pochmurně přikývli a opustili místnost.
Ohlédl se na Narua, který seděl shrbený na podlaze.

"Neboj se, ty přerostlý kreténe, ještě nás tu čeká jeden pořádný zápas."
Naru se zakřenil blahem.
"Kirlen!"
Zarel, opilý krví a triumfem, zamířil k nejnenávidě-nějšímu soupeři. Stařena pozorovala jeho příchod, siluetu, vykreslenou na pozadí požárů, stravujících ostatní paláce. Věděla, že její sen o svržení Zarelovy moci skončil. Z vrcholku nořícího cimbuří Ingkary viděla shlížet Jimaka a cítila jeho škodolibou radost nad jejím pádem.
Otočila se, aby čelila Zarelovi, a sotva si všimla, že většina jejích zápasníků prchla, na útěku si strhávajíc uniformy.
Postavila se na trůně a ve chvíli své porážky viděla vše, co teď bylo ztraceno. Bolest jí pronikla až do nitra duše.
Otočila se a prchla do svého paláce. Belhala se dveřmi a slyšela přitom drsný smích svých nepřátel.
Dveře za ní zapadly a Kirlen se ohlédla na dva chvějící se strážné.
"Držte je, jak dlouho budete moci," vykřikla a pajda-la dál ztemnělou chodbou. Ani si nevšimla, jak se oba mladí zaklínači otočili a prchali další chodbou v zoufalém pokusu uniknout konečné zkáze.
Dosáhla svého pokoje a zastavila se.
Obklopovaly ji její knihy, její vzácné knihy, rukopisy, všechna ta tajemná moudrost, která ji tak přitahovala.
Slyšela údery beranidla na venkovních dveřích, praskání veřejí a drsné, posměvačné výkřiky nepřátel.
Natáhla ruce, mávala jimi v těsných kruzích a stahovala je blíže okolo svého zchřadlého těla.
Zarel stál před palácem Řádu Bolk a pozoroval, jak se budova začala hroutit. Ze dveří se vynořil zaklínač, doběhl k němu a sklonil hlavu.
"No?"
"Je pryč. Místnost byla pokrytá ledem."
"Cože!"
Zarel se prodral dveřmi a běžel chodbou. Cítil, jak se budova bortí do sebe, aby se změnila v ruinu. Doběhl na konec chodby a odbočil ke Kirleniným soukromým komnatám.

Mohl téměř cítit tichý šum smíchu, poslední výsměch z jiskřičky světla uprostřed místnosti. Nějakým způsobem uprchlá. Pořád byla uvězněna v tomto plánu existence, ale jemu unikla. Místností ještě vířilo několik kousků papíru a potom se mihly ve světle a zmizely.
Místnost byla tmavá a chladná jako hrob. Zřítila se část stropu. Zarel s divokou kletbou odskočil. Otočil se a prchal chodbou pryč, ven na Náměstí. Stěny paláce Bolk se za ním zřítily do rozvalin a hromady rumu.
Ovládla ho šílená zuřivost. Unikla. Ale musí být někde na tomto světě, a tak ji znovu najde. Když bude mít dost many, měl by být schopen zaklít kouzla, která ji najdou, než bude příliš pozdě.

Všechno, co teď zbývalo, byl Jimak z Ingkary. Otočil se k jeho paláci a viděl Jimaka vyjít ze dveří. Starý muž kráčel pomalu, nejistě se rozhlížel po zbytcích krvavé lázně pokrývající Náměstí.
Náměstí zářilo příšerným světlem, nejen z obrovské koncentrace many, ale i z hranic ostatních tří paláců. Boj stále ještě pokračoval - poslední z těch, co přežili, byli chytáni, obkličováni a ničeni. "Takže jsi získal, co jsi chtěl?" Zarel na Jimaka pohlédl s pohrdavým úsměškem! "Zradil jsi své vlastní pro hrst zlata." "Spočítal jsem si, že vyhraješ." Zarel mlčel a vychutnával svou chvíli. "Měli jsme se proti tobě spojit v tom okamžiku, kdy jsi vyhlásil zápasy v aréně na smrt. Ale všichni jsme byli tak zaujatí Jedookým. Všichni jsme ho chtěli a všichni jsme ho nenáviděli, protože jsme ho nemohli ovládat. Kdyby naši nejlepší nebyli povražděni v aréně, mohli jsme se ti postavit. To jsme měli vidět jasněji."
Stařec se začal klátit na místě a Zarel si náhle uvědomil, že jeho váček byl otevřený a naplněný ne kouzly, ne amulety a manou, ale zlatem. Jimak se usmál.
"Nechal jsem svou manu odnést Čtyřmi větry. Nedostaneš ji. Tvé vítězství je prázdné. Rád bych si myslel, že Kirlen, se vší svou nenávistí k tobě, ti taky nějakým způsobem vyklouzla."
Starý muž padl na zem, těžce dýchal.

Zvedl k Zarelovi oči.
"Myslel jsem, že jed bude bezbolestný. Mýlil jsem se. Ale za chvíli bude po všem. Na shledanou v pekle."
Zarel pohlédl na Jimaka, jak se převrací a namáhavě ze sebe vyráží dech v krátkých chřestivých vzlycích.
Se zuřivým výkřikem ho kopl do žeber a otočil se.
"Zničte palác Ingkara," křičel. "Nesmí zůstat kámen na kameni. Totéž udělejte s ostatními paláci. Teď přede mne shromážděte všechnu manu sebranou padlým. Každého, kdo si nechá něco stranou, zabiju vlastnoručně."
Uriáš, který sledoval Zarelův rozhovor s Jimakem, teď zlostně vystoupil vpřed.
"Slíbil jsi mi palác a moc Tulanova váčku. Všechna svá kouzla před smrtí zničil. Žádám všechno, co patřilo ostatním zaklínačům Kesthy."
Zarel se otočil a jediným úderem Uriáše srazil k zemi, kde se trpaslík roztáhl jak dlouhý, tak široký. Snažil se posbírat se na nohy, ale Zarel ho srazil ještě jednou. Psionický poryv zbavil trpaslíka vědomí.
Zarel se otočil a upřel pohled na ostatní zaklínače.
"Udělejte, co jsem vám poručil!" Ve chvíli, kdy promluvil, vypukl nový boj na vzdáleném konci Náměstí.
"K čertu, co je zas tohle?" zavrčel vztekle.
Kruhem zaklínačů, kteří byli svědky pádu svého velitele, se prodral nějaký voják.
"Lůza, pane," křičel voják. "Znovu útočí."
Zarel se otočil a pohlédl na své zaklínače.
"Tentokrát je pobijte všechny. I kdyby se tohle město mělo stát jedinou pohřební hranicí, udělejte to."
Zápasníci stáli tiše a bez pohybu.
"Máte na výběr," zasyčel Zarel, "buď mi v této chvíli sloužit, nebo zemřít. Můžete zkusit na mne zaútočit. Ale s mocí, kterou ovlá4ám, vám zaručuji, že jen velice málo z vás se dožije chvíle vítězství. A ti, kteří se té chvíle dožijí, budou roztrháni chátrou na kusy. A teď běžte a zastavte je."
Několik zaklínačů se otočilo a vyčerpaně zamířilo vstříc halasu boje. Ostatní, kteří je pozorovali, jak odchází, se nakonec otočili a následovali je. Zarel rozzuřeně vyrazil za nimi. Koncentroval manu, kterou mu stále ještě věrní vojáci přinesli v tuctech váčků, sebraných

padlým na obou stranách. Cítil v sobě vzedmutí energie z many, kterou shromáždil, a ani nevnímal břemeno její váhy. Zaostřil svou novou sílu a s nadšeným výkřikem vyslal přes Náměstí úder ohne - ohně, který do davu udeřil s takovou silou, že více než stovka lidí byla zasažena plameny a jejich žhnoucí postavy se kroutily a svíjely v agónii.
Dav, který zlostně postupoval z ulice obchodníků hedvábím, se v panice otočil a začal se rozprchávat. Z jiných bulvárů ústících na Náměstí vyšli další a Zarel smějící se cynickým smíchem na ně svolával muka, vraždil je po stovkách mocí, která byla blízká moci po-loboha. Odčerpával svou sílu zabíjením a zpíval při tom divokou radostí.
A všichni se před jeho temnou tváří obrátili na útěk.
"Prohráli jsme, zatraceně, prohráli jsme!" Hammen, otřesený Zarelovou hroznou mocí, se mohl jen opírat o stěnu zhroucené budovy a ochromeně sledovat jatka na Náměstí. Věděl, že útok byl zoufalý pokus, a teď už bylo jasné, že byl odsouzený k záhubě. Dav, který za poslední dva dny nepokojů v aréně až příliš často okusil Zarelovu moc, byl vyčerpán a prchal teď všemi směry.
Ale protiútok neskončil. Zarel, opilý šílenou rozkoší, postupoval Náměstím a spaloval vše, na co pohlédl. Jeho vojáci, a teď už i mnozí jeho zaklínači, se přidali k orgiím zabíjení. Jako šílenci se valili Náměstím, dobíjeli raněné, spalovali vše, co ještě neshořelo, pokračovali v bočních ulicích, kde za postupu ničili vše, co jim stálo v cestě.
"Šílenství, to je šílenství," zašeptal Hammen. Ucítil na svých ramenou ruce a otočil se. Pohlédl na Narua a potom na Norreen.
"Svět teď patří jemu," zasténal Hammen. "Předtím alespoň, předtím, než Gart přišel, tak tu byla protiváha. Taje teď pryč. K čertu, všechno je to pryč a my zůstali v rukou šílence."
"Starý muž musí jít," řekl Naru a jeho hlas byl doopravdy naplněn smutnou melancholií. "Zarel ho zabije, zabije oranžovou ženu a druhou ženu taky, když najde. Jděte."

Hammen, třesoucí se únavou, se nechal odvést z Náměstí.
Náraz ohně udeřil do budovy, o kterou se ještě před chvílí opíral. Naru zavyl bolestí a vypotácel se doprostřed ulice. Jeho mohutný vous a hříva vlasů stály v plamenech. Točil se dokola a snažil se plameny uhasit. Ze stínu se ozval

chraptivý smích a Hammen ztuhl na místě, když viděl Zarela, jak se k nim přibližuje nadpřirozenou rychlostí. Znovu zasáhl Narua a obr se zhroutil.
Hammen se otočil k Norreen.
"Prchej! Najdi Vařenu a odveď ji odtud."
"Je po nás," zavrčela Norreen. "Nech mě zemřít, jak sama chci." Vytrhla meč. skočila vpřed a postavila se nad Narua, který se chabě převaloval na zemi.
Hammen vzdychl, vykročil a přidal se k ní.
Zarel, který konečně uviděl, koho má před sebou, zvolnil a rysy mu zkřivil úsměšek chladného potěšení.
S rukama zdviženýma se k nim pomalu blížil, připravený zabít.
Padal dlouho. Tak dlouho, že nevěděl, že si nebyl jist, zda pronikl do věčnosti, či zda snad čas sám nepřestal existovat. Cítil i pronásledování, byť z velké dálky. Zabouchl za sebou dveře do světa, odkud přišel, ale nějak tušil, že je nezajistil dostatečným množstvím many, aby tvořily bariéru navěky.
Postupně se mu vracela síla a náhle se zaradoval. Uvědomil si, že doopravdy překročil konečnou překážku a stal se tak Průchozím Světů. Vesmír se svojí mnoho-četností podob na něj čekal, jestli se do něj odváží vstoupit. A přece cítil překážky, které ho se všech stran obklopovaly. Království žárlivě střežená ostatními. A ostatní tu doopravdy byli. Cítil je. Někteří uzavření ve svých královstvích jako bláznivi lakomci, kteří drželi dveře do svých ubohých říší uzamčené ze strachu, že by někdo chtěl špínu, kterou vytvořili. Další zápasili s šílenou, nepříčetnou radostí, bojovali prostě pro samotné potěšení z boje. Viděl vítězství a porážky, euforii a zoufalství. A až příliš zřídka cítil klid za zdmi tak silnými a zdviženými tak vysoko, že nikdo nemohl proniknout do takto vytvořených zahrad pokoje. A stejně tak cítil, jak byly doopravdy stvořeny.

Cítil, jak se ho zmocňuje pokušení, nabízí mu veškerou moc poloboha, neboť to bylo ve skutečnosti to, Čím se v této krátké chvíli stal. Průchozím, který mohl kráčet napříč vesmírem a zápasit se silami temnými či svétlými, dle vlastního výběru.
Tak se vznášel, zmítán touhami. A potom ucítil něco jiného a otočil se. A věděl. Otočil se zpět, tam, odkud právě přišel, a cítil, že bariéra padne a jeho nepřítel se znovu může objevit. Celý vesmír mu však byl k honičce k dispozici, a tak na tom vlastně tolik nezáleželo. Cítil však ještě něco. Dlouho trvající smutek, jako dítě, když mu zakážou nebezpečnou hru a nutí ho vrátit se k úkolu, o kterém si přálo, aby nějak sám zmizel, ale on nemizí.
Věděl, co ještě musí udělat, a byla v tom naléhavost, která ho táhla zpět a dolů.
Hammen se ani nenamáhal zvedat ruce, věděl, že by to bylo naprosto zbytečné. Norreen zemře jako Benali-janky, v boji a s mečem v ruce. Přinese tak své kastě čest a slávu. Ale co se týče jeho samotného, uvědomil si, že je unavený, že je starý, a především, že je prostě utrápený nespravedlností tohoto světa, který si přál navždy opustit.
"Udělej to, parchante, a chcípni," zavrčel.
Zarel se smál zuřivým, démonickým smíchem a zvedl ruku k poslední ráně. Nad hlavami se jim začal formovat stín. Zarel zaváhal a vzhlédl.
Stín zavířil v těsných kruzích, snesl se níž a Zarel ustoupil.
Stín nabral podobu. Hammen šokován ztěžka dosedl vedle Narua.
Uprostřed ulice stál Gart Jedno oko.
Zarel stál mlčky, ústa otevřená v úžasu.
"Myslím, že spolu máme co do činění," řekl Gart a měl tvář staženou chladným opovržením.
Zarel stále mlčel a úzkostlivě se okolo sebe rozhlížel.
"Vzpomínáš si na tu noc, kdy můj otec zemřel?" řekl Gart ostrým hlasem. "Vzpomínáš si, jak jsem před tebou stál, dítě napůl oslepené tvou vlastní rukou? Chtěl jsi mne využít ke špinavému obchodu a oba jsme věděli, že se nechystáš jeho podmínky dodržet. Zabil bys ho a mě hned potom. Vzpomínáš si, jak jsem se ti vytrhl a utíkal

zpět do plamenů? Smál jsi se, když jsi slyšel můj dětský křik."
Gart se na chvíli odmlčel.
"Vzpomínáš si!" Jeho hlas práskl jako bič.
Zarel zvedl ruku a zdálo se, že z něj vyskočil duch ohně, který Garta obklopil. Gart zmizel v maelstrómu žáru. Zarel se chladně zasmál a vykročil vpřed.
Náměstím se přehnal poryv ledového vichru, rozptýlil ducha ohně a Gart stál na svém místě. Boje v ulicích odumíraly. Zarelovi vojáci a zaklínači povolili ve svém běsnění a v obavách se ohlíželi. Při pohledu na toho, kdo stál proti jejich pánu, se v hrůze rozhlíželi kolem sebe. Dav, který v panice prchal, se rovněž zastavil. Ti, kteří na Náměstí zůstali, se pomalu sunuli k oběma soupeřům.
Zarel couval na Náměstí. Gart ho následoval. Úder sledoval protiúder, soupeři byli do sebe zaklíněni ve zlověstném boji, naplněném pomstou a nenávistí. Do boje byly vrženy všechny síly, které oba ovládali, takže se zdálo, že jejich zápas překonává i nejtěžší chvíle předchozí bitvy mezi Řády.
Plameny Šlehaly do oblohy plné dýmu, draci a další létavci kroužili nad hlavami, obři zápasili a z podzemních světů vylézaly temné stvůry.
Zarel se dával pomalu na ústup. A všichni přitom viděli narůstající hrůzu v jeho očích. Jeho strach podemí-lal odvahu jeho zaklínačů a vojáků a posiloval dav, který se začal stahovat blíže.
Zarelovi vojáci se začali rozprchávat. Nejdříve jeden, potom další a ještě jeden. Za chvíli jich byl celý zástup, bezhlavě prchající do předpokládaného bezpečí paláce. Stejně tak i zaklínači se otočili a prchali ve slepé panice. Zvedl se mocný řev a dav vyrazil k pronásledování. Strhával je k zemi, tloukl, bodal a bez slitování zabíjel ty, kdo je tak dlouho mučili.

Tu a tam se Hammenovým po-ručíkůrn podařilo zuřivost davu zadržet a nechat vojáky zbavit se jejich zbraní a zaklínače jejich váčků, aby je poslali do temnoty, zbavené moci, a mohli tak uprchnout do noci.
Zarel, ochromený údery protivníka, ustupoval do svého paláce, ze kterého teď vystupovaly sloupce dýmu, jak jej chátra vzala útokem, loupila a plenila.

Zarel vyslal na Garta ještě jeden, poslední úder ohně, a i když jím Garta zdržel, ten zvedl ochranný kruh, odklonil žár a nechal jej pohasnout.
Zarel stál osamocený, ztěžka dýchal, síla jeho many se scvrkla do pouhé jiskřičky moci, jako by nebyl víc než zápasník prvního stupně.
Gart k němu přistoupil blíže, sáhl přitom po dýce a vytrhl ji z pochvy.
Zarel na něj pohlédl s očima dokořán a tasil vlastní dýku. S šíleným výkřikem skočil vpřed. Gart jeho úder kryl. Znovu se jejich čepele střetly a ještě jednou. Gart ustupoval, krev mu proudila dolů po tváři, která byla prořízmutá až na kost.
"A teď ti vyříznu druhé oko!" zařval Zarel.
Gart uskočil, aby čelil ráně, a potom Zarel natáhl ruku. Gartovi přímo před tváří vybuchlo do bělá rozžhavené světlo. Dočasně oslepen zavrávoral.
Zarel postoupil se smíchem vpřed, aby Gartovi pohroužil dýku do hrdla. A potom mu ruka ztuhla a s výkřikem bolesti se odpotácel. S nezřetelným mumláním si ze zad vytrhl malou dýku a odhodil ji stranou. Ztrácel cenné vteřiny hojivým kouzlem, aby utlumil bolest.
Gart rozptýlil oheň před svým okem, pohlédl před sebe a viděl Uriáše, ležícího na podlaze vedle Zarela.
Uriáš se na Garta podíval, usmál se a Gart měl na okamžik pocit, že čas byl odvanut a před ním byl znovu trpaslík, který kdysi býval jeho přítelem.
"Je mi líto," zašeptal trpaslík ve chvíli, kdy se Zarel otočil a se zuřivým výkřikem mu vnořil dýku do srdce.
S šíleným křikem, ve kterém se mísila lítost s roky bolesti, Gart skočil vpřed.
Zarel vytrnul dýku z Uriášova těla, otočil se a snažil se vyhnout ráně. Gart divoce vykřikl a jeho dýka si našla svůj cíl.
Zarel byl šokován, zakymácel se a upřel pohled na. jjlec Gartovy dýky pohřbené hluboko ve své hrudi. Šmátral po ní a unikl mu vzdech úžasu. Mdle mávl rukama, aby použil hojivé kouzlo. Gart na něj chladně pohlédl, zaváhal a potom sám zvedl ruku, aby kouzlo zablokoval.

"Měl jsem ti tu noc podříznout krk, ne jenom vy-dloubnout oko," zasyčel Zarel.
"Tvoje chyba," odpověděl Gart tiše.
Zarel se zhroutil na chodníky
"A co máš teď?" zašeptal. "Žil jsi pro tuto chvíli. Co ti zbylo teď, když všichni tví nepřátelé jsou mrtvi?"
"Nevím," odpověděl smutně Gart ve chvíli, kdy Zarel zavřel oči a odplul do temnot.
Hámmen tiše stál a sledoval, jak končí poslední okamžiky dramatu. Gart se pomalu otočil a pohlédl na něj. Hammenovi se znovu zdál být malým chlapcem, zmateným a ztraceným.
Gart ještě jednou pohlédl na Zarela, potřásl hlavou a potom se otočil a vykročil k Hammenovi. Tvář mu pro-světloval smutný, vzdálený úsměv. Tlačenicí davu se prodrala Norreen a vrhla se Gartovi do náruče.
A potom, jako by ti dva nebyli více než pouhý klam, zmizeli ve vířivé temnotě. Na Gartově tváři se na chvíli objevil pohled úžasu následovaný porozuměním. Další jeho nepřítel si pro něj přišel z jiných světů.
Ještě ve chvíli, kdy byl s Norreen tažen nepřítelem pryč, se usmál a utvořil slova, která se jako šepot snesla zpět na zemi.
"Propouštím tě."
Byl pryč.
Náměstí bylo tiché, s výjimkou praskání plamenů a slabého žalostného sténání raněných a umírajících.
Hammen pohlédl na dav, který vypadal, jako by vyšel zjtemného snu.
"A co teď?" zeptal se někdo tiše.
"Nevím," vzdychl Hammen. "Nemyslím, že si kdy plánoval, co přijde potom."
Hammen pohlédl na město, které okolo něj leželo v plamenech.
"Nevím a v téhle chvíli je mi to taky úplně jedno." A starý muž se posadil do popela a tiše se rozplakal.

Kapitola 16.
Cesta před ním byla jasná stužka měsíčního svitu, táhnoucí se přes kopce temnoty. Na vrcholku kopce před sebou uviděl hospodu, starý oblíbený zapadák. Narovnal se v sedle, rád, že celodenní jízda je téměř u konce.
Ohlédl se přes rameno na mladé akolyty, kteří ho následovali. I když byli unavení, živě mezi sebou diskutovali, protože už zítra dojedou do města. Na půl ucha poslouchal jejich žvanění a vychloubání, čeho všeho že na Slavnosti nedosáhnou, jaká kouzla že získají a jak, až po Slavnosti znovu pojedou touto cestou, budou mít čela ozdobená vavříny vítězství.
Starý muž naslouchal a usmíval se pro sebe. Mohl si to dovolit, protože ho neviděli. Byl koneckonců Představeným a oni ho nikdy neviděli usmívat se a ani ho neuvidí, dokud nevyhrají.
Vjeli do dvora hospody, starý muž seskočil z koně, klouby mu praskaly. Mírně zanadával na jednoho z mladých mužů, že nebyl dost rychlý, aby mu pomohl.
Vešel do lokálu a opatrně se rozhlédl. Bylo pozdě v noci, ale někteří cestující byli ještě vzhůru, seděli u ohně a povídali si. Ohlédli se přes ramena na nově příchozího a tváře jim rozjasnily úšklebky.

Jeden z nich, holbu v ruce, přišel ke starému muži. Znal ten typ a čekal.
"Takže jaké jsou letos šance?"
Starý muž si ho prohlédl od hlavy k patě.
"Vyhrajeme," vyštěkl a z jeho tónu bylo jasné, že nemá náladu hádat se o kurzy a zápasnické výsledky či o to, kdo se stane celkovým vítězem.
Muž ustoupil a vrátil se zachmuřeně ke svým přátelům.
Starý muž vyhledal očima majitele hostince.
"Postarejte se, aby moji mladí dostali najíst a měli kde složit hlavu." Sáhl do peněženky přivázané k řemín-ku váčku, vytáhl zlatou minci a hodil ji hospodskému.
Otočil se a vrátil se ke dveřím.
"Pane?"
Starý muž se ohlédl přes rameno na mladou ženu, která k němu opatrně přistoupila.
"Co se děje?"
"Kam jdete?"
"Na procházku, potřebuji čerstvý vzduch."
"Neměl byste chodit sám."
Starý muž se zasmál.
"Myslím, že se o sebe dokážu postarat. Vezmi si něco k jídlu a běž si lehnout. Máme před sebou zítra dlouhou cestu do města."
Zaváhala.
"Myslíme si, že tam venku něco je," zašeptala.
"Ale běž, dítě, budu v pořádku."
Neochotně se otočila a přidala se ke svým druhům.
Otevřel dveře, vykročil do měsíční noci a došel na cestu.
Dívka měla pravdu. Něco je sledovalo* cítil to. Cítil tu přítomnost celý večer, i jak se to přibližuje. Bylo to nějak povědomé, a přece si nebyl jistý. Jestliže to byla špatná předzvěst, chtěl, aby jeho mladí akolyté byli stranou. Nebyli to nic víc než zaklínači prvního a druhého stupně, a kdyby došlo k boji, neměli by šanci. Ale na druhé straně, teď bylo velice málo zápasníků, kteří by byli lepší než prvního, maximálně druhého stupně. Prakticky všichni ostatní zemřeli v Čase Běd.
Pomalu došel zpět cestou, kterou přijel, až konečně dospěl na vrcholek kopce.

A potom je uviděl. Dva jezdci, pohybující se pohodlným tempem, jako by měli k dispozici všechen Čas světa a.nebylo zde nic, čeho by se mohli bát.
Starý muž ustoupil do stínu stromů a sledoval jejich příjezd. Jeden z jezdců zpomalil a starý muž uslyšel zvuk oceli tažené z pochvy a potom chladný, vzdálený smích.
"Starý muži, chceš-li bojovat, alespoň vystup na světlo a přestaň se skrývat."
Vyšel na cestu a vzhlédl ke dvěma jezdcům. Měsíc, který měl v zádech, se skryl za mrak, takže krajina byla ponořená v temnotě.
"Kdo jsi?" zeptal se jeden z jezdců a jeho hlas byl chladný a povznesený. A byl to ženský hlas.
"Neměl bych se spíše ptát já vás, kdo jste? Sledujete mne už několik hodin."
"Toto je veřejná cesta. Kdo jsi?" Starý muž pomalu rozpažil, připraven bojovat. "jJsem Hadin gar Kan, Představený Řádu Oor-Tael." Zena se tiše zasmála a znovu se ozval zvuk kovu, tentokráte však zasunovaného zpět do pouzdra.
"Jedeš na Slavnost?" zeptala se. "Takový byl můj záměr." "Zvítězíš?"
Její tón naznačoval pouhý zájem a Hammen se mírně uvolnil.
"Tak si to plánujeme. Hry by měly být zajímavé, většinou se utkají noví zápasníci. Od dob Času Běd to je všechno, co máme."
"Slyšela jsem o tom," řekla žena. "Co se stalo?" "Ty to nevíš?" "Byli jsme pryč."
"Starý Velmistr a všechny čtyři Řády byli zničeni. Nové Řády byly vybudovány. Zápasy jsou úplně jiné. Znovu jako za starých časů. Zkouška dovedností se ztrátou jednoho kouzla, ne víc. Lidi si můžou sázet, jestli chtějí, ale to je jejich věc. Celkový vítěz jde prostě domů, až je po všem. Já jsem Představený Oor-Taelu. Další starý zápasník vede Bolk." "A kdo je to?"
"Jeden pitomec jménem Naru." Poprvé vydal zvuk i druhý jezdec, hluboký, hlasitý

smích, a Hammen cítil, jak mu po zádech přejel mráz. Přišel blíž a žena znovu promluvila.
"A kdo je Velmistrem?"
"Vařena, dříve z Fentesku."
"Ta coura?"
"K čertu s tím!" vykřikl Hammen. "Kde jste ksakru byli, vy dva parchanti?"
Norreen sklouzla ze sedla, se smíchem přistoupila k Hammenovi a objala ho. Hammen šijí však sotva všímal a dál se díval na druhého jezdce.
"Garte?
"Jsem to já, starý příteli."
Gart pomalu sesedl a potom vyrazil vpřed a dychtivě Hammena objal.
"Myslel jsem si, že jste mrtví, oba dva," vydechl Hammen, cítil se náhle slabý a hlava se mu točila.

"To jsme si mysleli také," odpověděla Norreen.
"Co se tedy stalo?"
"Bojovali jsme," řekl nakonec Gart a jeho hlas zněl vzdáleně, jako by přicházel z říší, kde bojovali. "Myslel jsem, že je po všem, ale pak byla jeho moc oslabena útokem z dalších stran. Použil jsem všechnu manu, co mi zbyla, a nakonec jsem bránu zapečetil."
Na chvíli zaváhal.
"Je to legrační. Ke konci to vypadalo, jako by to prostě vzdal, jako by už ho to vlastně ani nezajímalo."
"Byli jste tedy Průchozími," řekl Hammen. "Byli jste na druhé straně a celý vesmír byl pro vás otevřen."
Gart se pro sebe tiše zasmál.
. "Jedno místo je stejně dobré jako druhé a věř mi, tohle je lepší než většina ostatních.
"A kromě toho," pokračoval Gart vzdáleným hlasem, "byl to tam věčný boj. Po všem tom, co se stalo, jsem prostě chtěl klid a mír a tady byl stejně dobrý jako kdekoliv jinde."
"Ale vzdali jste se nesmrtelnosti."
"Máme k dispozici své roky. A ve tváři věčnosti, co je nesmrtelnost? Nechám to Věčnému. Myslím, že tak, jak to nalinkoval, nám to docela svědčí. Viděl jsem, co to udělalo s ostatními, a věděl jsem, že jestliže zůstaneme, nakonec dopadneme jako oni. Cítil jsem, že jich tam bylo pár, kteří to nakonec pochopili a vrátili se do světů,

které si vybrali, aby v nich žili jako smrtelníci. Vypadalo to jako rozumná volba.
A kromě toho," zašeptal, jako by na to, co viděl a udělal, bylo nejlépe zapomenout, "brána do tohoto světa je zase pečlivě uzavřená. Zdejší mano je silná, takže si na delší dobu nemusíme dělat starosti, že by sem ostatní vnikli. Pokud zabráníme těm, kteří zůstali zde, aby seji pokusili otevřít, zůstane brána zavřená."
Hammen potřásl hlavou.
"K čertu s várna, oplakával jsem vás tři roky. Alespoň jste mi mohli dát vědět, že jste v pořádku."
"Právě jsme to učinili." odpověděla Norreen.
"Díky za bleskové zprávy," popotáhl Hammen.
"Takže jedete na Slavnost?"
Norreen šlehla po Gartovi očima a ten si nervózně odkašlal.
"Myslím, že bude nejlepší, když ji pro tentokrát vynechám."
"Tak kam máte tedy namířeno?"
"V Jihozemí je zahrada a starý dům," řekl Gart nostalgickým tónem. "Příhodné místo k výchově dětí."
"Dětí?" zakuckal se Hammen smíchy.
Norreen zrudla a otočila se.
"A jaké kasty to bude?" zeptal se Hammen a pohlédl na Norreen.
"Tarmula z Benalie, jestliže se narodí pod znamením, které jsme pro něj naplánovali."
Hamen si před ně stoupl, oči se mu leskly slzami, neschopen promluvit.
"Nikdy jsem neměl rád dlouhé loučení. Musíš nás někdy navštívit. Jenže víme, jak to na tomhle světě chodí," řekl Gart a jeho hlas byl náhle chraplavý a skoro přeskakoval.
Rychle Hammena objal a potom nasedl na svého koně. Norreen vztáhla ruce a taky ho objala. Tiše se zasmála, když ji Hammen pohladil po břiše.
"Bude se jmenovat Hadin," řekla.
"Stačí Hammen, prosím."
Zlehka ho políbila na tvář a k Hammenovu překvapení se lehce vyšvihla do sedla.
"Nezůstanete se mnou na noc?" zeptal se Hammen.
"Máme před sebou dlouhou cestu. Ztratili jsme hodiny, když jsme tebe a tvoji omladinu sledovali."

Hammen vzdychl a stoupl si vedle Gartova třmene. Natáhl se a podal mu ruku.
Zpoza mraků vyšel měsíc a Hammen vydechl v úžasu.
"Vaše oko, pane, zahojilo se. Máte dvě oči."
Gart se zasmál.
"Drobná vedlejší výhoda, jsi-li Průchozím, i když to bylo jen na jeden den."
Hammen neochotně pustil ruku a Gart pohlédl na svého starého přítele.
"Víš, celé jsem to měl naplánované už od začátku, To, jak jsem tě našel na ulici, to bylo taky naplánované."
"Došlo mi to."
"A kdybych se náhodou měl do tvého života zamíchat znovu, bude to taky součást nějakého dalšího plánu. Dej na sebe pozor, příteli, a sázej mé peníze dobře."
Gart pobídl koně a oba dva společně vyrazili. Měsíc se znovu skryl za mraky, takže jezdci zmizeli z dohledu.
Hammen potřásl hlavou, pomalu se vracel do hostince a myslel na nadcházející Slavnost a "kurzy sázkových příležitostí.